

НЕЛСЪН ДЕМИЛ ПОСЛЕДНИЯТ СКОК НА ЛЪВА

Част 5 от „Джон Кори“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2010

chitanka.info

Дългоочакваното продължение на „Играта на Лъва“

Джон Кори, бивш детектив от отдел „Убийства“, сега специален агент в Антитерористичната спецчаст, се завръща. За негово съжаление същото се отнася и за Асад Халил, прочутия либийски терорист, известен като Лъва. Когато го срещнахме за последен път, Халил твърдеше, че търси убежище в Щатите, само за да отприщи най-страхотния ужас на американска земя. Докато Кори и партньорката му, федерален агент Кейт Мейфийлд, го преследват из страната, Халил методично избива набелязаните си жертви една по една, след което изчезва без следа. Сега, години по-късно, Халил се е върнал в Америка, за да изпълни заканите си и да се погрижи за несвършената работа. Лъва е машина за убиване, пусната отново в Америка с мисия да си отмъсти, а Джон Кори няма да се спре пред нищо, за да намери Халил и да го убие.

Черен хумор и забързано действие — това е Демил!
Ню Йорк Таймс

*На семейството ми — Санди, Лорън, Алекс и Джеймс
— с любов.*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Представената в този роман Федерална антитерористична спецчаст ФАТС има за първообраз реално съществуващата Смесена антитерористична спецчаст, макар да съм си позволил някои литературни волности там, където съм намерил за необходимо.

Смесената антитерористична спецчаст е организация на всеотдайни и опитни мъже и жени, които са на предната линия във войната срещу тероризма в Америка.

Начинът на работа и процедурите на специалната част, а така също на Нюйоркското полицейско управление и други правозащитни и разузнавателни агенции, споменати в романа, са истински или се основават на действителни факти, макар да съм си позволил някои значителни свободи. Промених също и някои факти и процедури, за които ми бе казано на четири очи.

ПЪРВА ЧАСТ
НЮ ЙОРК И НЮ ДЖЪРЗИ

И тъй, седя си аз в шевролета на Трето авеню и чакам целта си — някакъв тип на име Хомейни Уини или нещо подобно, ирански господин, който се пада трети заместник по нещо си в иранската мисия на Обединените нации. Всичко това го имам записано за доклада, но в момента само толкова ми идва в главата.

Между другото, аз съм Джон Кори, агент от Федералната антитерористична спецчаст. Навремето бях детектив от отдел Убийства към Нюйоркското полицейско управление, но бях пенсиониран по инвалидност (заради огнестрелни рани), макар жена ми да твърди, че съм и морален инвалид и започнах да работя като нещатен агент при федералните, които явно имат повече пари за антитероризъм, отколкото могат да похарчат разумно.

ФАТС е предимно феберейско начинание и затова работя на Федерал Плаза 26, в центъра, с колегите ми от ФБР, сред които е и съпругата ми. Местенцето не е лошо и работата може да бъде и интересна, макар че да работиш за федералното правителство — и в частност за ФБР — си е предизвикателство.

Като стана дума за ФБР и предизвикателства, днес шофьор ми е специален федерален агент Лиза Симс, току-що излюпила се от Куонтико и родом от фермерско градче в Айова или нещо подобно, където най-високата сграда е житният силос. На всичкото отгоре не може да шофира добре в Манхатън, но е изпълнена с желание и решимост да се учи. Поради което седи на мястото, на което би трябвало да съм аз.

— Докога ще го чакаме той? — попита госпожица Симс.

— Докато не излезе от сградата.

— Какво е намислил да прави?

— Всъщност работата ни е да установим точно това.

— Искам да кажа, с какво разполагаме за него? Защо го следим?

— Расово профилиране.

Мълчание.

Реших да бъда по-колегиален.

— Той е офицер от иранското военно разузнаване с дипломатическо прикритие — обясних й. — Знаеш, че е поискал колата и шофьорът му да са на разположение в един следобед. Това е всичко, с което разполагаме.

— Ясно.

Лиза Симс е достатъчно схватлива, за да разбере кога да престане да задава въпроси. Като сега. Освен това е привлекателна по един изчистен и спретнат начин. За това назначение беше облечена неофициално — джинси, маратонки и светлозелена тениска, която едва прикриваше глока калибър 40 в малкия кобур. Аз също бях с маратонки (човек никога не знае кога ще му се наложи да спринтира), джинси, черна тениска и синьо спортно яке, което скриваше моя 9-милиметров Глок, радиостанцията, джобното гребенче и ментовите бонбони. По-добре, отколкото да мъкнеш чантичка като госпожица Симс.

Така или иначе, беше хубав майски ден и големият украсен часовник от другата страна на улицата показваше 15:17. Чакахме този образ вече повече от два часа.

Иранската мисия в ООН се намира на горните етажи на тридесет и девет етажна офис сграда на Трето авеню, между Източна 40-а и 41-ва. Заради ООН Манхатън е дом на повече от сто чуждестранни мисии и консулства, без да се броят резиденциите — и не всички тези страни са наши приятелчета. Така че си имаме много лоши актьори, нагърбили се с ролята на дипломати, които трябва да бъдат наблюдавани — а това си е живо мъчение. Трябва да преместят ООН в Айова. Но пък може би не бива да се оплаквам — нали ми плащат да следя лоши типове.

Днес бях водач на екипа, което е гаранция за успех, и в мисията наред с мен участваха четирима агенти на крак и три други коли — още един джип Шевролет и два минивана Додж. В тях също имаше по един агент на Нюйоркската полиция и на ФБР, което означава, че поне един човек в колата знае какво всъщност прави. Пардон. Това не беше особено мило. Освен това следва да ви уведомя, че всяка кола беше с пълна полицейска екипировка — мигащи светлини на бронята, сирена, затъмнени стъкла и тъй нататък. В купетата по принцип имаме 35-милиметрови цифрови фотоапарати Никон с голямо увеличение, 8-милиметрови видеокамери Сони, радиостанции, преносими принтери

и прочее. Всеки си носи резервно облекло, бронирана жилетка, карта за градския транспорт, мобилен телефон „Некстел“ с уоки-токи функция, понякога пушка и оптичен мерник, както и друго оборудване, в зависимост от назначението. Като например една малка джаджа, която улавя радиоактивни материали — нещо, за което не ми се и помисля.

Във всеки случай, подготвени сме за всичко — и това е така от 11/9. Но нали знаете, лайната може да се разхвърчат дори и да си взел противолайнияния си щит.

Като махнем настрана високотехнологичните играчки, в крайна сметка онова, което ти трябва, е буден ум и *ютия*.

Като ченге съм имал безброй подобни мисии и съм свикнал с тях, но специален агент Симс започваше да не я свърта на едно място.

— Може да сме го изпуснали — каза тя.

— Малко вероятно.

— Може да е променил плановете си.

— Правят го понякога.

— Обзалагам се, че го правят нарочно.

— И това се случва.

Минаха още петнайсет минути. Специален агент Симс прекара това време в изучаване на картата на Манхатън. После ме попита:

— Къде живееш?

Погледнах картата и посочих.

— Тук. На Източна седемдесет и втора.

Тя хвърли поглед през предното стъкло.

— Наблизо е.

— Да. Да ти се намира карта на Айова? Можеш да ми покажеш ти къде живееш.

Тя се разсмя.

След няколко минути Симс попита:

— Какво е онова заведение зад нас? „О Бон Пен“.

— Нещо като кафене. Верига.

— Става ли да изтичам за една кифла?

Е, беше обута с маратонки, но отговорът бе не. Макар че ако отидеше за кифла и ако в същото време Хомейни Уини излезеше от сградата и се качеше в колата, можех да тръгна след него и да се отърва от госпожица Симс.

— Джон?

— Ами...

Радиото ми изпраща и се чу гласът на едно от момчетата на улицата:

— Целта излиза от наблюдаваната сграда от двора и е в движение.

— Разбира се, давай — казах на Симс.

— Ама той нали каза...

— Задръж. — Погледнах към двора, който отделяше наблюдаваната сграда от съседната, където две от момчетата ми поддържаха Ню Йорк чист, като събираха боклуци.

Радиото изпраща отново и Метач едно каза:

— Целта се насочва на запад към Трето.

Видях целта да пресича двора и да минава под украсената арка с часовника. Висок тип, много хърбав, с хубав костюм на тънко райе. Даваме прякори или кодови имена на следените, а този имаше голям клюн и движеше главата си като птица, затова казах:

— От този момент целта е Голямата птичка.

Голямата птичка вече беше на тротоара и изневиделица до него се появи друг тип, когото определих като представител на Близкия изток. Абсолютно непознат, но Голямата птичка явно го познаваше. Изглеждаха изненадани и радостни, че се виждат, което си беше пълна глупост. Стиснаха си ръцете и ми се стори, че размениха нещо. Или просто се бяха здрависали. Никога не можеш да си сигурен. Те обаче знаят или подозират, че ги следят, и понякога успяват да те прецакат.

Така или иначе, Голямата птичка си имаше дипломатически имунитет, а и ние определено не можехме да го закопчаме само защото се е здрависал с друг господин от Близкия изток. Обаче вече трябваше да държим под око двама души. Голямата птичка и непознатият се разделиха. Непознатият тръгна на север по Трето, а Голямата птичка остана на място. Естествено, всичко това бе заснето и филмирано. Може би някой в Централата познаваше другия тип.

— Трети и четвърти екип, останете с непознатия и се опитайте да го идентифицирате — казах по радиото.

Момчетата потвърдиха заповедта.

— Не мисля, че беше случайна среща — сподели госпожица Симс.

Не отвърнах саркастично. Дори не завъртях очи. Казах само:
— Мисля, че си права.

Очертаваше се дълъг ден.

Минута по-късно до Голямата птичка спря голям сив мерцедес. Видях дипломатическия номер — синьо и бяло, с четири цифри, следвани от DM, което поради някаква известна единствено на Държавния департамент причина е означението на Иран, плюс още едно D — дипломат, доколкото схващам.

Шофьорът, също ирански господин, изскочи и заобиколи колата тичешком, сякаш го гонеха израелски командоси. Поклони се ниско (трябва да кажа на шофьора ми да прави същото), отвори вратата и Голямата птичка се нагъна на задната седалка.

— Голямата птичка е мобилна — казах в радиото.

Дадох описание на колата и номерата и Втори екип потвърди.

Между другото, Втори екип беше в син миниван, каран от мой познат — Мел Джейкъбс, детектив от отдел Разузнаване на НЙПУ. Детектив Джейкъбс е евреин и говори малко иврит — използва го при разпитите на арабскоезични заподозрени. Това, както и звездата на Давид, която носи, праща тези типове в орбита, която е малко смешна за гледане.

С Мел беше Джордж Фостър, специален агент на ФБР. Работил съм с него и го харесвам, защото знае от личен опит колко съм велик.

Мерцедесът пое на север по Трето авеню и специален агент Симс ме попита:

— Да го последвам ли?

— Няма да е зле.

Тя превключи на скорост и ето че потеглихме през натоварения трафик. Нюйоркските шофьори са два вида — добри и мъртви. Дарвинов закон. Госпожица Симс или щеше да еволюира, или да изчезне. А аз седях до нея, за да стана свидетел на едното или другото.

Иранският шофьор, когото май бяхме следили и преди, беше шантав водач и не можех да определя дали кара по този начин, за да се отърве от опашката, или просто наистина не го бива с колите. Сякаш последното, което бе карал, е било камила.

Междувременно специален агент Симс почти бе опряла брадичка на волана, стискаше го като удавник сламка, а десният ѝ крак се местеше от газта на спирачката, сякаш има нервен тик.

Мерцедесът внезапно зави по Петдесет и първа. Госпожица Симс го последва.

Втори екип продължи по Трето авеню, за да завие наляво по Петдесет и трета и да тръгне успоредно на нас, докато не им кажа накъде се е насочил мерцедесът. Не е нужно зад следения автомобил да се мъкне цял парад — навалицата трябва малко да се поразреди.

Движихме се на запад и минахме покрай катедралата „Сейнт Патрик“, след което пресякохме Пето авеню. Следеният автомобил продължи напред и аз съобщих това на Втори екип.

Нямах представа накъде е тръгнала Голямата птичка, но определено се движеше към театралния район и Таймс Скуеър, където типове като него понякога се отбиват да се докоснат до американската култура — най-вече стриптийз барове и клубове, където сервитьорките се мотаят по цици. Така де, в Пясъчландия трудно могат да се намерят подобни неща, не съм ли прав?

Мерцедесът хвана зеления светофар на Седмо авеню, но ние не успяхме и заседнахме зад три други коли. Вече не виждах обекта, но го бях забелязал да продължава по Петдесет и първа. Включих светлините и сирената и колите пред нас се сбутаха да ни направят място, а госпожица Симс се провря покрай тях и даде газ направо на червено, с което внесе известна суматоха в движението на натоварения булевард.

Щом пресякохме, изключих сигнализацията и продължихме на запад по Петдесет и първа.

Госпожица Симс ме стрелна с поглед, сякаш очакваше комплимент или нещо такова, така че изхъмках одобрително.

Съобщих местоположението ни на Втори екип.

— Обектът е пред нас.

Продължихме през Адската кухня — хубав навремето бедняшки квартал, който западна с прииждането на юпита. Нямах идея къде отива Голямата птичка, но щом продължаваше на запад, май се канеше да прекоси река Хъдсън.

— Май отива в Джързи — казах на госпожица Симс.

Тя кимна.

Всъщност деветдесет процента от подобни проследявания не водят доникъде. Абдул просто е излязъл да се разходи или се опитва да

ни отвлече вниманието от някаква друга интересна случка. Или пък упражняват уменията си за изплъзване от опашки.

Е, от време на време попадаш и на нещо истинско — например някой дипломат да се срещне с някой познат ни лош тип. Предпочитаме да следим, вместо да арестуваме или разпитваме, защото тези типове могат да ни кажат повече, като ги държим под око, отколкото в стаята за разпити. Колкото до дипломатите, тях и без това не можеш да ги разпитваш, а прибирането им на топло е запазено за хора с по-високо заплащане от моето.

Все пак от време на време арестуваме по някого и аз съм член на разпитващия екип, което е много по-весело от следенето на тези клоуни. Искам да кажа, на мен ми е весело. За тях едва ли може да се каже същото.

Целта, разбира се, е да се предотврати друг 11/9 или нещо още по-лошо. Дотук добре. Но спокойствието вече започна да се проточва. Мина повече от година и половина от онзи ден. И така, късметлии ли сме, или сме добри? Едно е сигурно — лошите не са се отказали, така че ще се разбере.

Мерцедесът продължи към Дванадесето авеню, което минава покрай Хъдсън и е мястото, където цивилизацията свършва. Не искам да обидя Ню Джързи, но тази година не съм се ваксинирал против малария.

Съобщих на Втори екип, че пътуваме на юг по Дванадесето.

В този район на складове и пристани движението не е толкова натоварено и мерцедесът набра скорост. Госпожица Симс поддържаше темпото, без да се набива на очи.

Мерцедесът мина отбивката към тунела „Линкълн“ и продължи на юг към Долен Манхатън.

— Къде е тръгнал според теб? — отново попита госпожица Симс.

— Може би към някой от пристаните. Може да има среща със саудитска яхта, доставяща атомно устройство.

— Мамка му.

— Моля, без ругатни.

— Мамка му мръсна.

— Е, така вече е по-добре.

Прекарвахме си доста добре по Дванадесето авеню. Виждах Втори екип в страничното огледало и си разменихме знаци, че имаме визуален контакт. Досега иранският шофьор би трябвало да е разбрал, че го следят, но тези типове са толкова тъпи, че не могат да намерят дори себе си в огледалото, та какво остава за евентуална опашка.

Май се изказах твърде прибързано, защото онзи внезапно намали, госпожица Симс не прецени относителните скорости и вече бяхме прекалено близко до мерцедеса, без други коли между нас и него. Различавах главата на Голямата птичка на задната дясна седалка. Говореше по мобилния си. После шофьорът явно му каза нещо, защото Голямата птичка се обърна назад, погледна ни, усмихна се и ни показа среден пръст. Отвърнах на поздрава. Чекиджия.

— Съжалявам — каза госпожица Симс и изостана.

— Трябва да им следиш стоповете — посъветвах я.

— Ясно.

Какво пък, ако обектът те е забелязал, това не е краят на света. Подобни неща стават в около половината от случаите, когато си с кола — и по-рядко, ако проследяваш пеш.

Все пак винаги има План Б. Обадох се на Втори екип и обясних, че сме спипани. Казах на госпожица Симс да изостане още повече и Втори екип ни задмина, за да продължи визуалното следене.

Продължихме. Не изпусках Втори екип от поглед.

Можех да се обадя и за трета кола, но иранците не се опитваха да се измъкнат и затова продължих в същия дух. Определено нямаше да могат да ни избягат, а ако прецаквах плановете им, значи денят щеше да е ползотворен.

Стигнахме под Уест Вилидж и Втори екип съобщи, че обектът завива по Уест Стрийт.

— Мисля, че онзи тип ни надуши — добави Джейкъбс.

— Тогава го настигни и му покажи среден пръст.

— Какво, какво?

— Ами той ни показва.

Смах в слушалката. След което Втори екип каза:

— Обектът завива към входната рампа на Холанд.

— Разбрано.

След минута бяхме на рампата за тунела. В тази посока няма пунктове за плащане и колите минават бързо. Пуснах една клюка на

госпожица Симс.

— Почти всички дипломатически коли са без електронни винетки, защото не искат да се записва къде ходят. Затова когато има пропускателен пункт, се нареждат на опашката за плащане в брой, която е бавна. А с електронния пропуск се минава бързо, така че се озоваваш пред онзи, когото следиш. А ние не искаме това.

Тя кимна.

Втори екип вече беше минал и го последвахме.

В дългия тунел госпожица Симс отново попита:

— Къде според теб е тръгнал?

Този път знаех.

— Към Ню Джързи — обясних й. — Натам води тунелът.

Тя не отговори на тази дзен мъдрост, а предпочете да ме информира:

— Иранските дипломати имат право да се движат само в четиридесет километра радиус от Манхатън.

Това май го знаех.

Тя не разполагаше с допълнителна информация за мен, така че продължихме в благословена тишина. Тунелите под реките около остров Манхатън са, както може да се очаква, в челния списък на целите на блискоизточните ни приятели, но не ми се вярваше, че Голямата птичка ще се гръмне тук. Искам да кажа, защо му е да облича хубав костюм по такъв повод? Освен това ти трябва цял камион с експлозиви, за да успееш да отвориш тунела към реката. Нали така?

Излязохме от тунела и ми трябваше малко време, докато очите ми свикнат с яркото слънце. Не можех да видя мерцедеса, но забелязах Втори екип и го посочих на госпожица Симс, която го последва. Втори екип докладва, че обектът е в полезрението им.

Вече бяхме в Джързи Сити и излязохме на надлеза Пуласки, от който се разкрива живописен изглед към бълващи дим комини.

— Къде според теб е тръгнал? — попитах госпожица Симс. Тя позна въпроса и се усмихна.

— Откъде да знам?

Приблжихме отбивката към Шосе 95.

— Обзалагам се на десетачка, че ще завие на юг — казах аз. И добавих — Летището Нюарк.

— А какво има на север? — попита тя.

— На север е Северният полюс. Е, хващаме ли бас?

Тя се замисли за момент.

— Ами, пътува на юг, но няма багаж за летището. Освен ако не е бил натоварен предварително в багажника.

— Значи избираш север?

— Не. Казвам, че пътува на юг, но не към летището. А към Атлантик Сити.

Не следях нишката на мисълта, която бе повела госпожица Симс към Атлантик Сити, но се съгласих.

— Става. Десетачка.

— Петдесетак.

— Готово.

Втори екип докладва:

— Обектът отби към южния вход към Деветдесет и пето.

— Разбрано.

Значи беше или летището, или Атлантик Сити. Тези типове наистина ходят до АС да играят комар, да пият и да мърсуват. Не че бих разбрал нещо подобно от първа ръка. Но ми се е случвало на няколко пъти да проследявам разни Абдуловци дотам.

Все още виждах Втори екип, а те виждаха обекта.

— Подминаха изхода за Нюарк — съобщи Джейкъбс.

— Можеш да ми платиш още сега — каза госпожица Симс.

Нямах намерение да се предавам толкова лесно.

— Може пък да отива към Форт Дикс. Нали се сещаш, да шпионира военен обект. Той е от военното разузнаване — напомних й.

— Аха, значи шофьорът и мерцедесът са за прикритие, така ли?

Премълчах.

Продължихме със скорост 130 км.ч. по Шосе 95, известно тук като автострада Ню Джързи.

— Излезе извън радиуса от четиридесет километра — обяви госпожица Симс.

— Добре. Какво предпочиташ: да продължим със следенето или да му видим сметката?

— Просто правя констатация.

— Отбелязано.

Известно време пътувахме мълчаливо.

— Знаеш ли, май няма да е зле да се обадя за въздушна подкрепа — казах аз.

Тя не отговори, затова обясних:

— Имаме хеликоптер, който можем да използваме. Ще улесни нещата.

Започнах да превключвам радиочестотата, но госпожица Симс каза:

— Има резервация в Тадж Махал.

Махнах ръката си от копчето.

— Откъде знаеш?

— Подшушнаха ни.

— И кога смяташе да споделиш това с мен? — поинтересувах се.

— След като си вземех кифлата.

Малко се вкиснах. Всъщност май доста. Няколко минути по-късно тя ме попита:

— Какво, не ми ли говориш?

Наистина не й говорех, така че си замълчах.

— Но ние трябва да го последваме, за да сме сигурни, че наистина отива в „Тадж“ и отсяда там — каза тя и ме осведоми допълнително — Вече имаме екип на място, така че след като те го поемат, можем да се върнем в града.

Не отговорих.

— Не ми дължиш петдесетачка — увери ме тя. — Всъщност смятам да те черпя едно.

Нямаше смисъл да продължавам да се ядосвам, така че отвърнах:

— Благодаря.

Типично за федералните. Няма да ти кажат дори ако ти се подпали задникът. Освен това специалните агенти като госпожица Симс и жена ми са все юристи. Нужно ли е да продължавам?

Съобщих на Втори екип новата информация, но посъветвах Мел и Джордж да останат на линия в случай, че сведенията са неверни и Голямата птичка е тръгнал някъде другаде.

— Откъде разбра? — попита Мел.

— После ще ти кажа. Продължихме напред.

— Имаме около два часа — каза госпожица Симс. — Кажи ми всичко, което знаеш за наблюдението. Бих искала да знам какво си научил през последните четиридесет години.

Не беше чак толкова време и бях сигурен, че госпожица Симс го знае, но си прави гаргара с мен. Тя направо си имаше чувство за хумор, нещо много рядко срещано у колегите ѝ, така че за да ѝ покажа, че съм готин пич, и да ѝ демонстрирам духа на съвместната дейност между ФБР и НЙПУ, казах:

— Добре. Ще говоря, а ти слушай. Въпросите после.

— Ще има ли изпит?

— Всеки ден.

Тя кимна.

Настаних се по-удобно и споделих обширните си познания за техниките на наблюдение, илюстрирани с пословични и лични истории — дори такива, които свършваха зле.

Престъпниците, които съм следил през годините, бяха по принцип доста тъпички, но когато влязох в Антитерористичната спецчаст, стана ясно, че онези, в чиито вратове дишаме — дипломати и заподозрени в тероризъм, — не са точно от същата порода. Тоест определено не са големи мозъци, но са параноици — отчасти защото част от тях идват от полицейски държави, което ги прави най-малкото чактисващи, когато са под око.

Вярна на думата си, госпожица Симс слушаше историите ми като омагьосана, без да ме прекъсва. Определено не си падам по фукането, но то си е момент от обучението, така че как можех да го избегна? И както казах, бях напълно честен с прецакванията.

По тази тема, както и по темата за умните лошковци, попадал съм само на двама зли гении през трите си години в Антитерористичната спецчаст. Единият беше американец, а другият либиец с доста сериозен зъб на САЩ — при това не само зъл и умен, а и свършена машина за убиване. Опитът ми с либиеца нямаше толкова общо със следенето, колкото с ловеца и дивеча, и понякога не бях сигурен кое точно от двете съм.

Онзи епизод нямаше щастлив край и макар да има някои уроци, които могат да се научат или предадат, целият случай бе класифициран като „строго секретен“ и „за вътрешно сведение“ — което означаваше, че не можех да го споделя нито с госпожица Симс, нито с никого, при това никога. Нямах нищо против това положение.

Но бях сигурен, че един ден ще има реванш. Той ми го беше обещал.

Около три часа след като госпожица Симс не си взе кифлата в Манхатън, отбихме в дългата алея на Тадж Махал, покрай която бликаха фонтани. Тадж е накичен с разни дундести куполи и минарета, така че Голямата птичка сигурно го беше взел за джамия.

Госпожица Симс имаше информацията за контакт с нашия екип там и се обади предварително, за да им съобщи, че обектът е на път, за да могат да се настанят на рецепцията преди него. Освен това описа облеклото му и добави:

— Обектът е с кодово име Голямата птичка.

Аз пък се свързах с Втори екип, който беше паркирал на известно разстояние от входа, и казах:

— Можете да си тръгвате.

Мел Джейкъбс и Джордж Фостър изявиха желание да останат, нещо, което далеч надхвърляше позива на дълга.

— Правете каквото искате — казах им. — Времето си е ваше.

Естеството на тази работа и на тази специалност е такова, че всички имаме доверие, че другият върши правилното нещо. Естествено, има правила, но сме доста неформални и освободени от голяма част от бюрократичните тъпотии, които само пречат да се свърши работата. А по мое мнение онова, благодарение на което специалността наистина работи, е, че близо половината й агенти са бивши нюйоркски ченгета като мен — което означава, че не ни пука особено за кариерите ни. Има втори опити, може би последни опити, плюс това можем да импровизираме на воля и не се тревожим, че ще прекрачим една или друга граница. Разбира се, наред с това вкарваме в играта и уличното хитроумие на НЙПУ. Е, резултатите може и да варират, но в общи линии работата се върши.

Шофьорът потегли с мерцедеса без Голямата птичка, който влезе вътре с малък сак. Не можехме да дадем напълно екипираната кола на момчето от паркинга, така че просто спряхме недалеч от входа и я заключихме. Размахах значката си и казах:

— По работа сме. Наглеждай колата.

Бутнах му двайсетачка и то каза, че няма проблем.

Влязохме в пишно украсеното мраморно фоайе. Видях Голямата птичка на гишето за ВИП гости. Забелязах също и двама от отдел Специални операции. Погледите ни се срещнаха и те дадоха знак, че поемат случая.

Чудесна новина. Време беше за питие.

Не ми се вярваше, че Голямата птичка ще ни познае от кратката размяна на поздравите от разстояние, така че ескортирах госпожица Симс покрай рецепцията, където се регистрираше обектът. Той, естествено, знаеше, че го следят, но не се озърташе нервно. По принцип не можеше да се отдалечава толкова много от Трето авеню, но не правим проблем от това — стига някой от Вашингтон да не поиска да го направи на проблем. Дипломатите от повечето страни могат да пътуват свободно из Съединените щати, но някои като кубинците са ограничени само в рамките на Ню Йорк, а на други — като иранците — им се определя някакъв радиус. Ако зависеше от мен, всички щяха да живеят и да работят в Айова. В края на краищата ние нямаме дипломатически отношения с Иран, откакто превзеха посолството ни и задържаха служителите му за заложници, но те са член на ООН, така че са тук. Освен това, тъй като ние нямаме дипломати в Иран, можем да тормозим тези типове, без да се притесняваме, че ще ни го върнат в Пясъчландия. С други думи — стой нащрек.

Както и да е, двамата отскочихме до едните места, после отидохме в казиното.

— Кифла? — попитах госпожица Симс.

— Дължа ти едно питие.

Насочих се право към салон Его, който късно вечер се прекръства на Либида. Седнахме на бара.

— Идвал ли си тук? — поинтересува се госпожица Симс.

— Май да. По работа.

Барманът — всъщност барманка с големи... очи — попита какво ще прием и госпожица Симс си поръча бяло вино, а аз избрах обичайния Дюърс със сода.

Чукнахме чаши.

— Наздраве — каза тя и попита — Защо сме тук?

— Просто за да сме сигурни, че Голямата птичка играе по правилата и не се среща с някого — отвърнах аз.

— Имаме хора тук — напомни ми тя. — Освен това ГП може да има среща в стаята си и да не разберем нищо.

— Момчетата от СО щяха да разберат — казах и я посъветвах: — Освен това никога не е зле да си наблизко, ако нещо се издъни. Да си на точното място в точното време не е случайност. Слушаше ли историите ми?

— Всяка думичка.

— Трябва ли да ходиш някъде другаде?

— Не.

— Добре. Ще останем около час.

Всъщност нямаше причина да оставаме, освен че се нуждаех от пиене. Пък и бях бесен на Голямата птичка, че ми показва среден пръст. Не беше много дипломатично от негова страна. Така де, това е моята страна, нали? Той е гост. А аз не съм домакинът му.

— Джон? Казах, че съжалявам, че не можех да ти кажа предварително. Искаха всичко да мине като стандартно наблюдение, така че обектът да не се досети по действията ни, че знаем къде отива — обясни тя. — Знаех само аз в случай, че го изгубим.

— Ясно де.

Нямах представа чия гениална идея е това, но можех да се досетя, че се е зародила в главата на Том Уолш — главния специален агент на ФБР в АТС в Ню Йорк. Уолш е нещо средно между гений и идиот, а между двете няма голяма разлика. Освен това обича стила на наметалото и камата и не е много наясно със стандартната полицейска работа. Всички тия игри на секретност изобщо не се случваха, когато бях ченге. Но това е нов свят и нова работа, пък и аз не приемам нещата твърде лично.

Реших да сменя темата.

— Обади се на екипа от СО да видим на какъв хал е ГП.

Всички имахме от онези телефончета, които, както вече споменах, имат блинг функция, или с други думи, могат да се използват като уоки-токи. Госпожица Симс се блингна с един от СО, съобщи къде сме и поръча да ни обадят, ако Голямата птичка излезе от стаята си и тръгне към казиното или другаде.

Заприказвахме се, предимно за нейния живот и работа в Ню Йорк, който не ѝ харесваше лично, но ѝ допаднаше професионално. Лиза Симс ми напомняше донякъде на жена ми Кейт Мейфийлд, с

която се запознах преди три години, докато работех по вече споменатия случай с либийския задник. Кейт също беше от хинтерланда и първоначално не беше очарована от назначението си в Ню Йорк, но след срещата с мен не можеше да живее никъде другаде. После дойде 11/9. След атаката тя искаше да се махнем от Ню Йорк, но след като травмата отшумя — и двамата бяхме там, когато се случи — размисли и осъзна, че не може да се махне. Което беше добре, тъй като аз нямах намерение да се махам.

Поръчах си второ питие, но госпожица Симс — вече Лиза — мина на сода, тъй като я уведомих, че ще кара и на връщане.

Телефонът ѝ блингна, тя го взе, заслуша се и каза:

— Добре, вероятно ще тръгваме. — Затвори и се обърна към мен. — Голямата птичка е сам на рулетката.

— Печели ли?

— Не попитах. — Поиска сметката, плати и излязохме от салон Его.

Тя понечи да тръгне към фойето, но я спрях.

— Искам да огледам този тип по-добре.

Тя се поколеба, но накрая отстъпи пред професионалната ми преценка и кимна.

Тръгнахме към просторното казино и Лиза блингна своя човек от СО и получи информация за хала на Голямата птичка.

След минута го забелязахме да седи на рулетката с чаша в ръка.

Греховното поведение на иранците не е мой проблем (всъщност то се филмира, понеже може да се окаже полезно), но си мисля, че у тези хора има нещо дълбоко шизофренично — тотално изключване, което определено не е добре за главата.

— Доволен ли си? — каза Лиза. — Ето го. Да вървим.

— Сатаната е влязъл в душата му — отбелязах дълбокомислено.

— Аха. Виждам.

— Трябва да му помогна.

— Джон...

— Я да вземем малко жетони и да идем на едноръжките бандити.

— Джон...

— Ела. — Хванах я за ръка и я поведох към касата. Взех сто еднодоларови жетона със служебната си кредитна карта (в счетоводството щяха да ме спукат от майтап) и тръгнахме към

машините, от които имахме добър изглед към гърба на Голямата птичка.

Седнахме един до друг пред две покер машини.

— Играла ли си някога на машина? — попитах.

— Не.

— А покер играеш ли?

— Да.

И тъй, разделих сребърните жетони, обясних накратко играта на машина и започнахме да играем покер. Трябва да измислят и игра гадно копеле. Падат ти се пет гадни копелета, машината те изритва в топките и гълта всичките ти жетони в металния си търбух.

Взехме си по питие от минаващата сервитьорка и вдишах дима от цигарата на кататонично тлъстата дама, седяща до мен.

Както и да е, ту печелехме, ту губехме и Лиза започна да се зарибява с надеждата за ранно пенсиониране с джакпот от безброй долари. Междувременно с всяко завъртане на рулетката Голямата птичка потъваше все повече в пламъците на ада. Трябваше да го спася.

След около половин час Голямата птичка прибра жетоните си и стана.

Помъкна се към масите за блекджек, после се поколеба и реши да иде някъде другаде.

На Лиза ѝ се падна каре попове, машината зазвъня и избълва в легенчето рой жетони.

— Голямата птичка се размърда — казах ѝ. — Стой тук и играй на моята машина. Обади се на хората от СО и им кажи, че съм го поел.

Тя се огледа и се върна в реалния свят.

— Добре...

Тръгнах през казиното с надеждата, че Голямата птичка ще продължи към асансьорите, към тоалетната, към терасата — където и да е, стига да имаме възможност да останем на четири очи и да побъбрим.

Вървеше така, сякаш имаше спешна нужда да си изпразни мехура. И наистина зави към тоалетните.

Излязох в коридора и го видях да влиза в мъжката. Последвах го.

Тези типове не пикаят в писоарите — обичат да са сами, когато си вадят пикалата. Голямата птичка не беше изключение и се беше намърдал в една от кабинките.

На писоарите имаше двама типове, както и още един при умивалниците. Много тихо и дипломатично им показах значката си и ги помолих да се изнасят бързо, като заръчах на единия да остане пред вратата и да не пуска хора.

Всички излязоха, а аз застанах пред умивалника и се загледах в огледалото. Вратата на кабинката се отвори, но не се чу звук на течаща вода. Всъщност Голямата птичка дори не направи опит да си измие ръцете.

Обърнах се, той ми хвърли един поглед и доколкото можех да преценя, не ме позна. Но после направи хода си. Внезапно се нахвърли върху мен и някак успя да ме фрасне с топките си по юмрука. Естествено, това ме изненада и отстъпих назад, докато той правеше следващия си агресивен ход, а именно — да се свлече на колене и да започне да стене заплашително към мен. Очите му се завъртяха като барабани на еднорък бандит, след това той политна напред и остана да лежи на пода и да диша тежко, готов за нова атака. Не исках да причинявам международни инциденти, така че се извиних с едно: „Майната ти“ и излязох.

В коридора освободих помощника си и се върнах в казиното, където се натъкнах на Лиза — мъknеше пълно с жетони пластмасово легенче.

— Къде беше? — попита ме тя.

— В тоалетната.

— Къде е Голямата...

— Време е да вървим.

Тръгнахме към фойето и тя попита:

— Какво да правя с тези жетони?

— Дай ги на счетоводството.

Излязохме и тръгнах право към джипа.

— Какво стана? — попита Лиза. — Къде е Голямата птичка?

Естествено, колкото по-малко знаеше, толкова по-добре, така че отговорих:

— В тоалетната.

— Кой го покрива? — попита тя. — В движение ли е?

— Ъ-ъ-ъ... не много.

— Джон...

— Обади се на екипа от СО и им съобщи последното му местоположение.

Стигнахме джипа и заявих, че аз ще карам. Тя ми даде ключовете, качихме се и потеглихме.

Лиза се обади на наблюдаващия екип и им каза, че съм оставил Голямата птичка в мъжката тоалетна. Те вече знаеха. Лиза се заслуша, после прекъсна връзката и се обърна към мен.

— Голямата птичка е... паднал или нещо такова.

— Мокрото обикновено върви с хлъзгаво.

Насочих се към автострада Нью Джързи. След няколко минути мълчание тя попита:

— Да не би... да си се сблъскал с него?

— Как се справихме всъщност? Колко има тук?

Тя погледна легенчето на пода.

— Мисля, че спечелихме десетачка.

— Не е зле за един час работа.

Тя помълча, после каза:

— Е... мисля, че не е в добра позиция да подаде оплакване.

Не отговорих.

Подкарах по автострадата към града, който беше на около двеста километра — по-малко от два часа, ако прищпорвах усърдно колата. Слънцето се беше спуснало под хоризонта и небето на запад бързо се губеше в мрака.

— Да не би случайно да си обираме крушите? — попита Лиза.

— Не. Ние сме законът.

— Да бе — съгласи се тя и добави: — Казаха ми, че ще науча много от теб.

— Да не би да съм легенда?

— Само във въображението си — каза тя, но отбеляза: — Изглеждаш готин тип и си умен. Но имаш и някаква друга страна.

Не отговорих.

Тя продължи с наблюденията си:

— Обичаш да си връщаш.

— Е, ако е така, значи съм си намерил правилната работа.

Тя нямаше какво да отговори, така че продължихме в мълчание.

След известно време тя каза:

— Ако изникне нещо за тази вечер, през цялото време си бил пред погледа ми.

— Нищо няма да изникне — уверих я. — Но все пак благодаря.

— И може би някога ти ще направиш същото за мен.

— Без „може би“.

Тя ме стрелна с очи, после се загледа напред в тъмния път.

— Това е работа.

„А какво беше първото ти впечатление?“ — помислих и отвърнах:

— И става все по-тежка.

Тя кимна, после каза:

— Добре.

Спрях на една бензиностанция, Лиза Симс най-сетне си получи кифлата, аз налях бензин и двамата си взехме кафе, за да се поободрим.

През останалата част от пътуването разговаряхме предимно за живота в Ню Йорк и малко за мен при Кулите, когато бяха ударени. Подобни неща те променят. Да видиш как измират хиляди хора определено не те оставя същия като преди.

Влязохме в тунела „Холанд“ към Манхатън и я оставих на Федерал Плаза, където тя имаше да довършва някаква работа. Напомних ѝ да даде жетоните на счетоводството.

После продължих към апартамента си на Източна 72-ра и си бях вкъщи малко след десет.

Кейт гледаше новините.

— Как мина?

— Добре. Обектът отиде до Атлантик Сити и го проследихме.

— Питие?

— Разбира се. А при теб как мина?

— Цял ден в офиса.

Приготвихме питиетата, чукнахме чаши, сръбнахме и седнахме да догледаме новините заедно.

Чаках съобщение за ирански дипломат от ООН, открит в мъжката тоалетна на казино „Тадж Махал“ с натикани в гърлото топки, но явно това нямаше да е сред новините.

Изключих телевизора и с Кейт си поговорихме за деня, прекаран във война с тероризма.

След като изчерпахме всички теми, тя ми напомни, че за уикенда ще ходим в провинцията да скачаме с парашути.

Това не беше любимата ми тема, макар че тя бе доста развълнувана от перспективата.

Като изключим факта, че не обичам дървета, гори, мечки или каквото там се въди северно от Бронкс, определено не си падам по скачане от самолети. Нямам никакъв страх от височини и дори от смъртта, но не виждам причина да се излагам на опасност само за веселбата. Така де, работата ми осигурява достатъчно опасности. И цялата веселба, която ми е нужна. Като тази вечер например.

Но аз съм добро момче и добър съпруг, така че щеше да се наложи да скачам. И в духа на *quid pro quo*, както казват дипломатите, Кейт започна да си пада по пиенето и свирките. Действа.

Излязох на балкона на трийсет и четвъртия етаж и се загледах на юг по дължината на остров Манхатън. Страхотна гледка. От нея обаче липсваха Близнаците, така че вдигнах два пръста във формата на V на мястото, където бяха. Победа и мир.

Не докато съм жив, но може би някога.

А дотогава играта, както се бе сетила Лиза Симс, беше да си го върнеш.

ВТОРА ЧАСТ КАЛИФОРНИЯ

Асад Халил, либийски терорист, пътуващ с фалшив египетски паспорт, вървеше бързо по ръкава, свързващ самолета на „Ер Франс“ с Терминал 2 на международното летище на Лос Анджелис.

Полетът от Кайро до Париж беше минал спокойно, както и полетът от Париж до Лос Анджелис. Качването на борда на летището в Кайро бе още по-спокойно благодарение на разположените на подходящите места приятели, които бяха помогнали за по-бързото му минаване през паспортната проверка. В Париж имаше двучасов престой в транзитната зала и не се налагаше да минава през втора проверка, която би могла да създаде проблеми. И сега беше в Америка. Или почти в Америка.

Вървеше с останалите към гишетата за проверка на паспортите. Повечето пътници бяха французи, поне по националност — сред тях имаше доста братя мюсюлмани с френско гражданство. Някъде около четвърт от пристигналите бяха египтяни, които се бяха качили на самолета в Кайро и също като него бяха чакали в транзитната зала на летище Дьо Гол, за да продължат с Боинг-777 директно до Лос Анджелис. Във всеки случай Халил реши, че не изпъква сред останалите, а и бе убеден от приятелите си от Ал Кайда, че точно този маршрут ще го доведе поне дотук без проблеми. Оставаше му единствено да мине през паспортната проверка на американците с подправените си египетски документи. Митницата нямаше да е проблем — нямаше какво да декларира и не носеше със себе си нищо, освен омразата си към Америка, която лесно можеше да се прикрие.

Работеха десет гишета и той се нареди на опашка с други пристигащи. Погледна си часовника, който бе нагласил на местно време. 17:40 — натоварен час, което също влизаше в плана.

Асад Халил беше облечен в шито по поръчка синьо спортно сако, жълто-кафяви панталони, скъпи обувки и раирана оксфордска риза с разкопчано горно копче. Знаеше, че дрехите му придават вид на мъж от горната част на средна класа, който вероятно е посещавал правилните училища и не представлява заплаха за никого, освен може

би за другарите си по чашка или финансовия си съветник. Беше приелият западния начин на живот египетски турист Мустафа Хашим, носеше потвърдена резервация в хотел „Бевърли Хилс“, а в малкия си сак: „Пътеводител из Лос Анджелис“ — на английски, който владееше почти безупречно.

Огледа служителите на гишетата с надеждата, че сред тях няма хора от арабски произход. Защото те биха могли да създадат проблем. Особено ако завържат с него на пръв поглед приятелски разговор. „И в кой квартал на Кайро живеете, господин Хашим?“ А ако приятелският разговор се водеше на арабски, можеше да се появи проблем с либийския му акцент. Асад Халил се запъти бързо — като повечето пътници към първото свободно гише.

Служителят, мъж на средна възраст, изглеждаше отегчен и уморен, но нищо не му попречи да го изгледа преценяващо. Взе паспорта, визата и митническата декларация и ги загледа, после прелисти паспорта, върна се на страницата със снимката и започна да мести поглед от нея към него и обратно. Халил се усмихна, както правят повечето хора на този етап. Мъжът, май беше латиноамериканец, попита:

— Каква е целта на посещението ви?

„Да убивам“ — помисли Халил, но отвърна:

— Туризм.

Мъжът хвърли поглед на митническия формуляр.

— В Бевърли Хилтън ли ще отседнете?

— В Бевърли Хилс.

— И сте тук за две седмици?

— Точно така.

— Къде ще отидете след това?

„У дома или в рая“.

— У дома — отвърна Халил.

— Имате ли потвърден обратен полет?

Имаше, въпреки че нямаше да го ползва.

— Да.

— Имате ли резервация в хотел Бевърли Хилс?

Имаше. И знаеше, че не е нужно да я показва, освен ако не му я поискат.

— Да.

Мъжът се взря в дълбоките му тъмни очи и Халил усети, че този служител, видял и чул безброй неща през годините, таи някакво малко съмнение, което можеше да стане по-голямо в следващите секунди на изпитателно наблюдение. Халил остана безстрастен, без да показва никакви признаци на безпокойство или престорено нетърпение.

Мъжът насочи вниманието си към компютъра и започна да трака на клавиатурата, като от време на време поглеждаше паспорта.

Халил чакаше. Знаеше, че самият паспорт изглежда съвсем истински, прилично износен, с няколко входни и изходни визи — все от европейски страни с пряка връзка с Кайро. Информацията в документа обаче не беше истинска. Приятелите му от Ал Кайда, които знаеха много за сигурността на американските въздушни линии, за съжаление нямаха представа какво може да знае, открие или заподозре една компютърна база данни. Както винаги, всичко опираше до човека.

Паспортният служител загърби компютъра, погледна отново египетския турист, поколеба се за секунда, след което отвори паспорта и го подпечата.

— Добре дошли в Съединените щати, господин Хашим. Приятно прекарване.

— Благодаря.

Мъжът постави печат на митническия формуляр и Халил събра документите си и тръгна към конвейера за багажа.

Беше с още една стъпка по-близо до изхода, който се виждаше зад района за митническа проверка.

Застана при въртележката и зачака. Даваше си сметка, че го следят на мониторите също както и останалите пътници на Ер Франс. Именно тук хората понякога се издаваха, защото не подозираха или пък забравяха, че ги наблюдават. Халил възприе позата и празния поглед на другите уморени пътници, които се взираха в отвора на конвейера.

Честно казано, на гишето за паспортна проверка сърцето му затуптя малко по-бързо и това го изненада и дори го подразни. Много отдавна се беше тренирал — поне ума си — да остава спокоен при всички обстоятелства и тялото му се подчиняваше: кожата му си оставаше суха, устата му влажна, лицето и мускулите не се напрягаха и не издаваха страх. Все още обаче не се бе научил да контролира сърцето си — а ако можеше да се види или чуе, то щеше да издаде

всичко, което умът се опитваше да преодолее. Помисли си, че това е интересно и може би не чак толкова лошо. Щом предстоеше да се бори и убива, беше добре, че сърцето му е готово като пистолет с вдигнат ударник.

Чу се рязък звън, замига червена светлина и конвейерът тръгна. След пет минути Халил взе куфара си и го задърпа към гишетата за проверка.

Имаше възможност да си избере инспектор и избра един, който му се стори по-небрежен. Млад мъж (никога не избирай жена, особено ако е привлекателна). Подаде му митническия формуляр. Мъжът го прегледа и попита:

— Нещо за деклариране?

— Не.

Мъжът погледна черния куфар зад Халил.

— Ако го отворя, ще намеря ли нещо, което не би трябвало да е там?

— Не — искрено отвърна Халил.

— Значи няма хашиш? — пошегува се мъжът. Халил отвърна на усмивката му с усмивка.

— За жалост.

— Благодаря.

Халил продължи нататък. Изходът бе само на десет метра и той знаеше, че ако смятат да го спрат, ще го направят именно там. Разбира се, нямаше оръжие, но знаеше, че са малцина онези, които не е в състояние да обезвреди или обезоръжи, а и се намираше близо до вратата, през която можеше да избяга в препълнения терминал. Имаше вероятност и да не успее да се измъкне, но ако се сдобиеше с нечие оръжие, можеше да убие доста от тях, като междувременно застреля и неколцина пътници. Не се боеше от смъртта — страхуваше се от залавянето. Провалената мисия плашеше душата му.

На няколко метра от вратата спря, пусна дръжката на куфара и се престори, че проверява джобовете си дали документите и портфейлът са на място, както правеха мнозина, преди да излязат от охранявания район. Всеки, който го наблюдаваше, щеше ясно да види, че не изгаря от нетърпение да се махне оттук. А самият Халил щеше да види дали някой не проявява интерес към него. Знаеше, че американците и особено ФБР рядко прибегват до превантивни или прибързани арести.

Но те следят. И продължават да те следят. Виждат с кого се срещаш, къде ходиш и какво правиш. И седмица или месец по-късно си правят арестите и ти благодарят за оказаната помощ.

Мина през вратата и се озова в оживения терминал.

Малка група посрещачи очакваше пристигащи приятели или роднини. Друга група — шофьори с ливреи — стоеше в редица с табелки с имената на очакваните пътници.

Халил мина покрай тях и последва знаците, които го отведоха до стоянката за таксито. Излезе от Терминал 2 и се нареди на късата опашка. Такситата вземаха клиентите на конвейер. Само след минути той седна в едно и каза на шофьора:

— Хотел Бевърли Хилс.

Докато таксито излизаше от летището, Халил разсеяно забеляза, че денят е прекрасен. Беше идвал веднъж в Лос Анджелис и в района северно от града и тогава всеки ден като че ли беше чудесен. Че защо иначе някой би пожелал да живее на такова място?

— За първи път ли сте в Ел Ей? — попита шофьорът.

— Не.

— Харесва ли ви тук?

— Щом идвам пак.

— По работа или за удоволствие?

Убиването на господин Чип Уигинс щеше да е работа и удоволствие едновременно, така че Халил отговори:

— И двете.

— Пожелавам ви да си прекарате хубаво и да направите много пари.

— Благодаря.

Извади пътеводителя от сака си и се престори, че го чете. Шофьорът разбра намека и се умълча.

Халил измъкна от сака и огледалце и го постави между страниците на пътеводителя — държеше го вдигнат пред лицето си. Огледа колите зад тях, но не забеляза евентуални преследвачи. Излязоха на магистралата и поеха на север към Бевърли Хилс.

След половин час отбиха по дългата алея с палми, която водеше до измазания с розов хоросан хотел на хълма.

Растителността бе много буйна, забеляза Халил, и в този чудесен майски ден цъфтяха хиляди цветя. Сигурно Райската градина е

изглеждала по този начин. Само че тук змиите бяха много и голата плът никога нямаше да стане повод за смущение.

Халил плати на шофьора, позволи на портиера да вземе куфара, но задържа сака, влезе в хотела и се регистрира под фалшивото си име. Младата рецепционистка го увери, че всички сметки, в това число и извънредните, са предплатени от фирмата му в Кайро и че не е нужно да ѝ дава кредитна карта. Халил я уведоми, че тази вечер може и да не се върне в хотела и че не желае нежелани услуги, събуждания по телефона или сутрешен вестник. Всъщност искаше единствено спокойствие и уединение.

Заведоха го до апартамента му в основната сграда — просторен и слънчев, на втория етаж, с изглед към плувния басейн. Асад Халил излезе на малкия балкон и се загледа към басейна. Мъже и жени се разхождаха и се бяха излегнали по шезлонгите. Зачуди се на мъжете, които позволяват съпругите им да бъдат гледани полуголи от други мъже. Не се чудеше на жените, които не показваха срам. Жените си бяха безсрамни, стига да е позволено.

Откри, че се възбужда от тези жени, и когато на вратата се позвъни, трябваше да си свали сако и да го държи пред себе си, докато отваря. Да, това бе друго нещо, което умът му контролираше трудно.

Беше пиколото с куфара му. Поинтересува се дали се е настанил добре и дали се нуждае от още нещо.

Халил го увери, че всичко е чудесно, и когато пиколото си тръгна, сложи на вратата табелката НЕ БЕЗПОКОЙТЕ и си разопакова багажа. После седна на бюрото, отвори бутилка вода и зачака мобилния телефон. Той извъня и Халил отговори:

— Хашим.

— Обажда се Габар — каза гласът на английски. — Добре ли пътувахте, сър?

— Да, благодаря. Как е баща ви?

— Много добре, благодаря.

След като уречените думи бяха разменени, Халил каза:

— Пет минути. Купил съм цветете за съпругата ви.

— Благодаря, сър.

Халил затвори и отново излезе на балкона. Сега забеляза, че много от мъжете са тлъсти и че доста от тях са с млади жени.

Сервитьорки разнасяха подноси с напитки по шезлонгите и масите. Беше час за коктейли — времето да си замъглиш ума с алкохол. Асад Халил си припомни римските развалини в родната си Либия и си представи как тлъстите римляни в баните пият вино, поднасяно им от млади робини.

— Свине — каза той високо. — Тлъсти свине за ножа.

Асад Халил мина през фоайето на Бевърли Хилс с цвете в ръка и хвърли безизразен поглед на неколцина други араби — мъже, които подражаваха като маймуни на облеклото и маниерите на американците и европейците. Знаеше, че тези хора са по-опасни за исляма дори от неверниците. С тях щяха да се разправят след това, без капка жалост.

Портиерът го попита дали ще желае такси. При предишното си посещение тук преди три години Халил беше забелязал, че в този град никой никъде не ходи пеш. Дори до следващата пресечка се отиваше с автомобил. Всъщност беше изненадан, че хотелът не предлага столове с колела и електромотори за гостите, решили да слязат до басейна. Римски свине.

— Чакам кола — отвърна той.

— Да, сър.

Един син Форд Таурус — чакаше наблизко — спря пред входа. Шофьорът не слезе, а само му даде знак. Халил бързо се качи на предната седалка и потеглиха.

— Добра вечер, господине — каза на арабски шофьорът, който се бе представил като Габар.

Халил не отговори.

Шофьорът подкара по дългата алея и каза:

— Наел съм стая на истинското си име в хотел Бест Уестърн в Санта Барбара.

Халил кимна и попита:

— И какво е то?

— Фарид Мансур, господине — отвърна шофьорът, но не попита какво е истинското име на пътника.

— И с какво се занимаваш тук, Мансур? — поинтересува се Халил.

— Доставям колети, господине.

— Добре. Моите колети при теб ли са?

— Да, господине. В хотелската ми стая, според инструкциите. Два заключени куфара, за които нямам ключове. Нали така, господине?

— А другите две неща, които поисках?

— Тук са, господине. В багажника.

— А картата?

Мансур мълчаливо му подаде пластмасова карта.

Халил я разгледа. От съображения за сигурност върху нея бе отпечатана съвсем малко информация. Нямаше го дори името на летището, на което можеше да се използва, нито конкретния портал, който отваряше. Всъщност върху нея имаше само числа.

— Как се сдобих с тази карта? — попита Халил.

— Всъщност, господине, не аз се сдобих с нея. Беше ми дадена от един наш общ приятел тук — отвърна Мансур. — Поръчаха ми да ви предам, че е взета назаем от друг приятел, човек на вярата, който няма да се нуждае от нея през следващите два дни. Но трябва да върна картата на общия ни приятел, за да може той да я предаде на собственика ѝ. — И за да потвърди неведението си по въпроса, добави: — Не знам за кое летище е и до кой точно район дава достъп, но се надявам, че вие знаете.

— Защо каза летище? — попита Халил.

Фарид Мансур осъзна грешката си и опита да я потули.

— Общият ни приятел... той май го каза... но може и аз да съм разбрал погрешно или...

— Няма значение.

— Да, господине.

Халил прибра картата в джоба си.

Стигнаха до края на алеята и Фарид Мансур попита:

— Желаете ли да отидем в Санта Барбара още сега?

— Да.

Мансур понечи да завие надясно по Сънсет Булевард, но Халил го спря.

— Карай направо.

Мансур пресече Сънсет Булевард и продължи по Кенън Драйв с неговите големи частни къщи.

Халил погледна в страничното огледало, не забеляза евентуални преследвачи и попита:

— Колата е под наем, нали?

— Да, господине. Наех я за три дни, според инструкциите.

— Добре. — Значи колата нямаше да липсва на никого до понеделник.

Халил се загледа през страничния прозорец и Мансур отбеляза:

— Тук живеят богатите. Филмови звезди и акулите от филмовата индустрия.

— Греховете са добре платени тук — отбеляза Халил. Мансур отговори точно така, както се очакваше:

— Тук да. Но в ада ще трябва да платят много по-висока цена.

Халил не отговори на това и попита:

— От коя точно част на Либия си?

— От Бенгази, господине.

— Защо си тук?

Мансур се поколеба за момент.

— За да изкарвам пари за родителите си, господине, както и за родителите на жена ми, които живеят в Бенгази. — И побърза да добави: — Мечтата ми е да се върна в родината.

— Ще се върнеш.

— Да, господине.

— А жена ти? И тя ли е тук с теб, господин Мансур?

— Да, господине. Както и четирите ни деца.

— Добре. Обучени ли са във вярата ни?

— Разбира се, господине. Изучават Корана в училището към джамията.

— Добре. А жена ти знае ли, че ще отсъстваш от дома си два или три дни?

— Да, господине.

Двамата се умълчаха и Фарид Мансур осъзна, че този човек го кара да нервничи. Беше виждал хора като него в Либия, а понякога и тук, в джамията. Споделяха една и съща вяра, но по различен начин. И този човек... гласът му, поведението, очите... този човек беше по-различен дори от другите, които бяха различни. Този човек го плашеше.

Фарид Мансур не беше сигурен накъде да кара, но заподозря, че пътникът му е загрижен да не ги следят, затова направи няколко произволни завоя.

Излязоха на улица със скъпи магазини.

— Това е Родео Драйв, господине — отбеляза Мансур. — Само много богатите могат да пазаруват тук.

Халил продължи да мълчи.

В края на улицата с безбройните магазини обаче каза:

— Санта Барбара.

Мансур зави надясно по Уилшир Булевард и пое на запад към залязващото слънце.

Продължиха по широкия булевард с неговите магазини и небостъргачи, в които имаше апартаменти и офиси. Трафикът бе натоварен и се движеше бавно.

— Много коли има тук — отбеляза Мансур.

— Изсмукват петрола от земята — отвърна Халил. Мансур си позволи да се засмее.

— И плащат добре за него.

— Да. От колко време си тук?

Мансур се поколеба.

— От осем години. — И добави: — Твърде дълго.

— Да, твърде дълго — съгласи се Халил. — Значи си бил в Бенгази, когато американците бомбардираха града.

— Да. Помня онази нощ. Петнайсети април осемдесет и шеста. Бях малко момче.

— Уплаши ли се?

— Разбира се.

— Намокри ли гащите?

— Господине?

— Понеже аз ги намокрих.

Фарид Мансур не знаеше какво да каже, така че си замълча.

— И аз бях момче, живеях в Ал Азизия в Триполи. Един от самолетите им прелетя точно над покрива, на който бях, и пусна бомба. Не пострадах. Но намокрих гащите.

— Аллах е бил милостив, господине — успя да каже Фарид Мансур.

— Да. Но майка ми, двамата ми братя и двете ми сестри се преселиха в рая онази нощ.

Мансур пое дълбоко дъх и тихо рече:

— Дано вечно обитават при ангелите.

— Да. Ще обитават.

Продължиха да пътуват в тишина. Накрая Халил попита:

— Защо правиш това?

Фарид Мансур обмисли отговора си. Да каже, че го прави за родината или вярата, означаваше да признае, че знае, че тук има нещо повече от това да помогне на гостуващ сънародник. Фарид Мансур не беше направил нищо незаконно — може би ако не се брои пластмасовата карта — и ако седящият до него смяташе да извърши нещо такова, той не искаше да научава за това.

— Мансур? Попитах те нещо.

— Да, господине... Аз... Помолиха ме да направя услуга на сънародник и...

— Някога да си привличал вниманието на властите?

— Не, господине. Живея кротко със семейството си.

— А жена ти? Тя с какво се занимава?

— С онова, с което се занимава всяка добра жена. Грижи се за дома и семейството.

— Добре. Значи малко допълнително пари са добре дошли.

— Да, господине.

— Цената на петрола пак се е повишила.

Мансур си позволи да се усмихне.

— Да, господине.

— Предполагам, нашият общ приятел ти е платил хиляда долара.

— Да, господине.

— Ще ти дам още хиляда.

— Благодаря, господине.

— И това цвете за жена ти.

Халил сложи цветето над жабката.

— Благодаря, господине.

Колата летеше на север по крайбрежната магистрала към Санта Барбара.

— Би трябвало да стигнем хотела след по-малко от два часа — каза Мансур.

Халил погледна часовника на таблото. Беше 19:30, слънцето потъваше в океана. По хълмовете от дясната му страна бяха накацали големи къщи, до една обвърнати към морето.

— Това е по-живописният път до Санта Барбара, господине — каза Фарид Мансур. — Ако желаете, в неделя можем да се върнем по

автострадата.

На Халил не му пукаше за пейзажите, пък и нито той, нито Фарид Мансур щяха да се върнат в Бевърли Хилс в неделя. Но за да го успокоят, отвърна:

— Както кажеш. — И добави: — Оставям се в ръцете ти.

— Да, господине.

— А ние и двамата сме в ръцете на Всемогъщия.

— Да, господине.

Всъщност, помисли си Халил, Мансур щеше да се озове в ръцете на Всемогъщия след около два часа и най-сетне щеше да се прибере у дома.

А колкото до Чип Уигинс, който бе един от пилотите, бомбардирал Триполи преди седемнадесет години, и който може би бе убиецът на семейството му, той щеше да е в ада още преди слънцето да изгрее.

След това Халил щеше да продължи към Ню Йорк, за да уреди една друга недовършена работа.

На няколко километра северно от Санта Барбара Фарид Мансур зави към хотел Бест Уестърн, заобиколи сградата и спря на паркинга отзад. Халил слезе.

— Отвори багажника.

Мансур се подчини и Халил надникна вътре. В багажника имаше дълъг сак. Отвори го. Вътре имаше тежка щанга и касапски трион. Халил докосна остриите му неравни зъби и се усмихна.

Затръшна капака на багажника и каза на Мансур:

— Заклучи.

Мансур заключи колата с дистанционното, Халил взе ключовете и му махна към хотела.

Влязоха през задния вход — Мансур го отвори с картата си. Завиха по някакъв коридор и спряха пред стая 140. На дръжката на вратата бе окачена табелка НЕ БЕЗПОКОЙТЕ. Мансур отвори с картата и отстъпи настрана, за да направи път на госта си, но Халил му махна да влезе пръв, последва го и заключи. Взе картата от Мансур и я прибра в джоба си.

Беше приятна стая с две големи легла. На едното имаше багаж — черен куфар и черен брезентов чувал.

— Кога нае стаята? — попита Халил.

— В три следобед, господине. За две нощи. Трябва да я освободя вдругиден, до един на обед.

— Сам ли донесе багажа?

— Да, господине. От мястото, където оставихме колата.

Халил отиде до багажа и извади от портфейла си два малки ключа — бяха му ги дали в Кайро.

Отключи брезентовия чувал, разкопча го и видя няколко комплекта дрехи, но по-голямата част от съдържанието му бяха други неща, които бе поискал за мисията си.

Фарид Мансур беше отишъл при прозореца и се взираше към паркинга.

Халил затвори и заключи чувала, после отвори куфара. Вътре бяха другите неща, които щяха да са му нужни за мисията — пари в брой, кредитни карти, подправени паспорти и документи, няколко карти, бинокъл, мобилен телефон и зарядно. И един Коран.

В куфара имаше и малък сак и той отвори и него. Вътре намери инструментите на смъртта, които бе поискал — автоматичен пистолет 45-и калибър с резервни пълнители, дълъг остър като бръснач нож и няколко по-малки. Имаше и кожени ръкавици и гарота. Ледокопът, за който беше помолил, също бе там.

Доволен, че всичко е наред, Халил хвърли поглед към гърба на Мансур, сложи си кожените ръкавици, взе гаротата от струна на пиано и каза тихо:

— Дръпни завесите.

Мансур дръпна завесите, без да се обръща. Халил пристъпи зад него.

— Моля ви, господине — каза Мансур.

Халил преметна металния клуп през главата му и дръпна дървените дръжки. Жицата се стегна и Мансур инстинктивно се опита да я дръпне от гърлото си, от устата му се разнесе задавен писък. Халил стегна още повече и Мансур залитна напред и най-сетне падна по лице на пода. Халил яхна гърба му, като продължаваше да дърпа гаротата. Там, където жицата се впиваше във врата, започна да се процежда кръв.

Мансур зарита и тялото му се загърчи. После се отпусна безжизнено.

Халил остана върху него. Изчака цяла минута, преди да отпусне гаротата.

— Ангелите ще те отнесат в рая — каза на мъртвия.

Коленичи до трупа, извади портфейла от джоба му, след което го преобърна по гръб. Очите на Фарид Мансур се взираха сляпо в него. Устата бе отворена в безмълвен писък.

Беше намокрил гащите. Сфинктерът му също се беше отпуснал и в стаята се носеше слаба воня, доста дразнеща обаче.

Халил прибра гаротата и избута трупа под едното легло. Извади от куфара будилник и го нави за два и половина след полунощ. Имаше пет часа за почивка — съвсем достатъчно.

Извади автоматичния колт от малкия сак, провери пълнителя, вкара патрон в цевта и затъкна оръжието в колана си.

Извади Корана от куфара, после изгаси всички лампи, освен нощната и легна, без да се съблича. Отвори Корана и прочете стих за човека под леглото.

— Където и да сте, Бог ще ви събере всичките при възкресението.

После прочете още някои любими стихове, изгаси лампата и затвори очи.

Стори му се, че чува някакъв звук под себе си, но може би бяха просто газове, излизащи от трупа.

Спомни си за момент предишното си посещение тук и как бе измамен при окончателното отмъщение на последния останал жив пилот от въздушното нападение над Триполи. Този път господин Уигинс нямаше да избегне участието си. Същото се отнасяше и за човека, който го беше измамил — Джон Кори.

И за други.

Асад Халил не заспа. Подобно на лъва, на който бе наречен, той само отпусна тялото си и остави сетивата си будни. Припомни си арабската поговорка — „Никой чувства умора в деня на победата“.

Будилникът не го събуди — беше буден, — а само му каза, че е два и половина. Асад Халил стана, отиде до тоалетната, пийна няколко глътки вода и излезе от стаята, като не пропусна да се увери, че табелката НЕ БЕЗПОКОЙТЕ си е на мястото. Когато някой — било чистачката, било следващият гост — откриеше тялото на Мансур, Халил щеше да е далеч от Калифорния.

Излезе в прохладната тъмна нощ, качи се в колата и потегли. По пътя извади парите от портфейла на Мансур и го хвърли в канавката заедно с цветето от таблото.

Улиците бяха пусти и след десет минути Халил наближи североизточния ъгъл на летище Санта Барбара. Тази част от комплекса бе далеч от основния терминал и бе запазена за частни самолети, чартърни компании и товарни машини.

Бяха го предупредили да е нащрек за патрулната кола на летището, която правела периодични обиколки на района, но не видя никакви движещи се автомобили от другата страна на оградата. Мина през отворения портал и стигна до дълъг тесен паркинг, където имаше няколко ниски постройки. Повечето бяха тъмни, но една имаше осветен надпис СТЪРЛИНГ ЕЪР ЧАРТЪРС. Това бе втората му цел.

Продължи покрай още няколко сгради. На паркинга бяха спрени общо три коли, в този час не се виждаше нито човек, нито движещ се автомобил. Дотук информацията, с която разполагаше, бе точна. Ал Кайда в Америка не беше направила мисията му възможна както вярвах, но трябваше да признае, че го бяха улеснили. Асад Халил, Лъва, бе убивал враговете на исляма из цяла Европа и Америка без ничия помощ, но от Ал Кайда му бяха предложили помощта си при американската му мисия, а в замяна той трябваше да изпълни тяхна поръчка в Ню Йорк. И щеше да го направи, но не и преди да приключи с личното си отмъщение. На двеста метра от сградата на Сърлинг Еър Чартърс имаше друг осветен надпис — АЛФА ЕЪР ФРЕЙТ, местоработата на господин Чип Уигинс. Халил видя до офиса черен Форд Експлорър, който отговаряше на снимката, която му бяха

показали в Триполи. Господин Уигинс, бивш лейтенант Уигинс от Военновъздушните сили на Съединените щати, тази нощ беше на работа. Днес бе петък и според графика си господин Уигинс трябваше да дойде отново на работа чак в неделя вечерта, но всъщност днес беше последният му работен ден.

Халил спря тауруса срещу Алфа Еър Фрейт, до колата на Уигинс. Изключи фаровете и двигателя, слезе и провери номера на експлоръра. Наистина беше на Уигинс. Отвори багажника, взе сака с щангата и касапския трион и го преметна през рамо.

Тръгна бързо през паркинга към прохода между сградата на транспортната компания и съседната постройка. Между тях имаше висока ограда с портал, който водеше към стоянките на самолетите. Халил използва картата за достъп, която бе получил от Фарид Мансур дано бъде награден с място в рая за саможертвата си, отвори портала и се промъкна в охранявания район.

Придържаше се към сенките покрай сградата на Алфа. После приклекна до един контейнер за боклук и огледа района. Зад редицата сгради бяха стоянките, където бяха паркирани множество малки и средно големи машини. До гърба на сградата на Алфа имаше два малки двумоторни самолета с емблемата на фирмата на опашките. Беше му казано, че тези машини са две от общо трите на компанията и обикновено се връщали между полунощ и един, както бе станало и днес. Третият самолет от флота на Алфа, който отсъстваше, бе бяла двумоторна Чесна, пилотирана от господин Уигинс — нейният курс обикновено приключваше към три или четири сутринта. Халил погледна светещия циферблат на часовника си. Вече бе 2:58. Надяваше се, че господин Уигинс се движи в график и няма да закъснее.

Остана скрит в сянката на контейнера, взираше се в летището. В далечината се виждаха светлините на главния терминал, както и лампите на пистите. Малко машини излитаха и кацаха в този час, така че Халил веднага забеляза светлините на малък самолет, който се спускаше към най-близката писта.

Самолетът кацна и два бели лъча разсякоха мрака и осветиха пътеката за рулиране, водеща към стоянките.

Халил не помръдваше, послушваше се за приближаващи хора. Ако някой се появеше, имаше две възможности — щангата или пистолета. Бягството не фигурираше като опция. Дълго бе чакал този

момент и сега бе съвсем близко до Уигинс, последния от осмината пилоти, които бяха пуснали бомбите си върху Ал Азизия в Триполи, където беше живял и където бе загинало семейството му.

Двумоторният самолет продължаваше да рулира към него и Халил се замоли именно това да е машината, която му трябваше. Когато самолетът приближи, видя, че е бял, и му се стори, че вижда на опашката му емблемата на Алфа. Отвори сака и извади тежката щанга.

Самолетът влезе в стоянката и спря на десетина метра от него. Светлините му угаснаха, двата двигателя замлъкнаха и нощта отново стана тъмна и тиха.

Халил наблюдаваше и чакаше. Откъм самолета се чу скърцане, после вратата от лявата страна се отвори и един мъж слезе.

Стоянките бяха слабо осветени и Халил не можеше да е сигурен, че е Уигинс, но това беше неговият самолет, автомобилът на паркинга също бе негов, а и времето на пристигането му съвпаднаше. Нямахше да се притесни, ако убие по погрешка някой друг, само че това щеше да предупреди Уигинс, а и властите, че той, Асад Халил, отново е тук.

Пилотът носеше нещо — вързани с въжета клинове за запиране — и се наведе да постави първия зад лявото колело на самолета.

Халил грабна сака и затича, преодоля десетте метра до машината за секунди.

Пилотът поставяше втория клин пред колелото, но чу шума, обърна се и се изправи.

Халил — вече беше при него — на мига разпозна лицето от фотографиите. Наистина бе Чип Уигинс. Уигинс впери поглед в него.

— Кой си ти?

Халил беше пуснал сака и държеше щангата с две ръце. Замахна, стовари я с все сила върху лявото рамо на Уигинс и му счупи ключицата.

Уигинс изрева от болка, залитна и падна. Халил замахна пак и му счупи дясната капачка, после отново — този път счупи левия пищял. Последният удар счупи дясното рамо на Уигинс.

Викове на пилота вече едва се чуваха — беше на път да изгуби съзнание.

Халил се огледа, после хвърли щангата и сака в кабината. Коленичи до Уигинс, хвана го за ризата, вдигна го и го преметна през рамо. Изправи се, качи го в самолета и затвори вратата.

Товарният отсек беше тъмен и таванът бе нисък, така че се наложи да се движи приведен към задната част. Пусна изпадналия в безсъзнание Уигинс и го нагласи да седи, опрял гръб в стената.

Извади касапския трион и коленичи върху краката на Уигинс. После извади от джоба си ампула амоняк и я счупи под носа му. Главата на Уигинс се отметна назад и Халил го плесна по бузите.

Уигинс изстена и очите му се отвориха.

Халил доближи лице до неговото.

— Аз съм, господин Уигинс. Асад Халил, когото очаквате вече три години.

Уигинс впери поглед в него, но не каза нищо. Халил доближи уста до ухото му и прошепна:

— Вие, или може би някой от покойните ви другари от ескадрилата, убихте майка ми, братята ми и сестрите ми. Така че знаете защо съм тук.

Отдръпна се и погледна жертвата си. Уигинс гледаше право напред, по бузите му се стичаха сълзи.

— А, виждам, че съжалявате за стореното — рече Халил. — Или може би просто изпитвате физическа болка. Но със сигурност никога не сте изпитвали духовната болка, която нося в себе си, още от момче. И, разбира се, никога не сте изпитвали физическата болка на срутваща се върху вас къща, която изстиска живота от тялото ви.

Устните на Уигинс се размърдаха, но се чу само тих стон, който премина в скимтене.

Халил виждаше, че мъжът е на път отново да изгуби съзнание, така че го зашлеви и заговори по-високо.

— Чуй ме! Измъкна ми се веднъж, но сега съм ти замислил много неприятна смърт и трябва да си буден за нея.

Уигинс стисна очи, устните му затрепериха.

Халил се пресегна и извади от сака касапския трион. Вдигна го пред лицето на Уигинс и отново го зашлеви.

Уигинс отвори очи и загледа неразбиращо триона. После разбра. Очите му се разшириха, челюстта му увисна и той успя да изплаче:

— Не...

Халил натика носна кърпа дълбоко в отворената му уста.

— Да. Касапски трион. Ти си животно, а аз съм твойт касапин.

Уигинс се опита да се съпротивлява, започна да върти глава, но Халил го сграбчи за косата и опря зъбите на триона отляво на врата му.

Уигинс нададе приглушен от носната кърпа писък.

Халил бавно и търпеливо почна да реже плът и мускули. Приглушените писъци продължиха.

Кръвта течеше все по-силно, пропи бялата риза на Уигинс и започна да се събира на локва на пода. Движенията и писъците ставаха все по-слаби, макар Халил да знаеше, че жертвата му все още изпитва чиста болка и ужас, че ѝ режат главата.

Режеше откъм задната част на врата, за да не прекъсне сънната артерия или югуларната вена, което щеше да убие Уигинс прекалено бързо. Усети как зъбите на триона застъргаха по прешлените. За съжаление, нямаше начин да направи още срезове, които да причинят болка, но не и смърт.

Вече го беше правил това — в Афганистан, където един боец от талибаните го запозна с по-фините моменти на обезглавяването. Жертвата бе западен работник, а използваният инструмент беше голям афгански нож, с който Халил определено имаше трудности, особено с прекъсването на прешлените. С триона беше много по-лесно и съответно по-приятно — но не и за Уигинс, разбира се.

Дръпна главата на Уигинс назад за косата и го погледна. Лицето му бе бяло като тебешир, а очите, макар и отворени, изглеждаха мътни и безжизнени.

Вече не можеше да получи повече удоволствие от това, така че започна да реже бързо. Прекъсна най-напред лявата сънна артерия и югуларната вена. Дланите и ръцете му до лактите се оплискаха в кръв. После преряза трахеята, дясната сънна артерия и вената, докато главата не остана да се крепи за тялото единствено на шийните прешлени. Колкото и странно да бе, сърцето на Уигинс продължаваше да изпомпва кръв, но и това скоро приключи.

Халил дръпна главата за косата, преряза прешлените и я отдели от тялото.

Задържа я за косата и се загледа в лицето на Уигинс, което се поклащаше леко от една страна на друга.

— Вече сте в ада, господин Уигинс, а моето семейство се радва в рая.

Захвърли триона, изправи се и внимателно постави главата на Уигинс в скута му. После взе щангата и я заби във врата му, докато не стигна до средата на тялото.

Излезе от самолета и затвори вратата. После се погрижи да довърши работата на Уигинс — постави клиновете под другото колело, така че самолетът да не се набива на очи.

Ако информацията му бе вярна, машината щеше да остане тук до неделя вечерта, когато господин Чип Уигинс, който бе ерген и живееше сам, трябваше да се яви отново за редовните си полети. Господин Уигинс щеше да закъснее (или може би да подрани, тъй като изобщо не беше оставял самолета), а когато го откриеха, той, Асад Халил, щеше да е прекосил континента — и да е зачеркнал още имена от списъка си, преди някой да разбере, че се е завърнал в Америка.

Мина бързо през стоянката, излезе през портала и след няколко минути вече се отдалечаваше от летището.

Върна се в хотел Бест Уестърн и захвърли окървавените дрехи под леглото при Фарид Мансур.

Взе душ и се преоблече в друго спортно сако, панталони и риза, след което посвети няколко часа на четене на Корана. В шест сутринта се просна на пода с лице към Мека и изрецитира фаджр, сутрешната молитва за възхвала на Бог.

После си събра багажа и излезе от хотела през задния вход.

Прибра куфара и брезентовия чувал в багажника, остави малкия сак на седалката до шофьора и след десет минути отново беше на летището.

В този час вече бе оживено. Халил спря до сградата на Стърлинг Еър Чартърс, взе си багажа, заключи колата и влезе в офиса.

Младият мъж зад бюрото го погледна и попита:

— Какво ще обичате?

— Казвам се Деметриос. Имам резервиран чартърен полет до Ню Йорк — отвърна Халил.

Младият мъж стана.

— Да, сър. Документите са налице, пилотите са готови за полет, самолетът също е в готовност. Можем да излетим веднага щом сте готов.

— Готов съм — каза Халил.

ТРЕТА ЧАСТ
СЕВЕРНАТА ЧАСТ НА ЩАТА НЮ ЙОРК

Парашутизъм.

Правил съм много глупости през живота си и би било трудно да ги степенувам по кретенизъм. Като се изключи Номер едно. Парашутизъм. И то свободно падане. Къде ми е била главата? Явно не съм мислил дори и с другата.

Обаче бих могъл да обвиня великолепната си съпруга Кейт. Когато преди три години се ожених за нея, не знаех, че навремето е била парашутистка. И когато преди половин година си го призна, ми се стори, че каза нудистка, което все някак можех да простя. Не мога да простя на себе си обаче, че успя да ме накара да се захвана с този така наречен спорт.

И тъй, ето ни тук — господин и госпожа Джон Кори, на летището на окръг Съливан, което в общи линии е в десета глуха, в северната част на щата Ню Йорк, много далеч от манхатънската ми територия. Ако си падате по природа и такива неща, планината Катскил изглежда хубаво, а беше прекрасна майска неделя с ясно небе и температури около двайсетина градуса. Най-важното за онова, което предстоеше, бе почти пълната липса на вятър — идеален ден за скачане от самолет. Нима може да има нещо по-хубаво от това?

— Възбудена съм — каза Кейт. Изглеждаше чудесно в сребристия си екип.

— Идеално. Да се връщаме в мотела.

— Това ще ми е първият скок от „Дъглас Ди Си седем Б“ — обясни тя.

— И на мен — признах чистосърдечно.

— Ще е страхотна добавка към списъка на скоковете ни.

— Наистина страхотна.

— Това е последният летящ „Ди Си седем Б“ на света.

— Не се изненадвам.

Погледнах огромния древен четиримоторен самолет. Заемаше по-голямата част от стоянката и май никога не го бяха боядисвали, ако не се броеше оранжевата мълния, минаваща по фюзелажа от носа до

опашката. Голият алуминий беше придобил синьо-сивкав оттенък, какъвто може да се види по старите кафеварки. Впечатлението за кафеварка се допълваше от обстоятелството, че всички прозорци на този някога луксозен самолет бяха покрити с алуминий — естествено, без прозореца на пилотската кабина, който би могъл да се приеме за нещо като стъклена цедка... С две думи, самолетът приличаше на пълен боклук.

— Колко дърто е това чудо? — попитах жена си.

— Май е по-дърто и от теб — отвърна тя. И добави: — Но е част от историята. Също като теб.

Кейт е с петнайсет години по-млада от мен, а когато се жениш за толкова млада жена, разликата във възрастта напомня за себе си от време на време — като сега.

— Сигурна съм, че помниш тези самолети — продължи тя. Всъщност имах смътен спомен, че съм виждал подобни машини, когато отидох с родителите си на летище „Айдълуайлд“ (сега „Кенеди“) да изпращаме някакви хора. В епохата преди тероризма имаше едни наблюдателни тераси, на които можеше да се качиш и да махаш. Страхотна тръпка. Зареях се в спомените си.

— Президент беше Айзенхауер.

— Кой?

Когато преди около три години се запознах с Кейт, тя не показваше склонност към сарказма и веднъж ми посочи, че това е един от няколкото лоши навика, които е прихванала от мен. Да бе, точно така, обвинявай съпруга. Също така по онова време не ругаеше и не пиеше много, но всичко това се промени към добро под моето вещо наставничество. Всъщност тя отначало ме накара да обещаая да намаля пиенето и ругаенето. За съжаление това ме направи леко слабоумен и почти ням.

Кейт, по рождение Катрин Мейфийлд, беше от някакъв затънтен щат в Средния запад, от онези, над които само прелиташ. Баща ѝ бил агент на ФБР. Госпожа Кори все още използва моминското си име в работата или когато иска да се преструва, че не ме познава. Както вече казах, работата на Кейт е същата като моята — в Антитерористичната спецчаст, двамата всъщност сме партньори на работа, както и в живота. Една от професионалните ни разлики е, че тя е агент на ФБР като баща си и юрист като майка си, а аз съм ченге. Или по-точно

бивше ченге, пенсионирано поради три-четвърти инвалидност. Е, не съм точно инвалид, но пък състоянието ми ми осигурява приличен чек всеки месец. За протокола — инвалидната пенсия е резултат от трите зле прицелени куршума, които срещнах на Западна сто и втора преди почти четири години. Всъщност се чувствам чудесно, освен ако не прекаля с пиенето и от дупките по тялото ми не започне да блика скоч.

Кейт прекъсна унеса ми.

— От работата трябва да ни плащат скоковете, както правят военните.

— Напиши докладна.

— Това е важно умение.

— За какво?

Тя подмина въпроса ми и насочи вниманието си към шейсетимата парашутисти, които блуждаеха безцелно наоколо в идиотски шарените си екипи, поздравяваха се ентусиазирано или си проверяваха един на друг раниците и ремъците. Никой — и имам предвид наистина никой — не може да докосне моята екипировка, дори жена ми. Поверил съм живота си на нея в буквалния смисъл на думата, тя е поверила своя на мен, но човек никога не знае кога на една дама няма да ѝ стане криво за нещо.

Кейт, макар и със закъснение, все пак отговори на въпроса ми:

— Теорията ми е, че овладяването на трудни умения като скачането с парашут или алпинизма ти дава увереност в работата дори когато въпросното умение не е пряко свързано с нея.

Моята теория е, че от ФБР трябва да овладеят на първо място някои основни полицейски умения, като например как да използваш метрото или как да проследиш заподозрян, без да те блъсне такси. Но предпочетох да не изказвам мнението си.

Идеята на нашата смесена спецчаст е да се създаде съвместна сила чрез събиране на федерални агенти (които сякаш без изключение са от Айова като Лиза Симс и които си мислят, че в градския транспорт се качва целият град) и ченгета от НЙПУ, които познават града като петте си пръста и вършат по-голямата част от работата на улицата. На практика, макар и да е шантава, концепцията работи. Има обаче известно напрежение и някои малки неразбирателства между мъжете и жените от тези две много различни култури и предполагам, че това се отразява и в брака ми. И може би в нагласата ми.

Както и да е, докато Кейт оглеждаше другите парашутисти, аз погледнах пилота, който стоеше под крилото на самолета и надничаше в единия двигател. Не обичам, когато правят такива неща.

— Пилотът изглежда по-дърт и от самолета — отбелязах. — И какво наднича там, по дяволите?

Кейт хвърли поглед към самолета.

— Джон, да не те е страх?

— Не поставяй под въпрос храбростта ми. — Всъщност точно по този начин беше успяла да ме накара да започна курсовете по парашутизъм. — Ей сега се връщам.

Отидох при пилота, който имаше къса брада с цвета на алуминиевия си самолет. Отблизо изглеждаше още по-стар. Носеше бейзболна шапка на Янките, която сигурно скриваше плешиво теме, джинси и тениска с надпис „Телепортирай ме, Скоти“. Много смешно. Той откъсна вниманието си от вероятно проблематичния десен двигател и се обърна към мен.

— С нещо да ти помогна?

— Да. Как си със сърцето?

— Какво?

— Някаква резервна част ли ти трябва?

— А? О... не, просто проверявам нещо. — Представи се като Ралф и попита: — Ще скачаш ли днес?

Как позна, Ралф? По екипа в черно и синьо? Или може би по парашутната раница на гърба ми, или пък по шлема в ръцете ми?

— Ти ми кажи — отвърнах. Той загоря намека и се усмихна.

— А, не позволявай на външния вид да те заблуди.

Не бях сигурен дали има предвид самолета, или себе си.

— От двигателите капе масло. — Показах му локвичките по пистата.

— Ами да де — съгласи се Ралф. — Тези стари витлови самолети направо плуват в масло. Когато се наложи да добавяме, просто изливаме един варел от двеста литра. Проблемът е, когато не виждаш масло.

— Ще успееш ли да го вдигнеш във въздуха?

— Виж сега, вие си имате парашути. Аз нямам. Трябва да ви е грижа единствено да стигнете догоре. А аз трябва да я приземявам тая браква.

— Добре казано.

— Навремето това е бил луксозен авиолайнер на Америкън Еърлайнс — продължи да ме осведомява той.

— Направо не е за вярване.

— Купих го за жълти стотинки и го преоборудвах да мъкне товари.

— Умен ход.

— За първи път ми се случва да мъкна парашутисти.

— Е, успех.

— Вие тежите по-малко, но пък товарът не задава въпроси.

— И не се разтоварва на четири хиляди метра височина.

Той се разсмя.

Някакъв още по-дърт тип се замота наоколо и двамата с Ралф поговориха около минута за неща, които не разбирах, но които не ми звучаха добре. Накрая старецът се затътри нанякъде.

— Това е Клиф — каза Ралф. — Моят авиомеханик.

Аз пък си бях помислил, че е дядо му.

— На самолета няма компютри, така че за да излетим, са нужни трима души — осведоми ме Ралф и се пошегува: — Единият управлява, а другите двама размахват крилете.

Усмигнах се любезно.

— Клиф се занимава с дроселите на двигателите, смесването на горивото, такива неща — продължи Ралф. — От измираща порода е.

Надявах се, че няма да умре малко след излитането.

Преди да успея да го попитам дали с Клиф са сменили батериите на пейсмейкърите си, дойде младо момиче с джинси и поло. Изглеждаше най-много на дванайсет.

— Ралф, с Клиф направихме обиколката. Изглежда добре.

— Хубаво — отвърна Ралф. — Ще те оставя ти да вдигнеш самолета.

Какво?!

Ралф се сети за обноските си и се обърна към мен.

— Това е Синди. Днес тя ми е втори пилот.

Явно не го бях чул добре, така че пропуснах думите му и тръгнах обратно при Кейт, която разговаряше с един от така наречения ни клуб — един мухльо на име Крейг, който отчаяно искаше да изчука съпругата ми.

Когато ме видя, тъпата му усмивка увехна.

— С Крейг обсъждахме графика на скоковете за следващите няколко седмици — каза Кейт.

— За това ли се е нахилил такъв?

След кратко мълчание Крейг каза:

— Кейт тъкмо ми казваше, че си нещо загрижен относно самолета.

— Така е, но бих могъл да намаля теглото при излитане, като те пратя в болницата.

Крейг се позамисли, после се обърна и се отдалечи.

— Това беше абсолютно ненужно — уведоми ме госпожа Кори.

— Защо си му казала, че съм разтревожен за самолета?

— Ами... попита ме защо разговаряш с пилота и аз... — Сви рамене. — Съжалявам.

Бях наистина вкиснат.

— Ще го обсъдим след скока.

Тя подмина думите ми.

— Започваме да се качваме.

Групата вече се беше помъкнала към самолета. Изглеждаха като щастлива и развълнувана тайфа идиоти — пълна противоположност на десантчиците, които винаги са сериозни и съсредоточени, докато се строят за качване в самолета. Десантчиците имат мисия, скачачите пък се забавляват. Аз не се забавлявам. Така че явно съм на мисия.

Всъщност носех 9-милиметровия си „Глок“ в закопчания джоб. Кейт също бе взела своя „Глок“ 40-и калибър. Надявам се все някога някой да ми обясни защо ченгетата и агентите на ФБР носят една и съща марка оръжие, но с различни калибри. Ами ако ми свършат боеприпасите по време на престрелка?

„Кейт, ще ми отпуснеш ли малко патрони?“

„Съжалявам, Джон, но моите са по-големи от твоите. Искаш ли дъвка?“

Така или иначе, няхаме нужда от оръжията си при скоковете, но според правилника не можехме да ги оставим в мотела, нито дори в багажника на колата. Ако си изгубиш пистолета или ти го откраднат, кариерата ти загазва сериозно. Така че мъкнем *ютиите* със себе си. Хей, пък и в зоната за кацане може да има мечки, казва ли ти някой?

Докато вървахме към самолета, Кейт ме хвана за ръка.

— Хайде да направим само един скок и да пропуснем другите два.

— Платили сме за три, така че ще скочим три пъти.

— Хайде да го решим, когато пак се озовем на земята. Честно казано, не бих имала нищо против да обиколя антикварните магазини.

— Предпочитам да скачам от самолети, отколкото да се мъкна по антикварни магазини.

Тя се усмихна и стисна ръката ми. Знаеше, че още съм ядосан. Понякога подхранваш такива неща с все сили и отказваш дори свирка. Друг път просто ги подминаваш. Затова казах:

— Ще импровизираме.

Един тип от парашутисткия клуб беше застанал на пистата и разделяше хората на групи. Доколкото разбрах, имаше две големи групи, които трябваше да скочат заедно и да се опитат да направят някаква формация. Щяха да се помъчат да счупят някакъв рекорд. Например да направят Най-голямото колело от летящи задници.

Кейт беше достатъчно опитна да участва в някоя от тях, но това не се отнасяше за мен и затова двамата щяхме да скочим заедно, наред с неколцина самотни скачачи и няколко групички от по двама-трима. Макар технически вече да нямах нужда от инструктор за самостоятелните си скокове, Кейт щеше да поеме ролята, за да упражним някои съвместни техники по време на свободното падане. Някой ден щях да стана достатъчно квалифициран, за да участвам в някоя голяма формация, може би с вида на тел за разбиване на яйца.

Всъщност свободното падане ми харесваше, особено когато не ти се налага да се мъчиш да маневрираш, за да хванеш за ръцете някакви непознати. Съпротивлението на въздуха, когато летиш с повече от сто и шейсет километра в час, ми позволяваше да разположа тялото и ръцете си така, че да забавя или ускоря падането, дори да правя кълбета и да се превъртам. Като цяло усещането е по-скоро за летене, отколкото за падане. Честно казано, това ме караше да се чувствам повече Супермен, отколкото и без това съм.

Онзи от клуба сега стоеше на стъпалата, които водеха към големия товарен вход в задната част на фюзелажа. Държеше папка и отбелязваше имената на събиращите се по групи скачачи.

— В първа класа ли сме? — попитах Кейт, докато вървахме към писаря.

— Да, докато не скочим.

Приближихме оня с папката.

— Кори — заявих високо. — Господин и госпожа.

Той погледна списъка.

— Окей... аха, ето ви. Трети етап, скачате заедно. Можете да се качвате. Отидете в предната част. Втора редица.

— Ще сервират ли обяд?

Типът с папката ме изгледа, но не отговори на въпроса ми, а каза:

— Приятен и безопасен скок, господин Кори.

А как стоеше въпросът с безопасното приземяване?

Кейт поведе по металните стъпала и аз я последвах в тъмния, подобен на пещера салон.

Когато летя с пътнически самолет, винаги се радвам да видя на борда монахини и свещеници. Парашутите обаче също стават. Въпреки това изведнъж ме обхвана някакво предчувствие. Работех в правозащитната система повече от двайсет години и може да звучи като клише, но съм си развил някакво шесто чувство за предстоящи неприятности и опасности. И точно то се обаждаше в момента.

Кейт поведе към предната част на самолета. Както казах, прозорците бяха покрити с алуминиеви листа, така че в салона бе потъмно, отколкото очаквах. По стените мъждукаха няколко лампи, благодарение на които се виждаше, че салонът е бил опразнен, за да се освободи място за товар. Май се очертаваше да седим на пода, също като товар.

Единствената друга светлина бе слънчевата, която идваше от товарния вход и от прозореца на пилотската кабина горе. Забелязах, че кабината не е отделена с врата — коридорът просто водеше в нея. Вратата, която трябваше да предпазва от отвличане, я нямаше — пък и защо да я има? Ако някой решише да ни отвлече, можехме просто да скочим от самолета.

На пода видях халки, които вероятно се използваша за закрепване на палети, а сега през тях бяха прокарани найлонови ремъци, за които да се държим.

Кабината беше широка само три метра, което минаваше за доста просторно помещение за самолет от петдесет и няколко години. Първите четирима парашутисти вече се бяха качили и седяха един до друг на пода с лице към нас, до самата кабина.

На стените бяха залепени номера, така че бързо намерихме втори ред, който логично беше точно зад първия.

— Откъм прозореца или откъм пътеката? — попита ме Кейт.

— Искам да гледам навън — отвърнах, — така че можеш да седнеш до прозореца.

Тя седна до стената от лявата страна, а аз се настаних до нея, хванах се за ремъка за товар и казах:

— Закопчай си колана.

— Приключи ли с тъпите лафове?

— Вдигни облегалката, докато излетим.

Двамата, които се качиха след нас — някакъв тип и момиче, — седнаха от дясната страна на втори ред. Останалите места към опашката също започнаха да се запълват.

Огледах се. Както бях забелязал на влизане, товарният вход беше много широк, но сега установих, че няма врата, а само отвор. Обърнах внимание на Кейт и тя обясни, че се наложило да я махнат заради скока, защото не можела да се отваря по време на полет (затваряла се със скоби, но от външната страна), а по-малката врата била широка само колкото за един човек.

— На груповите скачачи им е нужно колкото се може по-широк изход, за да излязат накуп — обясни тя.

Замислих се над думите ѝ и отбелязах:

— Май ще е студено и шумно без врата.

— Много шумно — съгласи се тя и добави весело — И няма мога да те чувам.

— Ами седни по-близо. Хей, как беше името на онзи италианец?

— Какъв италианец?

— Онзи, чието име трябва да крещим, докато скачаме.

— Джон, какви ги дрънкаш?

— А бе онзи бе... А, сетих се! Джеронимо!

Няколко глави се обърнаха към нас. Кейт се примъкна по-близо до стената и се загледа към мястото, където би трябвало да е прозорецът.

Парашутистите продължаваха да се качват. Гърбът ме болеше в тази поза заради петнайсеткилограмовата екипировка, а задникът ми, който е само мускули без грам тлъстина, започваше да усеща твърдия под. Пълна отврат.

Прилича донякъде на ски, да знаете. Правиш дълго пътуване доникъде, купуваш куп скъпи принадлежности и си заобиколен от фанатични слабоумни, които си мислят, че си прекарват страхотно, като висят цяла вечност по опашки. После следват няколко минути прилив на адреналин или чист ужас — и всичко приключва. Нещо като секса.

Първата ми жена Робин, която също е юристка (обичам да чукам юристки за отмъщение), беше скиорка, но това бе първи брак и не продължи дълго, така че не стигнах по-далече от пистите за начинаещи, когато тя с радост се изпързала от живота ми. А сега съм някакъв си проклет парашутист. Така де, прекарал съм по-голямата част от професионалния си живот в опасни ситуации — нима това е начин да си почине човек?

— Джон?

— Да, скъпа?

— Един скок, после се връщаме у дома.

— Скъпа, искам да запиша *три* скока от „Ди Си седем Б“.

— Аз пък ще си навехна глезена при приземяване и ще трябва заедно с парамедика да ми помогнете да стигна де колата.

Вече се чувствах малко виновен, затова казах:

— Не, не. Наистина ми харесва. Ще се държа прилично. Нека се позабавляваме.

— Изложи ме пред Крейг.

— Кой Крейг? — А, онзи тип, дето иска да те чука. — Ще му се извиня, когато всички излезем довечера на питие. — „Ще го причакам в мъжката тоалетна. Това ми е специалитетът.“ — Става ли? Хей, чакам с нетърпение партито след скоковете. Страхотна група парашутисти.

Тя ме погледна изпитателно, търсеше признаци на неискреност.

Видях Крейг да идва към нас между парашутистите. Той беше нещо като старши в клуба и съответно имаше официални отговорности, които включваха проверка дали всички са щастливи, настанени както трябва и дали не са си забравили парашута.

Исках да изкупя вината си пред него — и пред Кейт — за непредизвиканата си изцепка, затова му извиках:

— Хей, Крейг! Излитаме, а? Ще направим страхотен скок, брато!

Крейг ми се усмихна вяло и продължи към пилотската кабина.

Погледнах Кейт. Беше затворила очи. Записах си наум: „Крейг да се държи под око. Вероятен терорист“.

Онзи с папката влезе в салона да провери имената и групите. Какво е станало с личната отговорност, по дяволите? Ако не знаеш къде ти е мястото или с кого трябва да си, по-добре изобщо да не се захващаш с такива неща.

Както и да е, онзи с папката стигна до първите редове и отново провери имената и местата ни.

Крейг излезе от пилотската кабина и го попита:

— Как са нещата, Джо?

— Имаме двама отпаднали и един записал се в последния момент — отвърна Джо. — Общо шейсет и трима скачачи.

— Добре — каза Крейг. — Може би ще изгубим още няколко за втория скок.

Какво?!

— Пилотът е готов, когато ние сме готови — продължи Крейг.

Забелязах, че Джо не носи екип и парашут, и затова заключих, че ще остане на земята с манифеста — просто в случай, че нещо се оплеска. Представих си го как задрасква шейсет и три имена, докато самолетът пикира надолу. Кофти късмет за записалия се в последния момент. А междувременно един от отсъстващите се появява задъхан и казва: „Попаднах в задръстване. Закъснях ли?“ *Съдба.*

Джо вече беше слязъл. Крейг тръгна към мястото си сред груповите скачачи, но изведнъж спря и се обърна към мен.

— Значи приемам, че днес ще направиш и трите скока, Джон.

— Та аз съм тук, за да *скачам!* — отвърнах ентусиазирано и го уведомих: — Довечера ще те черпя бира.

Крейг хвърли поглед към Кейт, после се обърна и намери мястото си на пода до задния отвор. Не си беше сложил шлема и забелязах, че има голямо плешиво петно на темето.

Всъщност повечето хора все още бяха без шлемове, макар че неколцина ги бяха надянали. Един се беше качил направо с него и вместо очилата, които носеха повечето, имаше затъмнено стъкло, спуснато. Нали съм ченге, неща като мотоциклетистки шлемове със затъмнени стъкла или скиорски маски моментално привличат вниманието ми. Но в момента не бях изцяло в режим на ченге и не се задълбочих много.

В салона бръмчеше постоянно бърборене, придружавано от време на време от смях. Забелязах, че Крейг си говори с някаква доста засукана дама. Прасето сигурно беше нагласило реда на скокове така, че да може да я държи за ръката, докато падат.

Бях прекарал повечето си зрели години като ерген и този начин на живот не ми липсваше, е... може би понякога, съвсем мъничко, но определено не завиждах на Крейг, който със сигурност беше сам и вероятно не можеше да се уреди и в публичен дом с пачка петдесетачки. Кейт наистина бе обогатила живота ми... много... изключително... невероятно... напълно...

— Джон.

— Да, скъпа?

— Обичам те.

— И аз те обичам. — Стиснах ръката ѝ.

Кейт не се беше омъжвала, преди да се срещне с мен, така че нямаше начин да знае дали съм нормален съпруг. А това определено беше добре за брака ни.

Чух как единият двигател запали, после втори, после и останалите два. Представих си как в пилотската кабина Синди казва на Ралф: „Е, май всичките перки започнаха да се въртят“. А Ралф отговаря: „Много добре, миличка. Сега трябва да излезем на пистата. Махни си краката от спирачките, миличка“.

И ето че наистина започнахме да се движим. Шумът на двигателите бе оглушителен и сякаш всяка част на самолета стенеше и скърцаше, докато обръцахме към пистата.

Бях достатъчно близко до пилотската кабина, за да чуя как Синди попита:

— Ралф, мога ли да излетия оттук?

— Не, скъпа. Изчакай да стигнем до пистата.

Може пък и да съм си го представил.

Рулирахме минута-две, после завихме и спряхме в края на пистата. Синди вдигна оборотите на двигателите, без да забравя да държи краката си върху спирачките, старият самолет се затресе и се напрегна като спринтьор, готов да се втурне напред по дългата бетонна ивица.

Онова не беше ли прескачане в двигателя? Задавяне ли чух? Клиф, включи си слуховия апарат.

Чух някаква комуникация по радиото от кабината и Синди отговори:

— Здравсти, кула. Мога ли, такова, да използвам цялата писта?

Добре де, просто се шегувам.

Самолетът потегли, набирайки темпо, и усетих как става по-лек, когато наближи скоростта за излитане.

И преди да се усетя, се отлепи от земята и вече летяхме.

— Ралф! — изкрещя Синди. — Успях! Успях! Сега какво да правя?

Самолетът вдигна нос и всички стиснахме ремъците. Кейт ме прегърна, привлече ме към себе си и каза в ухото ми:

— Харесва ми да споделям всичко с теб.

Да бе. Следващия път ще споделим една от пурите ми.

Самолетът зави надясно и започна да набира височина, като в същото време описваше широки кръгове, сякаш беше тирбушон. Мястото за приземяване, което представляваше голяма, дай боже свободна от мечки поляна, се намираше недалеч западно от летището, така че по-голямата част от този тридесетминутен полет щеше да мине в кръжене, докато не стигнем височина 4200 метра.

Забелязах, че отговорникът по товаренето седи до зейналия заден отвор с нещо като интерком в ръка — вероятно за да поддържа връзка с пилотската кабина и да ги уведоми, когато всички са скочили.

Зачудих се дали Синди знае, че сме парашутисти. Така де, представям си я как идва в салона, вижда го празен и си изкарва акъла, после тича обратно в кабината и крещи: „Ралф! Клиф! Всички са изпопадали от самолета!“

Кейт доближи устни до ухото ми.

— Хубаво е, че те виждам усмихнат. — И ми лепна една влажна целувка.

Стиснах ръката ѝ и я целунах по бузата.

Е, вече бях във въздуха и с нетърпение очаквах свободното падане и приятното, леко спускане с парашут до земята. Наистина е забележително и сравнително по-безопасно от онова, с което си изкарвам хляба.

В салона вече беше много студено и всички си бяха сложили шлемовете и ръкавиците.

Обърнах се към Кейт и издихах към нея облаче пара. Тя също издиха едно към мен и се усмихна.

Самолетът продължаваше да бръмчи и бавно да се издига по спирала.

— Джон?

— Да, скъпа?

Тя доближи устни до ухото ми.

— Прегледай маневрите, които обсъждахме. Питай, ако имаш въпроси.

— Какъв цвят ти е парашутът?

— Когато се стабилизираш, трябва да ме гледаш.

— Обичам да те гледам.

— Последния път не ме гледаше.

— Правили ли сме го преди?

— Не искам да се сблъскаме, докато падаме.

— Лошо.

— Ще поработим заедно, както се разбрахме, после ще ти дам знак да се разделим.

Точно така направи и предишната ми жена. Разведе се на шестия месец.

— Ще отворим парашутите на седемстотин и шейсет метра. Следи си алтиметъра. И помежду ни трябва да има най-малко трийсет метра разстояние — напомни ми тя. — Иначе парашутите могат да се оплетат.

Потупах ножа за спешни случаи в ремъците ми.

— Мога да ти срежа въжетата.

Тя търпеливо продължи да ми обяснява останалите дребни подробности, които трябваше да се извършват предимно безопасно и без да водят до умиране.

Дадох си сметка, че Кейт е много храбра, за да скача с новак. Случва се новациите да предизвикват инциденти. А инцидентите означават сигурна смърт.

— Схванах — уверих я аз. — Разбрано.

Умълчахме се. Самолетът продължаваше да се издига. Погледнах цифровия алтиметър на китката си. Три хиляди метра.

Как се бях озовал тук, по дяволите? Е, отидох в школата за парашутисти, което беше първата ми грешка.

Това стана ноември миналата година, след като двамата с Кейт успешно разрешихме любопитния случай с Бейн Мадокс — споменатия вече зъл гений, който искаше да започне ядрена война, но иначе беше приятен тип.

Шефовете ни от ФАТС ни предложиха да си вземем няколко седмици почивка в знак на благодарност, че сме спасили планетата от ядрено унищожение. Освен това случаят беше доста деликатен, така че началниците искаха да се махнем от града и да стоим настрана от пресата. Кейт предложи Флорида и аз започнах да си събирам плувната екипировка. После изникна историята със скоковете и без да се впускам в интересните подробности, ще кажа, че не след дълго се озовах в един Холидей Ин точно срещу школата за парашутизъм в Диленд, Флорида.

Подобно на всяко място, имащо нещо общо със спорта, Диленд бе наскре нищото, далеч от плажа и палмите, за които си мечтаех.

Кейт се записа на десетдневен опреснителен курс и открих, че всъщност имала степен С на Американката асоциация на парашутистите, което ѝ даваше право да бъде инструктор. Трябваше да го разбера, преди да спя с нея.

Колкото до мен, записах се за двуседмичния курс за начинаещи, който за щастие започваше в класната стая, но бързо достигна до 4200 м. височина и нещо, наречено ускорено свободно падане — двама едри типове, Гордън и Ал, скочиха от самолета заедно с мен и тримата пропадахме заедно в голото небе, като те ме държаха за ремъците. Имах шейсет секунди инструктаж, след което те се отблъснаха, махнаха ми и ме оставиха да падам като камък.

Бях направил десетина-петнайсет скока след онези прекрасни две седмици във Флорида и си спечелих степен А на ААП, което ми позволяваше да скачам сам и да започна някои основни съвместни

работи с инструктор, който днес щеше да бъде щастливата дама до мен.

Звукът на двигателите се промени и отново погледнах алтиметъра. Четири хиляди и двеста метра.

— Достигнахме крайцерска височина — отбелязах. — След малко ще започнат да сервират напитките.

— Всъщност след малко няма да сме в самолета.

И наистина, отговорникът по товаренето извика на онези от първата група да стават и да се приготвят.

В салона започна оживена дейност — двайсетината скачачи в непосредствена близост до изхода станаха и започнаха да нагласят екипировката си, след което затътриха заучено крака към отвора.

Самолетът сякаш забави скорост, после лидерът на групата даде команда на висок глас и първите скачачи започнаха бързо да напускат самолета и да изчезват безмълвно в смъртоносната бездна. Друг пък би казал, че скачат радостно в ясното синьо небе. Все тая.

Самолетът направи завой към зоната за приземяване, втората група парашутисти стана и процесът се повтори. Задните две трети от салона останаха празни, ако не смятаме отговорника по товаренето.

Беше малко шантаво. Така де, преди няколко минути самолетът бе пълен, а сега гледах празен под. Къде се бяха дянали всички?

— На земята има оператор, както и по един във всяка група — каза Кейт. — С нетърпение очаквам да видя записа на тези скокове.

Сигурно същото се отнасяше и за адвокатите, занимаващи се с дела за злополуки.

Останахме по местата си, докато самолетът направи още една обиколка и се върне към зоната за скачане.

След малко отговорникът ни даде знак, че ни остават две минути, и последната група, която се състоеше от самостоятелни скачачи или парашутисти по двойки и тройки, се изправи, в това число моя милост и инструкторката ми.

Отговорникът ни погледна и вдигна пръст. С облекчение забелязах, че не е средният.

Пред нас имаше десетима души, подредени да скачат по двама или по трима, а зад нас оставаха четирима, които щяха да скачат самостоятелно. Всички си сложихме очилата или спуснахме маските на шлемовете си и направихме последна проверка на екипировката.

Двете големи групи вече би трябвало да са на земята, да събират парашутите си, да пляскат с ръце, да се прегръщат и да се качват в автобусите, които щяха да ги върнат на летището за скок номер две. Преживях рядък момент на съчувствие, докато стоях готов да последвам съклубниците си в пустотата. Искрено се надявах, че са постигнали своя рекорд, какъвто и да беше той, и че всички са се приземили успешно. Дори Крейг. Чу ли това, Господи?

— Готови! — извика отговорникът. — Тръгвай!

Парашутистите пред мен започнаха да скачат по двама или трима през кратки интервали.

Двойката, която седеше с нас на втория ред, беше пред нас с Кейт и се готвеше да скочи. Приблжих се до отвора, усетих вихрения вятър и видях зелено-кафявото поле на четири километра под нас. Ами ако ми се завие свят и падна от самолета?

Двойката пред нас се хвана за ръце и направиха крачка едновременно, след което буквално се гмурнаха навън — като любовници, помислих си, скачащи в... добре де, в басейн.

Пристъпих до отвора и видях неколцина души да падат свободно, което е много странна гледка. Видях също как се отвориха няколко пъстроцветни парашута и изведнъж ми се прииска да скоча, да полетя в небето със скоростта на пикиращ орел и после плавно да се спусна на земята.

Бях готов да се хвърля, но усетих нечия ръка на рамото си и се обърнах. Кейт ми се усмихваше. Усмихнах ѝ се и аз. Забелязах, че самостоятелният скачач точно зад Кейт я е приближил повече, отколкото бе необходимо. Трябваше да изчака тя да се отдалечи от самолета, преди да скочи и той. Сигурно беше нервен.

Отговорникът каза нещо и осъзнах, че забавям шоуто. Обърнах се отново към отвора и без да се замислям за онова, което трябва да правя и без да крещя Джеронимо, се метнах с главата напред. И ето че падах през небето.

Умът ми обаче беше останал в самолета и за миг в главата ми проблеснаха две мисли — Кейт беше извикала нещо точно когато

краката ми се отлепах от пода, онзи зад нея беше същият, когото бях забелязал преди, с черния екип и затъмненото стъкло на шлема. Беше седнал пред нас, така че би трябвало вече да е скочил. Защо се беше наредил зад нас?

Въпреки че шлемът покриваше ушите ми, ревът от въздушния поток бе като товарен влак, минаващ през главата ми. Извих тялото си в полудъга, после разперих ръце и крака и въздухът започна да стабилизира падането ми.

Сега се спусках с около 180 кмч, което беше пределната скорост за тази позиция на тялото ми.

Очаквах Кейт да се появи от дясната ми страна, както се бяхме уговорили, но понеже не я видях, завъртях глава надясно и нагоре. От нея нямаше и следа. Движението промени аеродинамиката ми и започнах да се отклонявам от посоката, към която се придържах. Бързо се върнах в стабилизираното положение с извито тяло и симетрично разперени ръце и крака. Отново започнах да се стабилизирам.

„Къде е Кейт, по дяволите?“

Тъкмо се канех да погледна отново, видях с периферното си зрение как тя ме настига. Това трябваше да се случи много по-рано и тя трябваше да е много по-близо до мен, за да си направим упражнението. Имах чувството, че е забавила скока си със секунда-две. Но защо?

Сега Кейт беше на петдесетина метра от дясното ми рамо. Видях и скачача в черно (който ми се бе сторил твърде близо до нея в самолета) и осъзнах, че той всъщност се е хванал за нея.

„Какво, по дяволите...?“

Дясната му ръка беше обвила тялото ѝ, а с другата като че ли държеше левия ремък на екипа ѝ. Видях също, че краката му са увити около нейните.

Двамата падаха по-бързо от мен заради по-голямото си общо тегло и начина, по който бяха разположени телата им във въздушния поток. След секунди вече бяха под мен и продължаваха да се отдалечават.

Не можех да повярвам на очите си. Какво ставаше? Може би някой от двамата имаше някакъв проблем и се бе вкопчил в другия? Може би онзи тип се беше паникьосал, по някакъв начин бе объркал

партньора си или... дявол знае, всичко това беше абсолютно необяснимо.

Кейт и онзи тип вече бяха на няколкостотин метра под мен и продължаваха съвместното си свободно падане с пълна скорост. Изведнъж ми хрумна, че онзи може да е самоубиец и че поради някаква извратена причина е решил да помъкне Кейт със себе си.

После видях малкия водещ парашут да излиза от раницата на Кейт и да се разгъва. Малкият парашут извади основния и той започна да се изпълва с въздух.

„Слава Богу!“

Белият парашут на Кейт с червените шарки вече се беше разгънал напълно и стремглавото ѝ свободно падане приключи с рязко дръпване, което намали скоростта ѝ на около триста метра в минута. Аз продължавах да падам и видях, че стопаджията все още се е вкопчил в нея. Двамата се олюляваха под платнището.

Профучах покрай тях като куршум и по овладян навик погледнах цифровия алтиметър на китката си. 2500 метра. Защо беше отворила парашута си толкова рано? Хванах шнура на моя парашут, извих тялото си, огледах се да видя дали наблизо няма други парашути, след което дръпнах.

Направих необходимото броене — *едно хиляда, две хиляда* — в очакване дали няма да се наложи да използвам резервния парашут. Погледнах през дясното си рамо, както бях обучен, и видях как водещият парашут излиза навън. Отново се обърнах и усетих рязкото дръпване, когато той се отвори, после още едно, когато помъкна основния парашут от раницата.

Погледнах нагоре, за да потвърдя визуално, че бързото забавяне на скоростта, което чувствах, наистина е резултат от пълното отваряне на основния парашут и че нямам нужда от спасителния.

Вече напълно контролирах нещата и се огледах, за да видя дали Кейт и прилепалото ѝ не ме настигат.

Кейт и пътникът ѝ бяха на шейсет метра над мен и на трийсетина метра отпред. Тя отново се спускаше малко по-бързо поради тежестта на мъжа, който се беше вкопчил в нея. Ревът на вятъра вече беше утихнал значително и изкрещях:

— Кейт!

Тя като че ли не ме чуваше и виждаше, но онзи с нея погледна към мен.

— Кейт!

Трябваше да приближа преди по-бързото спускане на Кейт да ги отнесе твърде далеч под мен, но съвместната работа с отворени парашути е доста опасно начинание — всяко погрешно движение можеше да доведе до оплитане на парашутите, в резултат на което щяхме да полетим към земята като камъни. В Диленд ни бяха показвали ужасяващ филм точно за това нещо и всички от курса бяха схванали посланието.

Точно когато се изравнихме, дръпнах предните върви, с което скоростта ми на спускане стана колкото тяхната и можех да приближа парашута си по-близо до техния. За по-малко от минута между нас имаше само около петнайсет метра, което беше опасно близко.

— Кейт!

Тя ме погледна.

— Какво има? — извиках аз.

Тя изкрещя нещо, но не я чух.

Внимателно приближих още повече и вече виждах, че между тях има къса връв, свързваща ремъка на Кейт и този на мъжа. Това обясняваше как е останал с нея от самия скок от самолета през свободното падане и при рязкото намаляване на скоростта при отварянето на парашута. Но какво ставаше? Кой беше този идиот?

— Кейт!

Тя отново извика, но единственото, което чух, бе „Джон“, последвано от нещо като „Ил“.

Изкрещях на мъжа — бавно, отчетливо и силно:

— Какви... ги... вършиш?

Той като че ли ме чу и ми махна.

— Кой... си... ти?! — извиках.

Той се пресегна, дръпна левите върви на парашута и двамата се понесоха право към мен.

„Мили Боже...“

Пуснах моите върви и скоростта ми се забави, а те продължиха по-бързо и парашутът на Кейт мина само на три метра под краката ми. Този тип беше луд. Абсолютен самоубиец. Сърцето ми заби бясно, устата ми пресъхна.

Отново ускорих спускането и след минута между парашутите ни пак имаше петнайсетина метра. Пуснах вървите, свалих дясната си ръкавица и разкопчах джоба, в който беше пистолетът ми. Нямах представа кой е този тип и какво е намислил, но беше направил нещо много опасно и се бе вързал за жена ми; ако можех да стрелям на сигурно, смятах да го убия.

Кейт също имаше пистолет, но не ми се вярваше, че ще успее да се добере до него, докато она се е увил около нея.

Вече бях горе-долу на същото разстояние от тях, както когато онова безмозъчно камикадзе се насочи към мен. Изкрещях му:

— Махай се от нея! Веднага! Откопчай се! Откопчай се!

А той се обърна към мен и вдигна маската на шлема си.

Хилеше ми се.

— Здравейте, господин Кори!

Зяпнах го.

Асад Халил.

Сърцето ми направо щеше да изскочи.

— Джон! — изкрещя Кейт. — Това е Халил! Халил! Има...

Халил я удари в лицето и главата ѝ рязко отхвъркна назад.

Извадих пистолета и се прицелих, но се люлеех на въжетата, а Халил се беше извъртял така, че Кейт беше между него и мен. Не можех да стрелям на сигурно, но все пак можех да стрелям и пуснах два куршума вдясно от тях.

Това привлече вниманието на Халил и той се притисна още повече в Кейт.

Прибрах пистолета и заработих с въжетата, докато отново не се изравних с тях на петнайсетина метра.

Асад Халил.

Либийски терорист. Известен в международните антитерористични кръгове като Лъва. А на мен — като чистото зло.

Бях имал нещастieto пътищата ни да се пресекат преди три години, когато бях новак във ФАТС. Така и не го бях срещал, макар че двамата с Кейт проведохме някои интересни телефонни разговори с него, докато прекарвахме една гадна седмица в следване на следата от кръв и смърт, която оставяше след себе си от Ню Йорк до Калифорния.

Халил дръпна въжетата на Кейт и отново се понесе към мен.

— Обещах ви, че ще се върна, господин Кори! — извика тържествуващо.

Вперихме погледи един в друг. Като го гледах как виси и се рее в ясното синьо небе, си спомних, че беше демонстрирал голяма показност и оригиналност в убийствата си — всъщност направо ги натикваше в лицата ни и не бях изненадан, че е избрал да се появи отново точно по този начин. Неговото присъствие ли бях усетил днес?

— Жена ви не изглежда много радостна да ме види! — извика той.

„Хайде, Кейт. Стегни се“.

Виждах обаче, че е зашеметена от удара в лицето.

— Искам да видиш това с очите си! — извика Халил.

Забелязах блясъка на отразена слънчева светлина от дясната му ръка. Пистолет.

Отново извадих глока.

Виждах единствено лицето на Халил, което надничаше над рамото на Кейт — и това беше всичко. Нямах възможност да стрелям, а в същото време бях открита мишена за него, както висях под парашута си.

Парашутите ни вече бяха на по-малко от три метра и отново бяхме на път да се сблъскаме. Трябваше да направя нещо. Можех да изхвърля аварийно главния си парашут и да премина в свободно падане, после да отворя резервния и така да се измъкна от Лъва и оръжието му. Но това нямаше да донесе нищо добро за Кейт, така че оставих Халил да доближи с надеждата, че ще имам възможност да стрелям преди него. Парашутите ни вече почти се докосваха. Не откъсвахме очи един от друг. Спомнях си тези тъмни, дълбоко разположени очи от фотографиите, в които се бях взирал толкова време. Държах пистолета насочен към лицето му и се чудех защо още не е стрелял по мен.

Халил пусна още една усмивка и отговори на въпроса ми:

— Днес тя ще умре! А ти ще живееш, за да го видиш! Утре *ти* ще умреш!

Прицелих се внимателно в лицето му, но преди да успея да дръпна спусъка, той скри глава зад нейната. После видях дясната му ръка да се вдига и осъзнах, че металният предмет в нея не е пистолет. А нож. Неговият или нейният нож за срязване на въжетата.

Видях как острието проблесна, когато Халил замахна. Кейт рязко се дръпна, лявата ѝ ръка се стрелна към лицето на Халил, после тя изкрещя и почти в същия миг видях как кръвта се понесе във въздушния поток.

„О, Господи...“ Нямах възможност да го улуча, но стрелях над главите им.

Халил направи внезапно движение и видях, че е срязал въжето, което ги свързваше. Секунда по-късно пусна Кейт и полетя с главата напред надолу.

Можех да стрелям по него, но долу имаше хора, а Халил в момента не беше проблемът.

Бързо погледнах към Кейт, която висеше под парашута си и кръвта ѝ пръскаше нагоре във въздуха.

Прибрах пистолета в джоба и дръпнах вървите, за да я приближа. Пускането на Халил я бе завъртяло и сега тя бе обърната към мен и виждах раната на гърлото ѝ. Кръвта продължаваше да блика.

— Кейт! — изкрещях. — Притискай! Притискай!

Тя като че ли ме чу и ръцете ѝ се вдигнаха към шията, но кръвта продължаваше да пръска във въздуха.

„Боже мой...“

Погледнах алтиметъра. *2000 метра*. Още седем минути, докато стигнем земята. Дотогава щеше да е мъртва.

Трябваше да направя нещо.

Имаше само един начин да я спася.

Насочих парашута си директно към нейния и точно когато двата бяха на път да се докоснат, завъртях тялото си в дъга и докато парашутите се сблъскваха, посегнах към ремъка ѝ с лявата си ръка и се вкопчих в него. Мярнах за миг лицето ѝ и видях, че носят и устата ѝ също кървят от удара на Льва. Кръвта бликаше през пръстите ѝ от дясната страна на шията, където Халил бе разрязал югуларната вена или сънната ѝ артерия.

„Копеле!“

— Кейт!

Тя отвори очи, после отново ги затвори. Ръцете ѝ се отпуснаха.

Оплетените парашути се свиваха и започнахме да падаме бързо, така че направих единственото възможно нещо. Дръпнах аварийното освобождаване на парашута ѝ и той моментално се отдели, като

помъкна мен с моя парашут и остави Кейт да пада свободно. Освободих собствения си парашут и той също се отдели. Сега и двамата падахме с краката напред.

Погледнах надолу и я видях да пада на няколко десетки метра под мен, с ръце над главата. Беше или в безсъзнание, или почти в безсъзнание и не можеше да спре кървенето или да контролира падането си. Развиваше почти пределната скорост от 320 кмч. Направих предно превъртане, така че главата ми да е насочена право надолу, и прибрах ръце и крака, за да мога също да достигна максимална скорост. Двамата се носехме стремглаво към земята — тя летеше към мен със скорост, каквато не бях развивал на такава ниска височина. Всичко долу удвояваше размерите си с всяка секунда, а на мен не ми оставаше друго, освен да чакам.

Барометричните устройства в раниците ни би трябвало да отворят резервния парашут, ако скачатът премине височината триста метра на висока скорост и не е дръпнал шнура, защото е изпаднал в паника, има някаква повреда или е в безсъзнание. Помислих си, че Кейт вече е в безсъзнание и проклетото устройство трябваше да отвори резервния ѝ парашут, моя също, но засега не се случваше нищо, освен фаталното високоскоростно падане към земята.

Можех сам да дръпна шнура на резервния си парашут, но нямаше да го направя, докато не видя парашута на Кейт отворен.

Алтиметърът ми показваше шестстотин метра и знаех, че тези парашути трябва да се отворят *сега*. Взирах се в падащата на няколко десетки метра под мен Кейт и точно когато изгубих всякаква надежда, видях как резервният ѝ парашут излиза от раницата и започва да се пълни с въздух. *Да!*

Сграбчих шнура, но преди да успея да го дръпна, моето барометрично устройство също се задейства. След няколко секунди малкият парашут се отвори напълно и тялото ми рязко премина от пределна скорост до бързо, но поносимо спускане.

Не откъсвах очи от Кейт. Ръцете ѝ висяха отпуснати, главата ѝ бе клюмнала на гърдите. Определено беше в безсъзнание... не мъртва... в безсъзнание.

Парашутът ѝ се понесе към гъстата гора и аз насочих своя в същата посока. Тя бе на трийсетина секунди преди кацане и се замолих да се приземи на откритото, преди да стигне дърветата. Така

или иначе кацането ѝ щеше да бъде неконтролирано и можеше да си счупи нещо — или по-лошо, ако улучи дърветата.

Откъснах за момент очи от нея и огледах полето. Всички бяха осъзнали, че се е случило нещо много сериозно, и тичаха към носещия се парашут на Кейт. Видях също дежурната линейка да лети през полето. Къде беше Халил?

Кейт достигна земята на двайсетина метра от линията на дърветата и преди парашутът да я покрие, забелязах, че се удари силно, без да направи никакъв опит да контролира приземяването.

„По дяволите!“

Аз също се стоварих тежко на земята, приклеках, претърколих се през рамо, скочих на крака, освободих се от парашута и спринтирах към Кейт.

Втурнах се през събралата се около нея тълпа, като виках:

— Направете път! Дръпнете се!

Тълпата се раздели и след секунди коленичих до жена си.

Кейт лежеше по гръб, очите ѝ бяха затворени. Лицето ѝ е мъртвешки бяло, в петна кръв. Устата и носът и кървяха от удара, раната на шията също кървеше, което означаваше, че сърцето и още работи.

Притиснах силно сънната ѝ артерия под раната и кръвта спря. Задържах пръсти на място и проверих пулса с другата си ръка. Беше много бърз — сърцето препускаше, за да компенсира намалялото количество кръв и да поддържа кръвното и налягане. Още минута-две и нямаше да има какво да изпомпва.

Доближих лице до нейното.

— Кейт!

Никакъв отговор.

Поставих ръка на гърдите ѝ и усетих бързо биещото сърце. Дишането ѝ беше съвсем плитко. Лошо.

Тълпата около мен стоеше безмълвна, но някакъв тип зад мен попита:

— Какво стана, по дяволите?

Линейката спря на три метра от нас. Двама парамедици изскочиха с носилка и медицинско оборудване и се втурнаха към нас.

— Прекъсната артерия! — Извиках им.

Обърнах се отново към Кейт.

— Всичко е наред. Всичко е наред, скъпа. Само се дръж, Кейт. Дръж се.

Към двамата парамедици се присъедини жена — беше шофьорът на линейката и тримата много бързо прецениха ситуацията.

— Продължавайте да притискате — каза единият парамедик.

Другият пхна в гърлото на Кейт тръба за дишане, а първият измери кръвното налягане, провери дишането, после и сложи система с физиологичен разтвор на едната ръка и още една на другата. Вторият закрепил на тръбата духало и започна да го стиска, за да вкара въздух в белите и дробове.

Бързо се консултираха дали да не ѝ сложат яка, но решиха, че е твърде рисковано при прекъсната сънна артерия. Обърнаха Кейт на една страна и шофьорката на линейката пхна дъска под нея, после я върнаха в начално положение и я завързаха с ремъци. Бързо качиха дъската на носилката и отново я завързаха с ремъци, докато аз продължавах да притискам артерията. Шофьорката вдигна задната част на носилката, така че краката на Кейт да са по-високо от главата ѝ.

Парамедиците не бяха сигурни дали трябва да продължа с пациента им, освен ако аз също не се нуждая от медицинска помощ. Размахах служебната си карта.

— Федерални служби. Да вървим.

След минута всички бяхме в линейката и тя се носеше максимално бързо по неравното поле. Парамедиците, казваха се Пит и Рон, изглеждаха много мрачни, което потвърждаваше прогнозата ми.

Стоях над Кейт, притиснал с пръсти гърлото ѝ. Дватама разрязаха костюма ѝ и бързо я огледаха за други наранявания. Не откриха нищо външно, макар да не бяха сигурни за счупени кости или вътрешни рани.

Виждал съм всичко или по-голямата част от това неведнъж през двайсетгодишната си кариера на ченге и винаги съм се мъчел да бъда безпристрастен към тези отчаяни животоспасяващи процедури — дори когато аз самият се търкалях на улицата с три куршума в тялото. Но сега... сега умът ми бе съсредоточен върху всеки дъх, който поемаше Кейт.

Когато се увериха, че Кейт е стабилизирана, парамедиците поставиха на гърдите и ЕКГ датчици и включиха монитора.

— Нормален синусов ритъм... — каза Пит, — но силна тахикардия от порядъка на сто и четиридесет.

Не попитах какво означава това.

— Колко има до болницата?

— Ще стигнем за десет минути — отвърна Пит.

— Добре ли сте? — попита ме Рон.

— Нищо ми няма.

— Доста тежко паднахте — каза той. — Защо не починете малко? Аз ще продължа да притискам.

— Това е жена ми.

— Добре.

— В костюма ѝ ще намерите документите и от ФБР, оръжието ѝ и може би мобилния ѝ телефон — казах им. — Тези неща ми трябват.

Пит прерови остатъците от костюма на Кейт, извади документите, подаде ми ги и каза:

— Няма нито оръжие, нито телефон.

Прибрах документите в джоба си. Може и да не беше взела телефона си. Но определено *носеше* пистолета.

Излязохме на някакъв селски път. Шофьорката пусна светлините и сирената и бързо набрахме скорост.

Наведох се и допрых устни до челото на Кейт. Кожата ѝ беше студена и влажна.

Шофьорката говореше по радиото. Чух я да казва:

— Имаме нужда от противошокова зала. — И добави: — Наистина критично.

Парамедиците следяха сърцето на Кейт, кръвното налягане и дишането, проверяваха пулса и температурата. Аз поисках стерилна кърпа и почистих кръвта от лицето ѝ.

Погледнах я.

Беше направила защитно движение точно когато Халил прерязваше гърлото ѝ и той бе пропуснал югуларната вена и другите кръвоносни съдове. И това вероятно беше спасило живота ѝ, защото господин Асад Халил беше много способен убиец и рядко — ако изобщо се случваше — оставяше набелязаната си жертва жива.

Независимо дали Кейт оцелееше или не, Асад Халил все още имаше недовършена работа — с мен. И това бе добре, защото щеше да се задържи тук поне докато аз не довърша своята работа с него.

Накрая попитах:

— Каква е прогнозата?

Няколко секунди двамата мълчаха, после Рон отговори:

— Състоянието ѝ е много сериозно.

— Какво се е случило, по дяволите? — попита Пит.

— Раната е от нож — отвърнах.

И двамата само ме гледаха.

— Видяхте ли онзи с черния костюм, който се беше закачил за нея? — попитах.

— Да... — отвърна Рон. — Насочи парашута си към другата страна на гората. Не разбрах защо... но сега е ясно. Знаете ли кой е той?

Определено знаех. Най-лошият ни кошмар. Лъвът се беше върнал.

Докато линейката летеше към болницата, извадих мобилния си телефон и набрах 911. Представих се на оператора като пенсиониран детектив от отдел „Убийства“ на НЙПУ и служител на федерална правозащитна организация. Бързо обясних, че съобщавам за опит за убийство на ЧС — член на службата и поисках да ме свържат с щатската полиция.

След няколко секунди разговарях с дежурен офицер от управлението на щатската полиция в Либърти, щата Ню Йорк. Описах му случилото се и добавих:

— Аз съм съпруг на жертвата, която е агент на ФБР. Нападателят е все още на свобода. — Съобщих му мястото на инцидента. — Трябва да изпратите хора, които да се опитат да го открият.

— Разбрано.

Но знаех, че Асад Халил няма да се мотае наоколо с екипа си и да си сгъва парашута. Сто на сто бе имал и кола от другата страна на гората и отдавна се беше махнал.

— В момента сте на път за Регионалния медицински център Катскил, така ли? — попита дежурният.

— Да. Искам полицейско присъствие в болницата и освен това бих желал да се срещна със старши следовател от отдел Убийства.

— Ще ви свържа със задната стая — каза дежурният.

— Благодаря. — Задната стая бе мястото, където работех навремето.

След трийсетина секунди се обади друг мъж.

— Следовател Харис. Дежурният ми обясни ситуацията и предаде искането ви за полицейско присъствие в болницата.

Разговаряхме около минута като ченге с ченге.

— Изпратихме хора на местопрестъплението да търсят извършителя, ще пратя и други в болницата — каза следовател Харис. — Ще видя дали мога да намеря старши следовател от Убийства, който да се срещне с вас.

— Благодаря.

— Как е жена ви?

Погледнах Кейт и отвърнах:

— В критично положение.

— Съжалявам... Можете ли да опишете извършителя?

— Да. Либиец по националност, на възраст около... трийсет, казва се Асад Халил, висок, мургав, с гърбав нос, въоръжен и опасен. Обадете се на дежурния офицер на Федерал Плаза дваисет и шест в Ню Йорк, те ще ви дадат повече подробности и ще ви изпратят снимка на този тип. Министерството на правосъдието го издирва за множество убийства на територията на страната. Той е международен терорист, търсен също така от Интерпол и половината свят.

Настъпи кратко мълчание, след което следовател Харис каза:

— Разбрано... Леле! Добре, ще се свържа със старши следовател Милър, който ще се срещне с вас в болницата.

— Благодаря. — Дадох му номера на телефона си, затворих, поех дълбоко дъх и отново погледнах Кейт. Кожата ѝ беше влажна, около тръбата за дишане се беше събрала кръв.

Обърнах се към Рон и Пит.

— Да не сте казали и дума за това, което чухте преди малко.

Продължавах да притискам силно артерията на Кейт, но в същото време си давах сметка, че като не позволявам кръвта ѝ да изтече, намалявам и кръвоснабдяването на мозъка ѝ.

Парамедиците на няколко пъти светнаха с фенерче в очите ѝ и изглеждаха оптимистични, че все още има признаци на мозъчна дейност. Вдигнах клепачите ѝ и погледнах сините ѝ очи. Стори ми се, че животът в тях помръква.

Все още бяхме в селски район и се тревожех, че сме далеч от болницата. После обаче видях пред нас бяла шестетажна сграда с червен надпис:

РЕГИОНАЛЕН МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР КАТСКИЛ.

Екипът ни чакаше на входа за спешни случаи и откараха Кейт право в противошоковата зала. Бързо попълних някакви формуляри и една сестра ме заведе в малка чакалня пред операционната.

— Ще оперира доктор Андрю Голдбърг — каза ми. — Той е най-добрият съдов хирург в болницата. Ще се срещне с вас след края на операцията. Вие по-добре се обадете, на когото решите, че трябва.

Бях сам в чакалнята, така че може би това бяха всички спешни случаи в окръг Съливан през тази майска неделя. Поне засега.

Като стана въпрос за това, разкопчах джоба си, в който бе пистолетът. Не знаех дали щатските полицаи вече са пристигнали, а бях сигурен, че Асад Халил знае, че Кейт ще бъде докарана именно тук, жива или мъртва, и че именно на това място ще се намира и жертва номер две — Джон Кори. Ако изпечен убиец ти каже, че ще ти види сметката утре, не приемай графика му буквално. Утре може да означава и по-късно днес.

В чакалнята влезе някаква медицинска сестра. Бях сигурен, че ще ми съобщи най-лошата новина, но тя просто ми подаде найлонова торбичка.

— Личните вещи на съпругата ви.

Поколебах се, после взех торбичката.

— Благодаря.

Зачаках я да съобщи нещо за Кейт, но вместо това тя каза:

— Когато имате свободен момент, моля да минете през пункта на сестрите да се подпишете.

— Добре... Тя как е?

— Подготвят я за операция.

Кимнах и сестрата си тръгна.

Погледнах нещата в торбата и извадих портфейла на Кейт. В него имаше малко пари. Имаше и моя снимка. Поех дълбоко дъх и огледах другите неща — гребен, дъвка, пакетче кърпички, гланц за устни. Най-отдолу намерих годежния ѝ пръстен.

Прибрах торбичката в един джоб на костюма. Налагаше се да приема, че Халил е взел пистолета ѝ. А какво бе станало с телефона? Дали не беше паднал от джоба ѝ? Или го беше оставила в мотела или в колата? Не исках да си помислям, че Асад Халил е взел и телефона ѝ с всичките ѝ записани номера.

Като стана дума за телефони, излязох в коридора и извадих моя.

„Вие по-добре се обадете, на когото решите, че трябва“.

Иначе казано, на следващия най-близък. Започнах да набирам номера на родителите на Кейт в Минесота. Но какво щях да им кажа?

Както вече споменах, баща ѝ беше агент на ФБР, сега пенсионер. Можех да говоря с него като мъж с мъж, като правозащитник с правозащитник... като зет с тъст. Но може би щях да имам повече — и по-добри — новини по-късно.

Трябваше да се обадя в службата.

Би трябвало да звънна в оперативния център на ФБР, но през уикенда щях да попадна на някой дежурен офицер, който можеше да се окаже зелен новобранец. Следовател Харис сигурно щеше да се обади именно там. Но след 11/9 агентите на НЙПУ можеха да наберат един пряк номер и да се свържат с дежурния командир, който бе детектив от НЙПУ. Предпочетох именно това, без да се съобразявам с протокола.

Набрах прекия номер и след няколко позвънявания ми отговори женски глас.

— Детектив Линч.

Познавах я.

— Здравсти, Джанет. Кори съм.

— Здравсти, Джон. Какво има?

— Съобщавам за опит за убийство на федерален агент от известен терорист — отговорих.

— Ох... Господи. Кой? Имам предвид, кой е жертвата?

— Кейт.

— Господи! Как е тя? Къде сте?

— Тя е... в критично положение. Намираме се в Регионалния медицински център Катскил.

— Ох, Джон, толкова...

— Разговорът записва ли се?

— Да. Записва се.

— Добре. Нападателят беше Асад Халил.

— Асад...? Либиецът?

Направих пълен и да се надяваме свързан доклад за всичко случило се до момента, в който стоях в коридора на болницата и се оглеждах да видя дали не идва някоя сестра или хирург, за да ми съобщи добра или най-лошата новина.

Джанет беше разстроена и не задаваше много въпроси, освен за Кейт. Каза ми, че ще се моли за нея. Благодарих ѝ.

— Обади се на Уолш и Парези и им кажи, че Лъва се е върнал.

— Добре...

Джанет беше нова във ФАТС и съответно слабо запозната с посещението на Асад Халил в Съединените щати преди три години. Малкото, което ѝ бе известно, бе свързано предимно с факта, че Халил беше убил трима души от Антитерористичната спецчаст — Ник Мокти от НЙПУ, рецепционистката Нанси Тейт и агента на ФБР Мег Колинс. Подробностите около посещението на Асад Халил бяха засекретени, но имената на нашите хора, които бяха станали негови жертви, се съобщаваха на всеки новоприет в службата.

Освен това Джанет бе виждала и афиша с надпис **ТЪРСИ СЕ** в стаята за почивка. На него имаше снимка на Асад Халил, а през трите години доста агенти бяха добавили надписи като „отрепка“ и „убиец на ченгета“. Аз самият бях написал „Задникът ти е мой, боклук“.

Е... сега ми се отваряше шанс.

— Казах на щатската полиция в Либърти да се обадят в оперативния център на ФБР и да поискат снимки на Асад Халил по имейл или по факс, заповед за арестуването на кучия син и афиша с „Търси се“ — казах на Джанет. — Свържи се с Центъра и се погрижи всичко да бъде направено така, както трябва.

— Разбрано.

— И никакво разгласяване пред медиите. Случаят е засекретен.

— Ясно. Джон, много съжалявам.

— Благодаря.

Затворих, намерих мъжката тоалетна и измих кръвта на Кейт от ръцете си.

Гледах как кръвта ѝ изчезва в канала и за миг се върнах четири години назад, на Сто и втора улица, когато собствената ми кръв изтичаше от тялото ми в канавката, а партньорът ми Дом Фанели, вече покойник, стоеше над мен и казваше: „Дръж се, Джон. Дръж се“. *Дръж се, Кейт. Дръж се.*

Написках лицето си с вода и пийнах няколко глътки. Когато излязох от тоалетната, отвън ме чакаше медицинска сестра и сърцето ми прескочи.

— Един полицай от щатската полиция дойде да ви види — каза тя.

Последвах я до пункта на сестрите. Някакъв мъж със спортно яке разговаряше с една от тях и си водеше бележки в детективски

бележник. Видя ме, хвърли поглед към окървавения ми екип, после тръгна към мен и протегна ръка.

Здрависахме се.

— Старши следовател Мат Милър, Бюро за криминални разследвания — представи се той и добави — Част Ф, Либърти.

Вече знаеше кой съм, както и коя е Кейт, така че отговорих:

— Благодаря, че дойдохте.

Следовател Милър беше осигурил една малка стая за почивка и двамата седнахме на пластмасови столове с маса помежду ни. Под спортното яке той носеше джинси и блуза за голф и останах с впечатлението подсилено от миризмата на дървени въглища, че му се е наложило спешно да напусне някакво барбекю. Имаше вид на интелигентен човек, както би трябвало да се очаква от един старши следовател от щатското Бюро за криминални разследвания. Доколкото можех да преценя, беше около четиридесетте — донякъде млад за поста си, така че беше или много умен, или имаше добри връзки. Надявах се да е първото. Започна с думите:

— Съжалявам за съпругата ви.

— Благодаря.

Следовател Милър учтиво поиска да види личните ми документи и ми зададе няколко предварителни въпроса.

Щатската полиция е добра организация, много опитна и дисциплинирана. В Антитерористичната спецчаст имаме неколцина щатски полицаи от БКР. Бях сигурен, че подхождат за тази задача, но също така не се съмнявах, че ФБР ще се изсипе в окръг Съливан и ще поеме случая. Но засега онова, което ми трябваше, бе щатската полиция да плъзне навсякъде и да търси Асад Халил, преди да е успял да се измъкне. Или преди да се появи тук.

Във връзка с това следовател Милър каза:

— Току-що ми се обадиха полицаите от местопрестъплението. Открили са следи от гуми в края на гората. Водят до един път. Не са открили парашутистки екип или парашут, но продължават да търсят.

— Запозна ме с подробностите на издирването, но заключението му бе вярно.

— Ако следите са от колата на извършителя, той има двайсетина минути преднина, а ние дори не знаем какъв точно автомобил да търсим. Все пак блокираме пътищата и се оглеждаме за мъж, който да

отговаря на описанието. Или за такъв, който има парашутистки костюм или парашут в колата си.

— Няма да ги намерите у него — казах аз. Всъщност, освен ако не беше затъпял неимоверно през последните три години, Асад Халил бе замислил измъкването си най-малко толкова грижливо, колкото и покушението. Все пак нямаше да му е лесно да се измъкне от района, щом щатската полиция затягаше примката.

— Кажете на хората си, че този тип е въоръжен и много опасен и че няма да се поколебае да убие ченге.

— Вече се е опитал да убие агент на ФБР — съпругата ви. Така че това ни е известно — отвърна той и добави: — Спомням си случая с Халил. Преди около три години. Беше пристигнал с въоръжена охрана на летище Кенеди и беше избил охраната си и други хора на земята. Точно в същия ден пристигна онзи самолет с отровните изпарения, които бяха убили всички на борда.

— Точно така. — Всъщност полетът беше един и същ. Асад Халил лично се бе погрижил за отровните изпарения, които бяха убили всички, с изключение на него. Но този случай беше толкова дълбоко засекретен и дезинформацията от страна на властите бе толкова голяма, че малцина знаеха какво се бе случило в действителност. Аз бях един от тях, но не беше нужно да споделям всичко това със следовател Милър. Трябваше просто да му дам достатъчно информация, за да си свърши работата.

— По онова време се смяташе, че заподозреният е работил за либийското разузнаване. Той е професионален убиец.

Подобно на повечето ченгета, следовател Милър не бе особено впечатлен. „Професионален убиец“ не фигурираше в речника му. Заподозреният беше просто убиец. Това го устройваше, както устройваше и мен.

Следовател Милър продължи по същество:

— Следовател Харис ми каза, че сте разговаряли с него и че сте се свързали със службата си, предаде ми и някои подробности около случилото се. Разположили сме униформени и цивилни полицаи на този етаж. Един човек е на пост пред операционната. От работата ви получихме по имейл снимки на предполагаемия извършител. Вече са разпратени на всички патрулни коли и местни управления в окръга и съседните окръзи.

— Добре.

— Освен това получихме и афиша „Търси се“. Виждам, че Министерството на правосъдието е обявило награда един милион долара за този тип.

— Точно така.

— Избягал от федералното правосъдие и се издирва за убийство на агенти на федерални правозащитни служби. Предполагам, че имат предвид въоръжената му охрана по време на полета.

— Точно така.

Както и още трима на земята.

— Няма обаче конкретни подробности относно неговото... бягство и какво е направил след тези убийства.

Милър ме погледна за повече информация.

— Е, не обичам да използвам думите „национална сигурност“, но в общи линии нещата опират до това — отвърнах. — Като се има предвид това, аз и службата ми бихме желали вашите хора да държат медиите по-далеч от болницата. Бих искал също да уведомя вашето управление и болницата, че няма да бъдат публикувани медицински доклади — без имена и подробности около нападението. Не *нищо*.

— От службата ви бяха пределно ясни по този въпрос.

Следовател Милър сигурно се чудеше как всичко това се е стоварило точно на неговата глава през този спокоен следобед в тази обетована земя. Все пак не зачепка въпроса с националната сигурност.

— Сигурен ли сте, че човекът, когото сте видели по време на скока, е същият като онзи на афиша? Асад Халил?

— Сигурен съм. — Милър щеше да повярва на думата ми, но все пак добавих: — Аз и жена ми работехме по случая с онези убийства.

Той се замисли.

— Значи... този тип е нападнал жена ви... защото е работила по случая ли?

— Явно.

— Вие или съпругата ви имали ли сте личен контакт с него? Да сте го разпитвали? Да сте го вбесили?

Е, двамата с Кейт проведохме няколко телефонни разговора с Халил и аз определено го бях вбесил. Но ако бях имал личен контакт с него, нямаше да се стигне до разпити и сега единият от двамата ни щеше да е покойник.

— Не мога да ви дам подробности, но ще ви кажа, че това е второто му покушение срещу нас.

Той вдигна вежди, записа си и попита:

— А първият път е бил преди три години, така ли?

— Да.

— Значи със съпругата си сте работили заедно по случая?

Следовател Милър трябваше да зададе стандартните въпроси, но те нямаха отношение към това разследване или към задържането на нападателя, а аз се опитвах да му кажа, че информацията е класифицирана. Все пак отговорих.

— Да, работихме заедно. — Реших да сменя темата и да внеса в разговора ни малко личен момент. — Тогава тя не ми беше съпруга — обясних. — Запознахме се по време на разследването.

А сега, мислеше си той, тя можеше да бъде убита заради това разследване, от същия тип.

— Тя ще се оправи — казах аз, колкото на него, толкова и на себе си.

Той ме погледна. Сигурен съм, че се чудеше защо ли мисля така. Сестрите не му бяха казали същото и вече се беше сетил, че вероятно става дума за убийство. Бил съм на неговото място много пъти, без да зная дали жертвата ще се справи. В такива случаи не знаеш какво глаголно време да използваш.

— Мислите ли, че онзи тип има съучастници? — попита следовател Милър.

— Единак е — казах аз. — Последния път, когато дойде в Щатите, имаше неколцина неволни съучастници, но после се отърва от тях. Така че има вероятност да откриете един-два трупа в района.

Той отново си записа, отпи глътка кафе и ми зададе още няколко стандартни въпроса, на които отговорих.

Исках да съдействам на щатската полиция да залови Асад Халил, но нямаше да успеят да го направят, като използват обичайните детективски похвати. Ако го хванеха, щеше да е чист късмет на някоя патрулна кола, или защото някой местен е съобщил, че в местния супермаркет някакъв странен тип търси камилбургер.

Освен това имаше вероятност в момента Халил да се намира не другаде, а в самата болница.

— Имаме си работа с професионалист, с много добре обучен убиец, който не прави обичайните грешки, на които разчитаме при издирването на глупави убийци — казах на Милър. — Асад Халил не изпитва страх във вида, в който го разбираме ние, но в същото време не е и самоубиец. Той е много целеустремен и целта му днес беше да убие жена ми и да ме остави жив, за да го видя с очите си. В случая се провали... и може да го знае или да не го знае. Затова искам от вас да осигурите денонощна полицейска охрана в болницата и пред стаята на съпругата ми, докато не успея да я върна в града.

Той кимна.

— Разбрано. Вие самият искате ли охрана?

— Мога сам да се погрижа за себе си.

Не се съмнявам, че си помисли: „Прочутите последни думи“, но запази професионалната си учтивост.

— Хубаво — каза той. — Въръжен ли сте?

— Да.

— Добре. Къде е оръжието на съпругата ви?

— Не беше в парашутисткия й екип — отвърнах. — Извършителят може да й го е взел, или пък е паднал в зоната на приземяване. Глок дваисет и две, четиридесети калибър, модел на ФБР.

Следовател Милър си записа.

— Ще пуснем доброволен екип да претърси зоната за приземяване.

— Парамедиците могат да ви посочат точното място — казах и добавих за доклада му: — Покушението стана на около две хиляди и четиристотин метра над него.

Той кимна замислено.

— Невероятно.

— Наистина невероятно. — Сетих се още нещо. — От клуба имаха видеокамера на земята, така че е възможно да са записали инцидента.

Той си записа и се поинтересува за клуба.

— Хлабава организация — отвърнах. — Сигурен съм, че Асад Халил не е от редовно плащащите членския си внос. Свържете се с Крейг Хоузър. Той може да ви даде повече подробности. — Зачудих се дали клубът е направил другите си два скока. — Може би все още са на

летището — казах на следовател Милър. — Всички членове на клуба са отседнали в мотел Хай Топ в Монтисело.

— Къде са служебните документи на съпругата ви? — попита той.

— У мен. Телефонът й Некстел, изглежда, е изчезнал.

Той се замисли.

— Ако извършителят го е взел, значи разполага с всичките й телефонни номера. Освен ако не използвате парола за достъп.

Колкото и да не е за вярване, не ти трябва парола, за да видиш телефонния указател. Съвсем свободно можеш да четеш и текстовите съобщения. Само гласовата поща е защитена, така че ако телефонът на агент се окаже в неподходящи ръце както вероятно бе станало, неоторизираният, в случая Асад Халил, разполага с телефонните номера и има достъп до всички получени съобщения, като същевременно може и да изпраща свои. Освен това апаратът имаше и уоки-токи функция.

— Няма парола за телефонния указател, за уоки-токи функцията и за текстовите съобщения.

Той повдигна вежди, но не коментира.

— Ще кажем на екипа да се оглежда и за мобилен телефон.

— Добре.

Ако Халил наистина разполагаше с телефона на Кейт, от предишния ми опит с него изобщо нямаше да се изненадам, ако ми се обадеше да изрази съболезнованията си за смъртта на жена ми.

— Няма да е зле да пратите човек в мотела да огледа стаята ни и да види дали телефонът не е там — посъветвах следовател Милър. — И също да провери дали някой не ни е търсил.

Той не изглеждаше много раздразнен от това, че му казвам как да си върши работата.

— Ще го направим.

— Мога ли да ви помоля и за една услуга? Не мисля, че ще се връщам в мотела, така че бихте ли се погрижили да освободите стаята на господин и госпожа Кори и да приберете вещите ни?

Той кимна и ми спести обясненията ми какво да прави с думите:

— Ще поставим наблюдателен екип в случай, че някой реши да ви потърси там.

— Умно — казах аз. — И още нещо. Колата ми е паркирана на летището...

— Ще ви я докараме.

— Благодаря. Можете да я огледате за телефона — добавих ненужно.

Дадох му ключовете и номера и го помолих да докарат Черокито с багажа ни при болницата. Между ченгетата по цял свят наистина съществува силна връзка и сме готови да си помагаме професионално във всичко — дори с прекомерните искания, стига да е възможно. Затова попитах следовател Мюлер:

— Ако се случи да задържите този тип, ще ме уведомите и ли незабавно?

— Разбира се.

— А ще ме оставите ли десетина минути насаме с него?

Той се усмихна малко насила, поколеба се и отговори:

— Ако ми кажете, че е въпрос на национална сигурност, да.

— Благодаря. — Имаше и още нещо. — Няма да е зле да проверите колата за прясно инсталирано проследяващо устройство и да видите дали сред личните ни вещи няма нещо, на което не му е мястото там.

Той не си записа това, а ме попита:

— Наистина ли смятате, че този индивид е толкова... изтънчен?

— Определено.

Той не пожела да попита защо мисля така и да чува отново думите „национална сигурност“, така че каза само:

— Добре. Ще го направим. После обсъдихме още някои детайли около инцидента и непосредствените ни задачи, които включваха охрана, блокиране на пътищата, пропускателни пунктове и разпространяване на снимката на Халил. Всъщност Асад Халил най-вероятно отдавна бе напуснал окръг Съливан и околностите — освен ако в момента не беше в коридора, облечен в хирургически дрехи.

Накратко се спряхме върху обичайните процедури — изпращане на полицаи или следователи с фотографии на заподозрения в мотели, агенции за автомобили под наем, ресторанти и бензиностанции, гари и автогари, пунктове за плащане на магистрала и т.н. с надеждата, че някой може да го идентифицира.

Колкото до начина му на придвижване, при предишното си посещение Халил беше използвал частни чартърни самолети, така че бе напълно възможно да е долетял до окръг Съливан и да го е напуснал по същия начин. Споделих това със следовател Милър и той каза, че е пратил човек на летището да провери пристигналите и заминалите чартърни самолети. Онова, което най-много ме бе впечатлило у Халил, като не броим ума и находчивостта му, бе скоростта на атаките и измъкването му. Може би още по-впечатляващо бе шестото му чувство за опасността.

Не можех да споделя със следовател Милър подробности около предишните убийства на Асад Халил, понеже бяха частично засекретени, но го запознах с начина на действие на заподозрения, в това число със способността му да приема множество образи, за да се добере до жертвите си.

— Например тази сутрин беше парашутист. Сега може да е санитар в болницата. Колегите го наричат Лъва заради липсата му на страх. Но има нещо повече — той притежава инстинктите на котка. На голяма гадна котка.

Старши следовател Милър не си отбеляза това и не мисля, че щеше да го спомене на инструктажа.

Бих могъл да добавя, че Халил обича вкуса на човешка кръв. В буквалния смисъл. И това ме накара да се зачудя дали не е... Изхвърлих тази мисъл от главата си.

— Само си помислете що за мислене има човек, готов да си създаде толкова много проблеми само за да пререже нечие гърло — казах аз.

Следовател Милър явно вече си мислеше по въпроса.

— Да — отвърна той. — Това е като... онези ритуални убийци.

— Точно така. Убиването е вторично. Ритуалът е основното.

Той кимна.

— Поради което не е посегнал и на вас този път. — Беше му хрумнало нещо интересно и го сподели: — Вие сте следващият в списъка му, така че всъщност не е нужно да го търсите. — И добави ненужно: — Той сам ще ви намери.

Кимнах.

— Но няма да знаете къде или кога.

— Всяко време и място ме устройват.

Той нямаше отговор на това. Реших, че съм предложил на следовател Милър цялото си съдействие и съм му предоставил добра информация и предложения. Трябваше да говоря и с други хора, а той трябваше да задейства куп неща, така че станах.

— Ще бъда в болницата, докато не изникне още нещо.

Дадох му визитка с номера на мобилния си телефон и той направи същото.

— Обещавам, че ще направим всичко възможно да пипнем този тип. Не се безпокойте за нищо друго, освен за жена си — каза ми. И тъй като явно не желаше още жертви на своя територия, добави: — Пазете се.

Стиснахме си ръцете и излязох.

Е, винаги съм знаел, че този ден ще настъпи, но не бях подозирал, че ще се случи на 4200 м. над някакво пасище в северната част на щата Ню Йорк.

Халил винаги сам избираше времето, мястото и начина за нападение. Но сега познавах мисленето му малко по-добре. Освен това елементът на изненада беше изчезнал, макар че за него това правеше играта само малко по-интересна.

Спомних си последните думи, които ми бе казал по телефона на Кейт преди три години.

„Ще те убия. Ще убия и курвата, която е с теб, дори да ми трябва цял живот“.

Ако не беше затворил, щях да му обещаю нещо подобно, но той си го знаеше. И сега, три години по-късно, и двамата знаехме, че единият от нас ще е мъртъв в най-близко бъдеще.

Отидох при сестрите да се подпиша за личните вещи на Кейт и да видя дали няма нещо ново около операцията, както и да проверя мерките за сигурност. Екипът на болницата вече знаеше, че Кейт не е обикновена жертва на инцидент, както и кой съм аз. Главната сестра госпожа Карол ме увери, че пред операционната и при асансьорите имало униформени полицаи. Всички на смяна, в това число и охраната на болницата, били инструктирани да се оглеждат за човека от фотографията, раздадена им от щатските полицаи.

Колкото до състоянието на госпожа Кори, сестрите нямаха нова информация, но госпожа Карол ме посъветва да ида в чакалнята на хирургията, защото д-р Голдбърг щял да ме търси именно там. Освен това останах с впечатлението, че никой не иска да ме вижда как се мотая наоколо по окървавен парашутистки екип.

Обещах да се върна в чакалнята, но имах нужда да съм ченге, докато чакам, така че вместо това отидох при асансьорите, където стояха двама щатски полицаи — по един на всяка врата.

Показах им картата си и се представих като съпруг на жертвата, което обясняваше окървавения екип.

Двамата бяха инструктирани и изглеждаха интелигентни и бдителни. Дори и да не им се вярваше особено, че е възможно извършителят да цъфне в болницата, за да се осведоми за жертвата си, успявах да го скрия добре. Поисках да видя снимката на заподозрения, която им бяха дали, и по-възрастният, полицай Вандерворд, ми я даде.

Погледнах цветната фотография, направена в американското посолство в Париж преди три години, когато Асад Калил се бе явил там и се бе обявил за беглец от американското правосъдие. Казал, че се предава и че желае да сътрудничи на американските разузнавателни служби.

Предлагал сделка. Бил подложен на предварителен разпит от ЦРУ в Париж, но настоявал да бъде прехвърлен в Ню Йорк (не във Вашингтон) и после млъкнал, докато не удовлетворили исканията му и

не го качили на „Боинг 747“ до летище Кенеди. Някой би трябвало да надуши нещо нередно, но Асад Халил бил толкова ценен изменник, че ЦРУ, ФБР, Главното разузнаване и всички останали позволили на малоумната радост да размъти здравия разум и опита им.

С Мейфийлд бяхме част от екипа, пратен на летище Кенеди да посрещне Асад Халил и двучленния му ескорт агент на ФБР и служител на ЦРУ. В комисията по посрещането бяха също така Ник Монти и Мег Колинс, и двамата убити от Халил, както и цивилната държавна служителка Нанси Тейт, която бе много приятна дама.

Оцелелите от комисията по посрещането бяхме моя милост, Кейт, агентът на ФБР Джордж Фостър и господин Тед Наш от ЦРУ, който се размина на косъм със смъртта онзи ден, оцеля като по чудо при атентата от 11/9, но не пропусна срещата си със смъртта от ръцете на Кейт Мейфийлд. Животът е странно нещо. Но това е друга история.

Вгледах се внимателно във фотографията на Халил. Беше мургав, в началото на трийсетте, с гърбав нос, лъскава черна коса и дълбоки тъмни очи. Бях научил, че либийците са мешавица от народи, обичащи да си играят с мечове — местни северноафрикански бербери, картагенци, римски завоеватели, варварите вандали и накрая — арабските пълчища на исляма.

Предполагам, че всичко това се бе смесило в кръвта и чертите на Халил и той можеше да се представи за египтянин, италианец, грък и дори израелец. В сърцевината си обаче си оставаше един и същ — убиец.

Дори говореше малко италиански, както и немски и френски, тъй като бе живял и действал в тези страни. Справяше се доста добре и с английския и при телефонните ни разговори с радост бях открил, че разбира неформалните ми изрази — като например, че си пада по чукането на камили и че майка му си разтваря краката за либийския президент Муамар Кадафи. Да, следовател Милър, определено го бях вбесил. И явно продължаваше да е бесен. Аз също.

Върнах снимката на полицаия и казах:

— Този човек е убивал хора из цяла Европа и Америка, в това число служители на правозащитни служби. Той е много опасен и много умен и не се отказва, докато не си свърши работата. Чертите на лицето му са характерни, но въпреки това успешно е променял външния си вид. Онова, което остава непроменено, са очите му —

посъветвах ги. — Ако видите тези очи, те може би ще са последното, което виждате. Така че бъдете нащрек.

Двамата ме изгледаха така, сякаш съм малко смахнат, но кимнаха вежливо.

Докато вървях към чакалнята на операционната, телефонът ми иззвъня и видях на екрана домашния номер на шефа ми Том Уолш, главен специален агент на ФБР в нюйоркската АТС.

Отговорих и Уолш каза:

— Джон, много съжалявам. Как е Кейт?

— Още е в хирургията. — Не свалях очи от вратите към операционната.

— Господи... Не мога да повярвам. — После продължи по същество: — Чух доклада ти пред Джанет. Ще отделим всички необходими ресурси, както и тези на колегите ни в местните и федералните служби, за да задържим този тип.

Благодарих му, разбира се, макар да си мислех, че това се подразбира.

Том Уолш беше свестен тип, макар да ни се е случвало да си имаме разногласия. Освен това е политическа твар и проверява ветровете от Вашингтон средно по четири пъти на ден. И както вече казах, си пада по спестяването на информация и премислянето на всеки ход. Най-лошият му недостатък обаче е подценяването на ченгетата, които работят за него. Показа го и сега, като ме попита:

— Джон, сигурен ли си, че човекът, когото си видял, наистина е Асад Халил?

— Абсолютно сигурен.

— Значи си го идентифицирал?

Май току-що бях отговорил на този въпрос.

— Разговаряхме, Том. Докато висяхме от парашутите. Кейт беше съвсем близо до него, на петнайсетина сантиметра, нос до нос — и тя го идентифицира по име. Халил. Това достатъчно сигурно разпознаване ли е?

Уолш не толерираше сарказма от страна на своите агенти от ФБР, но беше научил, че хората от НЙПУ в АТС са малко чешити — особено извънредните типове като мен, които спокойно можеха да му кажат да си вземе работата и да си я напъха отзад.

Като стана въпрос за това, работата ми трябваше, за да открия Асад Халил. Така че може би нямаше да е зле да съм мил с Том.

— В доклада си изказваш предположението, че Асад Халил в КОНЦА^[1] с намерението да отмъсти на хора от спецчастта, които са работили по първоначалния случаи преди три години — каза Том Уолш.

— Точно така.

— И именно затова е нападнал Кейт.

— Намирам предположението за много логично.

— Да... обаче... това изглежда като много засукан план. Не мислиш ли?

— Психопатите си падат по засукани ритуали, Том.

— Знам... но...

Том Уолш знаеше, че трябва да е по-търпелив с мен, колкото обикновено. Жена ми бе в критично състояние, а аз не бях на себе си. Не че му пукаше за емоционалното ми равновесие (стига да не засегне предвидимо непредвидимото ми поведение), но го беше грижа за Кейт, която бе от неговите хора. Харесваше я като човек и професионалист, пък и загубата на агент не се отразява добре на кариерата на началството. Все се пак в случая Уолш имаше известно оправдание, тъй като Кейт не беше на работа, когато се бе случило всичко това.

Всъщност ми каза следното:

— Не знаех, че с Кейт сте парашутисти.

— Смятахме да те изненадаме.

Той смени темата.

— Докладвал си, че служебното оръжие на Кейт е изчезнало, както и мобилният и телефон.

— Правилно.

Уолш направи интелигентно наблюдение:

— Пистолетът в ръцете на Халил е проблем, но най-вероятно той вече разполага със собствено оръжие. Истинският проблем е телефонът.

— Съгласен. Но това може да бъде и възможност.

— Точно така. От отдел „Анализ на комуникациите“ се опитват да проследят сигнала му.

— Добре. Но съм сигурен, че Халил го е изключил. Той не е глупак. Възможността ще се появи, ако го включи, за да използва

указателя на Кейт.

— Правилно. Но ако приемем, че е от схватливите, той ще знае, че не може да държи телефона включен повече от минута-две, преди ОАК да засекат сигнала. Сигурен съм, че има свой телефон за дълги разговори, и тъй като не знаем номера му, може да ни отнеме време, докато проследим сигнала му — ако и когато се обади по някой от апаратите си.

Том Уолш по принцип не говори поучително с хората, но има много тънка граница между това кога казва очевидното и кога смята, че ти дава нова информация. Потиснах желанието си да го уведомя, че съм наясно с технологията, и казах:

— Може пък да ни се отвори възможност.

— Може. Помниш ли онзи саудитец, дето беше забравил да изключи мобилния си?

— Помня. — И казах очевидното — Саудитецът беше немарлив и тъп. Асад Халил не е.

— Повечето от тях са тъпи.

В твърдението на Уолш имаше известна истина. Повечето от тях наистина са тъпи. Но дори тъпаците изкарват късмет, а ако трябва да сме честни, понякога ние сме по-тъпи и от тях. Точно така се стигна до 11/9 — заради техния тъп късмет и заради нашите тъпи глави, заврени в тъпите ни задници. Вече сме взели сериозни мерки в това отношение, но и другата страна е станала малко по-умна. В конкретния случай Асад Халил започна като умен преди три години и, както вече казах, едва ли беше затъпял при последното си идване тук.

Продължих темата с глупостта:

— Предполагам, че си изпратил съобщение до всички агенти за инцидента.

— Разбира се — отвърна Том Уолш.

— Ако телефонът на Кейт наистина е в ръцете на Халил, сега той е в състояние да чете всичките ни текстови съобщения — напомних му.

Последва кратко мълчание, после Уолш изруга:

— Мамка му!

Извадих телефона си и видях, че също съм получил съобщението на Том, макар да не бях чул сигнала. Отворих го и го прочетох: „НЙ АТС — АГЕНТЪТ НА ФБР КЕЙТ МЕЙФИЙЛД НАПАДНАТА В

ОКРЪГ СЪЛИВАН, ЩАТА НЮ ЙОРК. ВЕРОЯТЕН ЗАПОДОЗРЯН — АСАД ХАЛИЛ, ИЗВЕСТЕН ТЕРОРИСТ, ЛИБИЕЦ ПО НАЦИОНАЛНОСТ. СЪСТОЯНИЕТО Й Е ЗАСЕКРЕТЕНО. ПРОВЕРЕТЕ ИМЕЙЛИТЕ СИ ЗА ПЪЛНИ ПОДРОБНОСТИ, ДОПЪЛНЕНИЯ И ИНСТРУКЦИИ ЗА ДЕЙСТВИЕ ИЛИ СЕ ОБАДЕТЕ НА ОПЕРАТИВНИЯ ЦЕНТЪР. ТРЕВОГА ЖЪЛТО, ОТВАРЯЙТЕ СИ ОЧИТЕ И БЪДЕТЕ НАЩРЕК. УОЛШ, ГСА НЙ АТС.“

Значи Асад Халил най-вероятно бе прочел точно това, направо от ръката на шефа. Уолш правилно не споменаваеше състоянието на Кейт и Халил сигурно се чудеше дали денят му е бил успешен, или не. Както и да е, сега той знаеше, че всички го търсят. Но това така или иначе му беше известно.

— Незабавно ще прекъснем услугата до този номер.

— Добра идея. Но преди да го направиш, изпрати още едно съобщение: „Двама либийски информатори от Ню Йорк се обадиха с информация за Халил в КОНЦА. Проверете имейлите си за подробности и инструкции относно залавянето на заподозрения“. Или нещо от сорта.

Уолш помълча няколко секунди, след което каза:

— Добре. Ще го направя.

И щеше да си го припише. Обясних му в случай, че не е схванал напълно:

— Това би трябвало да го подплаши и може би да го държи настрана от източниците му тук и да попречи на плановите му за играта.

— Да. Добре.

После продължихме да обсъждаме мобилните телефони, тъй като в момента разполагахме само с тази тема.

Докато го слушах с половин ухо, ми хрумна нещо, за което би трябвало да се сетя още преди час.

— Трябва да предупредиш и Джордж Фостър.

— Да... предупредили сме всички за покушението срещу Кейт. Нали видя текста.

— Видях го. Но искам да кажа, че Халил е дошъл да си отмъщава, а Джордж бе в екипа, който трябваше да го посрещне на

летището преди три години, и после работеше по случая. Трябва да приемем, че Халил знае името му.

— Добре.

Исках да втълпя на Том Уолш колко сериозен е проблемът — както и да съсия деня му, — така че добавих:

— Не изключвай възможността Асад Халил да обмисля покушение и срещу теб.

Настъпи мълчание, после Уолш рече:

— Нямаме представа какви са намеренията му, ако не се брои нападението срещу Кейт. И между другото, чудя се защо просто не е извадил пистолет и не ви е видял сметката и на двама ви на земята? Нали разбираш? Тази въздушна атака с нож наистина изглежда лишена от смисъл.

— За теб — да. Но не и за него. Когато отидеш в службата, извади досието на Лъва и виж какво е свършил при предишното си посещение тук и как го е направил.

— Добре. Джон, контролираме информацията по случая, така че внимавай какво казваш, дори пред щатската полиция.

— Мисля, че споменах това в записания си доклад.

— Да. Освен това насам са тръгнали агенти от Вашингтон и ще назнача детектив и агент на ФБР от АТС.

— Човекът, който се занимава със случая тук, е старши следовател Мат Милър от Бюрото за криминални разследвания. — Дадох му мобилния номер на Милър и добавих: — Изглежда компетентен и вече изпрати свои хора да търсят Халил.

— Добре. Ще помагаме по всякакъв начин, по който можем.

— Той го очаква с нетърпение.

— От ЦРУ също могат да проявят интерес към случая — предупреди ме Том Уолш.

Най-добрият отговор на това е да не отговаряш, така че казах:

— Има един човек, когото трябва да намериш. Елууд Уигинс, известен също като Чип Уигинс. Той е един от участниците във въздушното нападение в Либия от осемдесет и шеста и фигурираше в първоначалния списък на жертвите, но успяхме да се доберем до него преди Халил. Държим го под отчет. Последният му известен адрес е Вентура, Калифорния. Когато го намерите, кажи на местния клон на ФБР да се срещнат с него и да го предупредят, че либиецът се е върнал.

Освен това той има нужда от закрила. — Всъщност бях сигурен, че Чип Уигинс вече има нужда по-скоро от гробар. — Но може и да сме закъснели.

Уолш помълча известно време, след което отговори:

— Добре. Ще те оставя да се върнеш при Кейт...

— Тя е още в операционната.

— И ако мислиш, че ще ти трябва отпуска, за да си с Кейт...

— Ще ми трябва, след като намерим Халил. — И без това се стигна до тази тема, така че казах: — Предполагам, че аз съм разследващият агент по случая.

Последва мълчание, после Уолш измънка:

— Ами...

— Том. Не си играй с мен.

— Извинявай, детектив. Мисля, че все още съм главният в тази спецчаст.

— А аз мисля, че трябва да съм РА.

— Работата е там, Джон, че ако Кейт... се влоши или нещо такова, ще ти е нужно известно лично време, а аз имам нужда от човек, който да докара случая докрай.

— Аз ще го докарам докрай. Много съм мотивиран.

— Да, но не знаеш как ще се почувстваш, ако Кейт... виж, ако трябва да съм съвсем честен, може да станеш твърде емоционално замесен, за да... преценяваш обективно, когато имаш вземане-даване с мюсюлманската общност.

Помислих си, че ще спомене нападението на Голямата птичка срещу мен, но той не го направи.

— Имам много добри отношения с мюсюлманската общност в Ню Йорк — уверих го.

Това наистина беше така, макар че май бях проявил малко грубост към някои от тях, но това бе непосредствено след 11/9. През последната година или някъде там бях далеч по-добър. Е... ако не броим Голямата птичка. Но пък той не беше американски гражданин.

— Джон, ето какво — ще бъдеш назначен по случая, но не мога да обещаая, че ще бъдеш главен разследващ агент. Ще си помисля още. Междувременно Джордж Фостър ще води разследването от страна на ФБР, а ти работиш добре с него. Точка по въпроса.

Нямаше смисъл да възразявам и да го ядосвам, така че отстъпих.

— Добре.

— Хубаво. Ще говоря с капитан Парези и ще му кажа да ти се обади. — И добави: — Помолих от болницата да ме държат в течение. Моля се за Кейт.

— Благодаря.

— И още нещо. Ако щатската полиция го залови и ако още нямаме свои агенти на място, бъди така добър да не разговаряш със заподозрения и не прави нищо, което би могло да компрометира случая.

— Защо ми е да правя подобно нещо, Том?

— И не забравяй, Джон, че Халил може да се окаже истинска съкровищница на информация, която можем да измъкнем от него.

— Няма да го убия.

Уолш не отговори директно на уверението ми.

— Знам, че си гневен, но не се поставяй в лоша ситуация — каза само и ми напомни: — Ние не отмъщаваме, а раздаваме правосъдие.

Нима има разлика?

— Ясно — отвърнах.

Затворихме и тръгнах обратно към чакалнята.

Отидох до прозореца и се загледах в пейзажа и планините.

Слънцето все още беше високо над далечните върхове, открояващи се на безоблачното синьо небе. Утрото на 11 септември 2001 също обещаваще прекрасен ден, също като този.

С Кейт бяхме пристигнали поотделно в Северната кула и двамата предполагахме, че другият е в сградата, така че когато тя се срути, аз си помислих, че тя е мъртва, а тя си беше помислила, че аз съм загинал. Това промени живота ни, но не и кариерите ни.

Продължавах да се вирам през осветения от слънцето прозорец. Светът беше прекрасен и деветдесет и пет процента от хората на този свят бяха прекрасни. За съжаление, прекарвах по-голямата част от живота си с останалите пет процента и се опитвах да ги стопя до около четири.

Още преди години почти бях превъзмогнал историите за „дълг, служба и защитавам“ и т.н., и онова, което най-много ме мотивираше през по-голямата част от полицейската ми кариера, бе собственото ми его — бях по-умен от всеки убиец, имал дързостта да види сметката на някого в ловния район на Джон Кори. После се появи

Антитерористичната спецчаст и започна да се обажда и малко патриотизъм, особено след 11/9.

А сега всичко това се бе свело до лично отмъщение и молба към Бог да ми помогне да убия Асад Халил. И бях сигурен, че точно в този момент Халил моли Бог за същото благоволение. Молитвите на един от двама ни щяха да бъдат чути.

[1] Континентални щати — Б.пр. ↑

Стоях в празната чакалня и гледах часовника на стената. Беше минало повече от час, откакто вкараха Кейт в операционната, и започвах да си мисля, че това може би е лош знак. Колко време е нужно да ти изтече кръвта? Не много. А колко време трябва за оправянето на прекъсната артерия? Може би два часа.

Телефонът ми иззвъня и видях, че е номерът на капитан Винс Парези. Отговорих.

— Джон, как е тя?

— Още е в операционната.

— Майко Божия... Не мога да повярвам. Ти как си?

— Добре съм.

— Въртя телефоните, откакто научих от Джанет. Ще опипаме този боклук, Джон — увери ме той.

Позволих си да се поусприхна на познатата полицейска ругатня. Дватамата с Парези имахме известни различия, но бяхме кръстосвали едни и същи улици и познавахме боклуците, когато се натъквахме на такива.

Парези продължи по същество:

— Изслушах доклада ти и няколко пъти разговарях с Том Уолш. Мисля, че двамата с него сме единомисленици в този случай.

— Това е добре. — Капитан Парези беше командващ детективите от НЙПУ, зачислени към АТС, и мой пряк началник, докато Том Уолш беше шеф на Кейт и главен специален агент на цялото шоу. Иначе казано, обръщах се към главния специален агент с „Том“, а към Парези — с „капитане“.

— Том ми каза за телефона на Кейт и че Халил може да е прочел някои от текстовите ни съобщения — продължи Парези.

— Така е. Ти какво си изпращал?

— Ами... Съобщих на всеки детектив от спецчастта да се яви и незабавно да започне наблюдение на обичайните места, където се събират ислямски радикали — джамии, пушални, клубове и тъй нататък, като обърнат специално внимание на либийската общност.

— Добре. Само детективите ли го получиха?

— Да. Значи Халил не е получил съобщението по телефона на Кейт.

— Хубаво. Не е нужно да споделяме всичко с обекта.

— Правилно. Чакаме разрешение да привикаме обичайните заподозрени на разпит и се свързваме с източниците си в мюсюлманската общност.

Капитан Парези продължи със стандартните процедури при такива ситуации. Всичко това ми беше познато, естествено, но Парези държеше да го чуя от собствената му уста.

Дори да оставим тероризма настрана, беше нападнат агент на ФБР, при това омъжена за пенсионирано ченге. Това водеше до едва доловима разлика в реакцията на полицията. Понякога разликата е по-осезателна и някои от онези, които не изгарят от желание да сътрудничат, се сдобиват с цицини.

Парези ме попита за някакви предположения въз основа на предишния ми сблъсък с Асад Халил, както и какво знае ФАТС за него и към кого трябва да се обърне.

Е, вече беше разговарял с Том Уолш, който явно не се бе показал особено услужлив или пък самият той не знаеше много. Трябваше да си помисля какво мога да кажа на Парези и какво си оставаше засекретено или с ограничен достъп.

Разбира се, досието на Халил така и не беше затваряно и след като той изчезна преди три години, тогавашният главен специален агент на ФАТС Джак Кьоних беше сформиран специален екип, състоящ се от Кейт, моя милост, Джордж Фостър и единствения служител с арабски произход в спецчастта, детективът от НЙПУ Гейбриъл Хейтам. Целта на екипа бе да провери всяка следа и улика, имаща нещо общо с Асад Халил. Кьоних ни беше дал не особено остроумното име *Ловците на лъвове* и трябваше да докладваме директно на него.

Джак Кьоних бе мъртъв, както и предшественикът на капитан Парези Дейвид Стайн. И двамата бяха убити при рухването на Северната кула и през годините следите и сведенията от местни източници, различни чуждестранни разузнавателни служби и Интерпол малко по малко бяха секнали. Според една теория Асад Халил срещнал края си в някакъв неизвестен и неоповестен начин,

може би като герой на джихада, сражаващ се в Ирак, Афганистан или някъде другаде. Обърнахме се и към Гуантанамо, за да видим дали случайно не се е озовал там, но не беше. Според друга история либийското разузнаване ликвидирало Асад Халил поради някаква причина, може би защото беше повече пречка, отколкото предимство. Аз лично смятах, че Халил кара курсове по културно разнообразие в Колумбийския университет.

Така ли иначе нито аз, нито Кейт не бяхме повярвали за миг, че мълчанието на Халил означава, че е мъртъв и е прекратил кариерата си. За съжаление, оказахме се прави.

— Относно какво знаем... досието на този тип във ФАТС е доста тъничко, но можеш да го прегледаш, когато стигнеш до компютъра си.

— Уолш каза същото.

— Има и друго компютърно досие, което съдържа пълен отчет за случилото се преди три години. То обаче е строго секретно. Само от Вашингтон могат да ти дадат достъп него, но най-вероятно няма да го направят.

— Да бе. Защо им е да споделят информация с хора, които издирват този тип?

Всъщност след 11/9 информацията се споделя доста повече, но старите навици умират трудно, а когато се намеси и ЦРУ, можеш да се смяташ за късметлия, ако ти кажат кого трябва да търсиш, а всичко с печат „Строго секретно“, което им дадеш, си остава у тях.

— Преди три години Кьоних и Стайн назначиха мен, Кейт, Джордж Фостър и Гейб Хейтам да следим случая. Никой не е отменял това назначение и сме събрали едно досие за Халил. Гейб може да ти го даде — казах му. — При предишното си идване тук Асад Халил работеше за либийското разузнаване и контактите му тук бяха с либийци. В нашето досие има имена, адреси, снимки и подробности за либийци, живеещи в района на Ню Йорк, с които сме разговаряли през годините. Това е добра отправна точка за наблюдение. Колкото до поканите за разговор, не мисля, че е разумно да намекваме на либийската общност, че търсим Асад Халил. Засега нека само ги наблюдаваме и да видим дали някой няма да се обърне към нас.

— Ще обсъдя това с Уолш и ще поискам досието от Гейб — каза той. — Предполагам, че Уолш разполага с копие на сведенията.

Не отговорих, което означаваше не.

Капитан Парези ми зададе още няколко въпроса за случилото се преди три години и докато отговарях, в главата ми цъфна друга мисъл, която трябваше да ме споходи много по-рано, но... както и да е.

— Някой да се е чувал с Гейб Хейтам? — попитах.

— Не знам. Защо?

— Въпросът е знае ли Асад Халил за съществуването на Гейбриъл Хейтам, американец с арабски произход, работещ за Антитерористичната спецчаст? Ако знае, Гейб също може да се окаже мишена за Халил, който ще го вземе за предател.

— Да... това е идея. Добре, ще звънна на Гейб.

Възползвах се от възможността да кажа:

— Бих искал да говориш с Уолш и да ме направите разследващ агент по случая.

Той явно беше подготвен за това.

— Налага се да се съглася с Уолш, че може да не си най-добрият за работата. — И ми напомни: — Включен си в случая, а между нас казано, може би ще е по-добре да не бъдеш начело. Така няма да ти се налага да се занимаваш с глупости и ще имаш по-голяма свобода да... да си свършиш работата. Нали ме разбираш?

В думите му имаше логика, че и подтекст.

— Добре — казах аз. — Разбирам.

— Хубаво. — Парези предпочете да смени темата. — Мислиш ли, че този задник има и някаква друга мисия тук? Тоест, всичко ли опира само до лично отмъщение? Или е дошъл да вдигне нещо във въздуха? Да разпръсне антракс? Нали се сещаш?

Добър въпрос.

— Не съм сигурен — отвърнах. — Но инстинктът ми казва, е дошъл по своя работа, а именно — да клъцне хората, които го вбесиха преди три години. Може би плюс неколцина, за който още не знаем.

Но капитан Парези беше дошъл от отдел „Разузнаване“ на НЙПУ, така че имаше опит за този свят.

— Но дори този път да не работи за либийското разузнаване, някой — като Ал Кайда например — трябва да подкрепя този тип и може би сделката с помагачите е да получи пари и средства да дойде тук, за да уреди личните си сметки, а в замяна да взриви Бруклинския мост или нещо подобно.

— Това е идея. Какво мисли Уолш?

— Не сме обсъждали теории. В общи линии той иска от мен просто да поставя тези хора под око.

— Ясно. Халил е единак, но е възможно да изникне нещо — казах. — Като начало един-два трупа. Между другото, той убива хората, които му помагат да убива хора.

— Така ли? Кофти. Каква е историята? Не знам как е започнало всичко това.

— Започнало е на петнайсети април осемдесет и шеста, когато Рейгън изпрати бойни самолети да цепнат задника на Либия — Асад Халил изгубил цялото си семейство при бомбардировките.

— Без майтап? Явно продължава да ни е бесен.

— Явно. Това не е публична информация — обясних му. — Защото донякъде оправдава действията на Халил преди три години. — Пък и не искаме да объркваме новинарските медии с въпроси за морални равнозначности и тъй нататък.

— Да бе, ясно. Какво по-точно е направил преди три години? Имам предвид, освен убийството на двамата му пазачи и трима от нашите на земята?

— Уолш спомена ли ти Чип Уигинс?

— Не. Кой е пък този?

Явно Уолш не искаше да споделя тази информация с младшия си партньор. И за да бъде честен спрямо него, първото посещение в Америка на Асад Халил беше, както казах, предимно засекретена информация и тепърва предстоеше да се определи каква част от нея може да бъде съобщена. Въпреки това не оставих капитан Парези с празни ръце.

— Уигинс е един от пилотите на самолетите, бомбардирани Триполи. Халил пристигна преди три години и започна да ги избива по списък.

— Леле...

— Не мога да разкрия повече от това, капитане, но мога да ти кажа, че двамата с Кейт попречихме на Халил да убие Уигинс.

— Разбирам — каза капитан Парези след кратък размисъл. — Знаем ли къде се намира Уигинс?

— Последният му известен адрес е Вентура, Калифорния.

— Обзалагам се, че и Халил знае къде е. Уигинс вече е мъртъв — заключи Парези.

— Най-вероятно.

— Със сигурност. Най-напред би се погрижил за недовършената работа. После... Кейт. Всъщност защо не Кейт и теб?

— Искаше да гледам как умира.

— Ненормалник.

— Пълен — съгласих се аз.

— Е... може би сега нещата ще се обърнат. Имам предвид, помисли — онзи Уигинс, ако вече му е видяна сметката, той е бил лесна мишена. Изобщо не е предполагал какво ще му се натресе. Същото се отнася и за Кейт. А сега всички са трудни мишени. В това число и ти. Нали? Следващият ход на Халил ще е последният му.

Това звучеше много оптимистично, но все пак отговорих:

— Да се надяваме.

— Добре — каза Парези. — Сега тръгвам към службата. Ще се обадя на Гейб, ще му кажа да дойде и ще прегледаме твоята папка.

— Кажи му да се пази. И може би няма да е зле семейството му да замине на ваканция или нещо такова. Има жена и дъщеря, ако не се лъжа.

— Добре...

— Ще дойда в службата веднага щом мога.

— Джон, изобщо не се безпокой за това. Грижи се за Кейт. Ще поддържа връзка. И ми се обади, ако... ако Кейт се влоши.

Като едното нищо можеше да се наложи да му се обади още след малко.

— Има вероятност да не се справи — казах.

Последва кратко мълчание, после Парези каза:

— Ще се справи. Моля се за нея. Тя е яко момиче.

Затворихме и седнах на един от столовете в чакалнята. Кейт беше в ума ми, но се опитах да мисля за Асад Халил и да вляза в неговия ум.

Асад Халил беше шоумен, фукльо и подобно на доста психопати му харесваше да дразни властите. А властите нямат нищо против да бъдат дразнени с телефонни обаждания и писма от хора, които търсят. Наричаме това следи.

Освен това Халил беше дошъл да си отмъщава, а отмъщението и омразата изопачават преценките ти и могат да ти докарат залавяне или смърт. Това му се размина на косъм при предишното му идване. Не се

съмнявах, че този път Асад Халил *ще бъде* заловен или убит. Но нямах представа колко хора ще избие, преди да го пипнем, нито дали Кейт или аз ще доживеем да видим случая приключен.

Чух тежки стъпки по облицования с плочки под... мъж, сам.

Бръкнах в джоба с пистолета и вперих поглед във вратата.

Вратата се отвори и се появи мъж на средна възраст със зелени хирургически дрехи и маска на врата. Погледите ни незабавно се срещнаха и следващата половин секунда продължи цяла вечност.

— Господин Кори?

— Да.

Тръгнахме един към друг, той протегна ръка и се представи като д-р Андрю Голдбърг. Постави другата си ръка на рамото ми и каза:

— Тя си почива в интензивното.

Затворих очи и кимнах.

— Жизнените ѝ показатели са стабилни — продължи той. — Кръвното налягане и дишането са добре.

Отново кимнах.

Той ме поведе към столовете и изведнъж се сетих, че е бил на крака повече от два часа и има нужда да седне. Следващата ми мисъл бе, че иска аз да седна за останалата част от съобщението му, която може и да не е от най-добрите.

Седнахме един до друг и той повтори тихо:

— Операцията по затварянето на разреза на дясната ѝ сънна артерия беше успешна.

Кимнах за пореден път.

— Забелязах контузия по лицето ѝ и устните ѝ бяха подути, но анестезиологът каза, че няма разклатени или избити зъби — каза той. — Вероятно нараняването е в резултат от удара в земята.

Всъщност бе резултат от удара на Асад Халил, но премълчах.

— Във всеки случай, това не е важно — продължи той. — Има и други контузии от падането, но не мисля, че се е стигнало до вътрешни наранявания и кръвоизливи, макар че може да има фрактури на костите. Ще я пратим на рентген при първа възможност.

— Кога по-точно?

— Не съм сигурен. Раната беше дълбока прободна, но няма засегнати други важни кръвоносни съдове — югуларната вена и

другите вени и артерии са непокътнати, трахеята също не е засегната. Доколкото разбрах, раната е от нож.

Кимнах. Ударът беше замислен да пререже гърлото ѝ и всичко в него. Но Кейт беше направила нещо и го бе предотвратила. Надявах се, че е успяла и да го изрита в ташаците.

— Каква е прогнозата? — попитах.

Той остана мълчалив секунда повече от нужното, след което отвърна:

— Несигурна.

— Защо?

— Ами... изгубила е шест единици кръв^[1] и ние — както и вие, доколкото разбрах — трябваше да прекъснем достъпа на кръв... до мозъка...

Знаех какво предстои и зачаках присъдата.

— Шест единици е значителна загуба на кръв — продължи д-р Голдбърг. — Освен това трахеята ѝ е подута, което може да е довело до ограничаване на достъпа на кислород преди парамедиците да я интубират. — Замълча за момент. — Просто все още не знаем дали няма да има неврологични увреждания.

— А кога ще разберем?

— Малко след като излезе от упойка — отвърна той. — Може би след час или два.

Не отговорих.

Той се поколеба, после погледна окървавения ми екип.

— Разбрах, че някакъв парашутист се е лепнал за нея при скока и я е ранил с нож.

— Да.

— Предполагам, че не е било случайно.

— Може би сте забелязали щатските полицаи пред операционната — отвърнах.

Той кимна.

— Имате ли други въпроси?

— Не.

Д-р Голдбърг стана, аз също.

— При първа възможност ще ѝ бъде направен пълен преглед, в това число и неврологичен — каза той. — Междувременно можете да

се обадите на сестрите от интензивното отделение. Предполагам, че ще искате да сте тук, когато дойде в съзнание.

— Разбира се.

Стиснахме си ръцете.

— Благодаря — казах аз.

Той ме потупа по рамото и ме посъветва:

— Малко молитви няма да навредят. Починете си в кафенето. Ще мине време, преди да имаме новини за вас. Тя е в добри ръце, повярвайте.

Д-р Голдбърг излезе от чакалнята. Изчаках няколко минути да се отдалечи, след което излязох в коридора и тръгнах по табелите към интензивното.

Представих се на сестрите като Джон Кори, съпруг на Кейт Мейфийлд, току-що пристигнала от операционната. Показах им служебните си документи и казах, че работя в правозащитна агенция. Сестрите като че ли се отнесоха със съчувствие към първото и с безразличие към второто.

В ситуации като тази законът на Мърфи работи с пълна сила и не можех да съм сигурен, че екипът от интензивното е получил същата информация като хората от операционната, затова казах:

— Съпругата ми беше жертва на покушение. Нападателят е все още на свобода и може да се опита отново да се добере до нея.

Това вече привлече вниманието им. Попитах дали са им казали това и дали в отделението има щатски полицаи. Никой не им беше казал нищо и не бяха виждали никакви полицаи.

— Не бива да разкривате местоположението или състоянието на пациентката на никого, освен на оторизирано медицинско лице или представител на властите, който може да се идентифицира — казах им. — Разбирате ли?

Една сестра, която се представи като Бети и май беше старша, отговори:

— Разбирам. Ще се обадим на охраната.

— Благодаря. Обадете се също на сестрите от хирургичното отделение и им кажете да прехвърлят щатските полицаи тук.

Една от сестрите вдигна телефона.

— Ако някой търси детектив Кори, ще бъда до леглото на съпругата си — казах на Бети и останалите четири сестри.

Бети — гледаше някакъв картон, вероятно този на Кейт ме погледна.

— Все още нямам указания за посетители.

— Вече имате.

Бети си отбеляза нещо на картоната и ме поведе към интензивното.

— Тук не сме свикнали с такива неща — каза ми, докато вървахме по коридора.

— И се надявам никога да не свикнете.

Тя бутна двойните врати и влязох след нея. С картон в ръка Бети ме поведе към леглото на Кейт и ми каза тихо:

— Не се стряскайте от вида ѝ и от мониторите и системите. Сложена е на апарат, за да диша по-добре. Доктор Голдбърг е великолепен хирург, уверявам ви.

Стигнахме до леглото на Кейт. Застанах до жена си и я погледнах. Лицето ѝ донякъде бе върнало цвета си, дишането — благодарение на апаратурата — изглеждаше равномерно.

Около шията ѝ имаше дебела превръзка, в ръцете ѝ влизаха тръби, а под одеялото имаше проводници, свързани с три различни монитора. Погледнах екраните. Всичко изглеждаше нормално, макар кръвното ѝ да бе малко ниско.

Бети също хвърли поглед към мониторите и ме увери:

— Показателите ѝ са добри.

Поех дълбоко дъх и се загледах в Кейт. Устата ѝ беше подута от удара на Халил. „Копеле мръсно“. Наведох се и я целунах по бузата.

— Здравсти, красавице.

Отговор нямаше.

Бети ме посъветва да седна на стола до леглото. Седнах.

— Натиснете копчето за повикване, ако имате нужда от нещо. И никакви мобилни телефони.

След което се обърна и излезе.

Взех ръката на Кейт. Беше хладна и суха. Усетих пулса ѝ. Не откъсвах очи от лицето ѝ, но то оставаше безизразно. Гледах надигането и спускането на гърдите ѝ и на няколко пъти хвърлях поглед на мониторите.

Аз самият също бях раняван и едва не изгубих живота си, така че знаех през какво е преминала Кейт в онези минути, когато кръвта изтичаше от тялото ѝ — ужасно плашещия бясно ускорен пулс,

падащото кръвно налягане, което причинява ужасно пицене в ушите, усещането как се вледеняваш отвътре — чувство, различно от всяко друго... — като смърт... а после умът се замъглява...

Когато се бях събудил в Презвитерианската болница в Колумбия, няхах спомен защо съм там и какво ми се е случило. Няхах право на посетители, но партньорът ми Дом Фанели се беше намъкнал насила в отделението и започна един дълъг и тъп разговор защо „Метс“ са по-добри от „Янките“. Естествено, не бях съгласен с него и той се върна в отдела и започна да разправя на всички, че определено съм получил мозъчно увреждане. Усмихнах се на този спомен и на спомена за Дом Фанели, който загина на 11/9.

Погледнах отново Кейт. „Твърде много смърт има в тази работа“ — помислих си.

Замолих се Кейт да се справи с това, както се бях справил аз, въпреки всички медицински прогнози. Но ако останеше увредена, щях да напусна работа и да се грижа за нея. След като убия Асад Халил.

[1] Около 2,7 литра — Б.пр. ↑

Продължих бдението си край леглото на Кейт. Държах я за ръката и търсех признаци, че излиза от упойка.

Телефонът ми беше на вибрация и за последния половин час имах три позвънявания, но ги оставих на гласовата поща.

Прослушах първото обаждане от Том Уолш, който каза:

— Научих от болницата, че Кейт е излязла от операция и е в интензивното. Радвам се да го чуя. Освен това разговарях със следовател Милър за издирването на Халил. Все още няма новини. Звъннах на Джордж Фостър, той разбира положението. — Направи пауза. — Като че ли не можем да открием Гейб. — Отново пауза. — Нито пък Чип Уигинс в Калифорния. Обади ми се.

Второто обаждане беше от Винс Парези, който в общи линии каза същото като Уолш за Гейб Хейтам, но добави:

— Малко съм загрижен за Гейб. Не можем да се свържем и с жена му. Изпращам патрулна кола до дома му в Дъгласън. Радвам се, че Кейт се справя. Обади ми се.

Аз също бях загрижен за Гейб Хейтам и семейството му. Теоретично всеки агент е достъпен денонощно и седем дни в седмицата по мобилния телефон или чрез текстово съобщение. Но ако не си на работа, може и да не проверяваш служебния си телефон толкова често, колкото би трябвало. Пък днес беше хубав неделен ден и може би Гейб бе отишъл със семейството си на плажа или в някой увеселителен парк. Или пък беше... мъртъв.

Колкото до Чип Уигинс, по време на срещата ни преди три години беше товарен пилот. Така че може би беше във въздуха. Или под земята.

Третото обаждане бе от следовател Милър, който ми съобщаваше, че колата и багажът ми са на паркинга на болницата, а ключовете са оставени на сестрите в интензивното.

Освен това инспектор Милър каза:

— Колата и багажът са чисти. Не открихме телефона на съпругата ви в стаята или в автомобила, а претърсването на мястото на

приземяване все още не е дало резултат. Проверихме окръжното летище и открихме даден под наем Ентърпрайз на паркинга. Наемателят бил някой си Марио Роселини, но данните му във формуляра са фалшиви. Шарките от гумите на колата вероятно съответстват на следите при гората. Взехме латексови отпечатыци и се опитваме да направим сравнение. Колата е поставена под наблюдение. Освен това направихме справка в летището. Днес сутринта е кацнал един Сайтейшън, който отлетял тридесет или четиридесет минути след инцидента. Дестинацията му е неизвестна, не се знае дали е имал пътници. Не е оставен летателен план. В момента проверяваме това. Вашият човек Уолш не каза категорично дали вие сте разследващият агент по случая, но ми се обаждайте директно, ако ви трябва още нещо — допълни той и завърши с: — От болницата научих, че операцията на жена ви е минала успешно. Поне една добра новина.

Прибрах телефона в джоба си и се замислих за обаждането на следовател Милър. Беше повече от очевидно как се е измъкнал Асад Халил — по въздуха. Но накъде? Нямаше летателен план, така че би трябвало да е полет на късо разстояние и малка височина.

Другото интересно бе, че колегата ми, главен специален агент на ФБР Том Уолш, не ми беше съобщил тази информация. Но ако трябва да сме честни, не бях сигурен за хронологията на всички тези обаждания, нито кой с кого и кога е разговарял.

Отново насочих вниманието си към Кейт и се наведох към нея. Опитах да видя по лицето ѝ някакъв признак, който да ми даде представа за умственото ѝ състояние, но физиономията ѝ не разкриваше нищо.

Доколкото знаех, има различни степени на умствено увреждане и трябваше да се подготвя за всичко от слабо до... каквото и да било.

Мина още половин час. Отбиха се няколко сестри, като една ми донесе кафе. Помолих за химикалка и бележник, за да мога да си водя бележки.

Използвах времето да си припомня подробно събитията отпреди три години и да се опитам да приложа този безрадостен опит към онова, което предстоеше. Искаше ми се Кейт да можеше да ми помага в това и бях сигурен, че щеше да има някои идеи, които да прехвърлим.

По едно време реших да се разходя в коридора, но ми се стори, че тя помръдва.

Загледах я внимателно. Тя помръдна глава, после видях дясната ѝ ръка да потрепва. Понечих да натисна копчето за повикване, но реших да изчакам.

На всеки няколко минути помръдваше ръка или крак, а главата ѝ се въртеше от едната страна на другата.

Наведох се и я докоснах по ръката.

— Кейт?

Тя отвори очи, но продължи да се взира в тавана.

— Кейт?

Тя обърна глава към мен и погледите ни се срещнаха.

— Кейт. Чуваш ли ме? Никаква реакция.

Тръбата за дишане не ѝ даваше да говори, така че взех ръката ѝ в моята и казах:

— Стисни ми ръката, ако ме чуваш.

След няколко секунди тя стисна ръката ми. Усмихнах се и попитах:

— Знаеш ли кой съм?

Тя впери поглед в мен, после кимна колебливо.

— Стисни ми ръката, ако знаеш защо си тук и какво ти се случи — казах.

Тя си дръпна ръката от моята.

— Кейт? Кимни, ако знаеш защо си тук.

Тя вдигна дясната си ръка и направи някакви неопределени движения, които приличаха на тремор или начало на пристъп. Посегнах към копчето, но после осъзнах, че се прави, че държи химикалка.

Грабнах химикалката и бележника от шкафчето и ги пхнах в ръцете ѝ:

Тя написа нещо, след което обърна бележника към мен. На него пишеше:

Защо ми задаваш тези тъпи въпроси?

Усетих как очите ми се пълнят със сълзи. Наведох се и я целунах по бузата.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ЮЖНАТА ЧАСТ НА ЩАТА НЮ ЙОРК

Асад Халил погледна през пътеката към гледащия на запад прозорец на чартърния Чесна Сайтейшън, който започваше да се спуска към републиканското летище на Лонг Айланд. В далечината, на около шейсет километра, се виждаше силуетът на остров Манхатън. Полетът от окръжното летище Съливан дотук бе продължил двайсет и шест минути.

От прозореца на десния борд се виждаше огромно гробище с хиляди бели кръстове и надгробни камъни, подредени в редици по зелени поля. В Либия мъртвите не се нуждаеха от такава плодородна земя, защото Коранът обещавахе, че душите им ще се възнесат в рая с неговите непресъхващи потоци и отрупани с плодове дървета.

Двамата му братя, двете му сестри и майка му, които бяха загинали при американските бомбардировки, бяха погребани в прости гробове в началото на пустинята до баща му, който бе убит пет години преди това от ционистите. Сега всички те със сигурност бяха в рая, защото бяха направени на мъченици от неверниците. А той, Асад Халил, беше получил специален статус от великия водач полковник Кадафи като единствен оцелял от семейството мъченици. И с този статус вървеше и огромната отговорност — отмъщението.

От високоговорителя се разнесе гласът на втория пилот:

— Ще кацнем след две минути, господин Деметриос. Моля, закопчайте колана си и вдигнете облегалката на седалката.

Докато самолетът подходеше към летището, Асад Халил си припомни за момент интересния скок с парашута. Мъчеха го две мисли. Едната бе, че не можеше да е абсолютно сигурен, че е убил жената; втората — че трябваше да се възползва от възможността и да застреля онзи Кори.

Колкото до жената — съпругата на Кори, — тя бе дръпнала главата си и той не беше успял да ѝ пререже гърлото докрай. Не беше свикнал жени да упражняват физическа сила срещу мъж и макар да знаеше, че това е възможно, постъпката ѝ все пак го беше изненадала.

Така или иначе, беше прерязал сънната ѝ артерия и тя несъмнено бе изгубила много кръв и беше умряла, преди да стигне до земята.

Колкото до Кори, от самото начало планът бе да го остави за най-накрая. Искаше да удължи страданието му за мъртвата му жена и да го въвлече в игра на надхитряне, която щеше да приключи, когато той, Халил, осакати лицето и гениталиите на Кори по начин, по-лош и от смъртта. И въпреки това... нещо му казваше, че бе трябвало да промени плана си на момента и да застреля Кори, докато той висеше от парашута си — и то с пистолета на съпругата му.

Самолетът докосна пистата и започна да намалява скорост.

Вторият пилот, който май се казваше Джери, обяви:

— Добре дошли на републиканско летище Лонг Айланд.

Защо пилотите винаги го поздравяваха с добре дошъл на място, което нямаше никакво значение нито за тях, нито за него? Правеха го, откакто започнаха пътуването от Санта Барбара в Калифорния до спирките за презареждане в Пуебло, Колорадо, и Хънтингтън, Западна Вирджиния. И накрая, когато бяха капнали на окръжно летище Съливан, вторият пилот отново го беше поздравил и му беше казал:

„Надявам се деловата ви среща да бъде успешна“.

На което Халил, тоест гръцкият бизнесмен, бе отговорил:

„Сигурен съм, че ще бъде успешна“.

Самолетът се насочи към хангарите. Халил погледна през прозореца. Дали властите не бяха открили по някакъв начин как и накъде пътува? Когато в събота сутринта бе кацнал в Съливан, каза на пилотите, че в неделя ще лети до Бъфало, така че бе сигурен, че са попълнили летателен план до този град. Но когато се върна от бизнеса с убиването на жената на Кори, обяви внезапна промяна на плана и поиска да го откарат до летище Макартър на Лонг Айланд по възможно най-бързия начин. За пилотите това не беше проблем — в края на краищата той беше шефът, както повтаряха непрекъснато.

Обясниха му, че не било нужно да изготвят нов летателен план, тъй като денят бил ясен, нямало да навлизат в ограниченото въздушно пространство на Ню Йорк Сити и щели да летят под височината, изискваща подаването на план. Обясниха, че това било ВПП — визуални правила за пилотиране.

Халил знаеше всичко това, но кимаше съсредоточено и петнайсет минути по-късно бяха във въздуха. Десет минути след

излитането Халил се престори, че говори по телефона, и обяви поредна промяна на плана до републиканското летище, което бе по-близко от Макартър.

Така. Пилотите не бяха имали време да разговарят с никого от окръжно летище Съливан и нямаше документи, разкриващи новата им дестинация. Тази липса на официални отчети беше изумила Халил при първото му идване преди три години. Още по-изумително бе, че година и половина след мъченичеството на другарите му от 11 септември все още бе възможно да летиш из страната с частен самолет и да не оставяш никакви или почти никакви следи от пътуването си или за пътниците на борда. Достатъчна бе само кредитна или дебитна карта, която да осигури плащането на чартърната компания.

Единственият начин властите да знаят, че е на борда, бе, ако полицията се досети, че е пристигнал в окръг Съливан с чартърен полет и е заминал по същия начин. Никой обаче не знаеше следващата дестинация на самолета, макар че биха могли да се свържат с пилотите по радиото. Те обаче изглеждаха напълно спокойни по време на краткия полет и Халил бе сигурен, че не са получили нито едно съобщение.

Въпреки това в ума му отново изникна лицето на Кори. Този човек му беше създал няколко неочаквани проблема при предишното му идване в Америка. Беше хитроумен и като че ли мислеше един-два хода напред, но така и не беше успял да се добере до него. Нямаше да го направи и сега. Всъщност можеше да се получи обратното.

Халил извади от малкия си сак бинокъл и огледа летището, но не забеляза нищо подозрително.

Бръкна отново и извади мобилния телефон на жената на Кори. Знаеше, че ако властите са открили липсата му, ще се опитват непрекъснато да засекат сигнала му. Колегите от Ал Кайда, които бяха финансирали мисията, му бяха казали, че ако се сдобие с мобилен телефон на федерален агент, ще разполага с една, може би две минути, за да провери информацията в уреда, преди сигнала да бъде прихванат.

Включи телефона на жената и след няколко секунди се чу звън за пристигнало текстово съобщение. Спонсорите му бяха казали, че тези съобщения могат да се прочетат без парола. Това го бе изненадало и

беше скептичен, но сега се увери, че е вярно. Натисна бутона ОК и текстът се появи на екрана:

„СРЕЩА В ПОНЕДЕЛНИК, 10:00, В КАБИНЕТА НА ГСА.
ТЕМА: ОПЕРАЦИЯ ЩИТ НА СВОБОДАТА, ПОВИШЕНО СЛЕДЕНЕ
И НАБЛЮДЕНИЕ НА ИЗВЕСТНИ ЗАПОДОЗРЕНИ, СПОРЕД
ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ. УОЛШ“.

Халил изключи телефона и го прибра в сака. Това бе стандартно съобщение. Според отбелязания час бе изпратено, преди да убие жената и да ѝ вземе телефона. Апаратът все още имаше достъп до услугата, което означаваше, че още не са разбрали, че липсва от трупа. Колкото до изпращача, Халил знаеше кой е и ако се отвореше възможност, в близко бъдеще Уолш нямаше да изпраща текстови съобщения.

Така или иначе, федералните агенти все още не бяха вдигнати по тревога.

Самолетът спря при един от хангарите и двата двигателя млъкнаха. Халил отново погледна през бинокъла. Малик, неговият наставник в Либия, бе разпознал у протежето си шестото чувство, с което се беше родил Халил и което го предупреждаваше за опасности. Беше му казал:

„Ти си благословен с тази дарба, приятелю, и ако останеш верен на предопределеността си и на Бог, тя никога не ще те напусне“.

И наистина никога не го бе напуснала. Именно затова той бе все още жив, а толкова много от враговете му бяха мъртви. Вторият пилот — Джери — влезе в салона и попита:

— Добре ли пътувахте, господине?

Халил свали бинокъла и отговори:

— Да.

Вгледа се в лицето на втория пилот за някакъв знак, че е бил предупреден за евентуални проблеми с пътника. Лицето му обаче изглеждаше по детски приветливо и малоумно като на повечето американци, които бе срещал. Ако на физиономията му се беше изписало нещо, Халил щеше да извади пистолета и да заповяда на пилотите да запалят двигателите и да излетят.

Имаше план Б, който включваше полет на ниска височина под радара до едно изоставено летище в затъntenите планини Адирондак недалеч от канадската граница. Нарочно бе казал на пилотите, че

следващата му дестинация е Бъфало, за да заредят достатъчно гориво, за да стигнат до онова летище, където го чакаше автомобил. И това щеше да е край на пътуването за двамата летци.

Вторият пилот погледна бинокъла и се поинтересува:

— Трябва да ви посрещнат тук ли?

— Да.

— Виждате ли хората си?

— Не.

Вторият пилот отвори вратата, при което стълбата се спусна до земята, и попита:

— Да ви помогна ли с багажа?

— Не, благодаря.

Вторият пилот слезе на пистата, а другият, Дейв, излезе от пилотската кабина и попита:

— Колко време ще останете тук, господине?

— До утре. Сутринта трябва да замина за срещата ми в Бъфало, отложиха я за един следобед.

— В такъв случай можем да излетим, да кажем, в десет сутринта — отвърна пилотът. — Така ще имате предостатъчно време.

— Отлично. — Халил разкопча колана, взе сака си изпод седалката, прибра бинокъла в него, стана и излезе на пътеката.

Пилотът пръв излезе от салона. Халил го следваше плътно пхнал ръка в джоба на синьото си спортно яке. Вътре беше 40-калибровият глок на жертвата му, която беше позовал като госпожица Мейфийлд и която през тригодишното му отсъствие бе станала госпожа Кори. А сега вече бе покойната госпожа Кори.

Пилотът и вторият пилот, Дейв и Джери, и пътникът им, господин Деметриос, тръгнаха към близкия хангар.

— Наистина приятен ден — отбеляза пилотът.

— Бил съм в Гърция — каза вторият пилот. — И там времето е великолепно.

— Да, така е при нас — отвърна Халил.

— Откъде точно в Гърция казахте, че сте?

Халил насочи вниманието си към отворената врата на хангара и се загледа вътре.

— От Пирея — отговори, без да спира. — Пристанището на Атина.

— Да бе. Вярно. Бях там веднъж. Приятно място.

Халил също бе ходил там, докато изграждаше измисления си образ.

— Не е чак толкова приятно — отвърна той.

Пилотът реши да смени темата.

— Имате ли къде да пренощувате?

— Предполагам, че колегите ми са уредили всичко.

— Ясно. Е, двамата с Джери ще отседнем в някой мотел и ще ви чакаме тук в девет и половина, за да отлетим в десет. Ако изникнат някакви промени в плановете, имате телефоните ни.

Всъщност, помисли си Халил, вече бяха изникнали промени в плановете. Нямаше да пътува за Бъфало или закъдето и да било с тези хора или със самолета им. Но не им беше работа да го знаят. Всъщност, както щяха да научат в крайна сметка, те бяха щастливци, че ги оставя живи.

Стигнаха до входа на наземния оператор, който щеше да се погрижи за самолета и да намери транспорт и мотел за пилотите.

— Къде ще ви чакат хората ви? — попита Дейв.

Халил не искаше пилотите да видят, че не го чакат никакви делови партньори и че е наел лимузина с шофьор, който да го посрещне на паркинга, така че каза:

— Колегите ми най-вероятно са на паркинга.

— Добре. Ако има проблем, обадете ни се.

— Благодаря.

Пилотите влязоха в офиса на оператора, а Халил тръгна към широкия павиран район между хангарите.

Ако му бяха заложили капан, сега беше моментът той да се задейства — когато пилотите бяха на сигурно място, извън контрола му. Нямаше да може да се измъкне, но може би щеше да изпрати някои от враговете си в ада, преди да се възнесе в рая. Ръката му продължаваше да държи дръжката на пистолета, пръстът бе на спусъка.

Продължи между хангарите до паркинга, който се оказа почти празен. Недалеч от задната част на хангара видя черна лимузина и тръгна към нея.

Шофьорът — с огромни размери и с черен костюм с вратовръзка — спеше в седалката си и хъркането му се чуваше дори при затворен

прозорец. На предното стъкло имаше бяла табелка с надпис ГОСПОДИН ГОЛД.

Халил огледа паркинга и се увери, че нищо не го застрашава. Отдалечи се от колата и спящия шофьор, отвори сака и извади мобилния телефон, даден му от покойния Фарид Мансур в Санта Барбара. Знаеше, че това е непроследим телефон за еднократна употреба с двеста предплатени минути.

„Ако ти трябва още, човекът в Калифорния може да следи изговореното време през компютъра си и да доплати“ — беше го уверил представителят на Ал Кайда в Кайро.

Халил едва ли щеше да има нужда от повече минути и за да е сигурен, че той и телефонът ще останат непроследими, беше убил Фарид в Санта Барбара. Хората също трябва да се изхвърлят, когато престанат да са полезни. Набра един номер.

— Амир — отговори мъжки глас.

— Обажда се господин Голд — каза Халил на английски. Последва кратка пауза.

— Да, господине — отвърна Амир. Халил премина на арабски:

— Можете ли да ми кажете дали приятелите ми са у дома?

— Да, господине — също на арабски отговори Амир. — Минах няколко пъти покрай къщата и двете им коли са все още пред нея.

— И са сами?

— Не зная, господине, но не забелязах други автомобили или посетители.

— Добре. Ще се обадя пак. Наблюдавайте внимателно къщата, но внимавайте да не събудите подозрения.

— Да, господине. — И добави: — Таксито ми няма да събуди подозрения.

Халил прекъсна връзката и приближи лимузината — черен Линкълн. При предишното си идване тук беше взел под наем подобна кола, за да стигне от летище Макартър до музея „Люлка на авиацията“, където бе убил двама от пилотите, които бяха бомбардирани Триполи. Нямаше начин да знае кои точно бяха хвърлили бомбата, убила семейството му, но ако видеше сметката на всички, нямаше да има значение.

Почука силно на прозореца на черната кола. Шофьорът се сепна, изправи се и спусна стъклото.

— Господин Голд?

— Да, аз съм.

Едрият мъж понечи да слезе, но Халил го спря.

— Нося само този сак.

Седна на задната седалка зад шофьора. Шофьорът свали табелата от предното стъкло и запали двигателя. Подаде визитна картичка на Халил.

— Казвам се Чарлз Тейлър. В джоба на седалката има вода. Взем и неделни вестници, ако ви се чете. Пост и Нюздей.

— Благодаря.

— Накъде сме? — попита шофьорът.

Халил му даде запомнен адрес в Дъгласън в Куинс, градче до Ню Йорк Сити. Не беше точният адрес на следващата му жертва, но се намираше съвсем наблизо. Шофьорът програмира GPS-а.

— За колко време ще пристигнем? — попита Халил.

— Машинката казва, че за трийсет и две минути — отговори шофьорът. — Само че не ми казва нищо за трафика. Но днес е неделя, така че може би ще успеем за толкова време.

— Бързате ли?

— Не много.

Шофьорът потегли и след няколко минути бяха на Южната щатска магистрала и пътуваха на запад.

— После ще се връщате ли на летището? — попита шофьорът.

— Не съм сигурен.

— Ако искате, цял ден съм ваш.

— Благодаря, но денят ви може да се окаже твърде кратък — отвърна Халил.

— Все тая.

Халил беше заплепен от броя на автомобилите по магистралата — големи автомобили, някои само с един човек вътре, много с жени зад волана. А от предишното си идване знаеше, че тази сцена се повтаря из цяла Америка, всеки ден в седмицата. Американците изсмукваха петрола от земята, от пустинните пясъци, и го изгаряха за свое забавление. Някой ден петролът или парите им щяха да изчезнат и те също щяха да последват участието им.

— Не виждам камиони — отбеляза Халил.

— Това е панорамна магистрала — отвърна шофьорът. — Не се разрешава движението на товарни коли, с изключение на доставчици и таксите. Откъде сте? — поинтересува се той.

— От Израел.

— Сериозно? Хей, ама не може да сте дошли от Израел на републиканското летище.

— Дойдох от Маями с частен самолет.

— Така ли? С какъв бизнес се занимавате?

— В сладкарския бизнес съм. В Америка съм известен като Брайън Голд, Сладкаря.

— О... да бе. Май съм чувал за вас.

— Радвам се.

Шофьорът се замисли за момент, после попита:

— Брайън? Това чифутско име ли е? Тоест, израелско?

Всъщност не беше, помисли си Асад Халил, но това бе името, фигуриращо в подправения му американски паспорт. Брайън Голд.

— Брайън е американското ми бизнес име — отговори той. Не говореше иврит и гръцки, но знаеше английски, така че някои от паспортите, които бе намерил в багажа, бяха американски, с американско звучащи първи имена. На по-любопитните обясняваше акцента и ограничените си познания за Америка с двойното си гражданство. Това обикновено беше достатъчно, освен ако човекът не станеше прекалено любопитен и не започнеше да задава още въпроси.

При първото си посещение тук беше открил, че американците са доверчиви хора и приемат всичко без подозрения. Ако го питаха нещо, то бе от невинно любопитство или учтивост. Но според Малик след 11/9 някои американци бяха станали подозрителни към всички чужденци, а и правителството им казваше: „Ако видиш нещо, събщи го“.

Затова сега Халил бе взел повече мерки и беше нащрек за всяка проява на любопитство, което не е толкова невинно. Шофьорът обаче изглеждаше просто приказлив. Все пак ако по някаква случайност говореше иврит или беше ходил в Израел и искаше да говори за страната, това можеше да се превърне в проблем, който трябваше да се решава.

Понеже бяха заговорили за бизнес, Чарлз Тейлър уведоми господин Голд:

— За ваше сведение, пътуването е предплатено от компанията ви. Трябва само да подпишете.

— Разбирам.

— Включени са и двайсет процента бакшиш, така че не е нужно да се безпокоите за това. Освен ако не желаете, разбира се.

— Разбирам. — Халил се запита дали може да убие толкова тлъст човек с един куршум. Разбира се, нямаше да има проблем, ако стреля в главата му. Но той смяташе да стреля през седалката в горната част на гърба му, така че куршумът да излезе през сърцето.

— Е, по работа ли сте тук, или за удоволствие? — попита шофьорът.

— И двете.

— Точно така трябва да се правят нещата. Харесва ли ви тук?

— Всички израелци обичат Америка.

— Така е. — Шофьорът продължи на запад по магистралата. Халил се загледа в пейзажа навън.

— Онова място, Дъгластън, прилича ли на това, което виждам в момента?

— Ъ? О... горе-долу. С тази разлика, че тук е окръг Насау. Предградията. Таксите тук са високи. Имате среща ли на онзи адрес?

— Да.

— Кварталът е доста добър. Има хубави къщи. И евреи.

И, помисли си Халил, най-малко едно мюсюлманско семейство на име Хейтам. Но скоро мюсюлманските семейства щяха да станат с едно по-малко.

Приятелите му от Ал Кайда му бяха показали снимка на къщата на Хейтам, както и изглед от въздуха, и му бяха обяснили, че домът се намира в района на Куинс, който е част от Ню Йорк Сити, макар да бе жилищен район с частни къщи на хора от средната класа. Бяха го предупредили, че появата на непознат може да породви подозрения, но го увериха, че жителите и посетителите идват от гарата с такси и че ако е облечен добре и действа бързо, ще може да си свърши работата и да се махне без неприятности.

Освен това го бяха посъветвали да размисли за тази работа или най-малкото да я свърши другаде и да не въвлича и семейството на отстъпника. Но Халил бе отговорил:

„Важно е да изпратим ясно послание на другите от нашата вяра, които работят за неверниците. Волята на Аллах е да умрат и семействата им също да платят за греховете им“. И беше добавил: „Хубаво ще е да умрат в дома си, където се чувстват в безопасност. Точно това е посланието“.

Спомни си снимката на къщата и попита:

— Възможно ли е цивилен служител... или може би полицай... да си позволи да живее в Дъгласън?

Шофьорът се замисли за момент.

— Да, предполагам. Ако жената също работи и нямат много посерковци.

— Моля?

— Деца.

— Аха, разбирам. — Беше му казано, че жената на полицай Хейтам работи извън къщи. В Либия съпругите не работеха, но пък полицаите крадяха пари, така че живеяха добре. Колкото до децата, семейство Хейтам имаше една дъщеря, Надя, която може би си бе у дома.

Не беше трудно да убиеш един човек, дори и двама. Но трима души в една къща означаваше усложнения. Повечето мюсюлмански семейства имаха много деца, но този полицай, който бе палестинец, беше приел твърде много американски навици. И греховете му се утежняваха от факта, че бе избрал да работи за онази група, така наречената Антитерористична спецчаст. Всъщност това бе антиислямска лига на християнските кръстоносци и ционистите, обединени в сатанински съюз против исляма. И Джибрал Хейтам, който беше сменил името си на християнския му вариант Гейбриъл, бе извършил възможно най-лошия грях срещу вярата си, предлагайки услугите си и познанията си върху исляма на неверниците.

Единствената грижа на Халил бе, че някой от службата на отстъпника може да стигне до заключението, че Хейтам също е в списъка на жертвите. Миналия път, когато беше дошъл да отмъщава, Халил не беше установявал пряк контакт с Хейтам, макар че бе научил за предателя и щеше да го убие, ако имаше тази възможност. Но не смяташе, че ФБР ще мислят за това сега и че ще го чакат. А и според Амир, който наблюдаваше къщата, нямаше данни, че са там.

Мислите му отново се върнаха към Кори. Подобно на Хейтам, Кори беше полицай, работещ с ФБР в Антитерористичната спецчаст. От опита си в Европа Халил знаеше, че полицията често е по-опасна за него от силите за вътрешна сигурност и разузнавателните агенции. Полицаяте мислеха по различен начин и понякога стигаха до заключения, за които разузнавачите не бяха обучени да мислят.

Затова беше възможно Кори да не бе повярвал на заплахата му, че той ще е следващият убит, и може би се беше замислил кой ще е следващата му жертва. Ако бе така, сигурно си беше помислил най-напред за агента на ФБР Джордж Фостър. Или може би беше толкова разстроен, че не мислеше за нищо друго, освен за мъртвата си жена. Така или иначе, Халил скоро щеше да разбере дали са пред, или зад него.

Единственият човек, за когото от ФБР със сигурност знаеха, че фигурира в списъка на Халил, бе покойният господин Чип Уигинс. При последното си идване тук хората на ФБР или може би Кори — бяха направили някои заключения и го чакаха в дома на Уигинс в Калифорния.

Този път обаче господин Уигинс, който бе последният в списъка на Халил, фигурираше на първо място. И сега, когато от ФБР започнеха да търсят Уигинс след смъртта госпожица Мейфийлд, щяха да открият, че този път са закъснели да го спасят.

„Последните ще бъдат първи“.

— В този район се срещат и иранци — каза Чарлз Тейлър на израелския си пътник. — Нали се сещате, хора, които се махат оттам и са натрупали малко пари. Може би има и пакиси.

— Пакиси?

— Пакистанци. Араби. Разни такива. — Чарлз Тейлър май си мислеше за допълнителен бакшиш от господин Голд. — Нямаме нужда от тези хора тук. Нали така?

— Точно така.

— Имам предвид, след единайсети септември... Не искам да кажа, че всички ни мислят лошото, но... хей, та и вие в Израел си имате бомбени атентати. Нали?

— Да.

— Ще вземе да стане някоя гадост и тук.

— Сигурен съм, че ще стане.

Халил си погледна часовника. Двадесет и две минути, откакто бяха напуснали летището. След още пет минути GPS-ът даде гласово напътствие и шофьорът влезе в жилищния район.

Къщите изглеждаха доста състоятелни, повечето бяха изградени от тухли и камък. Дърветата бяха големи, останалата растителност — тучна и добре поддържана. Предателят Хейтам живееше добре.

— Спрете колата, ако обичате — каза Халил.

Шофьорът отби до тротоара.

Халил извади телефона на мъртвата жена от сака си и го включи. След няколко секунди се чу звън и на екрана замига икона за пристигнало съобщение. Той натисна бутона и го прочете:

„НЙ АТС — АГЕНТЪТ НА ФБР КЕЙТ МЕЙФИЙЛД НАПАДНАТА В ОКРЪГ СЪЛИВАН, ЩАТА НЮ ЙОРК. ВЕРОЯТЕН ЗАПОДОЗРЯН — АСАД ХАЛИЛ, ИЗВЕСТЕН ТЕРОРИСТ, ЛИБИЕЦ ПО НАЦИОНАЛНОСТ. СЪСТОЯНИЕТО Й Е ЗАСЕКРЕТЕНО. ПРОВЕРЕТЕ ИМЕЙЛИТЕ СИ ЗА ПЪЛНИ ПОДРОБНОСТИ, ДОПЪЛНЕНИЯ И ИНСТРУКЦИИ ЗА ДЕЙСТВИЕ ИЛИ СЕ ОБАДЕТЕ НА ОПЕРАТИВНИЯ ЦЕНТЪР. ТРЕВОГА ЖЪЛТО, ОТВАРЯЙТЕ СИ ОЧИТЕ И БЪДЕТЕ НАЩРЕК. УОЛШ, ГСА НЙ АТС“.

Халил изключи телефона и го върна в сака. Значи когато бяха изпратили новината, все още не бяха знаели, че телефонът на жената е у него — и съобщението е било получено от всички федерални агенти, в това число и от мъртвата.

Или... или са знаели, че телефонът е у него, и не са прекратили услугата, защото са се надявали, че ще е толкова глупав, че да използва телефона, и ще могат да следят движението му. Или да му пращат фалшиви съобщения.

Замисли се над думите „нападната“ и състоянието й е „засекретено“. Можеше ли това да означава, че не е мъртва? Или не биха обявили за смъртта й в подобно съобщение? Това го разтревожи, но той пропъди тази мисъл от главата си и се съсредоточи върху

следващата жертва. Щеше ли съобщението да предупреди Хейтам, че вероятно се намира в опасност? Може би Хейтам не го беше прочел, а и да го бе направил, защо му е да си помисля, че го грози нещо?

Инстинктът, който никога не го бе подвеждал, му казваше да игнорира възможността да са му заложили капан в къщата. Щеше да надуши опасността, но в момента надуваше единствено кръвта на Джибрал Хейтам. Извади предплатения телефон и набра номер.

— Амир слуша.

— Голд се обажда — каза Халил на английски. — Как са нещата при вас?

— Все същото, господине — отговори Амир.

— Къде сте в момента?

— Паркирал съм на място, откъдето да виждам къщата.

— И няма нищо, което да ви притеснява?

— Не, господине.

— Ще ви се обадя пак. — Халил затвори и се обърна към шофьора. — Малка промяна на плана. Трябва да се срещна с един човек, който идва от града с влака.

— Няма проблем. — Шофьорът вкара информацията в GPS-а. — Гарата е само на няколко преки.

След три минути шофьорът стигна до малкия източен паркинг на железопътната гара на Лонг Айланд.

Халил видя стоянка, но в този неделен следобед таксита нямаше. Няколко коли бяха оставени на паркинга, а перонът бе празен. На плексигласовия навес имаше надпис ДЪГЛАСТЪН, точно като на снимката, която му беше показал Малик. Наставникът му имаше доста либийски източници в Ню Йорк, сред които таксиметрови шофьори и дори дипломати от либийската мисия в ООН, и беше избрал това място, но имаше и две алтернативни места в случай на проблеми.

— Спрете до ей онзи ван — каза Халил.

Шофьорът зае мястото до големия ван, който скриваше лимузината от улицата.

Удовлетворен, че ще може да си свърши работата тук, Халил набра номера и Амир вдигна веднага.

— Чакам ви на паркинга на гара Дъгласън — каза Халил и затвори.

— Каза ли кога ще дойде? — попита шофьорът.

— След няколко минути.

Халил взе бутилката вода от джоба на седалката, отвори я и я изпи почти цялата.

— Искате ли да се преместя при перона? — попита шофьорът.

— Не.

Халил отвори сака и извади автоматичния Колт 45-и калибър, който му бе дал покойният му сънародник в Санта Барбара. Другото предимство на чартърните полети бе, че човек може да носи оръжие на борда на самолета, без никой да знае — не че на някого всъщност му пукаше.

— Ще слезете и ще се срещнете с вашия човек на перона ли? — попита шофьорът.

— Не.

Халил опря бутилката в гърба на предната седалка, в горната част на гръбнака на дебелия мъж, противоположно на сърцето му. Огледа се, за да се увери, че наоколо няма никого. И тъкмо да дръпне спусъка, се отказа, прибра колта в сака и извади от джоба си пистолета на госпожица Мейфийлд. Да, нямаше да е зле балистичната експертиза да покаже, че убийството е извършено с оръжие на агент на ФБР. Пъхна дулото на пистолета в гърлото на бутилката.

— Ще изляза да дръпна една цигара — каза Чарлз Тейлър.

— Можете да пушите и тук. — Халил дръпна спусъка и пистолетът подскочи в ръката му в мига, в който приглушеният гръм изпълни купето.

Тейлър политна напред, но коланът го задържа и го върна назад. Главата му клюмна на една страна. За всеки случай Халил стреля отново в пълната с дим пластмасова бутилка и тялото на мъжа отново политна напред и бе дръпнато назад към кожената облегалка. Халил пое дълбоко дъх през носа, наслади се на миризмата на изгорял барут и прибра пистолета в джоба си.

Пъхна двете гилзи и димящата бутилка под седалката, взе сака, слезе от колата и отвори вратата на шофьора.

Двата куршума 40-и калибър бяха минали през огромното тяло на мъжа и се бяха забили в таблото. Бялата риза на Тейлър бе станала червена от прясната кръв, но добре насочените куршуми бяха спрели сърцето му бързо и кръвенето не беше голямо. Добра работа.

Халил намери лоста на седалката и свали облегалката максимално назад. После се пресегна през мъртвеца и взе двата неделни вестника от съседната седалка. Остана изненадан от размерите и тежестта им. Постла страниците на Нюздей върху лицето и тялото на шофьора. Беше сигурен, че кръвта няма да се просмуче през хартията. Пъхна Пост под мишница.

Изключи двигателя, взе ключовете, затвори вратата, след което заключи всички врати с дистанционното. Щяха да минат много часове и може би чак на сутринта някой щеше да забележи спящия шофьор, очакващ клиента си.

— Приятни сънища — каза му Халил. Тръгна към минаващата покрай малкия паркинг улица като държеше под око къщите от другата страна. На петдесетина метра от него мъж и жена разхождаха куче, две деца с велосипеди се движеха насреща му. В Триполи му бяха казали, че християнският шабат е тих и спокоен ден в жилищните райони и явно наистина беше така. След като децата го подминаха, Халил видя една шахта на отводнителен канал и пусна ключовете през решетката.

Застана до една улична лампа, отвори вестника и зачете някаква статия за самоубийствените атентати в Багдад. Не му харесаха думите „терорист“ и описанията на „мерзавските малодушни атаки“. Халил знаеше, че е нужна храброст, за да станеш мъченик, и се възхищаваше на такива мъже и дори жени, които се жертваха за исляма. Лично той нямаше намерение да става мъченик за вярата — смяташе да бъде нейният меч. Но ако се стигнеше до мъченичество, беше готов за него.

Дочете статията и изхъмка. Само преди няколко седмици американският президент бе обявил край на войната. Е, той би могъл да му каже, че това е война без край. Защо ли този арогантен човек не можеше да разбере това?

Едно жълто такси приближи бавно и спря на няколко метра от него. Халил забеляза светлинния знак, че колата не приема поръчки. Шофьорът свали стъклото.

— Господин Голд?

Халил кимна, настани се на седалката зад него и каза на арабски:

— Яла мимше^[1].

Колата потегли.

— Закарай ме при къщата.

— Да, господине. — Амир хвърли поглед на пътника си в огледалото. Не знаеше нищо за този човек, освен че също е либиец, приятел на приятел. И приятелят ясно бе дал да се разбере, че този мъж, който поради някаква причина се представяше за евреин, е много важен човек и че Амир е избран да служи на родината си, като помага на сънародника си. Освен това мъжът щеше да му даде хиляда долара в знак на благодарност.

Отново погледна в огледалото. Очите на пътника бяха черни като нощта, но въпреки това горяха като въглени.

— Гледай пътя, не мен.

— Да, господине.

Амир — караше бавно — направи няколко завоя през тихия квартал.

Да, мислеше Халил, днес е ден, посветен на семейството, и може би американците ходеха на църква сутринта, след което се посвещаваха на светските аспекти на християнския шабат — излизаха в парка или на плажа, където мъже, жени и деца се показваха полуголи едни пред други. Естествено, не биваше да се забравя и неделното пазаруване. Американците пазаруваха седем дни в седмицата, сутрин, обед и вечер, дори по време на шабат и свещените дни.

„Те са двеста и петдесет милиона и разпиляват цялата планета — беше му казал Малик в Триполи. — Парите са техният бог, а харченето им — свещен дълг. Особено за жените. Като скакалци в нива са“.

Халил насочи мислите си от Малик към таксиметровия шофьор.

— Продължаваш ли да съблюдаваш правилата тук?

— Разбира се, господине. Жена ми и шестте ми деца също. Молим се по пет пъти на ден и четем от Корана всяка вечер.

— Защо си тук?

— Заради парите, господине. Парите на неверниците. Пращам ги на близките ми в Триполи. Скоро всички ще се върнем в родината си — добави той. — Ако е рекъл Аллах.

Зави по една трилентова улица с тухлени къщи и каза:

— Къщата е напред, от тази страна.

— Подаръкът у теб ли е?

— Да, господине. — Амир взе от пода найлонова торба и му я подаде.

Халил отвори и извади букет, увит в зелена хартия и целофан. Измъкна от сака си двайсетсантиметров нож и го пхна в букета с острието нагоре. После каза:

— Остави ме при къщата и паркирай на място, откъдето можеш да виждаш цялата улица. Обади ми се, ако видиш полицейска кола или някой подозрителен.

— Да, господине. — Амир спря пред двуетажна тухлена къща със синя външна врата. Халил я познаваше от снимката.

Огледа района, но не забеляза нищо обезпокоително. Още по-важно бе, че не чувстваше никаква опасност. И въпреки това текстовото съобщение със сигурност бе стигнало до телефона на Хейтам. А може би му се бяха обадили и на домашния номер.

На негово място по-предпазлив човек щеше да се махне, но предпазлив е друга дума за страхливец.

Слезе бързо от таксито, държеше цветята в лявата си ръка. Глоктът бе в десния джоб на самото му, колтът — затъкнат в колана.

Тръгна към къщата по алеята, на която бяха паркирани две коли. Ако някой го видеше, едва ли щеше да заподозре нещо в мъжа с хубаво спортно сако, вървящ с букет към дома на приятел. Трябваше да благодари на някогашния си учител Борис Руснака, който му бе разкрил колко удобни са цветята — стара и изпитана измама, често използвана от КГБ.

„Човек с цветя и усмивка на лице не се възприема като опасен“ — казваше Борис.

Да, и Халил щеше да му благодари лично, преди да му изтръгне сърцето. Усмихна се.

В края на алеята имаше гараж, който се свързваше с къщата с бяла ограда с портал. Халил си спомни въздушната снимка. Отзад имотът бе заобиколен от висока стена и жив плет, имаше двор с мебели и някакво приспособление за готвене навън. Според Малик Халил трябвало да очаква, че семейството може да е навън. Нямаше куче. От задния двор се чуваше музика — западна музика, която дразнеше неприятно слуха му.

Той излезе от прикритието на къщата и надникна над ниската ограда, като в същото време бръкна за глока. Ако го очакваха, щяха да са точно там. Дворът обаче бе празен и Халил отвори портала и бързо отиде до задната врата на къщата. Изведнъж осъзна, че музиката вече

идва иззад него и се обърна. На шезлонга, който бе с гръб към портала, седеше момиче на петнайсетина години. Печеше се на слънце почти голо, само по малък бял бански като онези, които Халил бе виждал в Европа. На земята до шезлонга имаше включено радио. Момичето като че ли спеше.

Халил тръгна към шезлонга. Позна момичето от фотографията — Надя, дъщерята на Хейтам. Докато я приближаваше, погледна назад към къщата, но не видя никого на прозорците или при вратата.

Спря до момичето и го огледа. В Либия щяха да я бичуват за такова разголване, а майка ѝ и баща ѝ също щяха да си понесат наказанието, че са позволили това. Майка ѝ можеше дори да бъде екзекутирана, ако шериятският съд постови така. Нямаше значение. Скоро всички щяха да са мъртви.

Извади ножа от букета.

Момичето явно бе доловило присъствието му или беше усетило, че нещо скрива слънцето, и отвори очи.

Не видя ножа — видя единствено лицето на Халил и протегнатия към нея букет. Отвори уста и Халил заби ножа в голите ѝ гърди между ребрата, дълбоко в сърцето. Тя го зяпна, но от отворената и уста излезе съвсем тих дъх и тялото ѝ почити не помръдна. Халил завъртя ножа и го пусна, после хвърли цветята върху гърдите ѝ.

Обърна се, извади глока и тръгна право към къщата. Вратата беше отключена и той влезе в задното антре, пълно с обувки и якета. Отдясно имаше проход, през който се виждаше кухня. При умивалника стоеше жена, с гръб към него. Беше с къси панталони и блузка без ръкави, боса. Готвеше.

Халил мина през прохода. Вече виждаше цялата кухня, във всекидневната нямаше никого. Погледна към отворената врата, който водеше към предната част на къщата, и чу викове на тълпа — някакво спортно предаване по телевизията или радиото. Прибра пистолета в джоба си, пристъпи в кухнята и направи две широки крачки към жената.

— Надя? — каза тя и докато обръщаше глава да погледне през рамо, Халил запуши устата ѝ с едната си ръка, постави другата на тила ѝ и я натисна към умивалника. Тя държеше нож, и преди да успее да замахне, Халил извъртя главата ѝ, така, че тя почти изцяло се обърна

към него. Погледите им се срещнаха за секунда, преди Халил да усети как вратът ѝ се счупи. Ножът падна от ръката ѝ.

Жегата започна да потръпва и Халил внимателно я свали на пода, където тя продължи конвулсивните си движения.

Погледите им отново се срещнаха и той остана да я гледа няколко секунди, мъчеше се да определи дали ще умре, или ще остане парализирана от шията надолу. Лично за него нямаше значение, макар че би предпочел да прекара остатъка от живота си в инвалидна количка. След година-две голите ѝ крака и ръце нямаше да изглеждат на мъжете така привлекателни.

Извади глока, мина през отворената врата и спря в коридора. Пред него бе предната врата, отдясно имаше стълбище, а отляво — голям вход, през който се чуваше спортното предаване.

Тръгна натам с насочен напред пистолет. На дивана срещу него лежеше мъж, който със сигурност бе Джибрал Хейтам. Беше по къси панталони и синя тениска, също бос. Лежеше с лице към телевизора, който в момента показваше реклама на бира. На масичката до дивана също имаше кутия бира. Джибрал Хейтам беше заспал и Халил си помисли дали да не го застреля в главата и да продължи с другите си задачи. Предпочиташе обаче да поговори, ако има възможност — а сега имаше.

Огледа спящия мъж и остана удовлетворен, че наблизо няма оръжие, макар на масичката да имаше телефон — Некстел като онзи, който бе взел от жената на Кори. Взе го и видя, че има получено текстово съобщение. Натисна бутона и текстът се появи — същият, който беше прочел на телефона на Кори. Предупреждението бе пристигнало навреме за Джибрал Хейтам, но за негово съжаление той го беше проспал или не бе оценил значението му за себе си.

На масата имаше и портфейл и Халил го прибра заедно с телефона в джоба си. Погледна тениската на Хейтам и видя на нея Близнаците, отпечатани в златно, с думите „НЙПУ/ФБР Антитерористична спецчаст“. Отдолу беше написано „11/9 — Не забравяй“.

Изплю се върху тениската, после седна във фотьойла срещу дивана. Наблюдава няколко секунди жертвата си, после огледа помещението.

В родната му страна такава къща на два етажа и със собствена градина щеше да е дом на човек с положение. Тук те бяха стотици и хиляди и принадлежаха на обикновени хора, с автомобили пред тях, с телевизори и хубави мебели вътре. Разбираше защо толкова много правоверни от по-бедните ислямски страни емигрират в Америка, страната на християните и евреите, и не ги заклеямваше за постъпката им, стига да запазваха обичаите и вярата си. Всъщност един ден Америка щеше да стане като Западна Европа, за която сега ислямът мислеше като за безкръвно завоевание.

Хейтам обаче беше покварен до крайност от тази морално пропаднала нация — живееше сред чифути и неверници, продаваше душата си на враговете на исляма. Халил изрецитира на глас стих от Корана:

— Вярващи, не взимайте юдеите и християните за близни.

Гейбриъл Хейтам се размърда на дивана.

Телевизорът отново започна да предава спортното състезание — американската национална игра бейзбол. Тя наистина се развиваше толкова бавно, че би могла да приспи всеки.

Халил погледна дистанционното до кутията бира на ниската масичка, взе го, огледа го и изключи телевизора.

Гейбриъл Хейтам отново се размърда, после се прозя, надигна се и зяпна объркано черния екран. Посегна за дистанционното и едва тогава видя Асад Халил.

Спусна краката си от дивана и изръмжа:

— Кой си ти, по дяволите?

Халил извади глока от джоба си и го насочи към него.

— Наистина съм от ада. Не мърдай, или ще те убия.

Гейбриъл Хейтам впери поглед в оръжието, после погледна натрапника.

— Вземи каквото искаш и...

— Млъквай. Ще разбереш какво искам, когато разбереш кой съм.

Хейтам се вгледа в лицето му и Халил видя как бавно го разпозна. Гейбриъл Хейтам кимна, после каза тихо:

— Къде е жена ми?

Халил от опит знаеше, че ако кажеш на жертвата, че любимата ѝ е мъртва, тя става безразсъдна и понякога опасна затова отговори:

— Жена ти и дъщеря ти са на сигурно място.

— Искам да ги видя.

— Ще ги видиш. Скоро. Но първо ще отговориш на някои въпроси. От службата ти свързаха ли се с теб да ти кажат, че съм се върнал?

Хейтам кимна.

— Ако казваш истината, защо спеше? — Халил се усмихна. — Би трябвало да си по-бдителен.

Извади телефона на Хейтам от джоба си и му прочете съобщението, после каза на арабски:

— Ако беше буден да прочетеш това, може би сега нямаше да чакаш смъртта си. — Хейтам не отговори и Халил кимна към кутията бира и каза, отново на арабски: — Защо пиеш алкохол? Той замъглява ума и от него ти се приспива. Виждаш ли?

Гейбриъл Хейтам пак не отговори. Погледът му се стрелна из стаята.

Халил знаеше, че Хейтам търси начин да излезе от ситуацията, че преценява разстоянието помежду им и замисля някакъв агресивен ход. Стана, но преди да успее да отстъпи, Хейтам награби масичката и я метна към него, след което се хвърли напред.

Халил отби летящата масичка и изстреля куршум в гърдите на мъжа, но пропусна сърцето му. Преди да успее да стреля отново, Хейтам сграбчи дясната му ръка. Последваха няколко секунди борба, преди Халил да усети как раненият губи сили. Освободи се и отстъпи назад.

Гейбриъл Хейтам стоеше несигурно на крака, притиснал с лявата си ръка кървящата рана на гърдите си и протегнал дясната към нападателя си. От устата му течеше кръв.

Халил знаеше, че битката е приключила. Оставаше само да отправи последното проклятие, което предателят щеше да отнесе със себе си в ада.

— Ти обърна гръб на вратата си и продаде душата си на неверниците — каза той на арабски. — Заради това, Джибрал Хейтам, ще умреш и ще гориш в ада.

Коленете на Гейбриъл Хейтам се подгънаха и той се свлече на пода, взираше се в Халил.

— Жена ти и онази курва дъщеря ти са мъртви, а ти скоро ще бъдеш при тях.

— Копеле мръсно! — изкрещя Хейтам изненадващо силно. Опита се да стане, но отново рухна на колене и закашля кръв.

Халил насочи глока към лицето му.

— Ще те убия с пистолета на християнската ти колежка Мейфийлд, с която също ще се срещнеш в ада.

На устните на Хейтам се издуха кървави мехури и той немощно промълви на арабски:

— *Ти ще гориш в ада... ти, Халил...*

Халил се прицели в челото на предателя, но преди да успее да дръпне спусъка, телефонът в джоба му иззвъня. Той го извади и погледна дисплея. На него пишеше АТС-3.

Погледна отново Хейтам, който още беше на колене. Вече притискаше раната си с двете си ръце, но между пръстите му продължаваше да тече кръв.

Телефонът спря да звъни и секунда по-късно избибипка.

Може би това обаждане целеше да предупреди Хейтам и ако наистина бе така, полицаите щяха да са тук след минути.

Халил прибра телефона на Хейтам в джоба си, извади своя и се обади на Амир.

— Виждаш ли полицейски коли? Някаква суматоха?

— Не. Щях веднага да...

— Идвай бързо.

Затвори, вдигна пистолета и стреля в челото на Хейтам, после бързо отиде до предния прозорец и погледна към улицата.

Телефонът на Хейтам иззвъня пак. Телефонът в кухнята започна да му приглася. Да, вече бяха съвсем близо.

Ако полицията пристигнеше, можеше да излезе от задния двор и да избяга през съседната къща. Или да ги изчака. Ако бяха само двама в една кола, лесно можеше да ги убие, докато приближават къщата. Винаги е по-лесно да убиеш, отколкото да бягаш.

[1] Тръгвай — Б.пр. ↑

Излезе през предната врата, бързо мина по пътеката и се качи в таксито.

— Тръгвай.

Амир натисна газта.

— Не много бързо. Карай по същата улица.

След по-малко от минута срещу тях се появи полицейска кола в синьо и бяло.

— Господине...

— Продължавай.

Полицейската кола се движеше бързо, но не беше включила сирените или светлините си.

Когато приближи, Халил видя двама униформени — жена зад волана и мъж до нея. Говореха си и като че ли изобщо не обърнаха внимание на заетото такси.

Щом полицейската кола се изравни с тях, Халил се извърна.

— Погледни в огледалото и ми кажи какво виждаш.

Амир погледна в огледалото и след секунди докладва:

— Колата намалява... да, обърна и спира пред къщата...

— Продължаваме към Манхатън.

— Да, господине.

След няколко минути бяха на входа за скоростната магистрала на Лонг Айланд в посока на запад към Манхатън.

Халил извади от джоба си телефона на Хейтам. Разбира се, полицаите вече бяха открили мъртвия Хейтам и скоро щяха да установят, че мобилният му телефон липсва, и щяха да започнат да следят сигнала. Затова беше необходимо да изключи телефона. Преди това обаче го огледа. Вече бе забелязал, че е същият като на мъртвата Мейфийлд и по нищо не се различава от останалите мобилни телефони — с тази разлика, че моделът, използван от федералните агенти, имаше допълнителна характеристика, която позволяваше на притежателя да води радиовръзка с подобни апарати.

В Триполи му бяха показали как се прави и Халил отвори указателя, който се различаваше от телефонния указател. Прелисти го и видя серия имена и фамилии, следвани от едноцифров или двуцифров номер. Видя имената Кори, Джон и Кори, Кейт, както и Уолш, Том и още тридесет или четиридесет имена, вероятно без изключение на федерални агенти.

Скоро щяха да изключат услугите на този телефон, така че радиоуказателят щеше да е безполезен, но за да се позабавлява, трябваше да се възползва от останалото време. Обади се на Уолш, шефа на агенцията.

Онзи отговори почти моментално.

— Гейб, търсехме те. Получи ли съобщението за Кейт?

— Да — отвърна Халил. — Какво е състоянието ѝ?

— Тя... кой се обажда?

— Гейб.

— Кой си ти, по дяволите?

Халил се усмихна и отговори:

— Джибрал Хейтам, от ада. Очаквам ви тук, господин Уолш.

— Къде е Гейб? Кой...?

— Върви в ада — каза Халил на арабски и прекъсна връзката.

Да, бяха търсили Хейтам и вече го бяха намерили. Със семейството му.

Известно време пътуваха мълчаливо. Накрая Амир прочисти гърлото си и попита на арабски:

— Къде по-точно в Манхатън, господине?

— До Световния търговски център.

Амир не отговори.

— Не искам да минаваме през пункт за плащане — добави Халил.

— Да, господине. Ще пресечем реката по Бруклинския мост.

Халил отвори портфейла на Хейтам. Намери малко пари, шофьорската му книжка, полицейската карта, както и картата му на федерален агент от Антитерористичната спецчаст. Погледна трите снимки в портфейла. На едната беше дъщеря му Надя, другата беше на жена му, чието име, доколкото си спомняше, беше Фара, което означава радост. Третата беше на цялото семейство. Накъса снимките на парченца и ги изхвърли през прозореца.

При предишното му идване в Америка на властите им бе нужно много повече време да разберат какво прави тук. Този път обаче знаеха. И Халил се радваше, че е така. Сега играта бе по-интересна и доставяше много повече удоволствие.

Отново включи телефона на Хейтам и отвори телефонния указател. Набра домашния номер на предателя.

На второто позвъняване отговори мъжки глас.

— Ало?

— Господин Хейтам? — каза Халил.

— Кой се обажда?

— Брайън Голд. С кого разговарям?

Мъжът не се представи, а каза:

— Господин Хейтам не може да се обади в момента.

„Наистина не може“ — помисли Халил.

— Тогава госпожа Хейтам? Или Надя?

— Не могат да се обадят. Близък ли сте на семейство Хейтам?

Халил се усмихна.

— Не, не съм. А *вие* кой сте?

— Полиция. Боя се, че има... смъртен случай в семейството.

— Ужасно. Кой е починал?

— Не мога да разгласявам тази информация, сър. Откъде се обаждате?

— Всъщност обаждам се от мобилния телефон на господин Хейтам.

— Вие... Какво?!

— Моля, предайте на господин Джон Кори от Антитерористичната спецчаст, че ще бъде следващият навестен от Асад Халил. Обещавам.

Изключи телефона и погледна Амир, който се преструваше, че е изцяло погълнат от пътя. Естествено, беше чул всяка дума и Халил беше наясно какво се върти в ума му за случилото се в къщата.

Излязоха от продължаващата на юг магистрала. Халил погледна през десния прозорец, видя в далечината силуета на остров Манхатън и попита:

— Къде бяха те?

— Моля? О... — Амир посочи на югозапад. — Там.

Халил се загледа през прозореца. Сега си спомни, че при предишното си идване всъщност беше видял Близнаците, докато пътуваше в същия район с такси, карано от друг сънародник — човек, който бе имал същата участ, каквато щеше да има и Амир.

Съжаляваше за смъртта на невинните си сънародници, но беше необходимо да запуши устата на всеки, който беше видял лицето му и как е облечен. Това включваше и дебелия шофьор на лимузината, щеше да включи и пилотите на самолета, ако се беше отворила възможност. И със сигурност включваше Амир, който вече разбираше какво се случва, а дори да не го разбираше напълно сега, щеше да разбере в най-близко бъдеще, когато чуеше или прочетеше за убийствата в Дъгластън. Освен това Амир бе чул как Халил използва истинското си име, когато се обади в дома на Хейтам. Халил трябваше да го следи внимателно, подобно на Фарид Мансур, Амир може би се беше досетил какво го чака и можеше да се опита да се измъкне, вместо да приеме съдбата си като Мансур.

— Вършиш огромна услуга на нашата кауза, Амир — каза Халил. — Ще бъдеш награден и семейството ти в Триполи ще бъде много облагодетелствано от службата ти за страната ни, за великия ни водач полковник Кадафи и за исляма.

Амир помълча секунда повече от необходимото, след което кимна.

— Благодаря, господине.

Халил си спомни, че Малик винаги го бе предупреждавал да не извършва прекалено много инцидентни убийства. Убит мъж и дори жена е като да оставиш следи по пътя си.

„Убивай онези, които трябва да убиеш, и онези, които си се заклел да убиваш, но се опитвай да бъдеш милостив към другите, особено ако са от нашата вяра“.

Халил уважаваше съвета на Малик, който бе по-възрастен и беше видял много през живота си, в това число и войната на италианците и германците срещу британците и американците, при която пясъците на Либия станали червени от кръвта им. Малик бе казал на протезето си:

„Асад, на този свят няма по-прекрасно нещо от това да гледаш как християни се колят едни други, докато синовете и дъщерите на исляма им викат да продължават“.

„Да“ — помисли Халил. — „Малик е видял и направил много, и е избил своята бройка неверници. Но понякога беше твърде предпазлив с американците и това се дължеше на бомбардировките“.

Мислите му се върнаха към онази нощ на 15 април 1986 г. и можеше да се види като млад мъж на плоския покрив на сградата в старата италианска колониална крепост Ал Азизия в Триполи. Беше там с млада жена... но не можеше да я види, нито да си я спомни... единственото, което си спомняше, бе размазаното петно на летящия към него самолет, адският огън, бълващ от опашката му, и оглушителният рев на двигателите му... след което светът се взриви. И жената умря.

Дори да бе свършила тогава, онази нощ пак щеше да е най-лошата в живота му. Но после... после той се върна в дома си, след бомбардировката, откри развалини... и телата на по-малките си сестри — деветгодишната Адара и единадесетгодишната Лина. А също и на двамата си братя, Есам на пет години и Кадир, който бе на четиринадесет, с две години по-малък от него. А след това откри майка си: умираше в спалнята, от ушите и устата ѝ течеше кръв... и го попита за децата... и умря в ръцете му.

— Майко?

Амир се стресна и натисна спирачките.

— Господине?

Халил се отпусна в седалката и започна да се моли наум. Амир го погледна в огледалото, после продължи напред.

Вече приближаваха Бруклинския мост.

Асад Халил гледаше през прозореца. Забеляза някакво магазинче за храна, над което имаше надпис на арабски. Видя и две забулени жени и попита:

— Този район мюсюлмански ли е?

— Срещат се, господине, но много повече са южно оттук, в Бей Ридж — отвърна Амир. — Американците го наричат Бейрут — добави и се изсмя насила.

— А къде е Брайтън Бийч? — попита Халил.

— Още по на юг, господине. Там са руснаците.

Халил знаеше това. Брайтън Бийч беше мястото, където живееше Борис. И където щеше да умре.

Излязоха на Бруклинския мост и Халил погледна през реката към високите небостъргачи на остров Манхатън. Наистина място на богатство и власт — и бойците на джихада лесно можеха да се обезкуражат, когато гледаха този пейзаж или когато пътуваха през страната. Спомни си обаче римските руини в Либия — само те бяха останали от най-великата империя, която бе виждал светът. В крайна сметка, помисли си, и най-големите армии и флотилии са нищо, когато хората не вярват в нищо. Богатството на империята покварява хората и властите и те не могат да се сравняват с онези, които вярват в нещо по-висше от търбусите си и които почитат Бог, а не златото.

Усещаше, че американската империя е прехвърлила зенита на своята мощ и слава и, подобно на Рим, е започнала дългото пътуване към разрухата и смъртта. Не очакваше да доживее до погребението ѝ, но децата на исляма, родени и неродени, щяха да наследят руините на Америка и Европа и да завършат завоеванието, започнато от Пророка преди тринадесет столетия.

Погледна към мястото, където се бяха издигали Близнаците. Моментът, когато се бяха срутили, беше началото на края.

Минаха моста и Халил каза:

— Откарай ме първо до Федерал Плаза двайсет и шест.

— Господине?! Но това е сградата на ФБР!

— Зная какво е. Карай.

Амир като че ли се поколеба, но зави по една тиха уличка.

В тази част на града имаше малко коли и пешеходци. Халил знаеше, че това е правителственият район. Огромните сгради се извисяваха към небето и скриваха слънцето.

След няколко минути Амир излезе на широк булевард намали и посочи една сграда отляво — издигаше се на сто метра над тротоарите.

— Това е.

— Паркирай от другата страна на улицата — каза Халил-Амир спря на Бродуей, срещу главния вход на Федерал Плаза 26.

Сградата бе заобиколена от открити пространства, а малката уличка, минаваща южно от правителствения комплекс, беше преградена с бариери. Имаше и полицейска кола.

Амир явно очакваше въпрос и обясни:

— След великата победа от единадесети септември онази улица, Дуейн Стрийт, е затворена за автомобили.

Халил гледаше как някакъв мъж с костюм и куфарче в ръка върви по улицата. Усмихна се и си помисли, че може би смъртта на Мейфийлд е накарала колегите ѝ да работят на техния шабат.

Желанието му бе да проникне през охраната на тази сграда по време, когато малко хора са по работните си места, и да стигне до горните етажи, където се намираше Антитерористичната спецчаст. И да избие всички, които са по кабинетите си.

Малик нарече плана безумен.

„За теб е приемливо да станеш мъченик за каузата на нашия народ, Асад — каза му — но не мисля, че ще постигнеш много, преди да те убият. Или още по-лошо, да те заловят“.

А Халил отговори:

„Най-великите герои на исляма са били онези, които са нахлували сами във вражеския лагер през нощта и са отсичали главата на водача на противниците в собствената му шатра“.

„Така е“ — съгласи се Малик. — „И ако имаше кон и меч, и враговете ти също бяха въоръжени с мечове и спяха в шатрите си, това би било добро дело и бих го одобрил. Но те уверявам, дръзки ми приятелю, че няма да стигнеш по-далеч от лобито на сградата, преди да те убият или хванат“.

Халил не му възрази, но сега отново си помисли, че наставникът му бе прекалено предпазлив. Американците като цяло бяха арогантни, военните и хората от специалните им служби се смятаха за непобедими, а това ги правеше нехайни. И беше сигурен, че не са научили нищичко на 11 септември и през изминалата оттогава година и половина.

Във всеки случай приятелите му от Ал Кайда му бяха казали, че ще изберат целта и че от съображения за сигурност, тя няма да му бъде разкрита до самия край на мисията.

Амир прекъсна мислите му.

— Господине? Може би е по-добре да не се заседяваме тук твърде дълго.

— Неспокоен ли си, Амир?

— Да, господине.

— Не правиш нищо нередно, Амир — напомни му Халил. — Така че недей да се държиш като прегрешил.

— Да, господине.

— Тръгвай.

Амир превключи на скорост и бавно потегли на юг по Бродуей.

— Към Световния търговски център ли?

— Да.

Амир продължи на юг.

— Има наблюдателна платформа, от която можете да видите мястото. — Помълча и добави: — Превърнало се е в туристическа атракция.

— Добре. Моля се в идните години да се появят още подобни атракции.

Амир не отговори.

Завиха на запад по Кортланд Стрийт и Амир каза:

— Близнаците се намираха точно отпред, сър. Платформата е отдясно, на една пресечка по-нататък. Ако искате да видите дупката в земята, ще спра близо до нея.

— Да, добре — отвърна Халил. — Но първо трябва да видя сградата на Държавните приходи. Казаха ми, че се намирала на Мъри Стрийт.

Амир не се поинтересува защо пътникът му иска да види тази сграда, а зави надясно по Чърч Стрийт и мина покрай наблюдателната платформа.

Халил видя доста хора да се качват и да слизат от дългата платформа, но иначе улиците тук бяха почти пуси.

Амир зави наляво по Мъри Стрийт — еднопосочна улица с мрачни офис сгради. Покрай тротоара имаше няколко паркирани коли, но не се виждаха никакви движещи се автомобили. Пешеходци също нямаше.

Амир посочи наляво.

— Това е сградата на американската данъчна служба.

— Спри срещу нея.

Амир отби и спря срещу сградата.

— Ще се върна пеша до наблюдателната платформа — каза Халил.

— Да, господине. — Амир изключи двигателя и попита предпазливо. — Ще имате ли още нужда от услугите ми?

— Мисля, че не.

— Добре, господине... Нашият общ приятел спомена за компенсация...

— О, да. Забравих.

Халил се наведе и извади от сака ледокопа и бейзболна шапка с надпис „Метс“ над козирката.

— Свърши чудесна работа — каза на Амир.

— Благодаря, господине.

Халил стисна дървената дръжка с дясната си ръка, огледа се, за да се увери, че са сами, после прецени положението на главата на Амир и разстоянието до тавана. Замахна силно. Върхът с лекота проби черепа на Амир и влезе през горната дясна част на главата му.

Дясната ръка на Амир се стрелна назад и хвана ръката на Халил, която продължаваше да държи ледокопа.

— Какво... Какво пра...

— Спокойно, приятелю. Не се разстройвай.

Хватката на Амир започна да отслабва. Халил знаеше, че парчето метал в мозъка му може и да не го убие незабавно, така че трябваше да изчака вътрешните кръвоизливи да си свършат работата. Амир обаче не бързаше да умира и Халил започна да губи търпение. Погледна през прозорците на таксито и през задното стъкло видя как някакъв млад мъж завива по Мъри Стрийт. Беше цивилен и едва ли беше полицаи, но можеше да създаде проблем.

— Какво... — отпаднало повтори Амир.

Халил измъкна ледокопа от черепа му, прибра го в джоба на сако си, нахлупи бейзболната шапка на главата на Амир и му каза на арабски:

— Ангелите ще те възнесат в рая. — Пресегна се през седалката и взе телефона на Амир от джоба на ризата му. Имаше твърде много регистрирани обаждания между този номер и неговия.

Взе сака и слезе от таксито. Мъжът на тротоара вече беше на по-малко от трийсет метра и Халил тръгна към него. Човекът явно не беше забелязал случилото се в таксито и Халил не искаше да го убива на улицата, но можеше и да се наложи. Разминаха се и Халил погледна през рамо, докато онзи приближаваше таксито.

Мъжът хвърли поглед към колата, но не спря и Халил продължи към ъгъла на Чърч Стрийт. Отново погледна назад и се сепна, когато видя, че Амир е слязъл от таксито, все още с бейзболната шапка на главата, размахваше немощно ръце и се мъчеше да върви към него. Мъжът, който беше подминал таксито, вече беше с гръб към него и не го забеляза. Амир се свлече на улицата.

Халил продължи напред, като се проклинаше, че е избрал ледокопа. Може би пистолетът бе по-добър избор и за двамата. Така или иначе, работата беше свършена без особени трудности и след като зави по Чърч Стрийт, Халил знаеше, че вече е в безопасност. Пусна телефона на Амир в един канал.

По Чърч Стрийт имаше малко коли и пешеходци и Халил забеляза, че повечето хора са на няколко пресечки пред него, близо до покритата платформа, гледаща към мястото, където борците на джихада бяха постигнали великата си победа над американците. „Ускори крачка“ — изгаряше от нетърпение да види резултата от делото им.

Докато вървеше, си помисли за случилото се преди няколко минути. Научаваше по нещо всеки път, когато убиеше човек; научаваше как хората посрещат смъртта, което бе интересно, но не и поучително. Интересуваха го техниките на смъртта — избраният инструмент, подбирането на времето и мястото, издебването на жертвата, подходът и разбира се, решението дали смъртта да е бърза и безболезнена, или бавна и мъчителна. Работа ли беше това, или удоволствие? Знаеше, че смъртта на Амир няма да е моментална, но би трябвало да е бърза и сравнително безболезнена. И въпреки това той се бе вкопчил в живота и си бе причинил ненужно страдание. Спомни си, че именно Борис преди много години го бе съветвал в определени случаи да избира ледокоп. Лесно се крие, бърз и тих е, и прониква навсякъде в тялото — беше му казал руснакът. — „Освен това е почти безкръвен и винаги смъртоносен, ако се забие в мозъка или сърцето“.

Трябваше да каже на всезнаещия Борис какво се бе случило с Амир. Може би дори щеше да му демонстрира проблема.

Помисли си и за жената на Кори и беше доволен от избрания метод, който нямаше как да не впечатли сънародниците и колегите му и в същото време да не внесе смут и страх в сърцето на неприятеля. Единственото му съжаление бе, че смъртта ѝ бе сравнително

безболезнена и може би твърде бърза. Колкото до Кори, той щеше да се моли за смърт, след като Халил приключеше с него. Малко работа, много удоволствие.

Стигна платформата и стъпалата, по които се стигаше до върха. Тръгна след млад мъж и жена по шорти и тениски. Държаха се за ръце. В Европа също му се беше случвало да види мъже и жени да влизат в християнските катедрали с голи крака. Запита се дали за тези хора съществува нещо наистина свято. Изкачи стъпалата и видя, че платформата е покрита и че на нея има петдесетина души, повечето облечени непочтително като младата двойка пред него. Забеляза също, че почти всеки има фотоапарат и снима огромната дупка в земята. Някои дори позираха на перилата, с гръб към нея.

На различни места имаше написани на ръка надписи. Един гласеше:

СВЯТО МЯСТО — МОЛЯ, БЪДЕТЕ ПОЧТИТЕЛНИ.

Халил си спомни подобни надписи в катедралите на Европа, надписи, призоваващи за тишина и уважение. Нима имаше нужда от такова припомняне? Подобни неща бяха абсолютно ненужни в джамия.

Друг надпис гласеше:

НА ТОВА МЯСТО ЗАГИНАХА ПОЧТИ ТРИ
ХИЛЯДИ НЕВИННИ МЪЖЕ, ЖЕНИ И ДЕЦА, ЖЕРТВА
НА НЕВЪОБРАЗИМОТО ЗЛО. МОЛЕТЕ СЕ ЗА ТЯХ.

Самият Халил предпочиташе да се моли за десетимата мъже в двата самолета, за бойците, които бяха станали мъченици за исляма.

Забеляза по перилата и множество букети и това го накара да си помисли за дъщерята на Хейтам. Прекрасна млада жена, но определено не и скромна. Най-суровото наказание винаги бе запазено за онези, на които е била дадена светлина и които са се извърнали от

нея. За семейство Хейтам нямаше място в рая — тях ги очакваха единствено вечните огньовете на ада.

Погледна огромния изкоп. Изненада се, че не са останали никакви развалини и че земята е гола. Изкопът беше укрепен с бетонни стени, които се издигаха от дъното до върха, може би почти петдесет метра. Надолу водеше широка отъпкана рампа, а на дъното имаше спрени камиони и оборудване.

Погледна към мястото, където се беше намирала Северната кула, и си спомни първия атентат на 26 февруари 1993 г., когато един натъпкан с експлозивни микробус се взриви в подземния паркинг. Пораженията върху сградата бяха малки, а убитите бяха само шестима, макар че имаше около хиляда ранени. Борците на джихада бяха загрижени, че тази провалила се атака ще предупреди американците и че те ще се досетят, че Близнаците отново могат да се превърнат в мишена. Но американците не бяха направили подобни заключения, макар Халил да си мислеше, че дори идиот би трябвало да се сети какво да очаква в бъдеще.

Погледна над изкопа към повредените сгради около унищожения район. После вдигна очи към небето, в което се бяха издигали кулите, и си спомни записите, които бе гледал — как хора скачат от горящата сграда и летят стотици метри надолу към смъртта си. Светът бе видял тези записи и навсякъде хората публично изразяваха съчувствие, шок, ужас и много гняв. Но Халил беше видял и чул, че насаме, а понякога и открито има и други емоции, не толкова съчувствени към американците. Всъщност някои хора бяха доста щастливи, при това не всички те бяха мюсюлмани. Американците не бяха толкова обичани, колкото си мислеха. И когато откриха това, като че ли бяха единствените изненадани. Някакъв мъж на средна възраст, който стоеше наблизо каза на жена си:

— Трябва да изтрием тези кучи синове от лицето на земята.

— Харолд. Не говори така.

— Че защо?

Жената като че ли беше усетила, че мъжът до тях може би е чужденец. Вероятно мюсюлманин. Побутна съпруга си, хвана го под ръка и го помъкна настрана.

Халил се усмихна.

Видя малка група младежи и девойки с тениски, на които имаше лице на брадат мъж и надпис „Какво щеше да направи Исус?“

Помисли си, че това е много добър въпрос, и макар да бе изучавал християнските завети, които наред с еврейските бяха свещени за всички мюсюлмани, не можа да намери задоволителен отговор. Исус беше велик пророк, но неговото послание за любов и опрощение не достигаше до Асад Халил. Много повече му допадаха суровите слова и действия на еврейските пророци — те по-добре разбираха истинското сърце на мъжа. Исус, реши той, е заслужавал да умре от ръцете на римляните. Те бяха осъзнавали опасността от човек, проповядващ мир и любов.

Малката група младежи беше коленичила при перилата и се молеше безмълвно. Халил не се съмняваше, че молитвата им е не само за загиналите, но и за враговете им, и че молят Бог да им прости. И това беше добре. Това беше първата крачка към победата над враговете. Самите римляни станали християни и започнали повече да се молят, отколкото да воюват. И накрая също си получили заслуженото.

Слънцето се беше изместило на запад и осветяваше лицата на хората: опечалени, но повечето дошли да търсят зрелище. Някои всъщност, помисли Халил, не проумяваха какво им се е стоварило на главите, а други само смътно разбираха защо се е случило. Беше сигурен, че мнозинството вижда това събитие като отделен инцидент, без никакъв контекст и смисъл. Американците живееха за момента, без история и съответно без пророчество. Тяхното невежество и арогантност, любовта им към комфорта и неподчинението им пред Бог бяха най-големите им слабости. Моментът, в който живееха, отминаваше — и за тях нямаше бъдеще.

Вой на сирени го изтръгна от унеса му. Той погледна назад Чърч Стрийт и видя две полицейски коли с включени светлини да се движат бързо към Мъри Стрийт. Предположи, че се отзовават на повикване за мъртъв таксиметров шофьор. Или може би не съвсем мъртъв. Но дори да бе оцелял, Амир знаеше по-малко и от самите полицаи.

Знаеше обаче как е облечен Халил и че в момента се намира на наблюдателната платформа при Световния търговски център. Така че май беше време да се маха оттук.

Отправи безмълвна молитва за падналите мъченици и завърши с любимите си стихове от една стара арабска бойна песен.

„Препуска сам ужасен конник, със сабя йеменска, другар единствен; по нея няма други украшения, освен резки по хладната стомана“.

Асад Халил седеше сам на една пейка в Батъри Парк. Беше научил, че мястото се нарича така, защото навремето на южния връх на остров Манхатън имало фортове и артилерийски батареи, които защитавали града. Сега тук имаше приятен парк с изглед към залива, а врагът беше вътре в града.

Отвори бутилката вода, която бе купил от един уличен търговец, отпи голяма глътка, после изми петънцата кръв на Амир по дясната си ръка.

Прибра бутилката в сака можеше да му потрива и извади мобилните телефони на двамата мъртви федерални агенти. Включи ги и видя, че все още работят, което го изненада. Помисли си, че вероятно полицията или ФБР все още не са забелязали липсата им. Американците действаха като типични каубои и първата им грижа винаги беше оръжието. Отвори текстовите съобщения на телефона на Хейтам и видя едно ново — от КАП. ПАРЕЗИ, ФАТСНЙПУ. Знаеше, че това е началникът на Кори. Съобщението бе кратка заповед, нареждаща на полицейските детективи да започнат наблюдение на мюсюлманските общности, като обърнат „СПЕЦИАЛНО ВНИМАНИЕ НА ЛИБИЙСКАТА“.

Това следваше да се очаква и изобщо не го разтревожи. Потенциалните му помощници в Америка не бяха само либийци — имаше и приятели от Ал Кайда от други ислямски страни. Единствените му либийски контакти до момента бяха Фарид в Калифорния и Амир в Ню Йорк, но сега и двамата бяха в рая, далеч от наблюдението на американците.

Телефонът на Хейтам нямаше други съобщения и той го изключи.

Отвори съобщенията на телефона на Мейфийлд и видя едно ново от Уолш. Гласеше:

„ДО ВСИЧКИ АГЕНТИ НА ФБР И ДЕТЕКТИВИТЕ НА НЙПУ: ДВАМА ЛИБИЙСКИ ИНФОРМАТОРИ ОТ НЮ ЙОРК СЕ ОБАДИХА С ИНФОРМАЦИЯ ЗА ХАЛИЛ В КОНЦА. ПРОВЕРЕТЕ ИМЕЙЛИТЕ

СИ ЗА ПОДРОБНОСТИ И ИНСТРУКЦИИ ОТНОСНО ЗАЛАВЯНЕТО НА ЗАПОДОЗРЕНИЯ. УОЛШ, ГСА АТС/НЙ“.

Изключи телефона на Мейфийлд и се замисли. Ако бе вярно, съобщението създаваше известни проблеми за него и задачата му. Нямаше да знае на кого може да има доверие.

Осъзна обаче, че ако съобщението от Уолш е било изпратено до всички агенти и детективи, би трябвало да се появи и в телефона на Хейтам. А там го нямаше. Когато го беше пратил, Уолш не беше знаел, че Асад Халил ще се сдобие и с телефона на Хейтам. Тогава защо го нямаше в телефона на Хейтам? И защо бе налице в телефона на Мейфийлд? Тя беше мъртва, когато съобщението е било пратено.

Следователно съобщението беше фалшиво, изпратено само до телефона на Мейфийлд, за който Уолш явно вече подозираше, че е в ръцете на Асад Халил. И именно затова телефонът ѝ все още работеше.

Облегна се и се загледа към осветената от слънцето вода. Е, може би все пак бяха хитроумни. Но недостатъчно.

Или... може би съобщението бе истинско, но не беше изпратено до *всички* детективи и агенти, въпреки обръщението. Може би не бяха имали доверие на Хейтам. Или може би Хейтам не беше включен поради някаква друга причина.

Всъщност Халил не знаеше всичко, което трябваше да се знае за начина на работа на Антитерористичната спецчаст. Тя си оставаше в известна степен загадка за либийското разузнаване и за приятелите му от Ал Кайда — за разлика от другите организации като ФБР например.

Така или иначе, съобщението притежаваше всички издайнически признаци на дезинформация и трябваше да го разглежда именно по този начин. Борис, който дни наред му бе обяснявал подобни неща, сигурно щеше да остане доволен.

„Англичаните са майстори на дезинформацията“ — беше му казал той. — „Американците са се научили от тях, французите си въобразяват, че е тяхно откритие, а немците не са достатъчно ловки, за да измъдрят добра лъжа. Колкото до вашите някогашни колониални владетели италианците, те вярват на собствените си дезинформации и действат според тях“. Беше завършил лекцията си с думите: „Но най-добрият разпространител на дезинформация на света е КГБ“.

Халил не искаше да обижда учителя си, като го предизвиква, но въпреки това му напомни, че КГБ вече не съществува и че „може би е“ следва да се замени с „беше“.

Борис бе свикнал с обидите на Халил, независимо дали изтънчени, или не, и само се изсмия между две чаши водка. Малик бе посъветвал Халил да е по-снизходителен към руснака. „Той е изгубена душа от изгубена империя, безбожен и забравен от Бога корабокрушенец, изхвърлен на нашия бряг. Използвай го, Халил, но имай съжаление към него. Той никога няма да се измъкне жив оттука“.

Но Борис се беше измъкнал от Либия с помощта на ЦРУ. Беше се продал на американците и правеше за тях онова, което бе правил за либийското разузнаване — издаваше тайни срещу пари. И едва не предаде Асад Халил. Но съдният му ден вече приближаваше.

Съобщението от Уолш несъмнено бе лъжа, но Халил трябваше да действа така, сякаш е истинско. Точно това би го посъветвал Борис.

Колкото до Мейфийлд, държаха телефона ѝ работещ, но той бе сигурен, че не бяха опазили нея жива. От гърлото ѝ бликаше твърде много кръв, докато летеше към земята. Халил беше добър в преценяването на това — беше виждал и причинявал подобно кървене и то винаги завършваше със смърт. А ако по някакъв каприз на съдбата беше оцелял, умът ѝ беше пострадал, което бе много по-лошо от смъртта на тялото. Запита се какво ли прави Аллах с онези осакатени хора, чиито духове нито се възнасят в рая, нито биват запратени в ада. Може би имаше някакво място, където отиваха тези души, за да чакат крайното решение. Място, на което мъртви улове контролират бездушни тела — нещо много подобно на американски мол.

Върна се в реалността. От залива подухна ветрец. Паркът се пълнеше с хора, излезли да се насладят на приятния ден. Гледаше ги как се разхождат или тичат, как карат велосипеди и ролери. На пейката срещу него се настани една двойка и започна да се прегръща непристойно. На друга пейка двама мъже по къси панталони седяха твърде близко един до друг, пиеха вода от бутилките си, разговаряха и се усмихваха. Халил беше виждал такива в Европа, но никога в Либия или някъде другаде в ислямския свят.

Въпреки прекараните в Европа години и краткото си посещение в Америка Халил не беше свикнал с тази публична проява на привързаност, с показването на гола плът и с неуприличеното общуване

между мъже и жени — или между мъже и мъже или жени и жени. Това не бе угодно на Бог и го караше да се чуди как такива безсрамни хора продължават да са богати и силни.

Отново си помисли за римляните. Един екскурзовод в Римския музей в Триполи бе казал:

„Те пропилили спечеленото с труд богатство на предците си и живеели като личинки в разлагащия се труп на собствената си империя“.

Да, помисли си Халил, а когато вече не можели да намерят добри мъже за легионите си или за работна ръка в империята, започнали да плащат на варварите да им вършат работата. А после златото им свършило.

Отвори пликчето фъстъци, което бе купил заедно с водата, и разчупи един. Едва сега си даде сметка, че не е хапвал нищо от сутринта.

Започнаха да се събират гълъби. Халил им хвърли няколко фъстъка и настана истинска суматоха. Наблюдаваше как птиците се борят за храната и забеляза, че някои са по-агресивни от другите. Имаше и такива, които стояха настана и дори не се опитваха да се включат в борбата. Хвърли още фъстъци, този път с черупките. Гълъбите се усетиха, че трябва да се доберат до храната, и закълваха черупките, но непрекъснато въртяха глави от една страна на друга с надеждата да намерят обелени ядки.

„Дори птиците им са мързеливи“ — помисли Халил и се усмихна.

Надалеч от парка се намираше Уолстрийт, центърът на финансовата мощ на американците. Борците на джихада много спореха дали да не изберат тази улица за следващата си атака. Някои казваха, че трябва да се направи и че това ще осакати американската икономика. Други твърдяха, че ако бъде оставен непокътнат и действащ, Уолстрийт може да причини на американската икономика повече щети и от сто бомби. Трети пък бяха на мнение, че Уолстрийт скоро ще си се срути сам.

Халил споделяше последното становище.

Фъстъците бяха на привършване.

Извади бинокъла от сака и погледна зелената статуя в залива. Тя сякаш стоеше върху водата. Знаеше, че това е може би най-големият

символ на Америка, най-познатият и най-представителен паметник на онова, което беше наречено „американска мечта“ и „американско обещание“. Чувал бе, че всички американци, без разлика от политически възгледи, етнически произход и положение в обществото, се отнасят към тази статуя с благоговение. Може би именно тя беше набелязаната цел, която скоро щеше да му бъде разкрита. Продължи да се взира в зелената статуя, в тази жена в роба, вдигнала факел над главата си, и я видя как се катурва от каменния си пиедестал и рухва по очи във водата. Да, това би било подходящо сбогуване — постоянно напомняне за неговата визита и изумителна картина, която ще обиколи целия свят.

Свали бинокъла и отвори пълната си с фъстъци шепа. Един гълъб приближи предпазливо. Докато навеждаше глава да клъвне една ядка, Халил сви пръсти и му прекърши шията.

ПЕТА ЧАСТ НЮ ЙОРК

Преспях на стола в стаята на Кейт и на сутринта излязох на паркинга, намерих джипа и взех някакви дрехи от багажа. Преоблякох се в интензивното, отново седнах до Кейт и я загледах как спи. Една сестра дойде да провери показателите ѝ и я помолих да прибере окървавения ми парашутистки екип в найлонов плик и да го предаде на щатските полицаи, които вероятно щяха да го поискат като доказателство. Може пък и да не им беше нужен, но аз не го исках и се надявах, че през остатъка от живота си едва ли ще видя подобен екип.

Кейт се събуди. Изглеждаше забележително добре за човек, стоял на прага на смъртта, но дежурният хирург реши да остави тръбата за дишане, така че Кейт не можеше да говори, а се налагаше да ми пише бележки. Едната гласеше:

„Намери Халил, преди той да намери теб“.

— Ще го намеря — уверих я.

Но всъщност аз не бях следващата му цел, както очаквах. Винс Парези ми се беше обадил вчера следобед с новината за Гейб Хейтам, жена му и дъщеря му. Смъртта на един от нашите, наред със семейството му, в собствения му дом, беше променила напълно случая от опит за убийство на федерален агент в... ами, в нещо напълно различно. Няма да кажа, че преследвачите бяха станали преследвани, но определено изглеждаше по този начин.

Познавах Гейб, харесвах го и го уважавах. Беше извънредно полезен при предишното идване на Асад Халил. Предполагах, че Халил също знае това — или просто беше научил, че в спецчастта има американец от арабски проход, и бе решил, че Гейб Хейтам е предател и заслужава да умре. Но защо да убива жена му и дъщеря му? Защото се е случило да са си у дома? Не, Халил го беше планирал по този начин. В неговия свят нямаше невинни цивилни. Както и да е, Парези ми каза и че според следователя на местопрестъплението Гейб е оказал съпротива. Браво на теб, Гейб.

Би трябвало да обвинявам себе си, че не се бях сетил по-рано за Гейб Хейтам... а когато се сетих, може би трябваше да съм по-

настоятелен пред Парези. Но нямах намерение да се бичувам с този пропуск. Смятах да пипна Асад Халил и да го дам на правосъдието. Или, както все по-често казваме напоследък, ние щяхме да му въздадем правосъдие.

Така или иначе, не казах на Кейт за избиването на семейство Хейтам. Щях да го направя, но не точно сега.

„Как я караш?“ — написа ми Кейт.

— Чудесно — отвърнах. — Само съм малко депресиран, че пропуснах следващите два скока.

„Искам пак да скачам“ — написа тя.

— Страхотно. — Следващия път няма да качим либийския терорист с нас. Зачудих се дали пък не мога да съдя Крейг, че е пуснал Асад Халил в клуба.

Дойде поредната сестра да провери мониторите, системите или каквото там и аз използвах момента да помисля за случая.

Колкото до новинарското отразяване на убийството на семейство Хейтам, според Парези НЙПУ под силния натиск на Министерството на правосъдието разследвало случая като нахлуване на неизвестен извършител или извършители с неизвестни мотиви. Можехме да минем с тази версия около седмица, преди пресата да надуши нещо или да стане прекалено любопитна. Или докато не се появи още някои труп на федерален агент. Моят например. Но тъй като работех в правозащитен орган, беше донякъде по-лесно да държа журналистите на тъмно и да ги храня с боклуци, особено след като беше намесена националната сигурност.

Освен това след 11/9 ФБР бяха получили едва ли не военновременни правомощия по силата на Пейтриът Акт и други по-малко известни закони и разпоредби. Но не бяха само законите — нагласата на Министерството на правосъдието също се беше променила и хората, които вършеха реалната работа, бяха станали по-агресивни и по-неразговорливи пред медиите.

Колкото до медийното отразяване на случилото се в окръг Съливан, нещата не бяха трудни. Първо, всичко се бе случило на затънтено място и второ, за свидетелите покушението изглеждаше като нападение на ненормален — каквото си беше в действителност. Името на жертвата бе премълчано от властите. Край на изявлението за пресата.

Като стана въпрос за споделяне и разпространяване на информация, казах на Кейт, че ще се обадя на родителите ѝ и ще им кажа за станалото — естествено, без да ги тревожа. Нещо от сорта на:

„Здрасти, госпожо и господин Мейфийлд, един ислямски терорист клъцна гръкляна на дъщеря ви, но тя вече е добре“.

„Не, аз ще им се обадя, когато разкарат шибаната тръба от гърлото ми“ — написа Кейт със стегнатия си почерк.

— Бъди така добра да не ругаеш — казах аз.

„Намери ми лаптоп, за да мога да пращам имейли и да влизам в интернет“ — написа тя.

Не исках да прочете нещо за Хейтам, затова започнах да шикалкавя.

— В интензивното лаптопите са забранени. Излъчват микровълни и разни такива неща, дето могат да прецакат мониторите.

Тя като че ли се хвана, така че може би беше вярно.

Д-р Голдбърг дойде да провери пациентката си и се ухили до уши. Хубаво е да спасиш нечий живот, вероятно това дори те кара да се чувстваш много добре. Докато бях детектив от отдел Убийства, срещите ми с почти всички жертви на престъпление ставаха в моргата, а не в болницата. И ако трябва да съм честен, аз самият съм пратил неколцина извършители на двете места и това не ме е карало да се чувствам добре. Е... с някои изключения.

Като стана въпрос за сурово правосъдие, отново си спомних последния си разговор с Асад Халил по телефона на Кейт преди три години. Беше казал:

„Просто исках да се сбогувам с теб и да ти напомня, че ще се върна“.

Явно беше развил силна лична неприязън към мен и към Кейт. Пък и ние не си падахме особено по него. Така де, кучият му син се опита да ни убие. Нищо чудно, че професионалните ни отношения — между престъпник и правозащитник — се бяха изродили в нездрава лична вражда. Асад Халил се беше отказал от планираната си мисия, а аз се бях отказал да се опитвам да го арестувам. Новата игра се казваше „Убий другия“. Проста работа. Така че когато преди три години ми обеща, че ще се върне, аз му отговорих с ентузиазъм:

„С нетърпение очаквам пак да се срещнем“.

И точно тогава той ми каза:

„Ще те убия. Ще убия и курвата, която е с теб, дори да ми трябва цял живот“.

Погледнах Кейт в леглото ѝ и си припомних, че не беше особено щастлива, че Асад Халил я нарича курва. И, честно казано, изобщо не я виня за това. От друга страна, трябва да се имат предвид някои културни различия и, както ѝ бях обяснил тогава, в качеството си на федерален служител тя трябва да се отнася с разбиране към по-традиционното възпитание на Асад Халил относно ролите на представителите на различните полове. Да се надяваме, че ще успеем да изгладим тези различия, преди да го убия.

Д-р Голдбърг говореше нещо и изглеждаше много доволен от възстановяването на пациентката си. Увери ни, че след около два дни Кейт може да бъде преместена с медицински хеликоптер в града, да полежи още няколко дни в болница, после да остане у дома и да се върне на работа в рамките на един месец. Звучеше добре, но ясно личеше, че на Кейт това ѝ се струва твърде дълго време.

След като докторът си отиде, тя ми написа:

„Искам да се върна на работа следващата седмица“.

— Хайде първо да те приберем у дома — отвърнах. — Искам да преценя степента на мозъчното ти увреждане.

Тя се опита да направи знака на мира, но беше останала без сили и успя да вдигне само средния си пръст.

Исках колкото се може по-скоро да се заломя за работа, но прекарах още половин час с нея. Тя изписа сума ти въпроси за това как върви случаят и ѝ казах всичко, което знаех, с изключение на смъртта на семейство Хейтам. Освен това пропуснах да спомена, че телефонът ѝ пистолетът ѝ са изчезнали и вероятно са в ръцете на нападателя ѝ. Подобни неща наистина могат да разстроят едно ченге или агент на ФБР и макар Кейт да нямаше вина, щеше да го приеме зле. Не исках и да се впускам в подробности какво точно се случи, след като скочихме от самолета, но от въпросите ѝ се виждаше, че тя търси някакво уверение, че е направила всичко по силите си да окаже отпор на Асад Халил. Това беше въпрос на его — подобно на повечето жертви на нападение, Кейт се чувстваше насилена. Професионалната ѝ чест също

бе нахърнена. Татко ѝ е бил агент на ФБР и малкото му момиченце би трябвало само да се справя с големите лоши типове и тъй нататък.

Така че бях съвсем откровен.

— Той е по-едър и по-силен от теб. Освен това беше замислил нападението и не е глупав. Ти направи всичко възможно и спаси живота си, като отби ножа. Това е реми. Следващият рунд е наш.

Тя кимна замислено и написа:

„Опитах да го изритам в топките, но беше увил краката си около моите“.

— Точно затова ги е бил увил.

Използвах възможността да ѝ кажа, че екипът на Бърза помощ се е представил невероятно и че трябва да ги похваля пред шефа им.

Тя кимна.

Определено не исках да се надувам и да изтъкна как храбро рискувах собствения си живот, когато я пуснах в свободно падане, за да не ѝ изтече цялата кръв, преди да е стигнала до земята. Нямах намерение и да споменавам, че бързо и професионално спрях кръвенето през онази критична минута преди пристигането на парамедиците. Не, Джон Кори е скромен човек и да видя Кейт жива и здрава бе единствената награда, която ми трябваше за геройските ми постъпки.

Сигурен съм обаче, че Кейт щеше да поиска да прочете пълния ми доклад за инцидента, в който бях задължен да изложя подробно всички тези неща. Пък и сигурно щеше да поиска да види видеозаписа на скока. После щеше сама да си направи изводите за храбростта и бързия ум на съпруга си. И, естествено, аз щях да кажа:

„Просто си свърших работата“.

Можеше също да спомена, че Крейг е припаднал, като е видял кръв.

— Е, трябва да ида в службата и да си подготвя доклада — казах. Умът ѝ явно се беше зареял нанякъде, така че добавих: — Много писане ме чака.

Тя кимна разсеяно, после почна да пише. Обърна бележника към мен.

„Искам да го убия“.

Откъснах страницата и я прибрах в джоба си. Дори след 11/9 не ни е позволено да казваме — да не говорим да пишем такива неща.

— Ще го задържим и ще го дадем на правосъдието — уверих я.

Естествено, тя знаеше, че Джон Кори има наум нещо друго, и прокара пръст през гърлото си. Намигнах ѝ.

Тя отново започна да пише и ми подаде бележника.

„Както и миналия път, Халил има хора тук. Убива връзките си. Ако изникне някой мъртъв либиец, провери мобилния му телефон и записите и виж с кого е разговарял напоследък. Един от номерата ще е на Халил. Започнете да го следите“.

Усмихнах се и ѝ върнах бележника.

— Умно. — Трябваше само да намерим мъртъв либиец с мобилен телефон и нещата щяха да са в наши ръце. — Мисля, че току-що издържа неврологичния изпит.

„Късмет на твоя“ — написа тя.

Отново се усмихнах.

— Връщам се в службата. Ще поддържам връзка с болницата и ще те махнем оттук при първа възможност. Дотогава си почивай и слушай докторите. — И добавих: — И тъй като нямаш друга работа, мисли за случая.

Целунах я по бузата, тя хвана ръката ми и я стисна. После написа:

„Много, много внимавай“.

Имаше право.

Първо се отбих при сестрите и им напомних да си отварят очите на четири, макар да смятах, че непосредствената заплаха е отминала — Асад Халил несъмнено беше в района на Ню Йорк Сити, където беше убил Гейб и семейството му. Нищо обаче не му пречеше да се върне тук, ако реши, че Кейт е жива. Тя щеше да е в по-голяма безопасност в болницата Белвю в Манхатън, където охраняването на ранени жертви, свидетели или затворници е нещо обичайно. Така де, сигурно последния път, когато са охранявали жертва в окръга Съливан, нещастникът е бил ранен от мускет. Както и да е, измислих парола (Лудия Джон), която щеше да ми позволява да съм в течение на състоянието на Кейт.

После отидох при асансьорите, където имаше нова смяна униформени щатски полицаи, и си побъбрих с тях. Вече не бях толкова обезпокоен за Кейт, така че май направих малко по-добро впечатление на тези двамата. Освен това бях с хубави панталони и скъпо спортно сако — бях го приготвил за партито след скоковете, когато смятах да навра главата на Крейг в тоалетната чиния.

— Този тип е добър актьор — повторих им няколко пъти. Добрата шега винаги се запомня, затова добавих — Ако се съмнявате за някого, попитайте го дали случайно не пуши Кемъл и не си ли пада по яхането на камили.

Ченгетата се усмихнаха учтиво.

Удовлетворен, че тук всичко е под контрол, медицински и друг, слязох с асансьора до фоайето, отидох в магазина за подаръци, купих едно симпатично плюшено лъвче и помолих да го качат в стаята на Кейт. Аз съм грижовен тип. И като стана дума за лъвов е и ръмжене, стомахът ми започна да негодува, така че си купих някакъв боклучав снэк и кафе излязох на паркинга и се качих в джипа. Започнах двучасовото пътуване обратно до Манхатън.

Беше поредният идеален ден, а през май планините наистина изглеждат чудесно. Разбрах защо Кейт понякога казваше, че трябва да си вземем някое местенце тук. Отворих пликчето личинки от сирене

или нещо подобно и започнах да ги тъпча в устата си. Как си позволяват да продават такива боклуци в болница?

Телефонът ми иззвъня и отговорих. Имам си хендс-фри за докато карам — просто пускам волана.

Беше капитан Парези.

— Как е Кейт? — попита ме.

— На път към възстановяването.

— Добре. А ти как си?

— На път към Ню Йорк.

— Добре. Виж, рано сутринта някакъв човек открил труп на гара Дъгласън, недалеч от къщата на Гейб. Жертвата е шофьор на лимузина, намерен е зад волана на линкълна си, прострелян през облегалката на седалката.

Съвпадение? Надали.

Парези ми даде още някои подробности около убийството, в това число положението на трупа — полегнал, със спусната облегалка, покрит с вестник.

— Кой вестник? — попитах.

— Кой вестник ли? Мисля, че Нюздей.

— Значи може да е умрял от скука.

— Според съдебния лекар човекът е умрял около вчера по обед, плюс-минус няколко часа — продължи Парези. — По-късно ще разполага с по-подробна информация, но това съвпада с времето на... убийството на семейство Хейтам.

— Ясно. Жертвата да не е господин от Близкия изток?

— Докладът на съдебния лекар го описва като пълен бял под четиридесетте, според документите Чарлз Тейлър. Криминалистите са намерили два куршума в таблото. Четиридесети калибър. Балистичната експертиза ги сравнява с досието на оръжието на Кейт.

— Аха. Няма да се изненадаме, ако открием съвпадение нали?

— Определено няма. Снели са много отпечатьци от лимузината, както и от дома на Хейтам. Разполагаме ли с отпечатьците на Халил?

— Да. Снети в посолството ни в Париж преди три години.

— Хубаво. Е, ако намерим съвпадение, нещата са ясни. Шофьорът на лимузината и семейство Хейтам.

— Да. Плюс това, както спомена вчера, Халил се е обадил на полицаите в къщата на Гейб от мобилния му телефон и заплашил, че аз

ще съм следващият убит. Освен това каза също, че някой, вероятно Асад Халил, е използвал телефона на Гейб и се е обадил на Уолш, за да се поинтересува за състоянието на Кейт. Също така Кейт разпозна нападателя си като Асад Халил, да не споменаваме, че аз също го идентифицирах. Така че, да, може би имаме сериозни улики срещу него.

Капитан Парези явно долови лекия сарказъм в гласа ми, защото каза сухо:

— Трябват ни съдебни доказателства, за да си вържем гащите, детектив. Не е нужно да ти казвам какво могат да направят адвокатите с показанията на свидетелите и с косвени улики.

Всъщност наистина знаех на какво са способни адвокатите и защо на обвинителите им трябват съдебни доказателства. Много от тези глупости биха могли да се избегнат, ако терористите се съдеха от военни трибунали вместо от федерални съдилища. В този случай обаче беше по-добре съдът и затворът да се пропуснат и да се продължи направо с моргата.

Капитан Парези продължи:

— Освен това под седалката на шофьора са намерили две гилзи четиридесети калибър и пластмасова бутилка за вода с две дупки на дъното.

— Бутилката си е похват на Халил от предишния път — осведомих го. — Не е най-добрият заглушител, но е по-добре от нищо и явно го устройва напълно.

— Ако куршумите са от пистолета на Кейт, това би могло да означава, че Халил не разполага със собствено оръжие — предположи Парези.

— Ако Халил има връзки в страната, а съм сигурен, че има, значи разполага със собствено оръжие. — Изводът се налагаше сам. — Той е избрал да използва оръжието на Кейт, за да ни „каже майната ви“.

— Да... така излиза... Балистичната експертиза показва, че Гейб също е убит с пистолета на Кейт.

На капитан Парези май му беше малко неудобно, че се налага да ми казва, че оръжието на Кейт е убило Гейб, а може би и шофьора на лимузината. Реших да сменя темата.

— Има ли нещо друго?

— Свързахме се с компанията на шофьора в Лонг Айланд и разбрахме, че господин Тейлър е трябвало да вземе клиент на име Брайън Голд от републиканското летище и да го откара там, където той му каже — продължи с новините Парези. — На фирмата е било предплатено с кредитна карта и се опитваме да открием собственика. Оказа се някаква корпорация в Лихтенщайн... Къде е това, по дяволите?

— На гъза на географията.

— Ясно де. Корпорацията се казва Глобъл Ентъртейнмънт, има си пощенска кутия или нещо подобно.

— Аха. Глобъл Ентъртейнмънт. Кажи на Уолш да не губи прекалено много време в проследяването на парите — посъветвах го. — Министерството на финансите да си се занимава с това.

— Съгласен. Проверяваме GPS-а на Тейлър за евентуални следи.

— Правилно. Добре, значи Чарлз Тейлър е откарал Асад Халил, известен като Брайън Голд, до къщата на Хейтам, така ли? — попитах и сам отговорих на въпроса си. — Малко вероятно. Халил се е срещнал с някой друг, вероятно на гарата, след като е видял сметката на Тейлър. — Припомних си предишното посещение на Халил и съвета на Кейт. — Оглеждайте се за мъртъв шофьор на такси от либийски произход.

След няколко секунди благоговейно мълчание Парези каза:

— Разполагаме с такъв. Как се сети?

— Дай подробности.

— По-добре Уолш да ти ги даде.

— Добре. Само ми кажи дали са намерили мобилен телефон у мъртвия либиец.

— Не. Но в момента проверяваме записите на номера му.

— Отлична детективска работа. И къде се е появил този труп? Как е бил убит?

Парези подмина въпросите ми.

— Следваща тема. Съдебният лекар потвърди, че дъщерята на Гейб е умряла от наръгване с нож в сърцето. Нищо изненадващо. Съпругата пък е умряла от счупване на врата — Парези за момент замълча. — И онези цветя върху гърдите на дъщерята... Този тип е много безсърдечен убиец — заключи той. — Прави нещата отблизо и лично.

— Точно така. — Например използва телефона на Гейб, за да се обади на ченгетата, които току-що са открили три трупа в къщата. Халил никога не изпускаше възможността да ни бръкне в задниците. Ясно ли ви е вече?

Капитан Парези продължи:

— Въз основа на заключението на съдебния лекар за часа на смъртта, на откритото от двамата полицаи и на факта, че Халил не е претърсил къщата на Хейтам, вероятно сме се разминали с него с... може би само с няколко минути.

— А двамата полицаи вероятно са се разминали със смъртта си — осведомих го.

Последва мълчание, след което Парези каза:

— Ще ми се да бях пратил патрулна кола по-рано. Може би щяхме да... да предотвратим това. Съпругата всъщност е била жива, когато е пристигнала полицията. Умряла е в линейката.

— Давай нататък — казах. Парези мълчеше.

При предишното си идване Асад Халил беше или голям късметлия (той сигурно би казал, че е благословен) или много умен. Този път обаче беше направил почти фатална грешка с убийството на Гейб и семейството му. Това бе обнадеждаващ знак. Или просто еднократно недоглеждане от негова страна — а той се учеше от грешките си.

Парези се възползва от възможността да ми напомни:

— Твърде е вероятно ти да си следващият, който ще си има вземане-даване с него.

Да. Той много държи да се видим лично.

— Уолш и всички във Вашингтон го искат жив — напомни Ми Парези.

— Е, *мислят си*, че го искат, капитане. Но какво всъщност ще *правят* с него? Ако го заловим на територията на Съединените щати, не можем да го пратим в Гуантанамо. Наистина ли държат този тип да бъде съден от федералния съд в Ню Йорк, където може да каже неща, които пресата и публиката не бива да чуват? Все пак цялото дело е засекретено — напомних му.

— Това го знам. Влязох в САД. Във файла на Халил има повече хиксове, отколкото дори в моя живот.

Винс Парези се беше женил много пъти, така че схванах шегата и се засмях възпитано. Системата за автоматизирани досиета е еквивалент на Гугъл във ФБР. Достатъчна е само ключова дума и паролата ти, за да се запознаеш на практика с всеки случай — приключен или не — в базата данни на ФБР. Има обаче файлове с ограничен достъп, при които виждаш само редове хиксове.

Все пак можеш да научиш *нещо* от тези файлове — като например датата на създаването на файла или към кого трябва да се обърнеш, за да получиш пълен достъп. Аз обаче бях виждал файла на Халил и в него нямаше повече от онова, което можеше да се научи от афиша. Да не говорим за подсказка към кого да се обърнеш, за да разкараш хиксовете.

— Къде е досието, което сте водели с Гейб за Халил? — попита Парези.

— Ще го изровя, като пристигна в службата.

— Добре. Къде си сега?

— На живописното Шосе седемнайсет. На час и половина път от бюрото ми.

— Обади се, като дойдеш. По обяд имаме среща в кабинета на Уолш. Разполагаме с още информация, Уолш ще ти разкаже по-подробно.

— Кажи ми ти. Имам час и половина за убиване.

— Не искам да му съсипя презентацията.

— Кой ще присъства на срещата?

— Другият ловец на лъвове Джордж Фостър, ти и аз. Уолш иска нещата да останат в тесен кръг.

С други думи, скрити-покрити. Кейт и Гейб също щяха да участват, но групата *Ловци на лъвове* се سماляваше.

— Уолш смята, че си неуправляем и непредвидим — сподели капитан Парези. — Така че внимавай на срещата.

Неуправляем и непредвидим? Аз?

Изсипах остатъците от личинките в устата си, задъвках, сетих се за последния ми случай и му напомних:

— С Кейт спасихме света от ядрено унищожение.

— А напоследък какво си направил?

— Ами... в момента съм просто примамка за лъв.

— Или следващото му блюдо.

Парези затвори.

Продължих по Шосе 17.

Използвах времето да помисля за Гейб и някои от нещата, които ми беше разкрил за Асад Халил преди три години. Гейб никога не се бе срещал с Халил до вчера, но беше успял да изгради нещо като психологически профил на своя събрат по вяра. Беше ми обяснил за кръвната вражда — задължението на арабина да отмъсти за убийството на член от семейството. Това беше причината, която мотивираше Асад Халил много повече от политическата идеология и религията. Американците бяха убили семейството му и за него беше въпрос на чест да убие виновниците — както и онези, които се опитват да му попречат да изпълни дълга си. Такива като мен. И Кейт. И Гейб. И може би други.

Гейб беше споменал и за старата арабска традиция на самотния воин, на отмъстителя, който сам по себе си е законът, нещо доста подобно на американския герой каубой. Беше ми изрецитирал стих, който в известен смисъл обобщаваше всичко това:

„Препуска сам ужасен конник, със сабя йеменска, другар единствен; по нея няма други украшения, освен резки по хладната стомана“.

Следователно беше много вероятно Асад Халил да пожелае да се срещне с Джон Кори насаме, очи в очи, без съучастници и с една-единствена цел — да се види кой е по-добрият мъж, по-добрият убиец.

Нямах абсолютно нищо против. Обичам предизвикателствата.

Телефонът ми иззвъня.

Беше следовател Мат Милър. Поинтересува се за Кейт и след като разбра, че се връщам в Манхатън, каза:

— Конфискувахме колата, която открихме на паркинга на летището.

Каза също, че са снели отпечатащи, влакънца и т.н. Нямахше съмнение, че разполагаме с достатъчно веществени доказателства, показания на очевидци и косвени данни, за да осъдим Асад Халил за какви ли не престъпления. Оставаше ни единствено да го открием.

Самият Халил изобщо не се опитваше да прикрива престъпленията си и не даваше пукната пара, че оставя следи кой ги е извършил. Единственото, което го вълнуваше ако изобщо го вълнуваше нещо, бе да остане на крачка пред нас и да се върне в Пясъчландия с още резки по стоманата. А моята единствена грижа бе да не позволя това да се случи. Смених темата и попитах Милър:

— Разговаряхте ли с Крейг Хоузър? Шефът на парашутисткия клуб?

— Да. Лично. Не знае почти нищо за новопостъпилия, който се води заподозрян.

— Сигурен ли сте?

— Да... защо? Да не мислите, че знае повече от онова, което казва?

Никога не използвам положението си на полицаи за уреждане на лични сметки, така че не трябваше да го правя и сега.

— Много е загрижен за съпругата ви — каза Милър. — Искате да я посетите в болницата.

— Запишете го в списъка.

— Аз... какво...?

— Майтапя се. Хей, останалите от клуба направиха ли си другите два скока?

— Не. Нямаха тази възможност.

— Ясно. Зоната за приземяване се е превърнала в местопрестъпление. Добро основание.

„Ще си поискам да ми върнат парите“.

— Не, не е заради това. Старият самолет, който използваха, имал проблем при излитането. Един от двигателите се подпалил. Прекалено голям теч на масло или нещо подобно обясни Милър.

Аха! Знаех си. Само да кажа на Кейт.

— Няма нито един пострадал — увери ме Милър. Съдба. Зачудих се дали Синди е била на щурвала.

„Ралф, онзи двигател трябва ли да пуши така?“

— Освен това конфискувахме като доказателство видеозаписа на скока ви — съобщи Милър.

— Добре сте направили.

Той се поколеба за момент, после каза:

— Изгледах го. Невероятно. — И добави: — Вие сте храбър мъж, детектив Кори.

Така си е, но казах само:

— Значи сте видели на какво е способен Халил.

— Видях. Но той не е храбър. А луд.

— Вярно, малко му хлопа дъската — съгласих се. Нали вече му го бях казал.

— Добрах се до записа, преди операторът да успее да го продаде на вечерните новини — увери ме следовател Милър. — Освен това предупредих всички членове на клуба да не говорят пред пресата, докато тече разследването.

— Къде е видеозаписът? — попитах.

— У ФБР — отвърна той.

— Някой от ФБР или Антитерористичната спецчаст споменава ли ви е за други нападения, които биха могли да са дело на заподозрения?

— Не. Защо?

— Просто питам. Мисля, че можете да приемете, че Асад Халил вече е извън вашата юрисдикция.

— Смятате, че е излетял с онзи Сайтейшън ли?

— Може би. Нали ви казах — миналия път използваше чартърни полети.

— Добре. Но Уолш като че ли смята, че все още може да е някъде тук.

— Вие си знаете — отвърнах уклончиво. — Нещо друго?

— Не. Съобщиха ми обаче, че вие не сте главен следовател по случая и че трябва да говоря само с онзи, който го е поел.

— Добре. Хайде обаче все пак да поддържаме връзка.

— Нямах предвид това.

— Но ми се обаждате — напомних му.

— Еднократна проява на вежливост.

Ясно. Казах му като ченге на ченге:

— Е, надявам се, че от ФБР също ще са вежливи с вас.

Нямаше какво да отговори на това, но сподели:

— Изтърсиха ми се цели шестима федерални агенти.

— Те са от правителството и са се изтърсили, за да ви помогнат — уверих го и му напомних: — В случая е замесена вътрешната

сигурност, така че могат да поискат от вас да вършите или казвате — или да не вършите или казвате — някои неща, които според вас би трябвало да вършите или казвате.

Той не отговори. Пак нямаше какво.

— Като например, смятате ли да разговаряте с жертвата? — продължих.

Той отново не отговори и разбрах, че от ФБР вече са му казали да забрави за разговор с Кейт.

— Казаха ми, че ще преместят съпругата ви утре сутринта — каза следовател Милър.

Това вече беше новина. Явно искаха да я изведат от юрисдикцията на щатската полиция и да я върнат в Манхатън, където можеха да държат нещата потулени и да не допуснат изтичане на информация.

Като че ли темите ни за разговор се изчерпаха, така че казах:

— Благодаря, че се обадохте.

— Дръжте ме в течение как се развиват нещата.

Не можех да му обещаая подобно нещо, но казах:

— Ако го намеря, ще ви уведомя незабавно.

— А ако той ви намери, ще разбере от новините — засмя се той.

„Хич не е смешно, следовател Милър“.

Затворих и продължих по щатската магистрала, после излязох на автострадата, чийто знак обещавахе: НЮ ЙОРК 80 КМ.

Включих радиото и преслушах няколко местни станции да видя дали ненормалният парашутист не е влязъл в новините, но не чух нищо. Говорителят премина на национални новини и вече бях сигурен, че въздушният инцидент няма да бъде споменат в медиите.

Значи ФБР и ФАТС бяха свършили половината от работата си — бяха задържали пресата на тъмно и бяха снесли куп глупости на местната полиция. Сега федералните можеха да контролират издирването на Халил и сами да решат какво да правят с него, ако го пипнат.

Вестниците със свободни колонки можеха да изхабят малко мастило за убийствата, но бях сигурен, че това ще са само съобщения без никакви спекулации и никакъв намек за връзка помежду им.

Влязох в Ню Джързи и шофьорите моментално обезумяха — лъкатушеха от една страна на друга, набиваха спирачки без никаква

причина и даваха сигнали, противоположни на онова, което смятаха да направят. От човек се очаква да остави ума си да се зарее, когато кара в Ню Джързи, затова престанах да обръщам внимание на пътя и се замислих за онова, което ми беше казал Винс Парези.

Май тази обедна среща в кабинета на Уолш се очертаваше да бъде посветена не толкова на Асад Халил, колкото на Джон Кори. Явно се бях превърнал в проблем.

Обикновено не съм параноичен относно кариерата си, защото, първо, съм добър в това, което правя, и, второ, работата не ми трябва. Старият ми приятел Дик Карнс, бивш служител на НЙПУ, сега частен детектив, разследващ миналото на заподозрени лица (бизнес, който процъфтя след 11/9), ми предлага да му стана партньор.

„Два пъти по-малко работа, два пъти повече пари, никакви шефове и никакви глупости“.

Звучи ми като кътче от рая. Но засега определено предпочитах да стоя с федералните, докато двамата с господин Халил не се срещнем за един последен път.

Докато приближавах тунела Холанд, погледнах през река Хъдсън към мястото, където се бяха издигали Близнаците. Гениите, захванали се с възстановяването на Световния търговски център, все още спореха какво да построят там и със скоростта, с която работеха, щяха да минат най-малко още две или три години, преди да поставят първата колона. Междувременно дупката в земята се бе превърнала в една от най-големите туристически атракции и постоянно напомняне за един отвратителен ден.

Докато чаках на опашката за плащане, дойде някакво младо униформено ченге от Пристанищни власти.

— Рутинна проверка на сигурността, господине. Мога ли да видя документите ви?

Защо точно мен? Нима изглеждам подозрително? Сигурно е заради големите ми сини очи. А в същото време пред мен Абдул е влязъл в шибания тунел с автовлак, пълен с Бог знае какво, а на него само му махнат да продължи.

— Господине?

Показах му значката на НЙПУ и федералната си карта.

— Приятен ден, детектив — каза ченгето.

— Защо точно мен?

— Проверяваме наслуки. Всяка шеста кола.

— Бихте ли заложили на конни надбягвания по този начин?

— Просто правя това, което ми е наредено. Приятен ден.

Вдигнах прозореца и влязох в тунела.

„По-добре е да не правиш това, което ти е наредено“ — помислих си. — „Аз поне не го правя. Покажи малко инициатива и здрав разум, иначе току-виж си изгубил този тунел“.

Излязох от тунела и подкарах по оживените улици на Долен Манхатън. На Бродуей има отделени места за паркиране на държавни служители, макар че след 11/9 оставянето на коли пред Федерал Плаза 26 е забранено. Поради някаква необяснима причина обаче паркирането е разрешено пред съседната сграда на Бродуей 290 — „За

държавни служители, забранено за терористи и коли-бомби“. Намерих си едно хубаво местенце и паркирах.

Докато търсех къде Кейт е скрила разрешителното за паркиране (в жабката? Под седалката? Зад сенника?), едно униформено ченге дойде небрежно до колата и почука на прозореца.

Свалих стъклото и ченгето каза:

— Само за държавни служители.

— Знам. Търся разрешителното. — Подадох му документите и размахах полицейската си значка, докато ровех под седалката. Защо Кейт всеки път го слага на различно място, по дяволите?

Ченгето, на чиято табелка пишеше Тимънс, ми върна документите.

— Благодаря, детектив.

И понечи да се разкара, но аз реших да се възползвам от шанса.

— Да знаете нещо за убийството на таксиметровия шофьор? Арабоамериканец. Либиец. Станало е... май вчера.

— Къде?

— Не знам. Колко таксиметрови шофьори от арабски произход са убити напоследък?

— Един. Вчера следобед, на Мъри Стрийт. Имаме описание на заподозрения.

— Значи има заподозрян?

— Да. Снимката му е в колата ми.

— Ясно. Хей, ако бяхте жена, къде щяхте да сложите разрешителното за паркиране?

Мислех си, че ще ми каже, че аз съм детективът, но той мъдро рече:

— Изобщо не бих и помислил да бръкна там.

— Ясно. Та как е бил очистен онзи тип?

— Нещо като ледокоп в главата.

— Ох. Как се казва жертвата?

Сигурен съм, че се чудеше защо не съм задал тези въпроси на шефа си, и си помислих, че отново ще поиска да ми види документите, но той отговори:

— Амир... и някаква арабска фамилия.

— Може да е в чантата ѝ. Би ли сложила разрешителното в чантата си?

— Не зная. Но ще трябва да го намерите, иначе ще ви вдигнат колата. Тук е строго охранявана зона.

— Знам. Работя тук. — В зоната за вдигане на коли-бомби. — А как се казва заподозреният?

— Нямаме име.

— Но имате снимка.

— Да. Но без име. Интересно.

— Откъде дойде снимката?

— Не знам — отговори той. — Но търсим друг арабин. Последния път, когато са го видели, бил с тъмносиньо спортно сако, жълто-кафяви панталони и светлосиня риза.

Последния път, когато го видях аз, Халил носеше черен парашутистки екип и черен шлем. Предположих, че описанието е от пилотите — те сигурно бяха единствените останали живи, които можеха да кажат как е бил облечен.

— Има ли някакви особености около инцидента? — попитах.

— От отдел Убийства казват, че не е обир, така че май Абдул А е познавал Абдул Б и може би двамата са имали някакви разногласия.

— Ясно. След като нямате име обаче как може да сте сигурни, че заподозреният е арабин?

— Така ми казаха — отвърна той. — Онзи от снимката определено не е ирландец.

Припомних си афиша.

— Мургава кожа, пригладена черна коса, гърбав нос и очи на ненормален?

— Да. Снимката е в колата. Искате ли да я видите?

— Не.

— На пода е — каза Тимънс.

— Би трябвало да я държите на таблото.

— Не, разрешителното за паркиране. На пода зад вас е.

— Сериозно? — Обърнах се и наистина, проклетото разрешително беше на пода. Аз ли го бях сложил там?

Както и да е, ченгето се разкара. Взех разрешителното, сложих го на предното стъкло, заключих колата и тръгнах към Федерал Плаза 26.

Беше наистина хубав ден и всички на улицата изглеждаха радостни, че са живи. Аз също. Обзалагам се, че дори Асад Халил беше радостен, че е жив. Беше прекарал една чудесна неделя. Петима

мъртви. Почти шестима. И може би още няколко, за които все още не знаехме. Изумително. Ако приемех, че бакшишът Амир е бил убит от задника Халил, това означаваше, че Халил е бил в Манхатън вчера, на няколко пресечки оттук. Значи първо окръг Съливан, после републиканското летище, Дъгласън, Куинс и накрая Манхатън. Движеше се бързо, също като миналия път.

Преди три години Асад Халил беше дошъл в Америка да убие останалите живи пилоти от американските ВВС, бомбардирани Триполи през 1986 г. Имената на пилотите би трябвало да са строго секретна информация и никой във Вашингтон не искаше американското общество, военните или светът да знаят, че в американската сигурност е направен пробив и че американски служители са били убити в домовете си, защото са си свършили работата отвъд океана. Подобно нещо не би се отразило добре на бойния дух или на онова, което днес се нарича вътрешна сигурност. И определено не би се отразило добре на имиджа на американската мощ.

Ето защо от Вашингтон не казаха нито дума за онези убийства преди три години и успяха да попречат на пресата да намери връзката между тях. Същото се случваше и сега.

Този път обаче разбирах какво става. И затова изходът щеше да е различен. Не непременно по-добър от предишния път, но различен.

Пред Федерал Плаза 26 има будки на охраната, която е поета от частната фирма Уакенхът Секюрити. Това положение е израз на някакво напредничаво мислене от Вашингтон, което минава под названието „аутсорсинг“. Така де, защо да използваш опитни федерални служители, които трябва да изпълняват дълга, когато за два пъти повече пари можеш да получиш някакъв дебелак с тъпа униформа, който има проблем с изваждането на пистолета от кобура? Можете да ме наречете циник, но май виждам как някои хора правят сериозни пари от подобни държавни контракти. Май няма да е зле и аз да се „аутсорсна“.

Както и да е, минах през охраната и влязох в сградата през входа на Дуейн Стрийт. Голямото лоби се охраняваше от втори ешелон, този път от предприятие на име „ФБР-полиция“. Охранителите бяха униформи и юрисдикцията им беше строго ограничена в рамките на федералната собственост. Така че, ако терористите започнеха да стрелят от тротоара, на теория ФБР-полиция можеше единствено да гледа от прозорците и да окуражава с викове онези от Уакенхът. Надявах се, ако това се случи, някой да се сети да се обади на НЙПУ. Насочих се към охранявания район около асансьорите. Федерал Плаза 26 е, както можете да се досетите от името, правителствена сграда и нейните 44 етажа дават подслон на различни ядящи данъци агенции, повечето пълни с цивилни служители, измъчващи се до смърт върху въпроса как най-добре да служат на американското общество.

Етажите от 22 до 29 обаче са друга работа. Именно там се замират ФБР и Антитерористичната спецчаст наред с други охраняващи закона и националната сигурност организации, които ще оставим неназовани. Добре де, ще назова една от тях — ЦРУ. Всъщност по-голямата част от офисите им са от другата страна на Дуейн Стрийт, на Бродуей 290, по-нова и по-хубава федерална сграда, но имаме щастието да приютим неколцина другари по оръжие и при нас. И обратно, имаме хора от ФАТС на Бродуей 290. Предполагам, че целта на това е да не слагаме всичките си яйца в една кошница в

случай, че някой самолет или камион-бомба види сметката на някоя от сградите. В най-лошия случай — и двете. Стават такива гадости. Именно затова си имаме „Уакенхът“. И именно затова имам медал „Сейнт Майкъл“ в чекмеджето на бюрото си.

Също на Федерал Плаза 26 се намира Дирекция имиграция и митници, която работи в тясна връзка с нас за откриването на нелегално пребиваващи чужденци, които биха могли да застрашат националната сигурност. Вършат си добре работата, особено след 11/9, но за съжаление миналия месец спипаха чистачката ми от Коста Рика — подозирам, че Том Уолш им е подшушнал за нея. Майтап?

Приблизих дебелите плексигласови стени, които ограждаха асансьорите, и вкарах кода си, за да отворя вратата. Познавам повечето от „ФБР-полиция“ и те също ме познават, но за да се покажа като примерен и прилежен служител, извадих документите си, а един тип, Уолт, каза:

— Съжалявам за случилото се с детектив Хейтам и семейството му.

— И аз. Някакви новини по случая?

Той поклати глава.

— Само каквото има по вестниците. Ама че жалко. Така де, ченге да бъде убито от обирджия.

— Да. — Уолт не спомена срещата на Кейт с побъркания парашутист, така че явно вестта за това още не се беше разпространила.

Дойде един асансьор, качих се и натиснах бутона на 28 етаж, където Том Уолш си има голям ъглов кабинет.

Докато се качвах, се замислих за Асад Халил, който, така да се каже, бе свикал тази среща. Наистина уникален индивид, надарен с някаква природна интелигентност и добри примитивни инстинкти. Трябваше да му призная всеотдайността му към мисията и способността му да действа в чужда и враждебна обстановка. Така де, този тип беше някакъв шибан камилски жокей, който сигурно не можеше да направи разлика между банкомат и автомат за презервативи, но въпреки това го виждаме в Америка да скача от самолети, да си наема чартърни полети, да вижда сметката на хора в домовете и колите им и да изкарва всички нас последните тъпащи.

Вярно, беше добре обучен служител на либийското разузнаване и беше прекарал известно време в Европа. Но „либийско разузнаване“ е оксиморон и в общи линии. Халил беше прост селяк от една затънтена като външен кенеф страна, така че нищо от това не обясняваше постиженията му.

Вярно, при предишното си идване разполагаше с ресурси и бях сигурен, че сега също разполага — като покойния Амир, чиято глава Халил бе сбъркал с леден блок. Но местните либийци бяха само отчасти причина за успеха му — той имаше акъл и кураж. Още по-лошо — вярваше, че Бог е на неговата страна. И все пак... това не обясняваше находчивостта му в стил Джеймс Бонд и изтънчения му начин на действие. И тогава ми просветна.

Борис.

Излязох от асансьора и спрях в коридора. Борис. Бивш служител на КГБ, нает от либийското разузнаване да обучи Асад Халил. Борис не само беше обучил Халил на изкуството на убиване, заблуда, маскиране, измъкване и изплъзване. Той му беше обяснил как да се оправя в западния свят — практични неща като резервиране на билети, отсядане в хотел, уреждане на чартърен самолет, наемане на кола и всички останали неща, които бе правил тук преди три години и които правеше и днес. Освен това Борис говореше почти безупречен английски, научен в старата школа за американски проучвания на КГБ, и беше запознал мотивирания си ученик с по-фините детайли на американския английски.

И това доведе до следващата мисъл — Халил искаше да убие Борис.

Първият и единствен път, когато се срещнах с Борис, беше преди три години в централата на ЦРУ в Лангли, Вирджиния, малко след като Халил ни се беше изплъзнал. Всъщност самият Борис беше поискал да се срещне с мен и с Кейт. Бяхме прекарвали приятен час в бърбрене за единственото общо нещо помежду ни — Асад Халил.

Борис беше посочил, че либийците са възнамерявали да сложат край на деловите си отношения с него и на живота му, след като предаде на Халил и последните си уроци. Той обаче беше успял с малко помощ от страна на ЦРУ да се измъкне жив от Либия и когато двамата с Кейт се срещнахме с него, снасяше информация на новите си приятели в Управлението, а покрай това сигурно споделяше и някои

стари тайни на КГБ. А в замяна според стандартните процедури на ЦРУ, Борис щеше да получи американски паспорт и някакви други облаги, може би доживотна доставка на Марлборо и Столичная, по които, доколкото си спомням, доста си падаше.

Борис (без фамилни имена, моля) беше забележителен човек и би ми се искало да прекарам повече време с него, но това бе еднократна среща и бяхме заобиколени от копои на ЦРУ, които се държаха като съпруги и го подритваха под масата всеки път, когато той и водката започваха да приказват твърде много. Двамата с Кейт също бяхме съпроводжани от неколцина от ФБР, които допринесоха за ограничаването на разговора. Спомням си обаче, че той спомена, че винаги е искал да види Ню Йорк и че може би ще се срещнем отново.

Спомням си също края на разговора, когато Борис сподели пред нас с Кейт следното за Асад Халил:

„Халил е съвършена машина за убиване и със сигурност ще се върне да убие онези, за които не е имал време“.

Вече и сам бях стигнал до това заключение, но нали съм все наопаки, отговорих:

„Той е обикновен човек“.

На което Борис отвърна:

„Понякога се чудя“.

Явно Асад Халил беше придобил митичен ореол в умовете на приятелите и враговете си, също като Карлос Чакала, така че ако успееш да се добера до него и да му прережа гърлото, сигурно щях да стана известен като Джон Кори Львоубиеца. По-добре от Джон Кори Неуправляемия. Нали? Двамата с Том Уолш щяхме да отлетим за Вашингтон за обяд в Белия дом.

„Любимите на президента наденички гушнати прасенца специално за вас, господин Кори“.

Имаше и вероятност хората във Вашингтон да не погледнат така положително на убиването на Халил.

„Обвиняваме ви в предумишлено убийство, детектив Кори“.

Предумишлено? Мислил бях за това само преди три години.

Така или иначе, Борис беше завършил нашия час на чай с водка със следните думи: „Във всеки случай поздравявам Ви, че сте оцелели. Не губете нито миг от живота си“.

Благодаря за съвета. Надявах се и самият Борис да се е възползвал от него. С две думи — харесвах го, но не харесвах онова, което бе направил, а именно — че е създал чудовище. И бях сигурен, че Борис също щеше да съжалява — ако вече не се бе срещнал с творението си.

Но ако Борис беше жив, трябваше да го открия и да го предупредя, че някогашният му ученик се е върнал в САЩ, за да уреди някои стари сметки. Естествено, трябваше да приема, че от ЦРУ вече са се погрижили за информатора си, но пък с тези типове човек никога не може да е сигурен от кого вече нямат нужда.

Освен добронамерения ми мотив да предупредя Борис исках също да се допитам до него как най-добре да се добера до Асад Халил. Борис със сигурност щеше да има нещо наум. Макар че най-вероятно щеше да ме посъветва да се наведа и да кажа сбогом на задника си.

И накрая, ако Борис все още бе жив, от него ставаше добра стръв. Нали така?

Всъщност стръвта за Лъва беше в изобилие — моя милост, Борис, Джордж Фостър, а вероятно и други хора, за които не знаехме. Плюс Кейт, ако Халил беше разбрал, че е жива.

Разбира се, да не забравяме и Чип Уигинс, бившия летец от ВВС, чиято бомбена мисия над Либия беше дала началото на тази прискърбна верига събития. Бях обаче абсолютно сигурен, че Чип Уигинс вече се е срещнал с Асад Халил и съответно — с неизбежната си участ. „Ще се върне да убие онези, за които не е имал време“. Бях сигурен, че на тази среща ще науча резултата от издирването на Уигинс.

Отворих вратата на коридора с личния си код и докато вървах към кабинета на Том Уолш, си помислих, че няма да е зле да забравя за Борис по време на срещата. Така де, от ФБР правят същото с мен, нали? Като при случая с иранския дипломат, че отивал в Атлантик Сити. Каквото повикало, такова се обадило.

Кати, секретарката на Том Уолш, ме поздрави и каза:

— Господин Уолш ще дойде всеки момент. Влизайте и седайте.

— Благодаря — Забравих за протокола и я попитах — Той къде е?

Тя се поколеба за момент.

— Отсреща.

Което означаваше Бродуей 290, иначе казано — ЦРУ. Влязох в ъгловия кабинет на Уолш. Капитан Парези вече се беше настанил на кръглата заседателна маса срещу специален агент на ФБР Джордж Фостър. Изглеждаха мрачни. Забелязах също, че са сервирани бутилки вода (което означава дълга среща) и че няма бележници. Значи нищо не биваше да излезе от тази стая. Здрависах се с двамата.

— Как е Кейт? — попита Джордж.

— Почива си, благодаря.

— Направо невероятно — отбеляза той.

— Джордж, точно ти знаеш по-добре от всеки друг, че не е невероятно — отвърнах.

Той кимна.

Джордж присъстваше на срещата, защото беше участник и свидетел на събитията на летище Кенеди преди три години и според стандартната процедура на ФБР случаят Халил беше негов до живот — който се надявах да не бъде скъсен от гореспоменатия задник. И както казах, Джордж беше член на екипа *Ловците на лъвовете* наред с Кейт, мен и Гейб Хейтам, който пък беше нашият спец по арабските въпроси.

Размених няколко думи с капитан Парези, който се държеше малко хладно, което пък означаваше, че неговият шеф Том Уолш, вече е определил тона спрямо Джон Кори.

Няма значение, че жена ми едва не беше убита — нали сега беше добре. Колкото до това, че неотдавна бях спасил света от ядрена катастрофа — ами, както обичаме да казваме тук, какво си направил за нас напоследък?

— Няма да бъде изваден от този случай — казах на Парези.

Той отговори заобиколно:

— Ценим всеотдайността ти и миналия ти опит със заподозрения.

За да утвърдя напълно тона, отговорих:

— Дрън-дрън.

Отидох до единия от големите прозорци. Ъгловият кабинет на Уолш гледа на юг и от двайсет и осмия етаж можех да видя по-голямата част от Долен Манхатън. На югоизток беше централата на НЙПУ, известна също като Полис Плаза 1 — подобна на крепост сграда от червени тухли, където работих мъничко преди много години и работата ме беше направила по-луд, отколкото си бях поначало. Но все пак бях научил как вървят нещата в Централата, което ми помогна на Федерал Плаза 26.

По-нататък на изток бе Бруклинският мост, който прекосява Ист Ривър и свързва остров Манхатън с Бруклин. Около половината от сравнително малобройните мюсюлмани в града живееха в Бруклин и около деветдесет и осем процента от тях бяха честни, здравата работещи граждани, дошли в Америка в търсене на нещо, което липсваше на местата, които бяха напуснали. Имаше обаче един, може би два процента, които си имаха проблеми със закона, и друга, още по-малка бройка, която представляваше заплаха за националната сигурност.

Като стана въпрос за това, дори терористите се нуждаят от място, където да се избърснат, така че трябваше да се сетя къде в Ню Йорк смята да се скрие Асад Халил. Всъщност *би трябвало* да се досетя — предполагам, че не би се сврял в някой мюсюлмански квартал в предградията, където щяхме да го търсим и където някой можеше да се сети, че новодошлият струва милион долара, ако го предаде на федералните. Така де, Халил не можеше да ги избие всичките, както беше направил с Амир бакшиша.

Криенето в някой мотел също би било проблем за него заради охранителните камери и стотиците посетители и служители, които можеха да го разпознаят от снимката, която щеше да разпространи полицията.

Много по-добра възможност за Халил беше някой публичен дом, където можеше да си уреди нещо за чуване, докато се крие — разбира

се, стига да нямаше никакви сексуални смущения.

Друга възможност бе някой евтин хотел или стая под наем, където се плаща предварително и не се задават въпроси. Или, както вече бях предположил, професор Халил можеше да се настани в някое факултетно общежитие на Колумбийския университет.

Най-вероятно обаче бе Асад Халил да се е притаил в някой апартамент, нает на името на една или друга фирма от покровителите му и използван от колегите му при посещенията им в Ню Йорк. Това е стандартната процедура в добре финансирания свят на международния тероризъм и за съжаление, въпреки всичките ни усилия, рядко откриваме тези скривалища — обикновено скъпи апартаменти в Манхатън, ако не извадим късмет да проследим някой подозрителен тип до сградата.

В този случай обаче бях сигурен, че покровителите на Халил няма да настанят толкова важен убиец в някое вероятно компрометирано скривалище. Щяха да намерят някакво ново и чисто място, специално за него.

Погледнах на югозапад, където се бяха издигали Близнаците. Спомних си, че предишният обитател на този кабинет Джак Кьоних нарочно беше разположил бюрото си така, че да вижда двете кули. Това му напомняше всеки ден за първата атака срещу Световния търговски център от 26 февруари 1993 г. Кучите синове бяха успели при втория опит и Джак Кьоних, който се беше взирал в кулите всеки работен ден, умря в едната от тях заедно с предшественика на Парези Дейвид Стайн и с още неколцина от службата, които бяха отишли на среща там.

Оттук не можех да видя наблюдателната платформа, но с Кейт бяхме ходили веднъж там и си представих как поседелите от цялата страна и целия свят се взират в голяма дупка, която временно беше играла ролята на масов гроб на близо три хиляди човешки същества. Ако сте един от десетките хиляди оцелели, които бяха в кулите онази сутрин или сте пътували натам като Кейт и мен, едва ли би имало ден от живота ви, през който да не се питате защо ви се е разминало.

На прозореца на Уолш имаше ваденка, показваща черен силует на двете кули, и надпис „11/9 — НЕ ЗАБРАВЯЙ!“

Към който бих добавил:

„Ако забравиш, ще се случи пак“.

На няколко преки оттук беше и Мъри Стрийт, където Амир Бакшишът беше очистен от последния си клиент. Като имаме предвид какъв пътник беше Асад Халил, какво е правил в Долен Манхатън в неделя?

Може би нищо, освен да убие таксиметровия си шофьор. Но имаше и по-добри места да направи това. Това подсили подозрението ми, че Халил има намерението да остане и да действа в Манхатън. В такъв случай какво в Манхатън би могло да го привлече? Ами, Джон Кори живееше на Източна 72-ра улица. Винс Парези и младата му съпруга номер три бяха на Сентръл Парк Запад, а Том Уолш, подобно на семейство Кори, живееше в уважавания Горен Ист Сайд. Другите потенциални мишени на Халил, като например Джордж Фостър, работеха тук.

Можехме да се надяваме, че Халил не знае домашните ни адреси, но все пак *разполагаше* със служебните, а всички ние следвахме една повече или по-малко предсказуема рутина. Е, не и аз, но това се отнасяше с пълна сила за Уолш, Парези и Фостър.

Кото ме доведе до мисълта, че Асад Халил има много добър източник за господин и госпожа Кори. Как иначе щеше да знае, че ще скачаме с парашути в неделя сутринта? Този тип може и да работеше сам, но имаше доста сериозна поддържаща сила в Ню Йорк. Като Ал Кайда може би.

Тъкмо обърнах гръб на прозореца, когато Том Уолш влезе в кабинета си. Всички се ръкувахме.

— Моля, седнете — каза Уолш.

Хвърли дебела папка на масата и заяви:

— Добри новини няма, затова започвам направо от лошите.

Преди да започне с лошите новини, Том Уолш призова за минута мълчание за Гейб, жена му и дъщеря му. Хубав жест от негова страна и всички сведохме глави.

Не знаей много мюсюлмански молитви, но знаех за какво Гейб би искал да се моля, затова се замолих да намеря Асад Халил и да го накарам да плати за делата си. Амин.

Няколко думи за Том Уолш. Той е млад за този пост — някъде на трийсет и пет — и Кейт твърди, че изглеждал доста добре, макар че по мое мнение прилича на онези зализани момченца, които можете да видите в рекламите за мъжко облекло.

Както можете да се досетите, от ФБР са загрижени за личния живот на агентите си и доколкото ми е известно, Том Уолш води изключително нравствен живот въпреки подозренията ми, че носи дамско бельо. Правилно се сетихте, просто се майтапя.

ФБР по принцип предпочита агентите му да са женени и с деца, но господин Уолш никога не се е женил, макар да има дългогодишна връзка с някаква юристка. Виждал съм по-добрата му половинка на няколко служебни събирания и веднъж в апартамента му. Двамата изглеждат добра партия — хладни, отчуждени, амбициозни и нарцистични. Не живеят заедно, но и да живееха, всеки от тях щеше да се нуждае от отделна спалня за егото си.

Минутата мълчание изтече и Том Уолш започна с:

— Открихме Чип Уигинс.

Тъй като добри новини нямаше, явно и тази бе лоша.

— Както и подозирахме, мъртъв — осведоми ни Уолш.

Значи пенсионираният офицер от ВВС Чип Уигинс беше мъртъв. Но Асад Халил все още бе тук. Друг на негово място щеше да си тръгне за вкъщи след изпълняването на мисията. Халил обаче имаше нов списък на жертви, който включваше Кейт, семейство Хейтам и други, сред които вероятно и колегите ми на тази маса. Докато Уолш се консултираше с бележките си, размених погледи с Парези и Фостър. Естествено, Парези вече знаеше за смъртта на Уигинс, но Джордж

Фостър изглеждаше изпадал и по-блед от обичайното. Отпи дълга глътка вода. Уолш продължи:

— Елууд Уигинс, известен също като Чип, е работил като товарен пилот за фирмата „Алфа Еър Фрейт“ със седалище Санта Барбара, Калифорния. — Последва допълнителна информация за Уигинс, която вече ми беше известна. Спомних си също, че Чип Уигинс бе свестен тип и свободи дух — някой би казал безотговорен — и трудно можеше да си го представиш в боен реактивен самолет, да пуска бомби по вражески цели. Беше преживял това, но не и последиците от него.

— И тъй, следвал е определена рутина, което не е добре, когато някой те търси — отбеляза Уолш.

Благодаря, че го споделяш, Том. Използвах възможността да напомня на всички, че съм работил по този случай.

— Уигинс летеше за „Алфа“ и преди три години, когато дамата с Кейт се срещнахме с него в дома му във Вентура. Сериозно го натиснахме да се премести или да смени работата.

Което беше моят начин да кажа, че сме направили всичко по силите си да извадим Уигинс от радара на Халил.

— Е, трябвало е да се вслуша в съвета ви — отбеляза Уолш. — Добре, ето как са се развили нещата. От местния клон на ФБР в Санта Барбара опитали да намерят Уигинс в неделя следобед, малко след като са получили искането от нас, но той не бил в дома си.

Запозна ни с издирването на Уигинс от ФБР, после продължи по същество:

— По-късно следобед един от агентите, Скот Фрейзър, отишъл до офиса на „Алфа Еър Фрейт“ на летище Санта Барбара. Първото, което забелязал, бил син Форд Експлорър на паркинга, който отговарял на описанието на колата на Уигинс. Това се потвърдило и от номера на автомобила. Когато Фрейзър влязъл в офиса на „Алфа Фрейт“, дежурният му казал, че Уигинс ще лети отново в неделя вечерта, но не можел да обясни защо колата му е паркирана отвън. Фрейзър поискал да види самолета на Уигинс и двамата отишли на стоянката. След като видял, че пилотската кабина е празна, Фрейзър влязъл в товарния салон.

Естествено, тук Уолш замълча за по-драматичен ефект. Знаех какво щеше да намери Скот Фрейзър.

Уолш извади три пратени по имейл снимки от папката си и ни ги плъзна по масата.

Погледнах моята. Беше цветна, на... човек. Седеше на пода, опрял гръб в стената, с черни панталони и бяла риза, почервения от кръв, макар че от снимки не бива да се правят заключения. Не бива и да се приема, че човекът на снимката е мъртъв, но Уолш бе казал, че Уигинс е мъртъв, а лицето наистина приличаше на неговото. Потвърждението бе, че главата на Чип Уигинс почиваше в скута му.

— Господи... — промълви Парези.

Хвърлих поглед към Джордж, който се взираше безизразно в снимката. Лицето му беше по-бяло и от това на Уигинс.

Уолш ни остави да изучаваме снимките няколко секунди, след което каза:

— Според докладите на криминалистите от местопрестъплението и на съдебния лекар Уигинс е паркирал самолета, слязъл е от него и е бил на площадката, когато е бил ударен четири пъти с тежък тъп предмет — щанга, която, ако се вгледате по-добре в снимката, ще видите да стърчи от врата му. — Описа подробно местата на ударите и заключи: — Естествено, тези наранявания са го обездвижили, но вероятно е бил в съзнание или полусъзнание.

Точно така. Жертвата трябва да е будна за обезглавяването. Да не говорим, че трябва да е будна и за лекцията, която Халил очевидно бе изнесъл на горкия Чип Уигинс, преди да му резне главата.

„Господин Уигинс, една от бомбите ви уби двете ми сестри, двата ми братя и майка ми. А сега, господин Уигинс...“

Уолш продължи с възстановката на престъплението:

— След като довел жертвата до безпомощно състояние, нападателят я качил в самолета, където отрязал главата от врата с помощта на касапски трион. Бавно и болезнено: — Добави абсолютно ненужно.

Помислих си, че Джордж ще припадне, но той пое дълбоко дъх и се стегна. Парези — започваше да се вбесява — измърмори:

— Копеле мръсно.

Отново погледнах снимката, която безпроблемно събуждаше цялата ярост и омраза към Асад Халил и другарчетата му джихадисти. Ако трябва да съм честен със самия себе си, отвореше ли ми се възможност, не бих се поколебал нито за миг да прережа гръкляна на

тоя кучи син. Сигурен съм, че Асад Халил и Джон Кори нямат много общо помежду си, но в крайна сметка и двамата знаехме как се уреждат сметки.

Том Уолш си поиска снимките — подобни неща не бива да се размотават безпризорно.

— Това е много деликатен случай — напомни ни той. — Нищо от казаното тук не бива да напуска тази стая, освен ако аз не кажа нещо друго.

— Смятам да разкажа на Кейт за срещата — обадих се аз.

Уолш се поколеба, но накрая каза:

— Разбира се. Тя е участвала в първия случай. Във връзка с деликатната информация обаче трябва да говориш с нея неофициално в случай, че бъде призована да свидетелства при някакво бъдещо разследване.

Том Уолш мислеше с оглед на някакви заключителни сценарии. Той е юрист, шефовете му от централата на ФБР и Министерството на правосъдието също са юристи. Ето защо всичко трябва да е законно и коректно, дори във войната с тероризма. От друга страна, полицията и ЦРУ бяха същински каубои. Човек може да спори вечно за достойнствата на юристите и каубоите и никога да не стигне до окончателно решение кой е по-пригоден за успешното свършване на работата. Но съм наясно, че преди 11/9 командвах юристите. Сега каубоите получиха малко повече свобода да си разиграват кончетата.

И за да станат нещата още по-сложни за Том Уолш, той играеше ролята на балансър по заповед от Вашингтон, като се опитваше да задържи Асад Халил и в същото време да отрича съществуването на Асад Халил. А междувременно броят на труповете се бе увеличил от пет на шест.

— Имало е и друго убийство в Калифорния, най-вероятно свързано с този случай — каза Уолш.

Поправка. На седем.

Том Уолш направи справка с папката си.

— Преди да продължим с това убийство, нека само да кажа, че не знаем кога и как Асад Халил е влязъл в страната, но най-вероятно е използвал най-прекия маршрут и е пристигнал в международното летище на Лос Анджелис с фалшив паспорт и виза от някоя арабска страна. Човек като него, разполагащ с подходящи чуждестранни ресурси, лесно може да мине през митническия контрол.

Правилно. Най-добрият начин да влезеш в страната е през летище, но Халил нямаше как да е пътувал като либийски гражданин — ние нямаме дипломатически отношения с Либия и самолетите им не пътуват дотук. Значи е трябвало да пристигне с някоя друга авиокомпания, а в митническата си декларация и формулярите е заявил, че посещава страната като турист — версията с бизнес командировка е много лесна за проверяване. И ако са му задавали някакви въпроси при проверката, е отговарял просто и едва ли е споделил мечтата на живота си да види Дисниленд. Освен това е трябвало да има потвърдена хотелска резервация, макар че е малко вероятно да е отседнал във въпросния хотел. След като е направил справка с компютърния списък на известни терористи, персони нон грата, престъпници и други боклуци, служителят е подпечатал паспорта му и го е поздравил с добре дошъл в Съединените щати.

— Проверяваме записите от видеокамерите на няколко летища — каза Уолш. — Снощи от клона ни в Санта Барбара са посетили офиса на Стърлинг Еър Чартърс на летището. Това е компанията, която е собственик и оператор на Сайтейшън-а, с който Халил е прелетял от окръжното летище Съливан до републиканското на Лонг Айланд.

Прегледа някакъв имейл и продължи:

— В събота, около седем сутринта, някакъв мъж се появил в офиса на Стърлинг и се представил като Христос Деметриос. Резервацията била направена от компанията му в Атина, Хидра Шипинг. Срещнал се с пилота и втория пилот и заминали по разписание, като първо кацнали в Пуебло, Колорадо, където

презаредили, после спрели за ново зареждане в Хънтигтън, Западна Вирджиния, откъдето продължили до окръжно летище Съливан, където кацнали в осемнадесет и тринадесет местно време. Господин Деметриос, разпознат на снимката като Асад Халил от служителя на Стърлинг и от пилотите, наел кола, а двамата пилоти отишли в местен мотел със заръката да са готови за полет на следващата сутрин, неделя, някъде след десет сутринта. Дестинацията била Бъфало.

Уолш за момент се замисли.

— Нашите агенти, които разговаряли с пилотите в мотела им снощи, казаха, че според описанието господин Деметриос бил донякъде дистанциран и може би малко надменен, но не показвал никакви признаци на безпокойство в Санта Барбара, нито по пътя до окръг Съливан. Като се има предвид, че е обезглавил човек само няколко часа преди пилотите да се срещнат с него и че е пътувал за въздушната си среща с Джон и Кейт, лично аз бих казал, че си имаме работата с изключителен психопат — заключи Уолш.

„Как успя да се сетиш, Том?“

Уолш продължи да описва одисеята на Асад Халил в страната.

— А когато Халил се качил в самолета в окръг Съливан, той току-що... е бил нападнал Кейт, а пилотите казаха, че изглеждал съвсем спокоен... и се усмихвал.

Изглеждаше изумен или силно впечатлен, че кучият син не е бил развълнуван от въздушното си нападение. Това ме накара да осъзная, че Уолш не разбира напълно месианската чалнатост на Асад Халил. Така де, човекът все пак е тръгнал на джихад и е обгърнат от небесна светлина или нещо подобно.

— Единственото, което пилотите намерили за малко странно, било, че пътникът им вече не носел брезентовия сак, в който вероятно е държал парашутисткото си оборудване. Освен това променил летателния план от Бъфало за летище „Макартър“, а по време на пътуването го сменил отново до републиканското летище. Определено знае как да се измъква от властите — заключи Уолш.

Факт е, че след третото си убийство серийните убийци набират по-голяма самоувереност. Освен това започват да надобряват. Но после кривата на научаване започва да се изравнява и самоувереността се превръща в небрежност. Не бях сигурен къде точно по тази крива се намира Асад Халил или дали изобщо пасва на профила на обикновен

сериен убиец. Затова не биваше да го чакаме да направи грешка от небрежност; трябваше да влезем в ума му, както бяхме направили миналия път, и да го издебнем. Няма проблем. Нали така?

Засега кучият син беше допуснал само една истинска грешка — не ме уби, когато имаше възможност да го направи.

Том Уолш погледна към мен, Джордж Фостър и Винс Парези и продължи:

— Жертва номер седем. Фарид Мансур, мъж, от либийски произход. — Том Уолш по принцип е скромен, но понякога на човек просто му се прииска да се изфука. — Предположих, че Халил има някаква връзка в Калифорния, и като си спомних за практиката му да елиминира онези, с които работи, поисках от клона ни в Ел Ей да направят справка в полицията на Южна Калифорния и да видят дали наскоро не е имало убийство или подозрителен фатален инцидент, свързан с човек от блискоизточен произход.

Погледна ни, за да се увери, че сме оценили гения му. Кимнахме прилежно на блестящия ум на шефа.

— Полицията на окръг Вентура съобщила за тяло без документи, открито под легло в хотел Бест Уестърн недалеч от летище Санта Барбара. Пак под леглото имало окървавени мъжки дрехи. В момента кръвта от тях се съпоставя с кръвта на Чип Уигинс. Стаята била резервирана на името на Фарид Мансур и полицията свързала това със съобщението за изчезнал човек, подадено от американката от либийски произход госпожа Хала Мансур, чийто съпруг изчезнал в петък. Тя идентифицирала тялото. Проверката на господин Фарид Мансур установи, че е свързан с други имигранти от Близкия изток, които са влизали в полезрението ни. Фарид Мансур бил удушен с гарота, най-вероятно струна от пиано.

Може би Халил не беше успял да намери ледокопа в багажа си.

— Нямаме представа какво е предал Фарид Мансур на Асад Халил, но можем да предположим, че са обичайните фалшиви документи, пари, оръжие и може би парашутисткото оборудване, както и някаква информация за Уигинс — продължи Уолш.

— Да не забравяме и триона — напомних му.

Уолш ме дари с един от *онези* погледи и ни увери:

— Клонът в Ел Ей продължава с разпитването на приятелите на Мансур, както и с разследването на покупките му, телефонните

обаждания и тъй нататък. Ако попаднем на нещо, ще ви уведомя. — Направи многозначителна пауза. — Някакви въпроси? Или коментари?

— Какво да правя с тукашните либийци? — попита Парези.

— Ограничи се с наблюдение — отвърна Уолш. — Никакви разпити по улиците и никакви призовки да дойдат за справка.

— Капитан Парези ми каза за идеята ти да пуснеш съобщение до телефона на Кейт, че имаме информатори в либийската общност — казах аз.

Уолш избегна погледа ми.

— Стандартна дезинформация. — И добави: — Всъщност идеята май беше твоя.

— Не, не — казах аз. — Ти се сети за нея.

Продължихме по други теми и прехвърлихме няколко предположения. Накрая Уолш ни погледна и рече:

— Трябва да приемем, че Халил отново е готов за удар. Не знаем къде, кога, как или кого, но ако може да се съди по нападението срещу Кейт, убийството на Гейб и заплахите към Джон, нека приемем, че сега мишената му е спецчастта.

Лицето на Джордж Фостър от бяло стана сиво. Дори Парези, който по принцип е спокоен и се държи като мачо, изглеждаше малко обезпокоен. Така де, не ставаше дума за абстракция — седем трупа и Кейт в болницата.

Уолш ме погледна.

— Ти определено си мишена. Затова може би е по-добре да се снишиш. Например да си стоиш у дома, докато Кейт се възстанови.

Усетих какво следва и отвърнах:

— Нямах предвид точно това. Виж какво, Том, склонен съм да изиграя ролята на примамка, стига да измислим някакъв добър план.

— Можем да обсъдим това по-късно — каза Том. — Оценявам предложението ти обаче — не забрави да допълни.

После смени темата:

— Имаме още едно убийство, което вероятно е свързано с Асад Халил. — Погледна ме. — Капитан Парези ти е казал за шофьора на такси, който е либиец, нали?

— Да.

— Как успя да го предвидиш?

— Просто стилът на Халил е такъв — отвърнах. — При предишното си идване използва таксиметров шофьор либиец, за да го откара от летище Кенеди до Ню Джързи, където го уби горе-долу по същия начин, по който е убил — тук беше моят момент за себеизтъкване — Амир на Мъри Стрийт.

— Изобщо не съм споменавал името на убития, нито мястото, където е извършено убийството — каза Парези.

— Вярно е, не си — съгласих се.

Естествено, той попита:

— Откъде научи това?

Нямах намерение да му казвам, че съм успял да побъбря с патрулиращо ченге. Искях да остана в разследването на случая, така че трябваше да запазя ореола си на осведомен и поддържащ връзка с висши сили, така че отговорих:

— От свои източници.

Това не беше прието много добре от двамата ми шефове.

— После ще поговорим за това — обеща ми Парези.

Уолш също остави въпроса за после и продължи:

— Оръжието, с което е било извършено убийството, не е открито, но съдебният лекар е открил пробивна рана в черепа на покойния и вероятно аутопсията ще установи дълбоко нараняване в мозъка, каквото може да се причини ледокоп или някакъв подобен инструмент. Смъртта не е настъпила незабавно — допълни той. — Всъщност жертвата е успяла да излезе от таксито и е умряла на улицата.

Това не ми приличаше на онзи Асад Халил, когото познавах. Нормално е да не желаеш жертвата ти да се мотае като зомби в средата на улицата, докато ти се опитваш да увеличиш разстоянието между теб и нея.

Собственият ми мозък, който работи достатъчно добре, изрови една банална история — Лев Троцки, стар болшевик, напърдял гащите с комунистическите си другарчета, бил убит в Мексико Сити от един тип, работил за предшественика на КГБ. Използваното оръжие било ледокоп — и Троцки брал душа цял ден, преди да умре. Така че ако в случая личеше обучението на Борис, човек трябва да приеме, че руснакът ще се сети да каже на Халил:

„Много си падаме по нещата за пробиване на лед, Асад, но трябва да го надупчиш поне два-три пъти“.

Отбелязах си да обсъдя това с Борис, ако ми се удаде възможност. Или може би с Халил.

Уолш продължи да ни запознава с убийството:

— Полицията не е открила мобилен телефон у убития или в таксито. Опитавме да проверим телефонните разговори от мобилния и домашния телефон на убития, но открихме, че той е нямал домашен телефон, а мобилният му — какъвто несъмнено е имал — или не е бил записан на негово име, или е бил от предплатените, без никакви записи. С две думи, задънена улица.

Не беше най-добрият подбор на думи, но нищо чудно. Както бях открил, повечето имигранти от Близкия изток идваха от места, където оставянето на записи за съществуването ти не е добра идея — и тази нагласа беше пренесена в Америка, което правеше работата ми доста по-трудна.

— Предполагаме, разбира се, че таксиметровият шофьор е бил убит от Халил... макар че би могло и да е съвпадение — продължи Уолш.

— Халил го е убил — казах аз, без да се допитват до мнението ми. — Иначе защо сте го обявили за издирване и снимката му е във всяка полицейска кола в града?

Нито Уолш, нито Парези ме попитаха откъде зная това, макар че вече би трябвало да са стигнали до заключението, че Джон Кори все още е включен в Синята мрежа. Е, така беше, но с всяка година след пенсионирането ми източниците ми в НЙПУ ставаха все по-малко и вече все по-трудно се добирах до съществена информация. Но пък все още можех да размахам значката си и да поговоря с някое патрулиращо ченге.

— Отдел Убийства на нюйоркската полиция разследва убийството и ще ни държи в течение — завърши Уолш.

После ни запозна с още някои новини, сред които очакваното откритие, че лихтенщайнската Глобъл Ентъртейнмънт и атинската Хидра Шипинг са фиктивни корпорации. Интерпол и националните полиции на двете страни се занимаваха със случаите.

В полицейския, разузнавателния и антитерористичния бранш винаги казваме:

„Важно е да се знае кой е изстрелял куршума, но още по-важно е да се разбере кой е платил за това“.

Именно. И ако разбереш това, можеш да си представиш по-мощната картина.

Кой стоеше зад Асад Халил? И защо? Той не би могъл сам да се справи с всичко това. Познанията ми по геополитика са ограничени, но знаех, че Либия и смахнатият ѝ президент полковник Муамар Кадафи се бяха кротнали, след като им набихме канчетата през 1986 г. А след 11/9 се бяха смълчали още повече. Така че, не биха рискували да подкрепят някогашния си побъркан терорист — срещу това нямаше да спечелят нищо, освен още бомби.

Следващият обичаен заподозрян беше Ал Кайда, но тук не виждах почерка им — освен ако нямаха някаква изгода от ставащото. Кое то ме доведе до мисълта тавто за тавто.

Явно някаква терористична организация, разполагаща с ресурси, беше осигурила на Асад Халил средства, фиктивни корпорации, паспорти и сведения за набелязаните му жертви, сред които ние с Кейт. Но мисията на Асад Халил „е негова мисия“, не много мащабна и всъщност незначителна на фона на постиженията във войната срещу Съединените Щати. Убийствата на Асад Халил определено изглеждали дребни в сравнение с 11.9. Така де, премахването на господин и госпожа Кори едва ли заемаше челно място в списъка на Ал Кайда, което това означаваше, че от Халил се очаква да отговори на услугата с услуга. Той трябваше да удари някоя голяма мишена за благотелите си — сграда или паметник, или може някоя важна клечка или клечки.

Мислех си за всичко това, докато Уолш продължаваше приказва, този път предимно на Джордж Фостър. Чаках да стигне до въпроса кой може да стои зад Асад Халил и възможността от по-мощна атака, вероятно с оръжие за масово поразяване. Но това като че ли не фигурираше в главния ред на Уолш. Може би по-нататък. Уолш приключи с Джордж, който явно беше направен разследващ агент по време на умственото ми отсъствие. Имах реален проблем с това, но бях донякъде загрижен за бъдещото ми място в случая.

„Хубава вратовръзка, Том“.

— Разполагаме с нещо, което бих искал да видите — каза Уолш, взе дистанционното и включи телевизора в ъгъла. След няколко секунди гледахме как тайфа задници скача от самолет. Първата сцена

явно бе заснета от парашутист по време на свободно падане и образът малко играеше, както можете да се сетите и сами. Въпреки това успях да разпозная двадесетината идиоти, пропадащи в нищото в позата на Супермен и опитващи се да се хванат за ръце и да направят еленски ташак или нещо подобно. Стори ми се, че видях Крейг да размахва ръце като ранена патка крилца.

Уолш беше вперил поглед в екрана, ме попита невярващо:

— Ти правиш това нещо?

— С Кейт направо го обожаваме — отвърнах. — Трябва да опиташ и ти.

„Лично ще ти сгъна парашута“.

Уолш превъртя напред. Следващата сцена бе заснета от земята с телеобектив и ясно успях да различа няколко разноцветни парашута на синия фон на небето. Уолш пусна записа забавен. Видях свободното падане на Кейт и закачения за нея Халил. После видях как самият аз се спускам към тях двамата, след което парашутът на Кейт се отвори, а след него и моят. В кабинета цареше пълна тишина, но се чуваше как хората на земята разговарят. После нечий мъжки глас каза:

— Вижте!

Уолш спря картината и се обърна към мен.

— Не е нужно да гледаш това.

Не отговорих и той продължи на забавен кадър. Докато действието се развиваше, Уолш поиска да коментирам, но отговорих:

— Ще включа всичко в доклада си.

Видях се как изваждам пистолета си и стрелям два пъти към Халил, но всичко ставаше на такава височина, че никой, освен мен не можеше да види какво правя.

Междувременно хората на земята започнаха да разбират, че нещо не е наред, и гласовете станаха по-високи и по-развълнувани.

Дори на забавен кадър и с телеобектив беше трудно за наблюдателите — както на земята, така и в стаята — да видят или проумеят какво се случва. Аз обаче познах момента, когато Халил преряза гърлото на Кейт, и казах на останалите.

След това можеше да се види как Халил преминава в свободно падане. После парашутът му се отвори и той се насочи към гората.

Халил беше излязъл от кадър и погледнах в центъра на картината. Насочвах се към Кейт. После парашутите ни се оплетоха и

свиха, на земята се чуха виковете. Някой изпищя.

В следващия момент моят парашут се отдели, после и този на Кейт. И ето че отново бяхме в свободно падане.

За непосветения изглеждаше, че двамата с Кейт летим към смъртта си, но хората на земята разбираха, че оплетен парашут всъщност е по-лошо от падането без парашут.

— Какво става, по дяволите? — попита Парези.

— Трябваше да се освободя от основните ни парашути, за да стигнем до земята, преди да ѝ е изтекла кръвта — обясних. — Спокойно, резервните парашути ще се отворят.

„Нали все пак съм тук“.

— Господи... — промълви Парези.

С Кейт пропадахме сякаш цяла вечност, преди резервният ѝ парашут да се отвори, после и моят. Дори на забавен кадър личеше колко бързо се спускаме и несъзнателно се стегнах за предстоящия удар. Никак не ми се искаше да повтарям това изпълнение.

Кейт стигна земята първа, а преди моето приземяване операторът явно беше спрял да снима, защото следващата сцена бе на летищата към нас линейка. После имаше нова сцена — аз в далечината, коленичил над Кейт. След това се виждаха само гърбовете на хора в парашутистки екипи — тичаха към спрялата линейка. Чувах се развълнувани виковете.

Операторът също тичаше с тълпата, без да спира да снима, и на няколко пъти успях да видя себе си и парамедиците, събрали се около Кейт. Операторът като че ли смяташе да се опита да приближи още до нас, но не успях да видя дали е успял, защото Уолш изключи телевизора. Последваха няколко секунди мълчание.

— Страшно добре си се справил — каза Уолш.

Не отговорих.

— Не мога да повярвам, че онзи задник е направил това — каза Парези сякаш на себе си.

— Да направим петнайсет минути почивка — предложи Уолш.

Излязох от стаята и тръгнах към асансьорите.

Спусках се сам в кабината. Затворих очи и започнах да пропадам в празното пространство... да летя със сто и шейсет километра в час, жена ми пръскаше кръв във въздушния поток, а сърцето ми биеше бясно в гърдите.

„Кучи син. Гаден кучи син!“

— Имаш само един шанс с мен, задник такъв — казах на глас. —
Получи го и го пропиля. Време е да си платиш.

Седнах на бюрото си и се загледах над ниските прегради между кабинките. Все още беше обедна почивка и Федландия пустееше — нещо много нетипично за едно полицейско управление в които и да било час на денонощието.

През няколко бюра беше работното място на Гейб Хейтам. Забелязах, че хората от Човешки ресурси вече са разчистили и са прибрали нещата в шест хубави бели кутии лични и работни. Запитах се дали Гейб има роднини, които да получат личните му вещи.

В другия край на голямото помещение бяха кабинките на агентите на ФБР. Погледнах към бюрото на Кейт.

Капитан Парези влезе и тръгна към мен.

— Посещаване на бедняшкия квартал ли? — поинтересувах се.

Той седна на стола за посетители.

— Как я караш?

— Супер.

— Мисля, че си в посттравматичен стрес — каза той.

Явно Уолш беше измислил основателна причина да ме прати в отпуска за известно време. Не отговорих.

— Никой тук — увери ме Парези и махна с ръка към празните бюра — няма да си помисли нещо лошо за теб, ако поискаш да си до жена си известно време. От един мъж се очаква подобно нещо, щом е за съпругата му.

Не съм сигурен, че бих приел брачен съвет от човек, който се е женил три пъти.

— Откъде научи за убийството на Амир повече, отколкото ти казах? — попита той.

— От мои си източници — отвърнах.

Той смени темата:

— Ще взема досието ти на Халил.

Извадих ключовете от джоба си и отключих шкафа до бюрото. В най-долното чекмедже имаше папка с надпис „Програма Ислямска

общност“. Извадих я и я подадох на Парези. Той погледна индекса, усмихна се и отбеляза:

— Надявам се, че си чел внимателно тези записки.

— Не знаеш ли, че тъкмо аз организирам състезанията мокра бурка в пушалните на Бей Ридж?

Той отвори папката, прелисти страниците и ми зададе няколко въпроса. Запознах го накратко с дейността на *Ловците на лъвовете* през изминалите три години.

— Като че ли никой от мюсюлманската общност като цяло не е чувал за Асад Халил. Малкото либийци обаче знаят за него. Баща му, капитан Карим Халил, е бил голяма клечка в правителството на Кадафи и семейството на Халил е било близко с това на Кадафи — обясних. — Капитан Халил бил убит в Париж, уж от израелски агенти, което го направило мъченик за исляма и му осигурило безусловен пропуск в рая. — И добавих — Всъщност самият Кадафи е наредил удара.

— Защо?

— Според ЦРУ Кадафи е имал сексуални връзки с госпожа Халил. Мамчето на Асад.

— Сериозно?

— Сложно е, но от ЦРУ се опитаха да снесат тази информация на Асад Халил и да го накарат да види сметката на Кадафи.

Парези се замисли, но не коментира.

— Мога да кажа само толкова и това е всичко, което е необходимо да знаеш... а, и дръж под око момчетата от Бродуей двеста и деветдесет.

Парези кимна.

— Преди да се пресели в рая, Карим Халил живеел със семейството си в бившия италиански военен лагер в Триполи Ал Азизия — продължих аз. — Това е привилегирован квартал, където Кадафи също притежавал къща. Било приятно и спокойно местенце до нощта на петнайсети април осемдесет и шеста, когато четири американски самолета F-111, част от по-голяма атакуваща група, пуснали върху лагери осем големи гадни бомби и наред с останалите убили осиновената дъщеря на Кадафи и както вече ти казах, цялото семейство на Асад Халил — майка му, двете му сестри и двата му братя.

Капитан Парези поумува над това и попита:

— А кучият син как е оцелял?

— Не знам — отвърнах. — Но самият Асад Халил би ти казал, че е пощаден от Бог, за да отмъсти за себе си и за великия си вожд Муамар Кадафи.

— Ясно. Значи още е бесен след всички тези години.

— И аз щях да съм бесен на негово място.

— И тъй, Чип Уигинс е бил последният от онези осем пилоти.

— Беше — съгласих се.

— Значи е време Халил да си върви у дома.

— На негово място бих си тръгнал. Ти също. Но нали се сещаш, той така или иначе е тук, така че защо да не види сметката на още неколцина на заминаване?

— Явно омразата му гризе здраво червата — отбеляза капитан Парези.

— Мислиш ли?

Парези отново прелисти папката.

— Тук има ли нещо друго, което мога да използвам за откриването му?

— Имената и информацията за свързка на хората, с които сме работили по цял свят — хора от чужди разузнавания, полицейски агенции, Интерпол и информатори.

— Добре. Някой да го е засичал?

— Не. Изчезна безследно за три години. От друга страна, лошите типове обикновено го правят, преди да се появят отново за някоя голяма мисия.

Парези кимна.

— Явно се е подготвял за това.

— Или пък се е сражавал в Афганистан или Ирак.

Парези отново кимна и попита:

— А как стои въпросът с наградата от един милион? Да има претенденти?

— Не, но се появиха няколко заинтересовани групи.

— Ясно. Точно така намираме деветдесет процента от кучите синове, които търсим. Парите си вършат работата.

— Освен ако хората не се насират от страх. Или ако онзи, когото търсим, не се е превърнал в легенда. Колко предлагаме в момента за

Осама Бин Ладен?

— Мисля, че двайсет милиона.

— А за Саддам Хюсеин?

— Двайсет и пет.

— И имаме ли напредък?

— Ще видим.

Поговорихме още малко и се стигна до въпроса къде може да се крие Халил. И двамата бяхме съгласни, че едва ли се е сврял в някой мюсюлмански квартал, където детективите от спецчастта със сигурност щяха да го търсят — или където някой може да реши, че дори някакъв си мизерен милион си е доста изкусителен.

— Както се вижда, Халил е добре финансиран и има сериозна подкрепа, вероятно от някоя мрежа или клетка в Ню Йорк — казах аз. — Които и да са тези хора, те вероятно разполагат с няколко тайни убежища в Манхатън — апартаменти, наети от някоя фиктивна корпорация за посещаващи града колеги. Могат да имат апартамент дори в твоя блок — добавих.

Парези се усмихна криво.

— Или в твоя.

— Да де. Или в блока на Уолш. Важното е, че Асад Халил не спи на дивана на братовчеда Абдул в Бей Ридж и не пие чай в някоя пушалня. Той е напълно откъснат от сънародниците си, докато не му притрябва нещо от тях, а дори и тогава има един или двама представители, така че не му се налага да си има вземане-даване директно с човека, с когото се среща в крайна сметка. Например, когато Фарид в Калифорния и Амир в Ню Йорк са се срещнали с Асад Халил, това е била първата им среща — и последната.

Парези за момент се замисли.

— Ако Халил е прочел съобщението на Уолш до телефона на Кейт, може да се е уплашил. Което е и добро, и лошо. Добро, защото го откъсва от либийските му контакти, а лошо, защото не ни остава много надежда да проследим някой Абдул, който да ни отведе до друг Абдул, а той — до Халил.

— Да. Но лично аз предпочитам Халил да е подплашен и изолиран от контактите си. Знаем за три блока с тайни апартаменти в Манхатън — напомних му. — Трябва да ги следим денонощно.

— Правим го.

— Сигурен съм обаче, че благотетелите му са му осигурили място, което не е било използвано досега.

Парези обмисли всичко това и заключи:

— Няма да е лесно да намерим този тип по обичайния начин.

— Но ще го намерим.

— Да. Убийците винаги оставят следи, а понякога се прецакват на местопрестъплението.

— Правилно. А ние имаме предимството да познаваме поне един от хората, които е замислил да убие.

Капитан Парези като че ли си припомни, че той също може би е в списъка на Халил, и каза:

— Ще обсъждаме личната безопасност в кабинета на Уолш.

— А сега може би е по-добре да обсъдим мисълта ти какво друго се кани да направи Халил, за да се отплати на благотетелите си — отвърнах.

Той помълча няколко секунди, после каза:

— Ще е преливане от пусто в празно. Не разполагаме с никаква информация за тази възможност.

— Трябва обаче да мислим и за това и да потърсим данни за по-мощна терористична атака — посочих.

— Трябва да го задържим бързо, за да не ни се налага да се безпокоим за това — уклончиво отговори той. — Ще му зададем тези въпроси, когато го пипнем.

Явно капитан Парези не искаше да се спира на въпроса, който сам беше повдигнал. Или най-малкото не искаше да се спира на него заедно с мен.

Винс Парези е свестен тип, честно ченге и подобно на мен, беше попаднал в различен свят на криминално правосъдие от онзи, в който беше работил преди. Бяхме се нагодили към новите обстоятелства и се надявахме, че правим правилните неща за истината, справедливостта и американския начин на живот. И мисля, че в повечето случаи беше така — само дето от време на време изникваше нещо шантаво и ни се казваше да си затваряме устата. А като доказателство, че сме аутсайдери, нито веднъж не поискаха от нас да вършим неща, които могат да повдигнат въпроси. Искам да кажа, че тия неща ги правя на своя отговорност.

Парези явно беше на същата вълна, понеже каза:

— Усещам, че май мислиш да се занимаваш с проблема на своя глава. Така че нека те посъветвам нещо — недей. Но ако все пак решиш да го правиш, бъди внимателен и гледай да успееш. Издъниш ли се, ще повдигнат обвинения срещу теб. А ако не си внимателен, ще си мъртъв. — И добави: — това извън протокола.

Не отговорих — за протокола.

Парези си погледна часовника.

— Закъсняваме с една минута. — Стана и тръгна към асансьорите.

С папката ми, разбира се.

Изчаках още минута и го последвах.

Том Уолш не коментира закъснението ми поради факта, че Джордж Фостър също го нямаше. Освен това забелязах, че Парези е успял да се отърве от папката ми за Халил.

Уолш ме погледна.

— Джон, нека да започна с това, че си свършил изумителна работа по този случай и оценяваме твоята всеотдайност, особено предвид сериозното раняване на Кейт и стреса, под който...

— Благодаря.

— След обмисляне на ситуацията и след като се посъветвах с капитан Парези, настоятелно те съветвам да си вземеш отпуска, за да можеш да си със съпругата си по време възстановяването ѝ.

Не отговорих.

Той се опита да подслади сделката.

— Разбира се, отпуската ще е платена.

— Колко време? — попитах.

— Един месец. — И добави: — А може и повече.

— Всичко това ще приключи в рамките на седмица — осведомих го.

Той не коментира предсказанието ми, а продължи:

— Бих те посъветвал да стоиш в апартамента си и да излизаш само за покупки и други належащи нужди.

— Мога ли да гледам Янките?

— Не. Ще имаш предостатъчно време да напишеш доклад за инцидента и да ми подготвиш конфиденциална записка относно всичко, което знаеш за Асад Халил и за случилото се преди три години.

Хвърлих поглед към Парези. Очаквах да каже на Уолш:

„Том, Джон току-що ми даде цяла папка точно по тази тема. Ще ти направя фотокопие“.

Капитан Парези обаче не каза това. Капитан Парези беше прецакван от ФБР толкова много пъти, че предпочиташе да запази това за себе си. Защо да споделя информация? Никой не го прави.

Естествено, фантазиите му бяха, че той и детективите му (без детектив Кори) ще намерят Асад Халил без помощта на ФБР. Конкуренцията е хубаво нещо. Не сме никакви социалисти. И определено не сме екипни играчи. Ние сме индивидуалисти. Американци. Каубои.

— Джон? — каза Уолш.

Погледнах го.

— Току-що казах, че бих искал този доклад и записката в рамките на седемдесет и два часа.

Прииска ми се да го уведомя, че след седемдесет и два часа всички може да сме мъртви. Така нямаше да ми се налага да пиша тъпия доклад за инцидента и идиотската записка. Но се сдържах и отговорих:

— Няма проблем.

— Молбата ти за отпуски няма да остави негативен отпечатък върху кариерата ти — увери ме той. — Нищо лошо няма в това да искаш да си със съпругата си в подобен момент.

Това започваше да става малко досадно, да не говорим, че и глупаво. Така де, тук нямаш кариера. А договор. И някой ден ще взема да седна да го прочета и да видя какво трябва да направя, за да се разкарам оттук.

Уолш май си помисли, че мълчанието ми означава колебание или че не вярвам на думите му, така че добави:

— Ще сложа в досието ти похвала, с която ще ти благодаря за службата ти като цяло и за изключителната ти работа по този случай.

— Аз също — вметна Парези.

Благодаря ти, Юда. Май колкото по-малко казвах, толкова повече получавах. Ако можех да си държа устата затворена за десет минути, сигурно щях да спечеля безплатно возене с такси и карта за градския транспорт. Обаче просто исках да се махна оттук и затова казах на Уолш и Парези:

— Оценявам загрижеността и вниманието ви.

— Този случай, подобно на всички останали, е засекретен и с ограничен достъп — напомни ми Уолш. — Подписал си декларация, че няма да обсъждаш, разкриваш и разгласяваш нищо, свързано с работата ти тук.

Погледнах си часовника.

— И ще те помоля също така да не обсъждаш случая с никого от службата, нито с градската полиция или който и друг правозащитен орган или разузнавателна агенция, освен ако лично не съм ти разрешил — добави той.

— Ясно.

— Същите ограничения се отнасят и за Кейт — напомни Уолш.

— Добре. Приключихме ли?

— Не. Върху случая има информационно затъмнение, наредено отгоре — продължи той. — Така че не е нужно да казвам, че не бива да разговаряш с журналисти.

После премина на следващата тема.

— Помолих Винс — кимна към капитан Парези в случай, че съм забравил кой всъщност е Винс — да осигури охрана за теб и за Кейт.

— Във фоайето на блока ти денонощно ще има хора от ОСО — осведоми ме Парези.

Имаше предвид отдел „Специални операции“ — хората, с които бях работил миналата седмица при наблюдението на иранския дипломат. Те са част от Антитерористичната спецчаст и са предимно детективи от НЙПУ, но сред тях има неколцина агенти на ФБР. Специалността им е не само наблюдение, но и контранаблюдение и охрана. Добри са в работата си, но можех да ги подхлъзна, ако ми се наложи.

— Вие двамата също трябва да си осигурите подобна за защита — посъветвах ги.

— Двамата с капитан Парези вземаме необходимите мерки — отвърна Уолш.

— Добре. Значи една грижа по-малко.

Всички решихме, че това е смешно, и се усмихнахме одобрително. После ги осведомих:

— Няма да позволя да ме следят.

Последва мълчание, след което Уолш каза:

— С теб *ще има* хора, когато си навън.

— Мога и сам да се грижа за себе си — напомних им. — Имам си и оръжие.

— Виж какво, Джон, не искаме да губим още един човек — рече Парези, усмихна се и поясни: — Дори теб. Ти, аз, Том, Джордж и може

би още някои ще получим охрана от ОСО. Така може и да пипнем онзи тип.

Та като стана въпрос за това, казах на Уолш:

— Все още съм склонен да играя ролята на примамка.

— Мисля, че вече всички сме примамки — отвърна той.

— Позна. — Уолш най-сетне бе стигнал до безрадостното заключение, че няма идея как да открие Асад Халил — освен ако не остави самия Халил да намери нас. Официално всички бяхме под закрилата на полицията и ФБР, но, за съжаление, бяхме жива стръв. Така че имах правото да напускам апартамента си за покупки и други „належащи нужди“. В действителност — и извън протокола — Уолш и Парези не даваха и пет пари къде ще ходя, стига да съм съгласен да не се отказвам от охраната си.

Добър план, но не беше мой. Моят план не предвиждаше да бъда следен от ченгета и агенти на ФБР, които можеха да подплашат Халил, да арестуват Халил и дори да убият Халил. Моят план включваше само двама души — Джон Кори и Асад Халил.

— Джон, в този случай може да има роля за теб и вероятно тя е именно тази — каза Парези.

Не отговорих.

— Типично шпионска работа — обясни ми Уолш. — Официално си вън от случая, но неофициално си примамката.

— Схванах.

— Добре. Съгласен? — попита той.

По-добре яйце в ръката вместо птица в небето и тъй нататък.

— Съгласен.

— Ще носиш бронежилетка, когато излизаш — осведоми ме Парези. — Ще ти дадем GPS предавател и радиостанция, за да можеш да говориш с охраната, докато си навън. Знаеш процедурата.

Кимнах.

— Можеш да вземеш всичко това от Техническия отдел на търговане.

— Добре.

С това темата май се изчерпа.

— Поискахме утре следобед медицински хеликоптер на НЙПУ да вземе Кейт и да я прехвърли в Белвю — каза Уолш.

— Хубаво. Ще дойда.

— Добре — рече Уолш. — Някой ще ти прати съобщение или ще ти се обади за часа на излитане от площадката на Трийсет и четвърта улица.

— Хубаво.

Уолш си погледна часовника, после мен.

— Някакви въпроси? Нещо неясно?

— Да — казах аз. — Струва ми се, че Асад Халил трябва да се отплати на хората, които са финансирали пътуването му дотук и са му осигурили информация и логистика. Нали така?

— Съгласен съм, че има помощници. Но нямам представа как трябва да им се издължи. — И добави: — Може би онова, което прави в момента, е достатъчна отплата.

— Не мисля — казах аз.

— Е, можеш да си сигурен, че не си първият, който се е сетил за това, детектив. Вашингтон си дава сметка за положението и контраразузнаването работи.

— Добре. От Вътрешна сигурност смятат ли да вдигнат нивото на тревога?

Естествено, Уолш се опитваше да ме постави на мястото ми. Така наречената Голяма картина, ако изобщо съществуваше, не ми влизаше в работата, освен ако и когато Том Уолш или някой над него не я направи моя работа. Точно така се стигна до 11/9.

Погледнах през прозореца към мястото, където се бяха издигали Близнаците.

— Просто имах чувството, че трябва да го спомена.

— Благодаря. Ще бъде включено в протокола — увери ме той.

— Самата среща е извън протокола — изтъкнах аз.

— Срещата е административна. Нещо друго?

Ами, да, Том. Искам да ти кажа за Борис, който може да ни бъде важен източник за залавянето на Асад Халил. Но ти си такъв задник, Том, че ще спестя това за себе си. Или може би вече знаеш за Борис и спестяваш информацията за себе си. Така или иначе, „начукай си го“.

— Джон?

— Нищо друго.

— Добре. — Той се изправи, аз се изправих, капитан Парези също се изправи.

— Благодаря за отделеното време и мненията ви, господа — каза Уолш и продължи с кратка реч: — Случаят е сложен за нас не само в професионален, но и в персонален план.

„Да де. Някой се опитва да ни убие“.

— Но най-добрият начин да го разрешим задоволително е да оставим настрана личните си чувства и да следваме процедурите и директивите — продължи той.

На мен ли говореше?

Уолш премина на фазата агитиране:

— Не става въпрос за нас, а за сигурността на страната ни. Именно затова сме тук и именно върху това работим. Нямам съмнение, че ние, със съдействието на колегите ни във войната срещу тероризма, ще въздадем справедливост на този човек.

Всички се ръкувахме и двамата изпратиха поздрави на Кейт, после двамата с Парези се втурнахме към вратата. Аз се добрах пръв до нея, но точно преди да изляза, Уолш ме спря.

— Джон, искам да ми отделиш още минутка.

— Отбий се при мен, преди да си тръгнеш — каза ми Парези. Върнах се в кабинета на Уолш, но не седнах.

— Пристигна неофициално оплакване, препратено ми от Държавния департамент — каза той. — Става въпрос за инцидент, който уж се случил по време на наблюдението ти миналата седмица в казино Тадж Махал в Атлантик Сити.

— Съжалявам, че използвах служебната си кредитна карта за купуване на жетони — отвърнах.

— Всъщност свързано е с нападение върху ирански дипломат от ООН в мъжката тоалетна.

— Нека да си проверя записките и ще ти се обадя.

Той ме изгледа за момент.

— Преди си показвал склонност към грубо правосъдие. После напомни: — Тук не работим по този начин.

— Правилно.

— Не се занимаваме с разплата — добави той. — Нито с лични отмъщения.

— Ясно.

Уолш смени темата.

— Защо мислиш, че всичко ще приключи в рамките на една седмица?

— Предчувствие — отвърнах.

Той обмисли отговора ми и каза:

— Предполагах, че имаш по-логична причина за това твърдение.

— Добре. Ето как стоят нещата. Халил е започнал с убийството на онзи Фарид и скриването на тялото му, след което продължи с Уигинс, Кейт, семейство Хейтам, шофьора на лимузината и бакшиша. И всичко стана толкова бързо, че няхаме никаква идея, нито време да реагираме. Сега сме си отворили очите на четири и очакваме следващия му удар. И да не забравяме, че не посегна на мен, когато му се беше отворила възможност. Не искам да прекалявам с лъвската метафора, Том, но той си играе на котка и мишка с мен и с нас. Убиването е второстепенно в играта, а той определено има план за нея, план, който включва мен и може би теб, Винс и Джордж, както и други, за които засега не предполагаме. Но той знае, че не може да започва да очиства хора един след друг и да очаква, че следващата му жертва просто де седи и ще чака смъртта си. Затова ще се случи ето какво. Халил ще действа бързо, най-вероятно в рамките на една нощ и когато открият първия труп, последната жертва вече ще е мъртва. Всичко е планирано и готово за изпълнение — заключих аз. — Съжалявам, че не мога да ти кажа за коя точно нощ става дума, но не мисля, че Халил ще се мотае тук повече от седмица.

Няколко секунди Уолш мълча, после каза:

— Това предполага, че Халил наистина планира да убие още хора.

— Да, това е предположението ми. Но може и да греша. Може да е приключил — с изключение на мен.

Уолш кимна в знак на съгласие.

— Да, може би ти си единствената причина да е все още тук.

— Това ще се разбере.

Уолш не отговори на коментара ми.

— Но може пък вече да се е махнал. Може тук да е станало твърде напечено за него.

— Тук е.

— Ами... добре тогава. Нали искаме да е тук.

— Аз искам да е тук.

Уолш ме изпрати до вратата и ми напомни почти импровизирано:

— Ако го намериш и ако го убиеш — и ако не успееш да докажеш, че е било при самозащита, — ще ти бъде повдигнато обвинение в предумишлено убийство.

Не отговорих.

— Този тип ни трябва жив — добави той.

— Защо?

— Защото жив е по-ценен, естествено. Освен това ние не убиваме хора. И дори не ги удряме в слабините. А ги изправяме пред федералния съд като обикновени престъпници.

Не смятах, че идеята е особено добра, но премълчах.

— Асад Халил ще влезе в затвора — увери ме Уолш. — Завинаги.

— Не можем да сме сигурни, Том.

— Разбира се, че можем. — Уолш стигна до сърцевината на въпроса. — За теб убиването на Асад Халил е свързано не толкова с личната ти защита или защитата на Кейт, колкото с чистото и просто отмъщение. Око за око. Искам обаче да се замислиш дали доживотният затвор не е по-лош от смъртта. — И добави: — Това се отнася както за Халил, така и за теб.

— Асад Халил е повече от заслужил смъртно наказание, но и двамата с теб знаем, че правителството никога не иска смъртни присъди в подобни случаи, дори когато става въпрос за масови убийства — посочих аз.

Уолш се замисли, после каза:

— Не искаме да създаваме мъченици на исляма. А да гният зад решетките.

И също така не искаше да разстройваме световната общност с примитивните закони, предвиждащи смъртно наказание. Нямах желание да споря с него. Исах да успокоя нещата, така че казах:

— Разбирам позицията ти.

Естествено, Уолш не ми повярва.

— Помисли за себе си, за Кейт и за страната.

— Непрекъснато го правя, Том.

— Искам да ми обещаеш, че ако разполагаш или получиш някаква информация за местоположението на Халил или ако той се свърже с теб, ще ме уведомиш незабавно.

— Че какво друго да правя с тази информация?

— Ако не можеш да ми обещаеш това, преди да излезеш оттук, то аз ти обещавам, че ще направя всичко по силите си да те задържа за твое добро. С гривни на глезените, домашен арест, изобщо пълната програма.

Мисля, че блъфираше. Искаше да съм навън с хора, които да ме следят. Аз бях най-добрият му и може би единствен шанс да се добере до Асад Халил. От друга страна, не трябваше да наричам това блъф, ако исках да остана свободен.

— Джон?

Погледнах го в очите.

— Разбирам, че не става дума за мен — казах му. — Можеш да разчиташ, че ще те държа напълно в течение, ще координирам всичко със службата, няма да се отдалечавам от охраната и че ако по някакъв начин установя контакт със заподозрения, ще следвам всички правила относно използването на оръжие. — И добавих — Обещавам.

Това като че ли го направи щастлив.

— Добре — каза той и побърза да ме увери: — Постъпваш правилно.

— Зная.

Скрепихме сделката с ръкостискане и излязох от кабинета с мисълта, че е прав и че онова, което бях казал току-що, е наистина правилно и най-доброто за всички.

Отмъщението не е справедливост.

Но още преди да стигна до асансьорите се бях върнал до момента, когато видях как Халил прерязва гърлото на Кейт.

Моментните пристъпи на здрав разум са наистина плашещо нещо.

Слязох до двајсет и шестия етаж да взема някой неща от бюрото си, но преди да го направя, отидох до бюрото на Гейб да потърся неговото копие от папката на Халил. Намерих я в шкафа, със същия етикет — „Програма Ислямска общност“.

Забелязах друга кутия, отбелязана с Хейтам — „лични“. Отворих я. Вътре нямаше кой знае какво — предимно дреболии, но забелязах Коран на арабски, както и книга с арабски поговорки на английски, с отбелязани страници. Отворих я на една от тях и прочетох подчертаната поговорка:

„Смъртта се бои от него, защото има сърце на лъв“.

Върнах книгата в кутията и видях снимка в рамка, две усмихнати привлекателни жени, явно жената и дъщерята на Гейб. Загледах ги. Давах си сметка, че тези две жени са мъртви, убити най-хладнокръвно от Асад Халил. Можех да разбера мотивите и противната логика на другите покушения, но дори след десетилетие работа в областта все още се шокирах от лишените от мотиви убийства — извършени просто така, заради спорта. И те искаха този тип да бъде заловен жив?

Затворих кутията и отидох при бюрото на Кейт. Взех червен флумастер и написах на блока хартия:

„Добре дошла отново, скъпа. С любов, Джон“.

Върнах се при бюрото си и прослушах гласовата си поща, като прескочих повечето съобщения. Търсех обаждане от Асад Халил. Бях му дал служебния си телефон преди три години с молбата да звънне да се видим, когато отскочи отново насам. Господин Халил не се беше обаждал, но пък разлагаше с мобилните телефони на Кейт и Гейб, така че вече имаше всичките ми телефонни номера и бях сигурен, че ще го чуя.

Влязох в компютъра, проверих имейлите си и разпечатах няколко. Разпечатах също и десет екземпляра на разпратената от НЙПУ снимка на Асад Халил и ги сложих в папката на Гейб.

Хората започнаха да се връщат от обяд, за да видят как върви войната с тероризма. Не исках да се вълличам в разговори с колегите,

така че заключих всичко и тръгнах към асансьорите.

Трябваше да мина през техническия отдел да си взема проследяващото устройство и жиците, но забравих. Май трябваше да се отбия и при капитан Парези, но бях подложен на много силен стрес, който явно се отразяваше зле на паметта ми.

Излязох навън, качих се в джипа и отидох до Мъри Стрийт да видя сцената на последното — надявах се — престъпление на Халил.

Паркирах срещу сградата на Държавни приходи и си представих улицата в неделя следобед. Никой не живееше в този квартал и офисите са били затворени, така че улицата би трябвало да е била почти пуста. Асад Халил не я беше подбрал напосоки. Донякъде познаваше района — или лично, или най-вероятно от информация от някой с по-голям опит в Ню Йорк. Онова, което виждах при тези убийства, бе крайният продукт на доста компетентна и добре информирана група, живееща и работеща в Ню Йорк. Халил беше убиецът звезда, останалите бяха негови представители, мениджъри и букмейкъри.

Напуснах Мъри Стрийт и продължих към апартамента си на Източна 72-ра.

Жилищният ми блок е от осемдесетте, безличен, но доста скъп, подобно на повечето жилищни сгради в Горен Ист Сайд. След 11/9 цените на наемите и на имотите в Манхатън се сгромолясаха, като в зона на военни действия, но след като мина около половин година, без да бъдем атакувани с антракс и без да гръмнат някоя мръсна бомба, отново скочиха до ненормални височини.

Влязох в подземния гараж и извадих глока. Обикновено не се прибирам с пистолет в ръка, освен ако някой задник се опитва да паркира на моето място, но в последно време нещата се бяха променили и както ми каза навремето един стар патрулен полицай:

„Най-сигурният начин да си изгубиш главата е като си я завреш в задника“.

Огледах се, паркирах и тръгнах към асансьора, като държах папката с лявата си ръка, а дясната стискаше дръжката на пистолета в джоба ми.

Във фоайето веднага забелязах някакъв тип, седнал на стол до отсрещната стена. Носеше джинси и оранжева риза с някаква емблема — доставчик. Всъщност на масата до него имаше две кутии за пица.

От мястото, където бе седнал, можеше да вижда входната врата и асансьора на гаража, а така също вратата към аварийното стълбище, товарния асансьор и пътническият асансьор. Сега обаче гледаше към мен.

Портиерът Алфред ме поздрави от бюрото си, но не му обърнах внимание и тръгнах към доставчика, който се изправи, когато го приближих. Пицарията на Марио — най-добрата в НЙ. Бях деветдесет и девет процента сигурен, че е ченге, което е добра вероятност за почти всичко в живота, но не и за такива неща като да се опиташ да пресечеш оживена улица или да внимаваш да не ти светят маслото.

Докато го доближавах с ръка в джоба, попитах:

— По работа ли?

Той кимна.

— Детектив Кори?

— Същият.

— Аз съм детектив А. Дж. Настаси, от „Специални операции“. Зачислен съм към охраната ви — обясни ненужно и ми напомни: — Срещали сме се няколко пъти.

— Вярно.

Познавам доста мъже и жени от „Специални операции“, но непрекъснато приемат и нови, тъй като броят мюсюлмани, които трябва да бъдат следени, неизменно расте.

— Знаете ли защо ми е необходима охрана? — попитах го.

— Инструктиран съм.

Извадих една от снимките на Халил от папката.

— Знаете ли кой е този тип?

— Имам същата снимка — отвърна той.

— Да, но знаете ли кой е?

— Казаха ми, че е професионален убиец, чужденец, въоръжен и опасен — отговори Настаси. — И че е възможно да се маскира.

— Абсолютно правилно — казах и допълних: — Това е най-лошият кучи син на планетата.

— Ясно.

— Имате ли бронезилетка?

— Не излизам от къщи без нея.

— Добре. В кутиите наистина ли има пица?

Той се усмихна.

— Не.

Денят май не се очертаваше щастлив.

Побъбрихме известно време за процедурите, на колко смени ще се редуват, какъв е планът на коридорите, кога смятам да излизам и да се прибирам и така нататък.

— Работете с дежурните портиери — посъветвах го. — Те познават живеещите, някои от обичайните посетители и доставчиците.

— Разбрано.

— Кого трябва да уведомите, когато излизам от сградата?

— Всъщност имам писмени инструкции и телефони за вас — каза той и ми подаде запечатан плик.

Прибрах го в джоба си и отидох при Алфред, който беше останал зад бюрото си. Той ме поздрави отново и попита:

— Проблем ли има, господин Кори?

— Ти как мислиш, Алфред?

— Ами... не съм сигурен какво става.

— Е, тогава ще ти кажа. Разбира се, знаеш, че не работя за Агенцията за опазване на природната среда, нали?

— Да, господин Кори, зная.

— И че госпожа Кори не е келнерка на коктейл партита, както ти каза.

Той се усмихна неуверено.

— Подозирах, че се шегува.

— Точно така. Всъщност и двамата работим в правозащитната система.

— Да, господине. Известно ми е.

На сутринта на 11/9 двамата с Кейт бяхме пристигнали тук поотделно, почернели от пушек и сажди, а Алфред стоеше тук със сълзи в очите.

Алфред е свестен тип, харесва и мен, и Кейт. Харесваше и бившата ми жена Робин, неоснователно високоплатената адвокатка на престъпници. Апартаментът беше неин. Когато се разделихме, Робин ми даде парите за наем за седем години, всички мебели и някои полезни съвети.

„Дай го под наем, както е обзаведен, и ще натрупаш пари“.

Но Джон ергена малко го мързеше да се мести, пък и ми харесваха кварталните барове и южният изглед от балкона. Кейт също

хареса блока и квартала, така че още сме тук.

Освен това сградата се охранява и сега беше един от онези редки моменти, когато бях доволен от електронните ключалки, охранителните камери и денонощния портиер, който не би пуснал с лека ръка Джак Изкормвача.

Като стана въпрос за това, сетих се да попитам нещо Алфред.

— В блока има ли апартаменти без наематели? Например апартаменти на някакви фирми?

— Не, господине.

Извадих снимка на Асад Халил и я сложих на тезгяха.

— Детектив Настаси даде ли ти такова нещо?

— Да, господине.

— Задължително да предадеш снимката на следващия портиер.

— Зная.

— Добре. Да съм получавал някакви доставки? Тиктакащи пакети и тъй нататък?

— Не, господине. Само съботната поща.

Зачудих се дали колегите ми не са сложили бръмбари в апартамента или дали колегите на Асад Халил не са се вмъкнали в него, за да отмъкнат резервните ми ключове.

— Някой да е влизал в апартамента ми? От телефонната компания? Или електротехник?

Алфред провери книгата за посетители.

— Никой не е идвал, докато ви нямаше. — После попита: — Как мина уикендът ви?

— Интересно. — Знаех, че трябва да му кажа. — Госпожа Кори претърпя малък инцидент и ще отсъства два-три дни.

— Съжалявам.

— Добре е — уверих го. — Но няколко седмици и двамата ще работим въкъщи.

— Да, господине.

— И не очакваме посетители и доставки.

Алфред не е глупак и работи тази работа вече двайсетина години, така че е виждал какво ли не — неверни половинки, семейни скандали, може би някоя и друга елитна проститутка, купони, излезли извън контрол, и Бог знае какво още. С две думи, един манхатънски портиер знае кога да бъде нащрек и кога да гледа в друга посока.

— Имам багаж в джипа — казах му. — Моля те, кажи да го качат в апартамента ми.

— Да, господине.

— И се погрижи джипът да бъде заключен. Нека прислужникът в гаража даде резервните ключове на теб. После ще ги взема.

— Да, господине.

Има ред малки, но важни неща относно личната безопасност, които не бива да се забравят, и съм съветвал безброй свидетели, информатори и други изложени на риск как да вземат предпазни мерки. А ето че сега трябваше сам да следвам собствените си съвети. Така де, ако някой наистина иска да се добере до теб, ще го направи; не е нужно обаче да му улесняваш живота. Всъщност най-добрият начин да предотвратиш нападението е пръв да спипаш другия.

Отидох до кутиите във външното фоайе и си взех пощата, която се състоеше предимно от сметки и каталози. Единственото нещо, което изглеждаше подозрително, бе плик от „Рийдърс Дайджест“, който ми съобщаваше, че вече съм спечелил пет милиона долара.

Отидох при асансьорите и се качих на 34-ти етаж. Когато двамата с Кейт слизахме със същия асансьор в събота сутринта, най-големите ми грижи бяха свързани с движението през почивните дни в окръг Съливан, качеството на хотелската стая и това, че ще трябва да скачам от самолет.

А в същото време Асад Халил бе прекосявал страната с чартърния „Сайтейшън“ и пътищата ни щяха да се сблъскат, но само той бе знаел това.

Не играя много добре ролята на жертва и обичайната ми мярка да не ставам такава се състои в това да съм сигурен, че имам резервен пълнител за пистолета. Определено не ми харесваше идеята да бъда дивеч за този кучи син и да ми се налага по цял ден да се озъртам през рамо. А онова, което наистина ме вбесяваше бе, че проклетият задник си беше въобразил, че може да ме заплашва, да се опита да убие жена ми и да оцелее, за да го разказва на внуците си.

Ако Асад Халил си мислеше, че той е вбесен, значи нямаше представа какво представлява това състояние.

Влязох в апартамента си с ключ в лявата ръка и „Глок“ в дясната.

Познавам жилището си много добре и пет минути по-късно бях проверил всяко помещение и килер. За негова радост, Асад Халил го нямаше.

Потърсих също и следи, че някой е влизал, но нищо не изглеждаше пипано, макар да ми бе трудно да преценя за шкафчето и тоалетната масичка на Кейт, които винаги изглеждат като след взлом.

Следващият ми приоритет беше барът, където си налях малко обяд.

Седнах на бюрото в дневната и се обадох в Регионалния медицински център Катскил. Представих се като Джон Кори и се поинтересувах за съпругата си, Кейт Мейфийлд Кори. Сестрата от интензивното ми съобщи, че нямат пациентка с такова име, което бе правилният отговор.

— Обажда се Лудия Джон — казах аз.

Мълчание, после:

— О... да... — Увери ме, че Кейт е добре.

— Все още ли е интубирана?

— Да.

— Кога ще я изпишат?

— Тук пише утре сутринта — отговори сестрата.

— Добре. Моля, кажете й, че Лудия Джон я обича и че ще дойда за изписването.

— Ще й предам — каза тя.

Затворих и разпечатах плика, който ми бе дал детектив Настаси. В общи линии беше записка на ФАТС, която ме уведомяваше за статута ми на охранявана персона. Към това имаше няколко имена, телефонни номера и имейли на хора от отдел „Специални операции“, на които да докладвам кога ще излизам и къде смятам да ходя. Освен човека или хората във фойето трябваше да има наблюдатели извън блока, но трябваше да ги предупреждавам най-малко един час по-рано, че ще излизам, за да осигурят мобилен екип, който да ме последва.

Трябваше да нося проследяващото устройство, жиците и бронежилетката и да установя радио и телефонна връзка с мобилния екип. Някой трябвало да ми се обади или да ме посети, за да отработим всичко това.

Мобилните екипи на „Специални операции“ са много опитни в наблюдението и контранаблюдението първите наблюдават и/или следят заподозрения, а вторите наблюдават или следят дали първите са наблюдавани или следени, но понякога назначават прекалено много хора за едно нещо. Представих си как вървя по улицата, следван от дузина детективи и агенти на ФБР и половин дузина необозначени автомобили, пълзящи покрай тротоара.

С две думи, дори да беше сляп като шейх Омар Абдел-Рахман^[1], Асад Халил нямаше как да не забележи, че не съм сам. Искам да кажа, че ако това бе просто защитна операция, можеше и да проработи. Но ако от мен се очакваше да бъда стръв в капана, Лъва нямаше да ме ухапе.

Подозирах, че Уолш и онези, пред които се отчита, не са съвсем наясно що за операция всъщност провеждат. Полицията и ФБР често използват примамки или хора под прикритие при удари, разбиване на канали за наркотици и т.н., но официално никога не е изправял човек като движеща се мишена за известен убиец. Подобно нещо не е безопасно за човека или за цивилните, които могат да се окажат на пътя на куршумите. Както винаги, има си правила — но има също реалност и целесъобразност.

Знаех, че Том Уолш, Винс Парези и Джордж Фостър също имат охрана, но се чудех дали тя е явна с униформени ченгета и обозначени коли, като охраната на кмета, или скрита като моята. Предполагам, че характерът на охраната би трябвало да зависи от това дали тримата господа са склонни да играят ролята на стръв, или просто държат да останат живи.

Докато се наслаждавах на мисълта как Том Уолш го карат на работа в бронирана кола, мобилният ми телефон иззвъня. Търсеше ме Парези.

Изкушението да не отговоря на шефа си беше огромно, но исках отрано да демонстрирам пълното си съдействие и добро поведение, което по-късно щеше да стане лошо, така че приех обаждането.

Шефът прескочи любезностите и мина направо по същество.

— Трябваше да се отбиеш при мен, преди да си тръгнеш.
— Съжалявам. Толкова съм стресиран...
— Трябваше да минеш и през Техническия отдел.
— Днес ли?
— Ще пратя някой да ти ги донесе.
— Чудесно. Вкъщи съм си.
— Срещна ли се с човека от СО?
— Детектив А. Дж. Настаси, доставчик от „Пицарията на Марио“. Доста бързичко е цъфнал тук. Още преди да се съглася да ме охраняват.
— Цъфнал е, Джон, за да се увери, че никой не е влязъл в апартамента ти и не те дебне там.
— И правилно — похвалих го аз. — Вие тримата с охрана ли сте?
— Не ми се вярва, че сме мишени — отвърна той. — Но иначе, да, вземаме необходимите предпазни мерки.
— Няма да е зле да пратиш жена си извън града за известно време, капитане — посъветвах го.
Той не отговори и си помислих, че може би трябва да уточня коя точно жена имам предвид. Не можеше да прати всички. Много скъпо щеше да му излезе.
— Прочете ли записката относно режима на охрана? — попита той.
— Два пъти.
— Някакви въпроси?
— Никакви.
— Добре. Том ми каза, че разбираш, че това е екипно начинание.
— Точно така.
— Аз съм прекият ти началник. И нося отговорност за теб. Така че не ме прецаквай.
Аз пък бях мишена за побъркан терорист, а шефът ми се тревожеше единствено за кариерата си.
— Екип сме — отвърнах.
— Добре. — Последва кратко мълчание. — Джон, може да поискаме от теб да посетиш определени места.
— Сериозно? Париж ли имаш предвид?

— Места, до които можеш да стигнеш пеша, с автобус, метро или такси.

— Аха, схванах. Места, където Халил би могъл да ме проследи и където сте разположили ударни отряди.

— Нещо подобно.

— Май не съм чак толкова защитен от посегателство.

— Ти сам изяви желание за тази роля — напомни ми той.

— Къде ли ми е бил акълът?

— Естествено, решението си е твое.

— Виж какво, нямам нищо против да съм стръвта в капана, но ако прекалите с охраната ми, ще подплашите Лъва.

— Предпочитам това, отколкото да допусна Лъва да те убие.

— Сигурен ли си?

Парези игнорира въпроса ми.

— Шансовете наблюдаващият екип да засече Халил, преди той да засече теб, са много големи.

Замислих се над думите му.

— Е, и двамата знаем от опит, че нещата могат да се развият и другояче. Ето обаче едно нещо, върху което да поумуваш — Халил не работи сам. Той има мрежа тук, хора, които са подготвили мисията му. Така че не мисля, че самият Асад Халил ще кисне под уличната лампа и ще чака да изляза от апартамента си. А ще са хора, чиито лица не познаваме и които ще поддържат връзка помежду си и с Халил. И когато се появи възможност, Халил ще се появи за срещата си с Джон Кори.

Парези помълча няколко секунди, после попита:

— Наистина ли мислиш, че разполага с такива ресурси тук?

— Наистина. И смятам, че които и да са, тези хора не са нови в играта и познават терена. Само си помисли какво направи Халил досега — посочих. — Това не е дело на единак.

— Знам... но ние сме винаги по-добри и по-умни от тях. Е, почти винаги.

— И както винаги, контранаблюдателният екип ще се оглежда за всеки, който може би върви след нас — продължи той. — Или след теб.

Когато правиш подобни неща — следиш хора, оглеждаш се за такива, които следят теб, залагаш капани и цялата останала веселба —

никога не можеш да си сигурен как точно ще се оплеска всичко. Така че реших да не споря за подробностите.

— Предложението ми да съм стръв си остава.

— Добре. — Парези премина на по-весели теми. — Полицейският хеликоптер, който ще вземе Кейт, ще излети от площадката на Източна трийсет и четвърта точно в седем сутринта. Кейт ще бъде преместена в Белвю. В шест и половина пред блока ще те чака кола.

— Благодаря.

— И спокойно можеш да ми се обаждаш с всякакви въпроси, мисли или информация, която си спомниш или получиш.

— Ще го направя.

— И се пази.

— Ти също.

Затворихме и си налях още една доза. Взех също предплатения си мобилен телефон от барплота в кухнята. Важно е да имаш такъв апарат, ако си дилър на наркотици, кръшкащ съпруг, терорист или просто честен тип като мен със служебен телефон, който не иска данъкоплатците да поемат върху плещите си и частните му обаждания.

Взех питието си и се настаних в креслото си „Ла-3-Бой“. Така обичам да се правят нещата — лъскава кожа, променяща наклона си облегалка за четене, гледане на телевизия, спане или за да се преструваш на умрял, когато жена ти иска да ѝ помогнеш с миенето на чиниите. Избрах полулегнало положение за пиене на скоч и набрах номера.

— Карнс Инвестигейтив Сървисиз — отговори женски глас. — С какво мога да ви помогна?

— Обажда се Джон Кори — казах аз. — Бих искал да говоря с господин Карнс.

— В момента го няма. Да му предам нещо?

— Да, аз съм приятелят на госпожа Карнс. Трябва да говоря с него.

— Тъъ... вие сте...?

— Приятел от колежа на Карнс.

— О... помислих, че... Изчакайте, моля.

Записан глас ми благодари за обаждането и ме подкани да изчакам. Последва записаната раздувка:

— В „Карнс Инвестигейтив Сървисиз“ работят много вещи и квалифицирани мъже и жени с дългогодишен опит в правозащитните органи. Ние предлагаме експертна помощ в области, свързани с проучването на личните и професионалните истории на бъдещи служители. Моля, изчакайте.

Последва възторжената мелодия от „Бонанза“, която напълно ме убеди, че съм се обадил на подходящите хора.

Както и да е. Старото ми приятелче, бивш детектив първа степен в НЙПУ Дик Карнс беше работил за кратко в Антитерористичната спецчаст, където наред с другите неща научи и как точно работят федералните. После напусна ФАТС и основа агенция, която правеше проучвания на хора, кандидатстващи за държавна работа. В старите времена това нещо се вършеше предимно от ФБР, но, както вече казах, новата мода се нарича аутсорсинг — ФБР има по-важни неща за вършене, отколкото да проверява някой си Рамзи Рашид, който иска да работи в „Охрана и безопасност“ на летището.

По-важното за мен бе, че Дик Карнс беше събрал голяма база данни и имаше добри връзки в различни правителствени агенции, в това число и ФБР, с които си помагаша взаимно в работата.

В слушалката се чу гласът на самия господин Карнс.

— От колко време продължава това?

— Откакто беше на смяна от полунощ до осем, а аз — от четири до полунощ.

— Не си пил от пиячката ми, нали?

— Нима бих направил подобно нещо на приятел?

След като приключихме с приветствията, той попита:

— Как е Кейт?

Предпочетох да не навлизам в тази тема от самото начало.

— Добре е. Как е Мо?

— Все още ме търпи. Как я караш на Федерал Плаза?

— Раста и се уча, посрещам новите предизвикателства с увереност и ентусиазъм, като в същото време развивам добри навици в работата и общуването с хората.

— Направо съм изненадан, че още не са те изхвърлили с ритници.

— И аз. Виж сега, Дик, трябва ми една услуга.

— Ало? Джон? Връзката нещо се разпада.

Ама и той е един комедиант...

— Важно е и е строго конфиденциално — казах аз.

— Добре... искаш ли да се срещнем?

— Не ми е позволено да излизам.

— Да не те е хванала?

— Всъщност намирам се под домашна охрана от отдел „Специални операции“.

— Господи! Какви си ги надробил, по дяволите?

— Не съм *дробил* нищо, Дик. Има ли буболечки при теб? На телефона и в офиса?

— Тъъ... не. Тоест, проверявам. А при теб?

— Обаждам се от предплатен телефон и съм сигурен, че апартаментът ми е чист.

— Добре. Но защо се тревожиш за това?

— Радвам се, че попита. Ето как стоят нещата. Търся един тип на име Борис. Руснак, бивш агент на КГБ, към петдесетте. Последно известно...

— Задръж малко. Борис кой?

— Не знам. Затова питам теб.

— Ти не работеше ли за ФБР? Така де, те биха могли да ти помогнат.

— Аутсорсвам нещата.

— Да не искаш да кажеш, че е официално? И се плаща?

— Не.

— Стига, Джон. Това е рискован бизнес.

— Да кажем, че е частен въпрос. Като проверка на съпруг. Или може би на кредит.

— Последните два пъти, когато ти правих подобни услуги, целият се изпотяхах, че ще ме пипнат и ще си изгубя лиценза.

— Ама ти си лицензиран, така ли?

— И договора с правителството.

— Последно известно местожителство Вашингтон, преди три години. Записваш ли си?

— Ти си абсолютен задник.

— След като напуснал КГБ, този човек е работил за либийското разузнаване.

— Какво?!

— После им изменил — всъщност избягал от Либия с помощта на ЦРУ и се озовал във Вашингтон, където се срещнах с него преди три години...

— Определено не искам да имам вземане-даване с неща, в които има пръст Компанията.

— Не искам от теб подобно нещо. Мисля, че след като ЦРУ е изстискало всичко от Борис, той е минал през програмата за установяване на бивши съветски граждани, която се грижи за и държи под око такива като него. Но в Щатите тази програма не се води от ЦРУ, така че въпросните съветски граждани обикновено се прехвърлят на ФБР. Схващаш ли?

— Да.

— Значи Борис е регистриран в някой клон на ФБР.

— Ясно. Миналият октомври пак проверявах руснак по твоя молба — напомни ми той. — Някакъв Михаил не знам кой си. Живееше в Бостън и...

— Помня. Получи ли чека ми?

— Трябваше да се обадя в клона на ФБР в Бостън заради него и те започнаха да ме разпитват за какво ми е притрябвала тази информация.

— За твоята *работа*, Дик. И те са ти я дали.

— Да... но... не е съвсем редно.

— Дик, ако не беше важно...

— Добре. Значи нямаш фамилно име, а само време и място, когато е бил видян за последен път.

— Да. Борис, бивш служител на КГБ. Колко такива може да има?

— Джон, трябва ми нещо по-...

— Пуши „Марлборо“ и пие „Столичная“.

— Че защо не го каза от самото начало? Момент да проверя в компютъра.

— Виж, мисля, че имаме две възможни местоположения за Борис. Вашингтон и Ню Йорк. Половината руснаци се озовават по тези места. Така че се обади на източниците си от ФБР на двете места и кажи... а бе измисли нещо.

— Да бе. Измисли нещо. Какво да измисля, по дяволите...?

— Импровизирай. Правиш му проверка за нова месторабота. Правителството ти плаща точно за такива неща, Дик.

— Но обикновено ми дават фамилията на човека, Джон. Както и друга полезна информация като адрес, настояща месторабота и всичко, което вече е написал в кандидатската си молба. Аз правя *проверки* на известни хора, а не ги *издирвам*.

— Какво стана със стария оправен Дик Карнс?

— Зарежи глупостите. Добре... ето какво мога да направя... Мога да дам на Бюрото името на един руснак, когото наистина проверявам по поръчка на ФБР... и да вметна, че този тип като че ли има връзки с друг руснак на име Борис, когото също трябва да проверя. На възраст около петдесетте бивш служител на КГБ, работил за либийското разузнаване, избягал тук и видян за последен път преди три години във Вашингтон.

— И пуши „Марлборо“. Идеално.

— Да... и може би ако онзи от ФБР, с когото ще разговарям, реши да не ми задава много въпроси откъде ми е известно всичко това за Борис и ако не решат сами да проучат въпроса, може би ще ми дадат някой Борис, който да отговаря на въпросната информация.

— Виждаш ли? Проста работа.

— Така си мислиш. Къде да се пробвам най-напред? Във Вашингтон или в Ню Йорк?

Помислих и отговорих с надежда:

— В Ню Йорк.

— Хубаво. Връзките ми с Федерал Плаза са по-добри от тези във Вашингтон.

Това ми припомни да го попитам:

— Предложението ти за работа още ли е в сила?

— Не.

— Защо? Имам страхотни връзки във Федерал Плаза двайсет и шест.

— Нещо не оставам с такова впечатление.

Не ме попита за какво изобщо става въпрос, защото явно не желаше да научава. Знаеше обаче, че отново съм се забъркал в нещо, а освен това се намирам под някаква домашна охрана, да не споменаваме и това, че го питах за работа. Реших малко да му разясня нещата и да го мотивирам допълнително.

— Всъщност Кейт не е добре. Беше нападната от ислямски терорист.

— Какво?!

— Оправя се. Рана от нож във врата. От няколко дни е в болница, после ще бъде поставена под охрана у дома.

— Слава Богу. Значи... нападателят е все още на свобода?

— Да.

— И сега търси *теб* ли?

— Аз търся него.

— Ясно. И този Борис, който е работил за либийското разузнаване...?

— Има нещо общо.

— Добре. Ако Борис е в Щатите, ще ти го открия.

— Знам, че ще го откриеш. Възможно е обаче да е починал наскоро.

— Добре. Жив или мъртъв. Как да се свързвам с теб?

Дадох му номера на предплатения телефон.

— Информацията ми трябва в рамките на двацет и чет ри часа. Или по-малко.

— Ако затвориш този телефон, може и да се захвана за работа.

— Много поздравя на Мо.

— Моля се за Кейт.

„А за мен няма ли да се помолиш, Дик?“

— Благодаря.

Затворих и си допих питието.

Шансовете Дик Карнс да открие Борис бяха около петдесет на петдесет. Вероятността Борис да е все още жив беше по-малка. Но ако Дик успееше да го намери жив, двамата с Борис можехме да поговорим как да решим общия си проблем.

Алкохолът малко ми завъртя главата, а и не бях спал много в последно време, така че се излегнах в креслото, затворих очи и се прозях.

Видях размазана картина как държа Халил, докато Борис дялка черепа му с ледокоп... после Борис държеше Халил, докато му демонстрирах хирургическа интервенция в югуларната вена... и по ръцете ми се стичаше адски много кръв...

[1] Египетски духовник, един от водачите на „Ислямски джихад“, осъден на доживотен затвор за първия атентат срещу

Световния търговски център през 1993 г. — Б.пр. [↑](#)

В каньоните на остров Манхатън утрото е малко тъмно, но беше ясно, че предстои още един хубав майски ден — идеално време за полети.

Във фоайето имаше нов човек от „Специални операции“ — Детектив Лу Рамос, който беше предпочел да се прави на „Доставчик на гевреци“ — добър избор за шест и половина сутринта. Още по-доброто бе, че имаше истински гевреци в голяма торба, както и кафе за мен.

Трябваше да остана във фоайето до пристигането на колата, така че си побъбрех с детектив Рамос, който като че ли изпитваше страхопочитание към моя милост по някаква причина. Бог знае какво му бяха надрънкали на Федерал Плаза 26. Рамос, ще охраняваш легендарния детектив Джон Кори от отдел „Убийства“ на НЙПУ, пенсиониран с три куршума в тялото, който сега върши неоценима и опасна работа за нас в борбата със „световния тероризъм“.

— Ако нещо се случи с вас, докато съм на смяна, аз съм В-Ъ-Н — сподели детектив Рамос.

— А как мислиш, че ще съм аз? Т-Р-У-П.

Както и да е, харесваше ми да се отнасят към мен като с ВИП персона, макар да не си падах по причината за това отношение.

Отпих от кафето и се замислих за предишния следобед. Бях разопаковал багажите, прерових за бръмбари, но не открих нищо подозрително. Може би трябваше да спра да си въобразявам, че Асад Халил е чак толкова умен — или че колегите ми са така коварни. Параноята е хубаво нещо, ама отнема страшно много време. От друга страна, най-щастлив се чувствам, когато ме хване параноя. Така де, мисълта, че враговете и приятелите се опитват да се доберат до теб, е изключително възбуждаща.

Вчера следобед доставиха и нещата от техническия отдел и сега бях надянал жиците и проследяващото устройство, за да демонстрирам готовността си да съдействам и способността си да следвам инструкции.

Освен това носех бронезилетка под ризата, която бе ушита така, че да изглежда добре върху бронираното ми бельо. Бях избрал и спортно сако, също скроено според бронезилетката и с допълнително място за пистолета в кобура на колана. Не съм суетен, но е важно да изглеждаш добре, когато си с оръжие и броня — току-виж твоя снимка попадне във вестниците.

Бях посветил остатъка от следобеда на четене на досието на Халил. Нямах много неща, които да не можех да си спомня, но преглеждането на всичките ни бележки — моите, на Кейт, на Джордж Фостър и на Гейб — и записките ни за издирването на неуловимия либийски задник из цял свят ме накара да осъзная колко усилия бяхме положили през тези три години и как кучият син беше успял да изчезне вдън земя. Изобщо не бях виждал подобно нещо през годините ми във ФАТС. Обикновено някой вижда някого, получаваме вест от информатор, който се оглежда за награда, или постъпват сведения от разпити на затворници или от прехванати комуникации между терористични групи или страни, които подкрепят терористи. Но за тези три години не бяхме попаднали на нито една следа. Сякаш Асад Халил беше изпаднал от планетата или никога не бе съществувал.

Не знаех къде се е спотайвал през това време и с какво се е занимавал, но знаех, че сега е тук, знаех какво е направил и какво си мисли, че ще направи. Така че бях сигурен, че това ще е последната ми възможност да го убия.

Към шест вечерта се бях обадил в болницата да се поинтересувам за Кейт (почиваше), после прекарах известно време пред компютъра, прегледах личната си поща и съобщих на някои приятели и роднини за дребния инцидент с Кейт, че ще заминем за няколко седмици и няма да можем да си проверяваме имейлите.

На домашния телефон нямах много записани обаждания. В днешно време всеки те търси на мобилния — освен онези, които наистина искат да се чуят с теб. Асад? Обади се на Джон.

После започнах доклада си за инцидента.

„Двамата със специален агент Мейфийлд обичаме скоковете с парашут и членуваме в парашутистки клуб, чийто президент е един лайнар на име Крейг Хоузър, който иска да чука специален агент Мейфийлд...“

Да опитаме отначало.

„През май планината Катскил може да бъде невероятно красива, с бели гълъби, реещи се в лазурното небе...“

Както и да е, докладът нещо не вървеше, така че погледах новините, в които се съобщи за нахлуването с взлом в Дъгласън, Куинс, и за трагичното убийство на тричленно американско семейство от арабски произход. Репортерът спомена, че мъжът е бивш градски полицай, но не добави, че работи за Антитерористичната спецчаст — това „спец“ можеше да накара хората да се замислят. Всъщност журналистът каза:

— Властите разследват версия за убийство от омраза.

Точно така си беше. Но не от онзи вид, който се предполага. Все пак добро попадение.

Нямаше съобщение за злополуката с Кейт, нямаше и да има. Не се спомена нито дума и за убития таксиметров шофьор на Мъри Стрийт, нито пък за застреляния дебеланко Чарлз Тейлър в лимузината му при гара Дъгласън. Федералните се бяха погрижили за това.

Легнах си сам, което не ми харесва — и за пръв път от много време спях с оръжието си.

И ето че сега бях във фойето на жилищния си блок, нагъвах геврек с масло, отпивах кафе и чаках да ме откарат до вертолетната площадка.

Пред блока спря патрулна кола и двамата с детектив Рамос излязохме. Зад волана седеше униформен полицай, който се представи като Кен Джаксън. Друг, на име Ед Рейгън, ми отвори задната врата, за да се кача. Настаних се, полицай Рейгън седна до шофьора и потеглихме.

Стигнахме до вертолетната площадка на Източна 34-та на Ист Ривър за петнайсет минути. Благодарих на Ед и Кен и понечих да слеза от колата, но Кен ми съобщи, че трябва да остана вътре. Бях охранявана персона и тъй като самият аз съм бил охрана преди време, си спомних неколцина задници предимно политици, които правеха работата ми трудна, проявих разбиране и останах вътре, докато полицай Рейгън излезе и заеме позиция до колата.

Иначе казано, полицията вземаше мерки срещу евентуален снайперист, докато Асад Халил си мислеше да ми резне главата.

Оцветеният в синьо и бяло хеликоптер на НЙПУ вече беше на площадката — „Бел 412“, използван предимно за спасителни операции

на море и екипиран като линейка.

Болницата „Белвю“, където щяха да откарат Кейт, също се намиреше при реката, на няколко преки южно от вертолетната площадка. Белвю поемаше „чувствителните“ случаи — болни или ранени затворници, както и ранени свидетели и жертви, за които се смяташе, че са изложени на допълнителен риск. Като Кейт.

Джаксън получи съобщение, полицаи Рейгън отвори вратата ми и ме съпроводи до чакащия хеликоптер. Благодарих му, качих се в кабината и се огледах.

Както вече казах, това бе напълно оборудвана линейка и спасителна машина, така че беше пълна с всевъзможно спасително и медицинско оборудване, в това число застопорена носилка на колела, която изглеждаше удобна, но не чак колкото моя „Ла-3-Бой“.

Двигателят се включи и в кабината стана доста шумно.

Освен пилота и втория пилот, които бяха от НЙПУ, в хеликоптера имаше и човек от специалните части, въоръжен с автомат М-5. Нима щяхме да правим въздушен десант? Онзи от специалните части ми махна за поздрав и затвори вратата, от което вътре стана малко по-тихо.

Забелязах, че на борда си имаме и дама — със син шлифер и бели панталони. Протегна ми ръка и се представи, като се мъчеше да надвика рева на двигателя:

— Хедър. Спешна помощ.

Здрависахме се и аз отговорих:

— Джон. Картечар.

Тя се усмихна.

Изглеждаше приятна дама, може би на петдесет или шейсет — а може и по-млада, може би на двацет и пет, с дълга огненочервена коса, зашеметяващи сини очи и лице на скандинавска богиня.

— Е, значи отиваме да вземем жена ви? — попита тя.

— Кого?

— Жена ви.

— О... да. — „Вярно бе, женен съм“.

Заех мястото срещу нейното, хеликоптерът се издигна над площадката и се плъзна странично над реката. Продължихме издигането си, докато летяхме на север, следвайки Ист Ривър.

— Харесва ли ви да летите с хеликоптер? — попита Хедър.

— Обожавам хеликоптерите. А вие?

— Не съм толкова сигурна.

— Можете ли да плувате?

Тя отново се усмихна.

Хедър си носеше „Пост“. Зарови бялото си като от алабастър лице в страниците и зачете с огромните си кадифеносини очи.

Насочих вниманието си към прозореца от лявата ми страна и се загледах в плъзгащите се покрай нас небостъргачи на Манхатън. Следвахме Ист Ривър до пресичането ѝ с Хъдсън, продължихме още известно време на север, след което завихме на запад към окръг Съливан.

Хедър остави вестника и попита:

— Кой ѝ е срязал сънната артерия?

— Някакъв психопат — отвърнах. Тя хвърли поглед към човека от специалните части.

— Мислите, че може да опита пак ли?

— Нямаме намерение да рискуваме.

— Има късмет, че е оживяла — осведоми ме тя. — При такива случаи изходът обикновено е фатален.

— Знам.

— Получава много специално обслужване — отбеляза Хедър.

Естествено, отговорих:

— Защото е много специална дама. — „Но не ме разбира, Хедър. Всъщност разбира ме, и то много добре“.

— Носите бронезилетка — посочи Хедър. А тя изглеждаше така, сякаш прекарва контрабандно балони.

— Да — отвърнах. И защо ли бях профукал хилядарка за ризата и спортното сако? За протокола я уведомих: — И не само бронезилетка. От НЙПУ съм. Пенсионирани.

— Доста сте млад за пенсионер.

— По инвалидност.

— Умствена ли?

Усмихнах се.

— Всички питат това.

Тя се разсмя. Дадох си сметка, че на връщане, освен Хедър ще бъде и жена ми, така че поуспокоих малко топката и попитах:

— Мога ли да взема част от вестника?

— Разбира се.

След около трийсет минути във въздуха шумът на двигателя се промени и започнахме да се снишаваме. В далечината различих пистата на окръжно летище Съливан, където преди не чак толкова много време беше започнала цялата тази отвратителна каша.

След малко забелязах и голямата бяла сграда на Регионалния медицински център Катскил и площадката за вертолети до нея.

Кацнахме. Двигателят затихна, перките спряха да се въртят и вратата се отвори.

— Моля, останете в машината — много професионално и може би малко хладно ми каза Хедър.

Самата тя слезе и бързо тръгна към болницата. Човекът от специалните части също слезе и зае позиция между хеликоптера и сградата. Забелязах и двама униформени полицаи от щатската полиция, въоръжени с карабини, при входа. Мерките може и да бяха прекалено строги, но явно някой беше решил да не поема никакви рискове.

Гледах как изкарват количката на Кейт от болницата и я бутат към хеликоптера. Беше със зелено болнично облекло и бяла нощница, но нямаше системи и дихателна тръба, което беше добър знак. Държеше плюшения лъв в скута си. Видя ме при вратата, усмихна се и ми махна. Махнах ѝ в отговор.

Четирима санитарии я качиха с количката на борда. Отстъпих настрана, за да направя място, и веднага щом я сложиха на носилката, отидох при нея.

— Здравсти, красавице.

Целунахме се.

— Радвам се да те видя — рече тя.

Гласът ѝ бе малко дрезгав, но не го споменах.

— Аз се радвам да те видя. Изглеждаш страхотно.

И наистина изглеждаше добре. Устните и бузата ѝ все още бяха малко подпухнали там, където я беше ударил Халил, но цветът на лицето ѝ се беше върнал и си беше сложила лек грим, за да прикрие синините. Върху раната ѝ имаше лека превръзка, около която се виждаха черни и сини петна.

Един от санитарите ми даде торба с шлема и обувките ѝ. Подписах се за багажа, подписах и документите за изписване,

застрахователните формуляри, писменото отказване от претенции и нещо, което приличаше на допълнение към завещанието ми и приписваше цялото ми движимо и недвижимо имущество на болницата.

Двигателят отново се включи и минута по-късно бяхме във въздуха.

Седях до Кейт, държах ръката ѝ и я гледах. Бузите ѝ бяха малко хлътнали. Тя потупа лъва.

— Доста съмнителен вкус.

— Така е — признах. — Но е важно посланието.

Така и така бяхме на тема лъвове и тя попита:

— Наистина ли ни трябва човек от специалните части?

— Стандартна процедура — отвърнах.

Хедър дойде при нас.

— Здравейте. Аз съм Хедър, спешна помощ. Как се чувствате?

— Идеално.

Хедър зададе на Кейт няколко медицински въпроса, постави на челото ѝ лепенка-термометър, измери ѝ кръвното и каза:

— Всичко е наред. Сладко лъвче.

— От съпруга ми — отвърна Кейт и ми се усмихна.

Помислих си, че Хедър ще каже: „О, Джон е съпругът ви?“, но тя просто се отдалечи и седна на мястото си.

— Много е хубава — отбеляза Кейт.

— Кой?

— Сестрата.

— Хайди ли?

— Хедър.

— Така ли?

Както и да е, побъбрихме малко, но не по работа. Гласът ѝ бе слаб, увещавах я да не говори прекалено много и ѝ помагах да отпива вода от бутилката.

— Успях да хапна малко пюре сутринта.

Защо все пюре? Защо винаги тъпчат болните с пюре? Когато бях в Презвитерианската болница в Колумбия, след като си получих трите куршума, непрекъснато ми даваха пюре. Защо ми е да ям пюре, по дяволите?

— А ти си ял на закуска геврек с мак.

Прокарах език по зъбите си. Нима се бях усмихвал на Хедър с макови семенца в устата?

— Снощи мина един от централата да види как съм — каза Кейт. — Казваше се Питърсън.

Не е необичайно някой от Вашингтон да се интересува от ранен при изпълнение на служебния си дълг агент, но бях сигурен, че в случая не става въпрос само за съчувствие и протокол.

— Напомни ми да не говоря с никого за инцидента — продължи Кейт. — Сякаш се нуждая от припомняне.

Не коментирах.

— Излязох в отпуска по болест, така че ще съм си вкъщи, докато се възстановиш.

— Не е необходимо — рече тя. — Мога да помоля майка ми да дойде.

„Аз пък мога да застана на балкона със залепена на челото мишена“.

— Джон?

— Отпуската не е по мое желание — казах. — Но никакви приказки за работа, докато не се прибереш у дома.

— Добре. — После попита: — Би ли скочил отново? „Да, ако майка ти дойде. От балкона“. Естествено, не го казах.

— Мисля си за нещо друго — отвърнах. Новините за случилото се с онази летяща браква напиреха неудържимо. — От клуба не искали да извършат другите два скока след инцидента, но Крейг настоявал. Били си платили, а случилото се с теб не трябвало да разваля тренировката им.

Погледнах я, но не можех да преценя дали се е хванала. Затова продължих с истинската част от историята:

— Излетели и няма да повярваш, но единият двигател се подпалил и трябвало да кацат аварийно.

— Боже мой!

— Двигателят, от който течеше масло. Същият, който ме беше разтревожил.

— Сериозно?

— Така ми каза един от щатските полицаи — отвърнах и добавих скромно. — Имам нюх за неприятностите. Шесто чувство.

— Някой пострадал ли е?

— Не, но Крейг изпаднал в истерия и трябвало да му дават успокоителни.

Тя май прие думите ми скептично, но каза:

— Не ги виня, че са продължили скоковете. Планирахме ги от месеци.

— Е, следващия път трябва да си изберат по-добър самолет.

— Ти си много умен, Джон — призна тя, за да ме отклони от темата. — Трябваше да се вслушам в думите ти. — Усмихна се. — Е, какво ти е предчувствието за този хеликоптер?

Хедър се бе върнала и се включи, преди да успея да отговоря:

— Джон каза, че обожавал хеликоптери.

— Сериозно? — изненада се Кейт. Хедър пак ѝ премери кръвното и установи, че леко се е повишило.

Както и да е, обратният полет мина гладко, бързо и без инциденти. Нямаше зенитна стрелба, ракети земя — въздух и преследващи ни самолети. Когато приближихме площадката, погледнах навън и видях полицейски патрулни коли, готови да затворят магистралата ФДР, така че чакащата линейка да стигне до спешното отделение на Белвю за не повече от минута.

— Наистина предпочитам да се върна у дома — каза Кейт. — Чувствам се отлично.

— Ще се върнеш след някой и друг ден.

— Правя посещения по домовете, ако имате нужда от човек — осведоми ни Хедър.

Страхотно.

— Благодаря, но майка ми ще дойде — отговори Кейт.

Всъщност нямаше да дойде. Не и при сегашните обстоятелства. Но реших да не задълбавам в темата.

Погледнах Кейт, после навън към Манхатън. Кучият син, който се беше опитал да я убие в окръг Съливан, сега беше тук. Но нямаше да напусне града.

От НЙПУ бяха поставили униформено ченге точно пред вратата на единичната стая на Кейт. Всъщност половината от етажа беше охранявана зона и повечето пациенти бяха гости на НЙПУ или Изправителния департамент. Изписват ги в тапицирани вагони или катафалки. Интересно място.

Кейт не повдигна въпроса за нападението на Халил, но съм сигурен, че то занимаваше мислите ѝ, а е най-добре травмата да не се потиска, а да се говори за нея.

— Видях видеозаписа на скока — казах ѝ. Тя помълча известно време, после попита:

— Какво са успели да снимат?

— Трябва да го видиш сама. И да прочетеш доклада ми.

— Само не се надувай както обикновено — посъветва ме тя.

— Виждам, че се връщаш към старото си аз.

Тя се усмихна и хвана ръката ми.

— Знам, че спаси живота ми.

— Можем да поговорим за всичко това, когато се прибереш у дома — рекох аз.

„Или сега, ако искаш“.

Тя смени темата и се насочи към належащите въпроси. Подобно на Хедър, беше забелязала наедряването ми. Обсъдихме промените в статуса ми и нейния като охранявана личност, макар да не споменах, че може и да излизам на дълги разходки нощем.

Не споменах за двете убийства в Калифорния и за петте в Ню Йорк. Щях да го направя, но убийствата по принцип слагат край на разговорите, така че обсъдихме някои идеи, теории и възможни стратегии.

Кейт бе имала време и мотивация да мисли за всичко това и беше стигнала до същите заключения като мен и до които в крайна сметка стигнаха и Парези и Уолш: Халил е най-лошият тип човек за издирване — много добре обучен, дисциплиниран и мотивиран единак без близки

съучастници, без приятели и семейство в района и без обичайни или предполагаеми места, където би могъл да се навърта.

Освен това Кейт бе съгласна, че Халил най-вероятно разполага с ресурси тук — с хора, които не са имали пряк контакт с него преди, но му осигуряват средства и информация.

Обсъдихме и възможността да е планирал някакви фойерверки за финално изпълнение.

— Може и да е така, но най-напред ще се погрижи за личните си работи, както миналия път — каза Кейт. Замисли се за момент. — Като Чип Уигинс. Някой погрижил ли се е за него?

— Всъщност да. Халил.

— О... Боже мой...

— Именно. Миналата седмица в Санта Барбара.

Разказах ѝ за убийството на Чип Уигинс, без да ѝ спестявам подробностите около обезглавяването му.

— Започва оттам, откъдето остави нещата. — Разказах ѝ и за Фарид Мансур, американеца от либийски произход.

Тя кимна.

— Чип беше приятен човек.

— Халил определено е на друго мнение.

Разказах ѝ и за убийството на Амир на Мъри Стрийт.

— Помниш, че миналия път Халил също видя сметката на таксиметров шофьор, нали?

Кейт кимна и заключи съвсем правилно:

— Той е в града.

Следващата ѝ мисъл бе, че аз, Джон Кори, съм следващият, който най-вероятно ще има среща с Асад Халил — естествено, стига да го видя, че идва.

— Джон, охраната е денонощна, нали?

— Разбира се.

— Внимавай. И не предлагай да... примамиш Халил.

— Разбира се, че няма.

Беше време да ѝ кажа за Гейб, но започнах по-отдалеч.

— Мислят, че Халил вероятно е взел на мушка Антитерористичната спецчаст, така че в списъка му може да има и други — Джордж Фостър, дори Винс или Том.

— Да, Халил вероятно разполага с известна информация за начина на действие и структурата на управление на службата. — Това я доведе до друга мисъл. — Гейб също. Той е от арабски произход и е в екипа *Ловци на лъвовете*.

Хванах ръката ѝ.

— Гейб е мъртъв.

Тя не отговори. Разказах ѝ какво се е случило с Гейб, жена му и дъщеря му и отново не ѝ спестих нито една подробност така и така скоро щеше да прочете докладите, но не ѝ казах, че е убит с нейното оръжие.

— Полицията го нарича влизане с взлом или може би престъпление от омраза — завърших аз. — От следите на местопрестъплението се вижда, че Гейб е оказал съпротива.

Разказах ѝ също за убийството на шофьора на лимузината недалеч от къщата на Гейб.

Кейт се загледа в тавана с насълзени очи. Накрая промълви:

— Какво са направили горките жени, че... да умрат по такъв начин?

Изглеждаше уморена и гласът ѝ отслабваше.

— Ще те оставя да почиваш — казах ѝ аз. Тя ме погледна.

— Измъкни ме утре оттук.

— Ще опитам.

Казах ѝ, че ще се върна привечер, стига да мога. Целунахме се, след което отидох при сестрите и казах на дежурната, че госпожа Кори иска да бъде изписана на следващия ден.

Сестрата направи справка с картона си и ми съобщи, че госпожа Кори първо трябва да бъде подложена на медицински преглед. Освен това изписването ѝ било маркирано.

— Тоест?

— Тоест това не е само медицинско решение.

— Тоест?

— Тоест трябва да уведомим определени хора, преди да бъде изписана.

Тоест Уолш или онзи, от когото получаваше заповеди, беше решил да остави специален агент Кейт Мейфийлд в Белвю, за да могат да я държат под контрол и по-далеч съпруга ѝ, когото тя обичаше така

много и когато ФБР ѝ беше отмъкнало за едно специално поръчение, а именно — да играе ролята на жива стръв.

Хората от Федерал Плаза 26 и във Вашингтон понякога ме впечатляват с начина си на мислене. Казвам го всеки път, когато мислят като мен.

Сестрата нямаше да ми каже, а и едва ли имаше представа кои по-точно са въпросните „определени хора“.

— Вижте дали госпожа Кори не се нуждае от успокоителни — казах ѝ аз, благодарих и си тръгнах.

Върнах се у дома и успях да преполовя доклада си, като внимавах да не разкрасявам фактите и да оставя действията ми сами да говорят за себе си. И предвид, че Кейт щеше да чете това, я представих доста прилично, като описах как се е борила с нападателя и тъй нататък. Дори й приписах онзи ритник в топките на Халил.

Гледах новините в пет. Бяха зарязали историята с нападението и убийствата в Дъгласън, Куинс. Това беше вчерашна новина и нямаше да се появи отново, освен ако нямаше арест по случая или ако медиите не решаха да отразят погребенията. Гейб щеше да бъде погребан като инспектор с всички почести и трябваше да разбере повече за подробностите.

Течащият в дъното на екрана текст съобщаваше, че нивото на тревога е жълто, каквото си беше от много месеци. Никога вече нямаше да стане зелено и от много време не беше ставало оранжево. Лично аз харесвам оранжевото — привлича вниманието на всички и дава теми за разговор по коктейлите. Като стана въпрос за това, беше час за коктейли и имах време за един малък преди пристигането на шофьора и телохранителя ми за посещението ми в болницата.

Докато се чудех дали да е водка не мирише, или скоч обичайното, предплатеният ми телефон иззвъня.

Малко хора имаха този номер, но можеше да е Кейт.

Взех телефона от масичката.

— Кори слуша.

— Мога ли да говоря с мъжа в къщата? — попита гласът на Дик Карнс.

Явно имаше добри новини.

— Да, госпожо — отвърнах. — Ей сега ще го повикам.

Той се разсмя.

— Джон, мисля, че го намерих. Точно тук, в Ню Йорк.

— Жив?

— Да... предполагам. Онзи от тукашния оперативен отдел, който ми даде информацията, не спомена, че е мъртъв.

— Добре. — Макар да не беше задължително от ФБР да разберат моментално, че един от подопечните им бегълци е изчезнал или е претърпял злополука.

— Готов ли си да записваш?

Взех тефтера и молива от масичката.

— Давай.

— Добре. Борис Корсаков. — Прочете ми фамилията буква по буква. — Отговаря на описанието ти за приблизителна възраст и че е бивш служител на КГБ. Онзи от ФБР не спомена нищо за либийското разузнаване или предишните му адреси, но каза, че е по програмата за установяване на бивши съветски граждани.

— Добре... предполагам, че това е достатъчно.

— Виждал си този тип, нали?

— Да.

— Тогава си включи компютъра. Пратих ти снимката, която ми дадоха от ФБР.

— Момент.

Отидох в свободната стая, която двамата с Кейт бяхме направили на домашен кабинет — а не стая за мама, — и влязох в системата.

— Как е Кейт? — попита Дик.

— Много по-добре.

Отворих имейла. От екрана ме гледаше Борис. Моят Борис.

— Получи ли я?

— Да. Той е, Дик. Ти си гений.

— Абсолютен виртуоз по баламосването съм. Въртях онзи от ФБР на малкия си пръст.

И продължи да приказва. Слушах любезно и търпеливо. Дик Карнс, който не беше сигурен дали може или дали трябва да прави това, сега ме уверяваше, че било фасулска работа. Накрая обаче се усети.

— Направо си съдрах задника, докато се добера до подходящия човек и докато го убедя, че имам право на достъп до такава информация.

Продължавах да гледам снимката на Борис. Беше як на вид и си спомних колко впечатлени бяхме двамата с Кейт от него — не само от думите, но и от поведението му. Възможно ли бе Асад Халил да се

справи с този тип? Не бих си помислил подобно нещо преди три години, когато се срещнах с Борис, но...

— Джон? Казах, че имам адреса му.

— Браво.

— Живее в Брайтън Бийч, Дванадесета улица, номер триста петдесет и пет, заедно с половината от руснаците в Ню Йорк. Апартамент шестнайсет А. Там е от почти три години.

— Добре.

Явно бяха изпълнили желанието на Борис да бъде настанен в Ню Йорк и той беше избрал квартал, където няма да страда от носталгия и където бившите момчета от КГБ се събираха на бутилка водка и си спомняха добрите стари времена, когато са били млади и мразени.

— Не успях да науча номера на мобилния или домашния му телефон, но се сдобих със служебния.

— И той става.

Дик ми продиктува телефонния номер.

— Къде работи? — попитах.

— Е, тази част ще ти бъде забавна, така че я оставих за последно...

— Само не ми казвай, че работи в руска баня и търка мъжки задници.

— Странно, точно това се канех да кажа. Ето как стоят нещата. Борис е собственик и управител на руски нощен клуб в Брайтън Бийч. Помниш ли, ходехме в някои от тях с Иван лудия руснак, когато бяхме ергени и...

— Аз бях ерген. Ти си женен от трийсет години.

— Добре де. Помниш ли онова заведение? Как се казваше бе? „Россия“. Онези дългокраки руси...

— А знаеш ли как се казва това заведение?

— Да. „Светлана“. Май не сме били там. Намира се в крайбрежната алея до Трета улица.

— Добре... И е собственост на Борис?

— Е, при руснаците кой може да ти каже кои са му партньорите в сянка? Всичко е руска мафия. Нали? Може да е просто подставено лице.

— Може. Но е възможно и ЦРУ да са му отпуснали заем.

— Мислиш ли? Хей, трябва да си помислим дали да не се чупим в Русия и да отворим там американски нощен клуб.

— Ти иди пръв. Аз ще остана и ще въртя тукашния ти бизнес.

— Можем да го обсъдим. Сега какво да правя с Василий Римски?

— С кого?

— Онзи, когото проверявах. Кандидатства за работа в Сметната палата — счетоводител е. Най-обикновена проверка. А току-що казах на ФБР, че си има вземане-даване с бивш човек на КГБ на име Борис Корсаков. Трябва ли да го споменавам в доклада си?

— Направи каквото е най-добро за страната, Дик.

Той се разсмя.

— Хей, кажи ми после какво се е получило.

— Дадено.

— Защо не засичам нищо по вестниците?

— Защото е здравата потулено. — Поколебах се. — Видя ли онази история за домашното нахлуване и убийствата в Куинс?

— Да. Ченге и семейството му.

— Е, това ченге работеше за ФАТС.

Дик замълча за момент.

— Господи... И е свързано с нападението срещу Кейт ли?

— Да.

Той отново се смълча.

— Затова ли си под домашна охрана?

— Трябва да станеш детектив — отбелязах. — Добре, страшно съм ти задължен за това. Отивам да видя Кейт...

— Пази се.

— Благодаря за напомнянето. Ще ти звънна другата седмица.

Затворих, разпечатах цветната снимка на Борис и написах отдолу „Нощен клуб «Светлана», Брайтън Бийч“. После написах бележка и на Кейт: „Кажи на Винс и Том, че трябва да се видят с Борис. Кажи им и защо“.

Хрумна ми, че оставям бележки, сякаш не очаквам да се прибера.

Преди да изляза, си сипах малко „Столичная“, за да отпразнувам откритието и да пожелаая дълъг живот на Борис. Или поне достатъчно дълъг, за да имам време да се видя с него.

Строго охраняваният етаж в Белвю е най-лошото от най-лошите места — болница, управлявана като затвор. Името ми фигурираше в списъка с оторизираните посетители, а благодарение на полицейската значка и федералните документи минах през пропускателния пункт без много разпавии. Е, имаше си и добри страни — Асад Халил нямаше начин да стъпи на този етаж.

Всъщност Асад Халил не би трябвало да има представа, че госпожа Кори е жива, добре и тук. Все пак се запитах дали приятелите му в Ню Йорк не преглеждат некролозите или публичните записи за смъртта на Кейт. Не че съм параноик, но ако Халил разбереше или заподозреше, че Кейт не е мъртва, местните му приятели сигурно щяха да се сетят, че се намира точно тук. Можехме да пуснем фалшив некролог, както правим понякога, но тогава телефонът ми щеше да се стопи от звънене и половината самотни жени в блока щяха да ми чукат на вратата с касероли в ръце. Така че никакви некролози, но си отбелязах да кажа на Уолш да се погрижи за издаването на фалшив смъртен акт.

Седнах до леглото на Кейт и ѝ казах, че трябва да остане известно време в болницата. Тя вече го знаеше и това не я правеше особено щастлива. Кейт обаче е федерален агент от кариерата и прави онова, което е най-добро за Бюрото, екипа и мисията. Аз на нейно място вече щях да се спускам от прозореца на въже от чаршафи.

Забелязах, че плюшеният лъв е обесен за врата на шнура на щорите.

— Мина ли през психотеста? — попитах.

Тя се усмихна.

— Опитвам да се уредя в лудницата, за да сме заедно.

Побъбрихме известно време и Кейт ми каза, че ѝ звъннал Том Уолш, който, виждате ли, бил единственият човек на Федерал Плаза 26 освен Винс Парези, който знаел, че тя е в Белвю.

— Помолих го да ми прати мобилния телефон и го попитах у кого е оръжието ми.

Не отговорих.

— Той каза, че телефонът и пистолетът ми липсвали и вероятно са у нападателя — продължи тя.

— Щатската полиция все още ги издирва — отвърнах.

— Същото каза и Том... — Тя помълча известно време. — Не си спомням... но мисля, че може да е взел пистолета ми...

— Не се безпокой за това. Той си има предостатъчно пистолети.

— Но ако телефонът ми е у него, има достъп до указателя. — Погледна ме. — Ще ти се обади.

— Надявам се. — Реших да сменя темата. — Имаш ли нужда от нещо?

— От изписване.

— Скоро ще стане.

— Споделих с Том идеята си да проверят мобилния на убития таксиметров шофьор и да видят с кого е разговарял, но нямало никакви записи за телефона му.

— Да. Добра идея, но без резултат.

Известно време тя се взираше в тавана, после каза:

— Тук се чувствам толкова безпомощна... така безполезна...

Опитах се да я накарам да се почувства по-добре.

— Ти си единственият човек на планетата, който е оказал съпротива на Асад Халил и е оцелял, за да разказва за това.

Тя се усмихна насила и ми напомни:

— При това два пъти. Не ме улучи — не улучи и двама ни преди три години.

— Правилно. И ще съжалява за това.

— Той защо... защо не се опита да убие и теб? — попита Кейт.

Явно отново започваше да мисли за всичко това.

— Защото ти му пречеше — отвърнах.

Тя ме погледна и каза:

— Мисля, че искаше да видиш как умирам.

За да я отвлека от неприятните теми и да я успокоя, започнах да ѝ разказвам как ходя навсякъде заобиколен от екипи от „Специални операции“ и че жилищният ни блок е под непрекъсната охрана.

Кейт кимаше разсеяно и си личеше, че умът ѝ е някъде другаде. Накрая ме погледна и каза:

— Ние оставихме Халил да се измъкне, Джон.

Не отговорих и тя продължи:

— Имахме шанс да го убием или заловим преди три години, а...

— Кейт, не искам отново да минавам през всичко това какво сме можели или е трябвало да направим. Направихме най-доброто, което можехме. Покрай нас летяха куршуми.

Тя не отговори, но всъщност бях доволен, че е повдигнала въпроса и го е поставила на разискване. Факт бе, че двамата с Кейт бяхме последните, общували с Асад Халил, макар че така и не го видяхме. Той бе стрелец със снайпер, а ние бяхме мишените му. И макар че разполагаше с огнево преимущество, все някак можехме — аз можех — да му видим сметката. Това все още тормозеше Кейт. Мен също.

— Никой друг не е повдигал този въпрос — напомних ѝ. — Никой нищо не е казвал. Така че не бъди по-сурова със себе си или с мен, отколкото бяха шефовете ни.

Тя отново не отговори, но не бях сигурен, че казаното от мен наистина е вярно. Факт бе, че така и не видяхме досието на Халил и никога нямаше да го видим. Не беше особено трудно да си представя, че Джон Кори и Кейт Мейфийлд са станали удобни изкупителни жертви. И може би точно така ни виждаше Том Уолш.

В полицейската работа онзи, който се измъква, е онзи, за когото мислиш повече, отколкото за успеха си. И си мислиш за това още повече, когато онзи, който се е измъкнал, се върне.

— Сега имаме шанс да... приключим с това — каза Кейт.

— Да. Пък и преди три години казах на Халил по телефона, че с нетърпение очаквам реванш — напомних ѝ.

Дадох си сметка, че трябва да кажа нещо за Борис, преди Кейт да се е сетила за него и преди да е споменала името му пред Уолш.

— Когато разговаря с Том, каза ли му за отскачането ни до Лангли, след като Халил се измъкна? — започнах.

Тя не отговори няколко секунди.

— Не... Бях забравила за срещата с Борис. Ще му кажа...

— Недей.

— Защо?

— Ами... Бих искал да си припиша заслугите за тази информация. Не забравяй, трябва ми всички заслуги, до които мога да се добера.

Тя се замисли и стигна до друго заключение.

— Надявам се, че не работиш в тази посока на своя глава.

— Какво искаш да кажеш? — попитах невинно.

— *Знаеш* какво искам да кажа, Джон. Правиш го непрекъснато.

— Не е вярно. — Правя го само когато мога.

— Имаш нуждата да спестяваш нещо за себе си и си мислиш, че така получаващ някаква власт или нещо подобно, а после изведнъж скачаш пред всички и...

— Задръж. Не съм единственият на Федерал Плаза, който спестява неща за себе си.

— Не е там въпросът. Важното е, че си *длъжен* да споделяш с началниците си всичко, което знаеш...

— И смятам да го направя. — „Но не днес“. — Първо, не съм сигурен дали Борис може да помогне по някакъв начин за разрешаването на случая. И второ, и аз, и ти не знаем нищо за Борис, не знаем дори фамилното му име. Така че как бих могъл да го открия самичък? Ето защо със сигурност ще предам информацията на Том Уолш, който ще може да го открие за няколко часа — стига Борис все още да е жив.

Кейт се замисли.

— Добре. Ще те оставя ти да говориш с Том за Борис.

— Ще го направя.

Тя отново се замисли и каза:

— Халил ще търси Борис.

— Така е — съгласих се. — А може и вече да го е намерил.

Тя кимна.

— Спомням си разговора ни с него... Останах с впечатлението, че си дава сметка, че е създал чудовище.

Бях напълно съгласен.

— Разполагал е с много материал, с който да работи.

Кейт все още асимилираше всичко това.

— Бихме могли да използваме Борис, за да заложим капан на Халил.

— Да, бихме могли.

Мина един санитар и остави менюто за вечеря. Кейт си отбеляза някои неща и ми подаде листа.

— Вземи си нещо.

Ега ти кухнята — затворническо-болнична.

— Неразгаданата месна мистерия ми изглежда добре — отбелязах.

— Много смешно. Маруля с бешамел?

Отказах се да вечерям. Погледахме малко телевизия и разговаряхме, докато пристигне храната ѝ.

От медицинска гледна точка Кейт можеше да бъде изписана след един-два дни, но Уолш щеше да се опита да я задържи тук, докато съпругът ѝ и нейният нападател не осъществят последната си среща.

Руските нощни клубове отварят късно и щях да остана с Кейт до изтичането на часовете за свиждане, но тя каза, че е уморена (или уморена от мен), така че я целунах за довиждане и казах:

— Опитай се да си починеш.

— Че какво друго ми остава да правя тук?

— И помисли какво друго може да планира Халил.

— Мисля. Ти къде ще ходиш сега?

— На единственото място, което ми е разрешено. У дома.

— Добре. — Тя се усмихна. — И да не тръгнеш по клубове.

Странно, но го каза.

— Пази се, Джон. — Тя стисна ръката ми. — Обичам те.

— И аз те обичам. До утре сутринта.

Излязох от стаята и побъбрех с полицейската ѝ охрана — дама на име Минди, която ме увери, че е наясно, че нападателят на Кейт не е обикновен малоумен престъпник. Каза също, че дори Конан Варварина нямало да се добере до тази врата — а ако все пак успеел, нямало да мине покрай Минди Дисейкъбс.

Не бях толкова загрижен за Конан Варварина, колкото за това, че Асад Задника може да се достави тук в сандък с клизми или нещо подобно.

Пожелах лека нощ на Минди и тръгнах през отделението, като обърнах внимание на залостените врати на стаите и униформените въоръжени мъже и жени от Изправителния департамент.

Ако бях Асад Халил, как щях да проникна тук и да се добера до Кейт? Ами, като за начало щях да се оставя да ме хвърлят в пандиза (с неизяснена самоличност), после да симулирам сериозно заболяване, което щеше да ми осигури изпращане в Белвю, зад залостена врата.

След това Асад Халил не би трябвало да има проблеми с излизането от стаята и намирането на Кейт.

Но не трябваше да му приписвам свръхестествени способности, нали? А и той дори не знаеше, че Кейт е тук.

Слязох с асансьора и се срещнах с охраната си във фоайето — бяха все още полицаите Кен Джаксън и Ед Рейгън, на които сигурно толкова им бе писнало от мен, колкото и на мен от тях.

След петнайсет минути бях в блока си на Източна 72-ра.

Във фоайето киснеше детектив Луис Рамос, онзи с гевреците. Спрях и поговорих малко с него, после отидох при бюрото на Алфред.

Той остави вестника си („Уолстрийт Джърнъл“; явно не е зле да си в крак с финансовите новини) и попита:

— Как е госпожа Кори?

— Много по-добре, благодаря. Забравих да си взема ключовете от колата.

— У мен са. — Алфред отвори едно чекмедже и извади ключовете.

— Трябва да взема някои неща от гаража — продължих. — Би ли ми услужил с ключа си за товарния асансьор?

— Разбира се. — Той извади ключа и го сложи на бюрото, а аз го взех заедно с ключовете от колата в случай, че детектив Рамос наблюдаваше. Пожелав лека нощ на Алфред и тръгнах към асансьорите.

Другият начин да се измъкна, без да минавам през фоайето, беше противопожарното стълбище, но там имаше камери, а мониторът се намираше на бюрото на портиера, където Рамос и всеки друг можеше да гледа кой се изкачва или слиза — или да прегледа записите по-късно. Товарният асансьор не се наблюдаваше и стигаше до гаража, където смятах да отида.

Качих се в апартамента си. Вече си бях избрал клубното облекло.

Бях извадил тъмносивия костюм и сивата вратовръзка, които обикновено слагам за сватби и погребения, копринена риза и ромбоидни копчета за ръкавели, подарък от бившата ми жена. Обувките ми бяха истински италиански „Граватис“, а часовникът — „Ролекс Ойстер“, купен от една много бивша приятелка на улицата за четиридесет долара, така че може и да не беше съвсем оригинален. Завърших тоалета с бронежилетката, макар че този път забравих жиците и проследяващото устройство. Облякох се, като не пропуснах глока, и заставах пред огледалото. Руска мафия? Италианска мафия? Странно облечено ирландско ченге?

Пъхнах една от снимките на Асад Халил в джоба на сакото, излязох от апартамента и отидох до товарния асансьор, който се намираше в другия край на 34-ти етаж. Всички други асансьори спираха във фоайето и трябваше да минеш през него, за да стигнеш до асансьора за гаража. Товарният обаче беше един вид експресен и от съображения за сигурност трябваше да поискаш ключа за него — което вече бях направил.

Детективите, огледали сградата преди връщането ми у дома, сигурно се бяха сетили, че товарният асансьор може да се използва за измъкване, но дори да беше така, не ме смятаха за потенциален беглец. В края на краищата бях техен колега, поставен под охрана, а не под домашен арест. Поне засега.

Вратата се отвори, влязох в голямата кабина и натиснах копчето за гаража. Асансьорът подмина фоайето и продължи към подземието, където идваха доставките.

Спря в гаража и слязох. Дотук добре.

Или пък бях попаднал в капан в гаража и изходът се наблюдаваше от екипа на улицата? Естествено, не можех да изляза пеша по рампата или да изкарам зеления си джип, без да ме спипат. Всъщност, ако работата беше възложена на мен, аз бих сложил наблюдатели тук. А може би наблюдател имаше и щяхме да се

срещнем всеки момент? Ако нямаше, бях намерил начин да се измъкна от собствения си блок.

Отидох до будката на дежурния пазач. Беше някакъв възрастен господин, когото не познавах. Гледаше телевизия.

— Извинете — казах. — Трябва ми превоз.

Той откъсна вниманието си от телевизора даваха мач на „Метс“ и попита:

— Кой е номерът ви?

— Не — обясних му. — Не искам колата си. Искam превоз.

— Май си сбъркал мястото, пич.

— Ще ти дам петдесетак, ако ме закараш до Шейсет и осма и Лекс. Виж, имам час при проктолог.

Той ме погледна.

— Защо не идеш пеша?

— Хемороиди. Хайде... как се казваш?

— Ърв. Викат ми Гомп обаче.

— Защо?

— Защото така се казвам. Ърв Гомпребт. И ми викат Гомп.

— Добре, Гомп. Шейсет долара.

— Нямам кола.

— Имаш двеста коли. Избери си някоя. Можеш да слушаш мача по радиото — уверих го.

Гомп ме огледа — копринена риза и тъй нататък — и реши, че съм човек, на когото може да се има доверие. Или мафиот. Така че каза:

— Добре. Но трябва да действаме бързо.

Метнах три двайсетачки на тезгяха, той ги прибра мълниеносно и свали един ключ от дъската.

— Този тип не си е използвал колата от два месеца. Има нужда от раздвижване.

Както и да е, след минута бях на предната седалка на „Лекс“ седан последен модел, а Гомп караше нагоре по рампата.

— Правя от време на време подобни неща за някои старци, но никой никога не ми е плащал шейсет кинта — призна той.

— Караш ме да се чувствам глупак, Гомп.

— Ти пък. Искam да кажа, че обикновено... хей, кво правиш бе?

— Връзвам си обувките.

— Ааа...

Останах наведен и усетих как колата завива надясно по 72-ра. Изчаках да спрем на светофара на Трето авеню и чак тогава се изправих.

Погледнах в огледалото, но не видях обичайните модели автомобили, използвани от ФАТС. Щеше да е голям майтап Лиза Симс да е в този екип и точно тя да ме спипа. Да бе, наистина голям майтап.

— В блока ли живееш? — попита Гомп.

— Не. На Източна осемдесет и четвърта. — Протегнах ръка. — Том Уолш.

Гомп се здрависа с мен.

— Радвам се да се запознаем, Том.

— Приятелите ми ми викат „Задника“.

— Ъ?

Господи, дано от ФБР да разпитат този тип довечера.

И като взех това предвид, го попитах:

— Да не си ченге? Или от ФБР?

Той реши, че е много забавно.

— Не, от ЦРУ съм.

„Хич не е смешно, Гомп“.

Светна зелено и продължихме по 72-ра, като слушахме мача по радиото.

— От „Метс“ ли си, или от „Янките“? — попита той.

— От „Метс“ — излъгах.

Гомп беше типичен дърт нюйоркчанин с акцента и всичко останало и изведнъж осъзнах, че тези като него намаляват с всяка година и че ми липсват старите времена, когато животът бе по-прост и по-глупав.

След няколко минути стигнахме ъгъла на Лексингтън и 68-а и казах:

— Ще слеза тук.

Гомп отби и спря.

— Имаш ли и друг път нужда от превоз, Том, търси ме в гаража.

— Благодаря. Може би утре. На уролог съм.

Слязох от колата и се спуснах по стъпалата до метрото. Направих справка с картата, използвах картата си за градския транспорт на въртележката и намерих перона си.

За жителите на Манхатън Брайтън Бийч е някъде към Португалия, но влак пътуваше в тази посока, така че имаше начин да стигна.

Влакът дойде, качих се, после сляхох и се качих отново точно преди вратите да се затворят. Бях гледал този номер в един филм. Всъщност един задник, когото следях преди пет години, май също го беше гледал.

Няма да описвам продължителното пътуване под земята, но след по-малко от час се намирах на надземната част от линията, високо над пустошта на Бруклин. Спомних си, че пътувах с тази линия от дома ни в Долен Истсайд до Кони Айланд като хлапе, когато Кони Айланд бе моето вълшебено лятно царство край морето. Спомних си също как прахосвах всичките си пари по стрелбища, въртележки и за хотдог, а накрая трябваше да моля някое ченге да ми даде центове за обратния път.

И до днес не се справям много добре с парите и Джон Кори все така оплесква нещата, но сега ченгето, към което се обръщам при нужда от помощ, е моя милост. Порастването е голяма гадост.

Слязох на Оушън Паркуей и се спуснах по стъпалата към Брайтън Бийч Авеню, което минава под железопътната линия. След всички тези игри на криеница и досадното пътуване с метрото за Борис щеше да е по-добре да е жив и да е в клуба си — или поне в апартамента си, който не беше много далеч оттук. Добрата новина бе, че ако от ФБР ме следяха, все още щяха да са на 68-а улица и да се мъчат да напъхат картите си в четеца на въртележката. А ако беше някой детектив от НЙПУ, със сигурност щях да го забележа.

Не бях идвал в Брайтън Бийч може би от петнайсет години, пък и тогава се бяхме отбивали само няколко пъти с Дик Карнс и едно ченге от руски произход, Иван, който беше роден тук, познаваше района и знаеше езика. От всички интересни етнически анклавни в Ню Йорк този е най-интересният и най-малко посещаваният от туристи. Бих казал, че мястото си е съвсем реално, но в него има нещо нереално.

Тръгнах на изток покрай булеварда. Много коли, много хора, много живот на улицата. Някакъв тип продаваше руски черен хайвер на сергия, десетачка за унция. Страхотна цена. Никакви режимни, никакви посредници. И никакви хладилници.

Стигнах до 4-та улица и тръгнах на юг към океана, който дори успях да надуша оттук.

Хората по улицата изглеждаха добре охранени. Явно в района нямаше глад. Колкото до облеклото... ами, беше интересно. Можеше да се види всичко — от скъпи костюми като моя до фалшиви дизайнерски дрехи и множество възрастни дами, които си бяха донесли одеждите от Родината-матушка. Въпреки мекото време видях неколцина с кожени шапки, а доста от по-старите жени бяха със забрадки. Да не би случайно да бях пропуснал спирката си и да бях слязъл прекалено на изток?

Вече започвах да се чудя дали идеята ми е добра. Искам да кажа, изглеждаше добра, когато ми хрумна в Манхатън. Но сега не бях толкова сигурен.

Първата ми грижа бе, че можех да оплескам една добра следа. Не е страшно да го направиш, когато си вършиш работата и нещата просто загрубят. Но когато работиш за себе си, ако прецакаш разследването, лайнната буря ще те върхлети с такава сила, че няма да можеш да се изровиш от нея дори с булдозер.

Другата ми грижа, която не бе точно грижа, беше, че тази вечер Асад Халил може да е тръгнал на същата мисия, на която бях тръгнал и аз. Определено не се нуждаех от помощ, за да се справя с Халил, ако сме един срещу един, но винаги е добра идея да имаш подкрепление в случай, че противникът има числено превъзходство. От друга страна, ако Халил беше сам, аз също бих искал да съм сам с него.

Приблжих Брайтуотър Кърт и различих осветения вход на „Светлана“ в една огромна стара сграда със зазидани прозорци, която се простираше на стотина метра покрай тротоара. Тръгнах покрай фасадата и стигнах до ъгъла, където, както и очаквах, имаше страничен вход към заведението.

Забелязах също облак сив дим пред клуба и ако можех да виждам през него, щях да различа маси, столове и много мъже и жени, които пафкаха усилено. Винаги е приятно да излезеш да подишаш чистия и здравословен солен въздух.

Отидох до парапета и се загледах към плажа и Атлантическия океан. Беше малко след десет вечерта, но долу още имаше хора — разхождаха се или седяха на групички. Не се съмнявам, че пиеха от бистрата продукция на Матушка Русия. Нощта бе ясна и звездна,

лунният сърп изгряваше на изток. Навътре в океана се виждаха светлините на товарни кораби, танкери и един презокеански лайнер.

Летище „Кенеди“ се намираше на петнайсетина километра на изток и се загледах във върволицата светлинки, които се спускаха и издигаха от него. Едно от нещата, които още ме поразяват, беше пустото след 11/9 небе — светлините и шумът бяха изчезнали и се беше възцарила зловеща тишина. Спомних си нощта, когато стоях на балкона и видях първия самолет от четири дни насам. Бях развълнуван като хлапе от затъntenата провинция, което никога в живота си не е виждало пътнически самолет. Извиках Кейт на балкона и двамата зяпахме като омагьосани как самотният самолет се спуска към летището. Цивилизацията се беше върнала. Отворихме бутилка вино, за да го отпразнуваме.

Обърнах се и огледах дългата алея. Стотици хора се разхождаха в топлата въпреки ветреца вечер. Родители бутаха колички, семейства вървяха и разговаряха, групи младежи и девойки започваха ритуалите преди чифтосване. Имаше и много млади двойки, които един ден също щяха да бутат колички.

Светът наистина бе хубав, пълен с хубави хора, които вършеха хубави, нормални неща. Но имаше и лоши типове, с които се занимавах аз и които си падаха повече по смъртта, отколкото по живота.

Свалих си халката — не за да мина за свободен пред мацките в бара, а защото в този бизнес не е нужно да издаваш каквато и да било лична информация.

Огледах се още веднъж, за да съм сигурен, че не ме следят, след което тръгнах към червения неонов надпис СВЕТЛАНА.

Как да опиша това място? Ами, представляваше интересна смесица между стар руски разкош и нощен клуб от Вегас, проектиран вероятно от човек, който е гледал прекалено много пъти „Доктор Живаго“ и „Казино Роял“.

В дъното имаше голям бар във формата на подкова с частичен изглед към океана и по-добър изглед към клиентите. Минах между масите и се намърдах между някакъв едър тип с пъстроцветен костюм и безцветна блондинка, която беше облякла коктейлната рокля на дъщеря си.

Повечето мъже на бара бяха с подобни на моя костюми, така че не бях в позиция да критикувам.

Както и да е, въпреки облеклото ми едва ли изглеждах като типичен руснак, но барманът ми каза нещо на руски — или може би местен бруклински.

— Кво да бъде?

Зная около шест руски думи и прибяхнах до две от тях.

— „Столичная“, пожалуйста.

Барманът се отдалечи и огледах коктейлния салон. Освен лъскавите костюми имаше и много типове с разгърдени ризи и куп златни вериги на вратовете, и много жени, които имаха повече пръстени, отколкото бяха пръстите им. Забраната за пушене като че ли се спазваше, макар че имаше постоянен поток хора, които излизаха навън да запалят. Говореше се смесица от руски и английски, понякога с един и същи човек, но доминиращият език бе руският.

Водката ми пристигна и използвах третата си руска дума.

— Спасибо.

— Дапишали? — попита барманът.

— Пожалуйста. — Трудно можеш да сгафиш с „моля“.

През стъклената стена виждах ресторанта. Помещението беше огромно, може би за четиристотин души, и почти всички маси бяха заети. Борис се справяше доста добре. Или се беше справял добре, преди Асад Халил да му резне главата.

В дъното на ресторанта различни голяма сцена, на която четиричленна банда пееше някаква смес между „Ай Ем Си Ей“ и „Песен на волжките бурлаци“. Дансингът беше препълнен с млади и стари двойки, както и с малки момиченца, които танцуваха едно с друго, и обичайните възрастни дами, които си раздвижваха изкуствените стави. Сцената всъщност приличаше на много от етническите сватби, на които съм присъствал, и си помислих, че и сега съм се натресъл на някакво празненство. Най-вероятно обаче това си беше обикновена вечер в „Светлана“.

В името на точното докладване и защото съм обучен да наблюдавам хората следва да отбележа, че в тълпата имаше и доста хващащи окото мацки. Май беше същото и последния път, когато бяхме в „Россия“ с Дик Карнс и Иван.

Дамата до мен — може пък да беше някоя от мацките отпреди петнайсет години — май проявяваше интерес към новото момче. Надуших как люляковият ѝ парфюм се сгорещява. Не искам да прозвуча грубо, но цомбите ѝ висяха над питието ми и спокойно можеха да се използват за стол.

— Вие не русин — каза ми тя със силен акцент.

— По какво познахте?

— Ваш руски ужасен.

„И твоят английски не е от най-добрите, скъпа“.

— Често ли идвате тук — попитах я.

— Да, разбира се.

После ми каза правилното произношение на „спасибо“, „пожалуйста“ и „столичная“ оказа се, че бъркам ударенията и ме накара да ги повторя след нея.

Явно не се справях особено добре.

— Може би още една водка помогне — посъветва ме тя.

И двамата се разсмяхме и се запознахме. Тя беше Вероника, от Канзас. Не бе, от Курск. Представих се като Том Уолш и за момент се замислих дали да не ѝ дам домашния му телефон. Може би по-късно.

Поръчах по още едно питие. Тя пиеше коняк; помнех, че руснаците си падат по коняк — пък и защо не, щом е двайсет долара малкият? А аз не можех дори да го впиша в служебните си разходи.

Както и да е, спомних си прочутия афоризъм на Ницше — че най-честата форма на човешката глупост е да забравиш какво се

опитваш да правиш — и казах:

— Трябва да се видя с един човек в ресторанта, но после пак може да се засечем.

— Да? И кого търсите?

— Управителя. Събирам средства за „Грийнпийс“.

Вероника се нацупи.

— Няма ли да танцувате с мен?

— С удоволствие. Изчакайте ме.

Обърнах се към бармана.

— Сервирай на дамата още един коняк, щом свърши с този, и го пиши на сметката ми.

Вероника вдигна чашата си към мен.

— Спасибо.

Сметката дойде и платих в брой, естествено, тъй като не исках да оставям следи в служебната си кредитна карта или в „Америкън Експрес“ — тогава трябваше да обяснявам за „Светлана“ на Кейт.

— Ще се видим после — обещах на Вероника.

— Може би. Може би.

Прекоших салона и влязох в ресторанта. Миришеше наистина добре и празният ми стомах изкъркори. Намерих стойката на метрдотела и се насочих към стоящия там господин с черен костюм. Той ме изгледа за момент, реши, че съм чужденец, и ме заговори на английски.

— С какво мога да ви помогна?

— Идвам да се видя с господин Корсаков — отвърнах. Той изглеждаше малко изненадан, но не каза:

„Господин Корсаков изгуби главата си снощи. Съжалявам, но го изпуснахте“.

— Той очаква ли ви?

Значи Борис беше жив и тук.

— Негов стар приятел съм — отвърнах. Дадох му визитката си и той я зяпна. Предположих, че чете английски; предположих също, че прочетеното не му е харесало — Антитерористична спецчаст и тъй нататък, затова му казах: — Не съм по работа. Моля ви, отнесете визитката на господин Корсаков. Ще изчакам тук.

Той се поколеба.

— Не съм сигурен, че е тук, гуспудин... — отново погледна картичката ми — Кури.

— Кори. Аз пък съм сигурен, че е тук.

Той извика един от подчинените си да държи фронта и го загледах как отива към дъното на ресторанта и изчезва зад една червена завеса.

— Гледал ли си „Доктор Живаго“? — попитах младока, който беше дошъл да го замести.

— Моля?

— Сцената в ресторанта, където младият застрелва дебелия Род Стайгър, който чукаше Джули Кристи.

— Моля?

— И аз бих получил куршум за нея, братче. Получавал съм три за по-малко. Капиш?

Пристигна една група и новобранецът тръгна да ги съпроводи до масата им.

Огледах просторния като пещера ресторант. Масите бяха покрити с позлатени покривки, на които имаше бутилки водка, кофи с шампанско и подноси с планини от храна, а гостите се трудеха здравата да напъхат всичко това там, където му е мястото. Бандата в момента свиреше „От Русия с любов“, което си беше малко шантаво.

Стената зад сцената се издигаше на около шест метра — цели два етажа — и сега забелязах, че в центъра ѝ, под тавана има голямо огледало, което отразяваше кристалните полилеи. Бях сигурен, че е огледално стъкло, през което някой може да наблюдава цялото заведение долу. Може би там беше кабинетът на Борис, така че махнах с ръка.

На сцената излязоха три певици — всичките високи, руси естествено, красиви, облечени в тесни рокли с метални пайети, които сигурно можеха да спрат куршум от „Магнум 357“. Пееха нещо на английски за руски кокичета, което ми се стори странно, и ми трябваше известно време, докато си дам сметка, че всъщност става дума за „руски момичета“. На Кейт това място определено щеше да ѝ хареса.

Сигурно вниманието ми бе насочено изцяло към кокичетата, защото не видях кога метрдотелът се е върнал.

— Благодаря, че изчакахте — каза възпитано.

— Мисля, че идеята беше моя.

Беше ми довел един въездър младеж — късо подстриган блондин със сурово лице и обемист костюм, който едва ставаше на тялото му на щангист.

— Това е Виктор. Той ще ви отведе при господин Корсаков.

Бих се ръкувал с Виктор, но ръката ми трябваше, така че казах „спасибо“ с ударението и изговора на Вероника, но няколко октави по-ниско.

Последвах Виктор през пълния ресторант — беше си като да следваш парен локомотив през цветна леха.

Водачът ми раздели червената завеса с масивното си туловище и се озовах в коридор, който водеше към стоманена врата. Виктор я отключи и влязохме в малка гола стая с два стола, друга стоманена врата на отсрещната стена и асансьор. Единственото друго нещо беше камерата на тавана, която се въртеше на 360 градуса.

Виктор използва друг ключ за вратата на асансьора и ми даде знак да вляза. Предположих, че другата стоманена врата води към стълбище, и забелязах, че тя също е заключена.

И тъй, ако бях Асад Халил... щях да избира друго място, на което да видя сметката на Борис.

Докато се изкачвахме, попитах Виктор:

— Та ти си майсторът сладкар, така ли?

Той продължи да гледа право напред, но се усмихна. Малко хумор помага за прехвърляне на мост над пропастта. Освен това явно разбираше английски.

Вратата на асансьора се отвори към антре, подобно на онова долу, отново с камера, но с още една стоманена врата — този път с кръгла шпионка и масивно резе, каквито можете да видите на затворническите килии.

Виктор натисна едно копче и след секунди резето изстърга и вратата се отвори.

— Радвам се да ви видя жив — каза Борис.

— И аз вас — отвърнах.

Борис ми посочи един огромен тапициран фотьойл и се настани в друг такъв срещу него. Беше с черен европейски костюм и копринена риза с разкопчана яка. Подобно на мен, носеше „Ролекс“, но подозирам, че неговият струваше повече от четиридесет долара. Все още изглеждаше в прилична форма, но не бе така жилав и корав, какъвто го помнех.

Виктор остана в стаята и прие поръчката за питие на шефа си — бутилка ледена водка.

Борис наля в две кристални чаши, вдигна своята и каза:

— Здраве.

— Наздравье — отговорих аз, което май означава „здраве“ — или може би „обичам те“?

Така или иначе, водката, чийто етикет бе изписан на кирилица, се хлъзна добре по гърлото.

Борис ме чакаше да кажа нещо — като например защо съм тук, — но аз обичам да прекарвам няколко минути в приятелско мълчание, което понякога изважда другия от равновесие и го кара да си мисли, че има необявено посещение от ченге. Пък и Виктор все още бе тук и Борис трябваше да му каже да се махне. Борис обаче беше от хладнокръвните и мълчанието не го обезпокои. Отпи от водката си и запали цигара, още беше на „Марлборо“, без да ме пита дали нямам нещо против и без да ми предложи.

Точно като онзи виц за двамата руснаци, които отиват в бар, поръчват си бутилка водка, сядат и пият цял час, без да проронят нито дума. Накрая единият казва:

„Хубава водка“ а другият отговаря: „Да пиеш ли си дошъл, или да дрънкаш глупости?“

Огледах просторната стая без прозорци, която приличаше по-скоро на дневна, отколкото на офис. Паркетът бе застлан с ориенталски килими и цялото помещение беше пълно с мешавица от руски предмети — може би антики — като икони, фаянсова печка, сребърен самовар, рисувани мебели и купища дрънкулки. Изглеждаше много

уютно, точно като дневната на баба, стига баба ви да се нарича Светлана.

Борис забеляза интереса ми към вехториите и наруши тишината с думите:

— Това е работният ми апартамент.

Кимнах.

Той посочи една двойна врата.

— Там имам кабинет и спалня.

Аз имах същите неща на Източна 72-ра и като че ли и двамата щяхме да се сврем в работните си апартаменти за известно време, макар че Борис все още не знаеше това.

Както казах, неговият английски беше почти перфектен и бях сигурен, че е научил много нови думи от последната ни среща — като „отчет за приходите и разходите“, „работен капитал“ и тъй нататък.

Сигурен бях и че не е свикнал да го размотават.

— Благодаря, че се отбихте — каза той. — Беше ми много приятно да поговорим.

После каза нещо на Виктор, който отиде до вратата, но не я отвори, преди да погледне през шпионката. Може би това бе нормалната предпазна мярка за руски клуб. Или параноя. Или пък нещо друго. Борис стана.

— Тази вечер съм доста зает.

Останах във фотьойла си и отвърнах:

— Виктор може да си върви.

— Той не знае английски — уведоми ме Борис.

— Моментът не е подходящ да го учи.

Борис се поколеба, после каза на Виктор да си обира крушите, което на руски май е една дума.

Виктор излезе и Борис заключи вратата.

Станах и погледнах през огледалния прозорец, който заемаше половината стена и разкриваше изглед към ресторанта долу и към бара зад стъклената стена. Вероника още беше там. На задната стена на ресторанта над мястото на метрдотела имаше високи прозорци, гледащи към плажа и океана. Доста добре, Борис. Либия ряпа да яде.

Точно отдолу беше сцената и през редиците прожектори, скрипци и друго сценично оборудване успях да различа двама акробати — мъж и жена, които летяха из въздуха с лекота и грация.

— Хареса ли ви представлението? — попита Борис. Явно ме беше видял да чакам при стойката на метрдотела.

— Добро шоу изнасяте — отвърнах.

— Благодаря.

Обърнах гръб на прозореца-огледало.

— Добре сте се справили.

— Изисква много работа и грижи — отговори той. — Редовно ме посещават какви ли не държавни инспектори — пожарна, здравеопазване, алкохол. Знаете ли, че повечето от тях не вземат подкупи?

— Страната се е понесла към ада — съгласих се аз.

— И трябва да се справям с нечестни доставчици, крадлив персонал...

— Избийте ги.

Той се усмихна.

— Да, понякога ми липсва някогашната ми работа в Русия.

— Заплащането е било гола вода.

— Но пък властта беше опияняваща.

— Не се и съмнявам. А някогашната работа в Либия липсва ли ви?

Той поклати глава.

— Ни най-малко.

Вече сигурно се беше сетил, че съм дошъл да поговорим за единственото нещо, което бе общо помежду ни — и съвсем правилно. Аз обаче бях казал, че посещението ми е неофициално, така че трябваше да остана верен на думата си и да оставя Борис да ме попита за любимата ни тема.

Той ми предложи още едно питие. Приех. Колко водки станаха? Две, за които платих, а това беше второто черпене. Границата ми през работно време е пет. Четири, ако смятам, че може да се наложи да вадя пистолета.

Като стана въпрос за оръжия, бях сигурен, че не съм единственият в помещението с такова, макар че Борис почти сигурно нямаше разрешително. Ах, добрите стари времена в СССР, когато КГБ е управлявал всичко. Но парите също са хубаво нещо. Все пак пари и власт са най-добрата комбинация.

Преди да се срещнем с Борис в централата на ЦРУ, с Кейт не бяхме подробно инструктирани за чина и длъжността му в някогашния КГБ, нито в кое управление е бил и каква е била същинската му работа. След това обаче един агент на ФБР сподели с нас, че Борис бил агент на СМЕРШ, което означава, че е имал разрешително да убива — нещо като Джеймс Бонд на лошите. Ако го знаех преди това, пак щях да се срещна с него, но едва ли щях да го намеря за толкова очарователен. Колкото до Кейт... какво пък, тя винаги си е падала по лоши момчета.

Всъщност не ми пукаше особено с какво си е вадил хляба Борис в Съветския съюз. Това беше минало. Притесняваше ме обаче, че се беше продал на една разбойническа държава и беше обучил човек като Асад Халил. Сигурен съм, че сега съжаляваше, но пораженията бяха нанесени и никак не бяха малки.

Така и така бях прав, използвах възможността да се разходя из просторното помещение и да разгледам дрънкулките. Борис с удоволствие ми разказа за иконите, лакираните дървени кутии, порцелана и всичките си други съкровища.

— Всички са антики и са много ценни — обясни ми.

— Кое е и причината да си осигурите такава добра охрана — предположих аз.

— Да, точно така. — Видя, че го гледам, и добави: — Естествено, най-ценното нещо тук съм аз. — Усмихна се и обясни: — В бизнес като този човек може да си спечели неприятели.

— Също като в предишния — напомних му.

— Както и във вашия, господин Кори.

— Май няма да е зле да се огледаме за някакъв друг — подметнах.

Той се замисли за момент и напълно правилно заключи.

— Старият бизнес винаги те следва.

Това беше моят шанс да поема нещата и да кажа: „Като стана въпрос за стария бизнес, имам лоши и още по-лоши новини“, но исках първо да преценя по-добре този човек. Така де, не бях тук само за да го предупредя; бях дошъл да потърся помощ за решаването на общия ни проблем.

Отново си помислих за онзи час с Борис в централата на ЦРУ и си спомних, че ми беше трудно да съчетаая онзи приятен мъж с човека,

обучил Асад Халил срещу пари. Ние с Кейт — ченге и агент на ФБР — бяхме продукти на възпитанието и на произхода си и морално безтегловният свят на Борис, свят на международни интриги, двойни сделки и убийства, не беше начинът, по който живеехме и работехме. От друга страна, ЦРУ като че ли нямаше никакъв проблем с миналото на Борис. Той бе част от техния свят и от ЦРУ не правеха морални оценки — просто бяха щастливи, че им снася информация.

— За какво сте се замислили? — попита Борис.

— За срещата ни в Лангли — отвърнах.

— Хареса ми. Бях сигурен, че ще се видим отново. Стига да не се случи нещо с вас — добави той.

— Е, засега не се е случило нищо прекалено фатално, така че ето ме тук.

Оставих думите ми да увиснат във въздуха и продължих обиколката на стаята. На стената имаше стар съветски плакат с карикатура на Чичо Сам, който по някаква причина приличаше по-скоро на евреин, отколкото на англосаксонец. Държеше торба с пари в едната си ръка и атомна бомба в другата. Беше стъпил с разкрасени крака върху планетата и под ботушите му бяха вратовете на горките местни жители от цял свят. Съветският съюз — СССР — беше обкръжен от американски ракети, всички насочени към Родината Майка. Не можех да прочета руския текст и иконографията бе може би малко неясна за мен, но мисля, че схванах общата идея.

Борис забеляза, че изучавам плаката, и каза:

— Късче носталгия.

— Носталгията вече не е онова, което беше — отвърнах. — Ще ви намеря постер на Норман Рокуел.

Той се разсмя, после каза:

— Някои от американските ми приятели все още намират този плакат за обиден.

— Не мога да си представя защо.

— Студената война свърши. Вие спечелихте — напомни ми той. — Ако са оригинални, тези плакати са доста скъпи, този например ми струваше две хиляди долара.

— Не са кой знае колко за успешен предприемач.

— Да — съгласи се той. — Сега съм капиталистическа свиня с торба пари в ръката. Шантаво нещо е съдбата.

Отново запали цигара, но този път предложи и на мен.

Отказах.

— Как ме открихте? — попита той.

— Борис, все пак работя за ФБР.

— Разбира се. Но приятелите ми в Лангли ме увериха, че цялата информация за мен е засекретена.

— Това може да ви шокира, но ЦРУ лъже — отвърнах.

И двамата се усмигнахме.

После той отново стана сериозен.

— И всяка информация за мен е с ограничен достъп. — Дръпна от цигарата. — Е, какво искате да знаете, господин Кори?

— Хайде да минем на ти — отвърнах. — Викай ми Джон.

— Добре, Джон. Какво искаш да знаеш?

— Е, радвам се, че попита. — Смених темата и тактиката. — Виж какво, пия на празен стомах.

Той се поколеба за момент.

— Разбира се. Къде са ми обноските.

— Не, трябваше да се обадя предварително. Не се притеснявай. Мога да се обадя и да поръчам пица.

Той отиде до телефона на масата.

— Няма проблем. Ако не си забелязал, това е ресторант.

— Вярно бе. — Борис имаше саркастична жилка, което показва интелигентност и добро душевно здраве, както често ми се налага да обяснявам на съпругата си.

Домакинът ми заговори по телефона на руски и чух думата „закуски“, за която от приятелчето си Иван знам, че означава мезе. Някои думи просто ти се загнездват в ума. Разбира се, Борис можеше да казва също и: „Добавете сънотворно в борша“.

— Правите ли гушнати прасенца? — попитах, преди да затвори.

Той ме погледна и добави към поръчката си:

— Колбаса en crouste.

Какво?!

Както и да е, той затвори и се обърна към мен.

— Защо не седнеш?

Седнах и двамата се поотпуснахме, отпихахме от водката и се наслаждавахме на момента, преди да започна с онова, което той знаеше, че няма да му хареса.

— Забравих да те попитам — каза Борис. — Как е онази мила дама, с която беше в Лангли?

Както вече казах, в този бизнес никога не бива да разкриваш лична информация, така че отговорих:

— Засичаме се на работа от време на време. Добре е.

— Радвам се. Много ми хареса компанията ѝ, Кейт, нали така? Много поздрави.

— Ще ѝ предам.

Той се усмихна.

— Бях останал с впечатлението, че сте повече от колеги.

— Така ли? Хей, да не си мислиш, че бих изпуснал подобно парче?

Той сви рамене и ми даде безценен съвет:

— Жените са трудни за разбиране.

— Сериозно? — За майтапа казах: — Мисля, че е женена за някакъв от ЦРУ.

— Лош избор.

— И аз така мисля.

— Толкова лош, колкото да избере човек от КГБ.

Усмихнах се и попитах:

— Женен ли си?

— Да — отвърна той без особен ентусиазъм.

— За руско кокиче ли?

— Моля?

— За руско момиче ли?

— Да.

— Деца?

— Не.

— Е, как се запознахте?

— Тук.

— Ясно. Обзалагам се, че е хубаво място да се запознаваш.

Той се разсмя, но не отговори.

— А ти? — попита ме.

— Никога не съм се женил.

— И защо, ако мога да попитам?

— Никоя никога не ме е поискала.

Той се усмихна и ме осведоми:

— Мисля, че би трябвало да поискаш тях.

— Е, тая няма да я бъде.

— Бях забравил за чувството ти за хумор — рече Борис.
Последва кратко колебание — Ако искаш, мога да ти пратя жена.

— Сериозно? За *вкъщи*?

На Борис наистина му харесваше чувството ми за хумор. Разсмя се.

— Да. Ще я сложа в кутията с остатъците от яденето.

Подобно щедро предложение, известно понякога и като капан, беше сериозно нещо и трябваше да отговоря.

— Благодаря за предложението, но не искам да се възползвам от гостоприемството ти.

— Нямах грижи — каза той. — Но ако размислиш, обади ми се.

Хрумна ми, че Борис всъщност има и друга основателна причина за всичките тези мерки за сигурност, освен личната безопасност и охраната на произведенията на изкуството — неочакваните посещения на госпожа Корсакова.

Домакинът ми най-после подхвана въпроса за гардероба ми.

— Изглежда, си доста заможен.

— Просто се облякох за случая.

— Тъй ли? Този часовник струва... към десет хиляди долара, ако не се лъжа.

— Не ми струваше нито цент. Свалих го от един труп.

Той запали поредната цигара и каза много хладно:

— Да, и аз имам някои сувенири.

Реших, че е време да задвижа нещата и попитах:

— Правителството даде ли ти заем за този бизнес?

— Защо питаш? И защо не знаеш?

Не отговорих на тези въпроси, а зададох друг:

— Чувал ли си се с приятелите си от Лангли напоследък?

— По официална работа ли си тук? — отвърна той с въпрос.

— Да.

— В такъв случай ще трябва да те помоля да си вървиш и да се обади на адвоката си.

— Можеш да го направиш, когато пожелаеш. Това не е Съветският съюз — уверих го.

Той пренебрегна забележката ми.

— И защо трябва да говоря с теб?

— Защото твой граждански дълг е да съдействаш при разследването на престъпление.

— Какво престъпление?

— Убийство.

— Чие убийство?

— Ами, може би твоето.

Това налагаше още едно питие и той си наля.

— Асад Халил се е върнал — казах, без да е необходимо.

Той кимна.

— Изненадан ли си?

— Ни най-малко.

— Аз също.

Прозвуча кратка мелодия — Чайковски — и Борис стана, отиде до вратата и погледна през шпионката. Зачудих се къде ли е мониторът на охранителната камера.

Борис отвори и влезе келнер с количка, следван от Виктор.

Виктор затвори и пусна резето, а келнерът започна да сервира храната на черна лакирана маса. Борис сякаш забрави за лошата новина и се зае да му дава разпореждания. Масата скоро се отрупа с храна и бутилирана минерална вода, след което келнерът се зае да поставя ленени салфетки, прибори и кристални чаши.

— Моля — каза Борис. — Сядай.

Седнах, а Борис изпрати келнера и Виктор до вратата, заключи след тях и се настани срещу мен.

— Харесва ли ти руската кухня?

— Че кой не я харесва?

— Това е пушена чига, онова там е маринована херинга, а това е пушена змиорка...

Изреди всички ястия и започнах да губя апетит. Завърши с:

— И най-неуστοимото — гушнати прасенца.

Гушнатите прасенца всъщност представляваха парчета тлъста наденица (колбаса?), увита в нещо като пържени кнедли. Поставих няколко в чинията си заедно с други неща, който изглеждаха безопасни.

Борис си наля минерална вода и започна да нагъва.

Наденичките се оказаха изненадващо добри. Тлъстото винаги върви добре с тестено, но голямата награда отиде у маринованите домати.

— Как разбра, че се е върнал? — попита Борис.

— Уби няколко души — отвърнах.

— Кои?

— Нямам право да разкривам нищо, но мога да ти кажа, че е завършил мисията си от миналия път.

Борис спря да се храни.

— Искam да знаеш, че когато го обучавах, не го подготвях за някаква конкретна мисия, а просто как да действа на Запад.

— И как да убива.

Той се поколеба.

— Ами... да, и да убива, но това са умения, които трябва да владее всеки агент... в случай, че се наложи да ги използва.

— Всъщност — посочих аз, — Халил не е бил агент на разузнаването, на когото може да се наложи да убива. А същински убиец — обучен от теб. Точно затова дойде тук.

Борис се опита да подходи към темата от друг ъгъл.

— Разбери, че нямах представа за мисията на Халил в Америка. Либийците определено не биха ми казали подобно нещо. Обясних това на ЦРУ — добави той. — И те ми повярваха, защото е логично и защото е истина. И съм сигурен, че са ти казали това преди срещата ни.

Не отговорих.

— Ако от ЦРУ са смятали, че Халил е щял да убие американски пилоти, щяха ли да ме измъкнат от Либия? — риторично попита Борис. — Щяха ли да ме оставят жив?

Добър въпрос, на който нямах добър отговор. Едно знаех със сигурност: ЦРУ и Борис Корсаков бяха сключили дяволска сделка — те му спасяват живота, а той им изпява всичко. Може да имаше и още нещо, но нито Борис, нито ЦРУ щяха да кажат на Джон Кори какво е то. Официално Борис Корсаков, бивш агент на КГБ и най-вероятно убиец, беше продал услугите си на разбойническа държава и беше обучил на изкуството на убиването един, а може би и повече от техните бойци на джихада. Но самият Борис нямаше кръв по ръцете според самия него и беше добре дошъл в Америка като легитимен

беглец. Ако оставим настрана моралните съмнения, финансово Борис се справяше доста добре да не говорим, че и живееше чудесно, а останалите от нас, които все още бяхме в този бизнес, не ядахме хайвер, заобиколени от вино, жени и песни. Да, животът не е честен, но пък и не би трябвало да награждава предателството и да плаща мизерни заплати за верността.

От друга страна, всички правим избори и живеем — или умираме — според последствията от тези избори.

Във всеки случай Борис се опитваше да реабилитира репутацията си, доколкото я имаше, и аз трябваше да продължа нататък, но вместо това казах:

— Предполагам, че от ЦРУ са ти разказали за всичко, което направи Халил преди три години.

— Не всичко. Не беше необходимо да знам.

— Но каза, че знаеш, че е убил американски пилоти.

— Да... това ми го казаха.

— Борис, тези тъпи номера са малко старички — казах.

— За теб — може би. Не и за мен.

— Ясно. — Не се опитвах да открия каквато и да било истина с тези въпроси, а само да го поставя в защитна позиция, и го бях постигнал. — Добре. Да продължим нататък. Ти яж, аз ще говоря. — Отместих чинията си. — Халил е в страната вероятно от около седмица. Убил е последния пилот, участвал във въздушната атака — свестен тип, казваше се Чип, после уби още няколко души, при това, без да си прави труда да скрие кой е. Така че, да, знаем, че е тук. Всъщност е в града.

Борис не се озърна през рамо или нещо подобно, но спря да дъвче. Така де, този тип беше корав, но (а) беше обучил въпросния убиец, така че знаеше колко е добър и (б) Борис несъмнено беше поомекнал — умствено и физически — през последните три години. Докато Асад Халил несъмнено беше станал по-корав и по-добър в работата си.

— Хрумна ми, че Халил има да урежда някои сметки с теб — продължих аз. — Ако греша, кажи ми и ще си ида.

Борис ми наля още минерална вода, така че продължих:

— Честно казано, не очаквах да те открия жив.

Той кимна и естествено отговори:

— Даже съм изненадан, че ти си жив.

— Имаш късмет, че съм жив. Виж, знам, че и двамата сме в задължителния му списък, така че реших да поговорим.

Борис кимна.

— Може би приятелката ти Кейт също е изложена на опасност.

— Може би. Но ще ти дам малко повече информация, отколкото е нужно да знаеш — в момента тя се намира на място, което е по-сигурно и от твоето. Направихме го, за да редуцираме броя на потенциалните мишени — излъгах. И му казах добрата новина — Така че май останахме само ти и аз.

Той прие думите ми добре, в смисъл, отвърна с шегичка:

— Можеш да преспиш тук на дивана.

— Ти също трябва да останеш тук.

— Може би.

— Жена ти ще те разбере.

— Уверявам те, че няма. — Замисли се за момент, после каза: — Всъщност тя утре пътува за Москва.

— Това е добре.

Борис си наля коняк, наля и на мен и каза:

— Предполагам, че имаш по-добър план от това да се криеш.

— Всъщност наистина имам. Планът ми е да те използвам за примамка и да пипна Халил.

— Не съм сигурен, че планът ти ми допада.

— Вижда ми се идеален.

Той се усмихна пресилено, но не отговори.

Моята нова работа беше да съм стръв и аз нямах проблем с това. Всъщност исках да съм единственият човек с възможност да убие Асад Халил. Но Борис Корсаков също беше мишена и бях длъжен да му го кажа, а освен това трябваше да загърбя собственото си ego и гнева си в името на мисията. Нямаше да съм очарован, ако Борис видеше сметката на Халил, но в крайна сметка кучият син така или иначе щеше да е скочил в сандъчето.

— Имате ли изобщо някаква информация, че той знае къде съм?
— попита Борис.

— Нямаме — отвърнах честно. — Но защо да не приемем, че знае къде си? Разполагал е с три години да те открие. А освен това си има приятели в Америка.

Борис кимна и се усмихна.

— Всъщност споменаван съм в няколко публикации за храна или за руската имигрантска общност.

— Надявам се да не са публикували и твоя снимка.

Той сви рамене.

— Няколко пъти. Това е част от бизнеса ми — обясни той този пропуск в сигурността. — И ако трябва да съм честен, нямам нищо против известността и не мислех за личната си безопасност.

— Явно не си. — После попитах: — Това ли е истинското ти име?

— Да. ЦРУ ме увещаваха да го сменя, но... то е всичко, останало от моето минало.

— Ясно.

„И сега ще го изпишат на надгробния ти камък“. Е, предполагам, че Борис Корсаков се бе чувствал в безопасност в Брайтън Бийч, Бруклин, въпреки че беше вбесил либийското разузнаване, Асад Халил, а може би и старите си приятелчета от КГБ. Но не можеше да се чувства напълно спокоен с това минало, което бе и поредната причина за всички ключалки и резета на вратата.

— И тъй, да приемем, че Халил знае, че си собственик на „Светлана“ и че имаш жена и апартамент на Дванайсета улица — казах аз. — Можеш да бягаш, можеш да се криеш, но можеш също и да седиш тук и да го чакаш, а аз ще пратя хора, които да го чакат заедно с теб.

— Е, ще си помисля — отвърна той. — Междувременно ти и твоята организация би следвало да измислите някакъв друг начин да го пипнете — или да го убиете.

— Мисля, че го познаваш по-добре от федералните — измънках аз.

Той се замисли за момент, после каза:

— Да, ще е труден за откриване. Но той ще те намери.

— Борис, това ми е известно. Аз не се крия. Възможно е вече да е открил теб — напомних му. — Въпросът е аз как да го намеря?

Борис се облегна в стола си и запали поредната цигара.

Загледа се в нищото и заговори сякаш на себе си:

— Въпреки всичките си недостатъци Съветският съюз никога не е подценявал американците. Ако не друго, по-скоро ви надценявахме.

От друга страна, Халил е от култура, която подценява Запада и особено американците. И в това може би е неговата слабост. — Замисли се за момент. — Той не се интересува от пари, жени, комфорт... няма пороци и смята, че онези, които имат, са слаби и покварени. — Отново замълча, после продължи: — Наричат го Лъва заради храбростта му, заради това, че е невидим, заради бързината му и способността му да усеща опасността. Но по отношение на последното... той често пропуска сигналите за опасност заради вярата си, че е силен физически, умствено и морално и че враговете му са слаби, тъпи и покварени. — Погледна ме. — Веднъж го предупредих за това, но не си направих труда да го направя отново.

Беше се увлякъл в спомените си за ученика си, така че не го прекъснах.

— Халил имаше наставник. Един старец, Малик, който беше донякъде мистик. Подобно на мен, Малик се опитваше да го научи на предпазливост, но също така го беше убедил, че е благословен, че има специални способности, шесто чувство за опасността и способност да усети, когато плячката му е наблизо. Пълни глупости, естествено, но Халил им вярваше и затова прави глупави неща. Досега му се разминава и това само подхранва безразсъдното му поведение. Но може би късметът му е на път да му изневери.

— Може би — съгласих се, макар че едва ли бихте се съгласили с мен.

Всъщност малцината убийци, мислещи, че Господ е на тяхна страна, на които бях попадал, представляваха проблем. Те определено не бяха благословени от Бог, но си мислеха, че са и това ги правеше непредсказуеми и по-опасни от средния безмозъчен главорез. Борис дръпна от цигарата.

— Той беше отличен ученик — много бърз, много интелигентен. А също и много мотивиран, но онова, което го мотивираше, беше омразата. — Погледна ме. — Както знаеш, американците убиха цялото му семейство.

Не отговорих.

— А омразата замъглява преценката — правилно отбеляза Борис.

Отново не отговорих, но се замислих за тази странна двойка — Борис Корсаков и Асад Халил, учител и ученик от два противоположни края на вселената. Бях сигурен, че Борис се е справил

добре с обучаването на младото си протеже как да убива и да бяга, но в края на обучението Асад Халил си бе останал същият умопобъркан, какъвто е бил в началото.

— Той е единак — продължи Борис. — Не се нуждае от приятели, жени, дори от колеги, макар че използва хора и после се отървава от тях. И така, как да намериш подобен човек? Е, както вече казах, няма да го намериш — той ще те намери. Но когато това стане, има по-голяма вероятност да направи грешка в сравнение с професионалните убийци — грешка в преценката, а оттам — и в тактиката. И с това, господин Кори, искам да кажа, че той ще пропусне възможността да пръсне безопасно главата ти от двеста метра, а ще те нападне по най-личния начин. По начина, по който напада лъвът — със зъби и нокти. Той има нужда да вкуси кръвта ти. И както котката си играе с мишката, той често си играе с жертвата си и ѝ се подиграва, преди да я убие. Това е важно за него. Така че ако оцелееш при първоначалната атака, имаш възможност да отговориш. Това е всичко, което би могло да ти бъде от помощ — завърши Борис.

Е, като не броим Малик мистика, не научих кой знае какво ново. Всъщност двамата с Кейт неотдавна се бяхме запознали съвсем отблизо с начина на действие на Халил. Но не беше лошо да чуя потвърждение на собствените си мисли и заключения.

— Значи трябва да се наведем и да кажем сбогом на задниците си, така ли? — попитах.

Той се усмихна и като добър домакин ми направи комплимент:

— Имам чувството, че можеш да се справиш със ситуацията, ако възникне такава. — И, естествено, добави: — Аз също.

Може би не трябваше да спирам тренировките във фитнес залата. Върнах се към предишното си предложение:

— Друг начин да хванеш или убиеш лъв е да сложиш примамка в капана.

Той явно вече беше обмислил това.

— Да. Ако лъвът ти трябва жив, слагаш жива коза в клетка и когато лъвът влезе, вратата на клетката се затваря. Лъвът влиза в капана, но козата е изядена. Ако пък лъвът ти трябва мъртъв, връзваш козата за някое дърво и докато лъвът я убива, стреляш. И в двата случая козата е мъртва. Но козите са заменими.

— Добър довод. Но ние знаем, че не си коза и ще се погрижиш за безопасността си — уверих го.

Той не беше толкова уверен в това. Честно казано, аз също не бях.

— Първо ти опитай — каза Борис.

— Добре. После ще ти кажа как съм се справил.

— Да, стига да си в състояние. — Все пак добави: — Идеята е интересна и може би е единственият начин, по който да го заловиш или убиеш. Но имай предвид Джон, че докато ти му залагаш капан, той може да подготвя капан за теб.

— Имам го предвид.

Борис продължи с лъвската метафора:

— И няма да си първият ловец, тръгнал по дирята, който открива, че лъвът е направил кръг и вече е зад него.

— Чудесна аналогия. Ще го запомня.

— Няма да е зле.

Следващият ми въпрос не беше точно по темата, но трябваше да знам отговора.

— Ти ли научи Халил как да убива с ледокоп?

Погледна ме, отначало изненадан, после малко смутен.

Така де, въпросът не беше от абстрактните. Поколеба се, преди да отговори.

— Мисля, че да. Защо питаш?

— Защо питам според теб?

Той не отговори на въпроса ми.

— Този идиот никога не беше виждал ледокоп и когато му го показах, беше като дете с нова играчка.

— Не се и съмнявам.

— И какво, жертвата умря ли?

— И още как. Но май ѝ е отнело известно време.

— Колко удара? — попита той.

— Само един.

Борис изглеждаше раздразнен, може би дори разочарован от стария си ученик.

— Казах му два или три.

— Хлапетата не слушат.

— Той не е хлапе. Той е... идиот.

— Всъщност откъде идва тази любов на руснаците към ледокопите? — попитах. — Не видяхте ли сметката и на Троцки с такова нещо?

Темата явно се видя интересна на Борис.

— Ами, както можеш да си представиш, в Русия има много ледокопи и затова те са често срещано оръжие, особено през зимата.

— Уф. Трябваше да се сетя.

Борис ме изгледа за момент. Сигурен съм, че се питаше дали не се бъзикам с него. Подхвана играта, като взе един остър нож от масата.

— Ако не знаеш как да използваш това, няма да нанесеш фатална рана. Ще улучиш кост, ще забиеш острието в мускул или ще нанесеш няколко рани, които не са смъртоносни, и противникът ти ще има възможност да избяга или да те нападне. Дори дълбоката рана в корема не е фатална, освен ако не улучиш артерията. Ножът е добър преди всичко за гърлото — обясни той и го опря до врата си. — За югуларните вени или сънните артерии, ето тук. Ударът е фатален, но труден за нанасяне, ако си с лице към противника. Трябва да си зад него, за да му прережеш успешно гърлото. Нали? — Остави ножа и продължи: — А ледокопът лесно прониква в черепа от всеки ъгъл, а също така може да пробие гръдния кош и да стигне до сърцето дори жертвата да носи дебело зимно облекло. И в двата случая раната е фатална, макар че смъртта не настъпва веднага.

Като че ли се усети, че се е увлякъл, и се усмихна малко насила.

— Може би темата не е подходяща за маса.

— Аз я повдигнах. Ти просто я разви.

— Опитай коняка.

Отпих малка глътка, колкото да не го обидя. Въпреки целия погълнат алкохол Борис изглеждаше съвсем свеж — може би отрезвяващата мисъл, че е белязан да умре, държеше ума му бистър.

— Този път ти трябва да се погрижиш за него — каза той. — Не го ли направиш, няма да имаш нито ден покой.

— Ти също.

Той пренебрегна забележката ми.

— Как е успял да се измъкне миналия път?

Борис имаше опит в играта, така че това не беше просто професионален или академичен въпрос.

— Определено не мога да ти кажа повече от онова, което са ти казали приятелите ти от ЦРУ преди три години — отвърнах. — Ако не знаеш, значи не са искали да научаваш.

И тъй като стана дума за ЦРУ, го попитах:

— Какво ти казаха от Управлението за интереса им към Асад Халил?

Той помълча известно време.

— Почти нищо. От собственото си обучение и опит обаче останах с впечатлението, че интересът на ЦРУ към Халил не е същият като интереса на ФБР.

— В смисъл?

— В смисъл, естествено, че ЦРУ искаха да използват Халил за свои собствени цели.

— Които са?

Той сви рамене.

— Ако не знаеш, значи не са искали да научаваш.

Време беше да измъкна малко информация.

— В ЦРУ със сигурност знаят, че Асад Халил е в Америка — посочих. — Никой ли от Лангли не ти се обади да ти каже: „Хей, Борис, старото ти приятелче се е върнало и сигурно иска да прибере главата ти в сака си, но ние ще те защитим“?

Борис сто на сто си беше помислил за това в секундата, след като му казах, че Халил е тук, а аз изобщо не бях спирал да мисля по този въпрос.

— Отношенията ми с тях са... сложни. Всъщност не съществуват от последния ми инструктаж. Прехвърлиха ме на ФБР и вече не се чувам с тях. И именно това е причината тук да си ти, а не някой друг.

Всъщност не това беше причината да съм тук — работех на свободна практика. Колкото до това, че ФБР е бавачката на Борис, между Бюрото и ЦРУ често имаше несъгласия относно програмата за установяване на бивши съветски граждани. Понякога ставаше въпрос просто за дребни спънки, друг път — за безразличие от страна на ФБР. Борис нямаше никаква стойност за Бюрото и сега се намираше във висящо положение. Но ако някой от ЦРУ или ФБР си дадеше сметка, че Борис Корсаков е станал примамка за Лъва, веднага щяха да цъфнат тук. Както винаги, проблемът със системата беше в лошата

комуникация, защитните стени между агенциите и лоша институциона памет. Благодарение на това Джон Кори можеше да хапва Мариновано цвекло с Борис Корсаков. Или... може би ФБР и ЦРУ вече се бяха заели с това и половината от клиентелата на „Светлана“ бяха федерални агенти, които — за разлика от мен — не казваха на Борис, че Халил може да му дойде на гости. Е, съвсем скоро щях да разбера дали посещението ми тук е било записано от някой колега.

— Надявам се, че нежеланието ми да стана стръв, както се изрази, няма да бъде използвано срещу мен — каза Борис.

— Разбира се, че не. Ние защитаваме всички граждани... а бе, ти гражданин ли си?

— Не.

— Ох, ами тогава... по дяволите...

— Но имам американски паспорт.

— Аз също. Май няма да е зле двамата с теб да заминем за Москва с жена ти.

— Предпочитам да съм в Ню Йорк с Асад Халил, отколкото в Москва с жена си — уведоми ме той.

Пропуснах това покрай ушите си и го уверих:

— Дори да не искаш да играеш ролята на стръв, можем да ти измислим някаква защита.

Той имаше друга идея.

— Знаеш ли, тук съм в пълна безопасност и нямам намерение да напускам това място... докато Халил не бъде убит, заловен или не избяга... така че не съм сигурен, че се нуждая от охраната ви. Всъщност плащам доста солидна сума за собствената си защита.

В думите му имаше подтекст и си помислих, че Борис си дава сметка, че не иска от НЙПУ или ФБР да се мотаят из „Светлана“ по куп причини, било то основателни или не чак толкова.

Хрумна ми също, че Борис стига до някои от заключенията, до които бях стигнал и аз — той също искаше да убие Асад Халил без участието на полицията или ФБР. И неговите причини минаваха отвъд моето просто желание за отмъщение и намиране на така желания покой. Заподозрях, че Борис иска смъртта му, защото Асад Халил знае прекалено много за него. И онова, което знаеше, можеше и да не съответства на онова, което Борис вече бе казал на ЦРУ преди три

години — че не е знаел, че Халил ще дойде в Съединените щати, за да убива американски пилоти например. Ето защо не искаше Халил да бъде заловен жив и разпитан от ФБР и ЦРУ. Борис нямаше да е първият беглец негражданин, върнат в старата си родина. Всички тези предположения може и да бяха погрешни, но определено имаше някаква причина Борис да иска пръв да се добере до Халил.

Може би другата причина беше наградата, за която сигурно беше чувал.

— За залавянето на Халил, било то жив или мъртъв, има награда от един милион долара — казах. — Знаеше ли го?

— Предположих — отвърна той. — Не са много пари точно за него... но аз не мисля да го залавям... казах, че смятам да се защита.

— Стига, Борис. Знам какво си мислиш. Че ако някой може да залови или убие Асад Халил, това си ти.

Той не отговори.

— Само не ставай твърде самонадеян — посъветвах го. — Халил не е прекарал последните три години във въртене на нощен клуб и пиене на водка.

Това го раздразни, както си и знаех. Той се наведе към мен.

— Не се страхувам от него. Аз го научих на всичко, което знае. И няма да е зле, ако успея да му преподам един последен урок.

— Ох, започна се. Ти си научил онзи млад кретен на всичко, което знае, и все още можеш да му нариташ задника.

Борис не отговори.

— Е, ще предам заявлението ти, че не желаеш охрана. Твое право е да откажеш полицейска защита и определено не си длъжен да играеш ролята на примамка — казах му официално. — Но не можеш да попречиш да наблюдават имота ти, нито движението ти. — И добавих: — Все пак би било по-лесно и по-добре за всички, ако ни сътрудничиш и действаме координирано.

— Имам... бивши колеги, на които имам доверие, че ще ми помагат и ще ме защитят.

— Имаш предвид стари пушки от КГБ, които знаят как да се справят с изроди като Халил и какво да правят с него в задната стаичка, след като го пипнат ли?

Борис отново запали цигара.

— Без коментар.

— Ако някак успееш да го заловиш жив, обади се най-напред на мен.

— Щом настояваш.

Борис явно губеше желание за разговори и беше време да си тръгвам. Следващото, което трябваше да направя, бе да докладвам за тази среща на Уолш и Парези. Можеше да ми се размине с това, което бях направил дотук — ченгетата и агентите често правят нещо, без да казват на шефа си всичко, което са намислили. Но ако не направиш бърз и пълен доклад за нещо такова, загазваш здравата.

От друга страна... не трябваше дори да съм тук. Така де, Уолш май съвсем ясно се бе изразил за ограничените ми задължения и право на движение, както и че трябва да нося проследяващото устройство. Друга причина да не докладвам бе, че двамата с Борис като че ли бяхме на едно мнение по въпроса. Халил не трябваше да бъде задържан — а убит.

Изправих се и казах:

— Утре можем да поговорим още.

Борис сякаш не ме чу. Беше потънал в размисъл.

Както вече казах, Борис не беше глупак и навремето беше играл далеч по-опасни, коварни и сложни игри от тази. А определено си личеше, че кагебейският му ум е буден и работи. Не се съмнявах, че се е заинтересувал и се вълнува, че отново се връща към стария бизнес. Погледна ме.

— Някой знае ли, че си тук?

„Ами, Вероника знае. Виктор. Ти“. Това не беше въпросът, който исках да чуя. И имах добър, силен отговор.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че знаеш какво искам да кажа. Защо си сам?

— Защото работя сам. Като Джеймс Бонд.

Борис поклати глава.

— С теб би трябвало да има и агент на ФБР. Не искам да покажа неуважение, Кори, но ти си полицейски детектив, както ми беше казано преди три години. Къде е партньорът ти от ФБР?

— На бара.

— Не. Мисля, че сам си се заел с този проблем, и ми се струва, че разбирам защо.

— Мисли каквото си искаш. Утре ще се върна с хората си.

Той се замисли, после ме погледна и рече:

— Дай ми седмица. Дай седмица на себе си. Мисля, че един от нас ще реши проблема по начин, който е най-добър за нас.

Естествено, отговорих:

— Не става дума за нас. А за закона, справедливостта и националната сигурност.

Борис отново поклати глава.

— Не. Става дума точно за нас.

Не исках да задълбавам в темата, така че я смених.

— Имаш визитката ми. Трябват ми и твоите телефони.

Той извади картичка и химикалка от вътрешния си джоб, написа номерата и ми я подаде.

— Моля, дръж ме в течение.

Извадих снимката на Халил и му я връчих.

— Да опресниш паметта си.

Той я взе, без да я поглежда.

— Паметта ми не се нуждае от опресняване.

— Е, тогава я размножи и я раздай на хората си.

— Да, благодаря. Между другото, много го бива да променя външния си вид.

— Точно така. И снимката е правена преди три години, макар да имам информация, че изглежда по същия начин. Пък и очите никога не се променят.

Борис погледна снимката.

— Да... тези очи.

Тръгнах към вратата и казах:

— И сам ще се оправя.

— Боя се, че не. — Борис стана, отиде до телефона, включи интеркома и каза нещо на руски, след което се обърна към мен. — Искам да ти задам въпрос, който може да се окаже важен и за двама ни.

Обичам важни за мен въпроси, така че отговорих:

— Давай.

— Имаш ли представа дали Халил действа сам или работи за либийското разузнаване, или може би за някоя друга група?

— Защо питаш?

— Ами защото това определено би трябвало да се отрази на неговите... възможности. На способността му да открие онова, което

трябва да знае за нас. И вероятно би трябвало да се отрази и на мисията му.

— Ясно. Е, не мога да отговоря директно на този въпрос, но ще кажа, че изглежда, разполага с помощ.

Борис кимна.

— В такъв случай можеш да си сигурен, че ще направи нещо различно от миналия път.

— Не схващам накъде биеш, Борис.

Той ме погледна.

— Ще взриви бомба. Или може би ще бъде биологична атака. Антракс. Или химическо оръжие. Може би нервнопаралитичен газ.

— Мислиш ли?

— Да. Трябва да се отплати на онези, които му помагат в личното му отмъщение. Не си ли се замислял за това?

— Мина ми през ума — признах аз. — Но съм сигурен, че това няма да се случи, преди да си е уредил сметките с теб и мен.

— Ясно. — Нямам навик да дискутирам подобни неща с хора като Борис, но той имаше опит с Халил и навремето бе работил в този бизнес, така че му казах: — Помисли върху това и ми кажи до какви изводи си стигнал.

— Добре.

В стаята отново прозвуча Чайковски. Борис отиде до вратата, погледна през шпионката, дръпна резето и отвори.

Виктор отстъпи настрана, за да ми направи място. Докато излизах, се обърнах към Борис.

— Ако гледаш през шпионки, можеш да си докараш сериозно очно и мозъчно нараняване, ако от другата страна те гледа дуло. Или ледокоп.

Той явно се подразни от критиката ми към предохранителните процедури.

— Благодаря, детектив.

— Къде е мониторът на камерата? — попитах.

— Има един в кабинета ми, а в ей онзи шкаф има телевизор. Един от каналите е настроен за камерите.

— Би трябвало да го ползваш.

— Благодаря още веднъж.

— И аз ти благодаря за отделеното време и гостоприемството. — Прекрачих прага, после направих едно от стегнатите си обръщания кръгом. — О, и още нещо. Чип. Пилотът, убит от нашия човек. Халил му отрязал главата.

Борис запази самообладание.

— Никога не съм го учил на такова нещо.

— Може би си има нов учител — предположих.

Излязох от апартамента на Борис. Вратата зад мен се затвори и чух как резето се спуска.

Горкият Борис — сврян на работното си място без съпруга и без какво друго да прави, освен да яде, да пие, да гледа през онова огледало, може би да пуска някой руски канал, да слуша музика и евентуално да се наслаждава на компанията на една-две дами. Но дори това започва да писва след няколко дни. Добре де... може би след няколко седмици.

Виктор посочи към асансьора, но аз му казах:

— Хайде да слезем по стълбите.

Той се направи, че не ме разбира.

— Стига, Виктор. Знам, че преподаваш английски в Бруклинския колеж. — Отидох до стоманената врата на стълбището и Виктор я отключи.

Беше в общи линии аварийен изход, а пожарните инспектори по принцип не обичат да виждат ключалки и резета, но Борис сигурно им бе казал:

„Вижте, момчета, много хора искат да ме убият, така че трябва да се заключвам.“

Или пък махаше вратите, когато му идваха на проверка.

Оставих Виктор да води и тръгнах след него. Вратата долу също беше заключена и Виктор отново бръкна за ключ. Влязохме в малката стая с камерата, после Виктор отключи вратата към коридора и го последвах през червената завеса в ресторанта.

Е, охраната беше добра, но все пак твърде много зависеше от човешкия фактор и два ключа — един за асансьора и един за всички стоманени врати. Освен това вратата на апартамента трябваше да се залоства ръчно. Борис имаше нужда от електронни ключалки за всички врати между външния свят и себе си, както и до по-лесен достъп до мониторите на камерите.

Може да имаше и други мерки за сигурност, които не виждах — паникбутон или може би защитена стая, но в крайна сметка основното в личната сигурност си е бдителността и едрокалибреното оръжие.

Виктор ме изпрати през ресторанта, който вече бе започнал да се изпразва.

— Някой иска да убие шефа ти — казах му. — Така че, не си дръж главата завряна в задника.

Той не отговори, но кимна.

— Имаш ли оръжие?

Той отново не отговори, но потупа лявата страна на самото си.

— Трябва да поработиш над произношението — посъветвах го.

Както и да е, промъкнах се през бара покрай Вероника и излязох през задната врата. Наближаваше полунощ и алеята и плажът бяха почти пуси.

Ако моите хора ме следяха, сега със сигурност някой ще да дойде при мен. А ако ме следяха хора на Халил, времето и мястото за среща бяха подходящи като всички други.

Останах около минута на място, но като че ли никой не проявяваше интерес към мен.

Отидох до предния вход на „Светлана“, където чакаха няколко таксита.

По обратния път към Манхатън, докато минавахме по Бруклинския мост, отново ме споходи мисълта (вече подкрепена и от Борис), че Асад Халил наистина е замислил нещо голямо за финал — нещо, което ще се хареса на поддръжниците му и ще му осигури кредитна линия за следващата му мисия. И единствените, които стояха между него и кулминационната точка, бяха Борис Корсаков и Джон Кори.

Така че да, Борис беше прав. Ставаше въпрос за нас — за него, за мен и за Асад Халил. Както и за миналото, което ни следваше и ни настигаше.

Таксито от Брайтън Бийч ме беше оставило в подземния гараж и с четиридесет долара по-беден, което не е много за застраховка живот. Бях взел товарния асансьор до апартамента си. Никой от охраната ми като че ли не беше забелязал отсъствието ми. Не исках да вкарвам момчетата в беля, така че трябваше да се погрижа никога да не ме хващат, че съм се изнизал без тях.

Както и да е, сега бе седем сутринта, сряда — само някакви си седемдесет и два часа, след като двамата с Кейт се бяхме събудили в мотел „Хай топ“ в окръг Съливан, развълнувани от предстоящите скокове от самолета. Както се казва, нямахме си и представа колко вълнуващо щеше да се окаже всъщност.

Нямах никакви конкретни планове за деня, което ми напомни, че проблемът с нищонеправенето е, че не знаеш кога си приключил.

Възползвах се от възможността да изпълня ежедневните си упражнения, мотивиран не от суетата, а от грижи за здравето — в случая това означаваше, че трябваше да съм в добра форма, ако двамата с Халил решим да се сборим. Борис беше прав — атаките на Халил бяха от къси разстояния и лични и ако успееш да оцелееш след първоначалното изненадващо нападение, имаш шанс да отвърнеш. Именно затова Кейт беше все още жива.

Докато се приготвях да отида на свиждане на Кейт в Белвю, мобилният ми телефон иззвъня. Беше Парези.

— Да?

— Къде беше снощи? — поинтересува се капитан Парези.

Опа. Време беше да изляза на светло.

— Посетих Кейт в болницата.

— Това го знам. Какво направи след това?

Наистина беше време да изляза на светло.

— Откараха ме у дома.

Последва мълчание, след което Парези рече:

— Дежурният в лобито, Рамос, докладва, че е звънял на домашния и мобилния ти телефон и че портиерът те е търсил по

домофона, но не си отговорил.

Крайно време да изляза на светло.

— Бях мъртъв за света още към десет вечерта. — Или пиех водка с Вероника? — Какво е искал Рамос?

— Нищо — отвърна Парези. — Просто проверка на връзката и да разбере какво е положението.

С други думи, Парези нямаше доказателства, че наистина съм излизал, така че малко се окопитих.

— Капитане, аз съм ченге, а не някакъв информатор от мафията, който трябва да бъде следен по двайсет и четири часа в дено...

— Животът ти е в опасност, детектив Кори. Освен това ти се съгласи да...

— Не съм се съгласявал да спя с пазачите си.

Отново последва тишина.

— Добре — рече накрая Парези. — Както се очертава, знаеш ли къде ще бъдеш довечера.

Не отговорих и не се поинтересувах от подробности.

— Но първо малко домашни въпроси — продължи Парези. — Погребението на Гейб, жена му и дъщеря му беше вчера. Била е скромна религиозна церемония, но ще отслужим паметна служба за него и семейството му някъде през следващата седмица, ако е възможно. — И добави: — В зависимост от това как се развият нещата.

Ясно. В зависимост от това кога са нашите погребения.

— Добре — казах аз.

— Как е Кейт? — попита Парези.

— Достатъчно добре, за да излезе от болницата, но Уолш я държи там и нито тя, нито аз сме особено щастливи от това.

— Там е в по-голяма безопасност, пък и е по-добре да не е с теб у вас.

Не коментирах коментара му, а казах:

— Има нещо, което трябва да направиш. Да се погрижиш възможно по-скоро да бъде издаден и регистриран смъртен акт в окръг Съливан и да кажеш на Регионалния медицински център Катскил да променят записите си по съответния начин.

— Добре... щом мислиш, че някой наистина ще тръгне да проверява това.

— Да приемем, че Халил е обсебен на тема вярно отчитане на труповете.

— Добре. Ще го направя. Да си получавал или да си спомняш нещо, за което трябва да знам?

Това беше в общи линии последна възможност да изясня въпроса с Борис Корсаков. Бях преценил всички за и против докладването за срещата си с него. Борис обаче правилно беше решил, че действам на своя глава, и ме беше помолил за седмица без намесата на полиция или ФБР — седмица, през която да види дали Халил няма да се опита да му види сметката на негова територия, в нощния клуб. Разбира се, целта на Борис беше да затвори завинаги устата на Халил, макар че всъщност не ми пукаше особено какви са желанията на руснака — това начинание не беше негово. Но пък интересите му можеха да съвпадат с моите. Трудно решение.

— Джон?

И че моли да му пратя полицията да го защитава. Нямаше и да се учудя, ако коварният кагебеец вече бе офейкал в Москва с жена си — или на френската Ривиера без нея. Не бих го обвинявал, ако постъпи така.

— Ало? Джон?

— Нищо не се сещам — казах аз и смених темата. — От „Специални операции“ да са открили нещо необичайно около тайните квартири на лошите?

— Не.

— Опитваме ли се да открием други тайни квартири, за които не знаем?

— Проверяваме за корпоративни наематели, които са се сторили подозрителни на агентите, предлагащи наемите. Но проверките отнемат много време и едва ли ще попаднем на нещо.

— Ясно. Хрумна ми, че ако бях от приятелчетата на Халил в Ню Йорк, щях да наема нещо на моята улица, офис или апартамент, да монтирам на прозореца миниатюрна камера и да наблюдавам външната врата на монитор, намиращ се в офиса или апартамента.

Парези помълча известно време, после отвърна:

— Добра идея... но на улицата ти има цял куп блокове — хиляди апартаменти и офиси...

— Знам. Нали живея тук. Няма да е зле да отделиш хора да проверят това, капитане.

— Ще го направя. А ти по-добре не излизай на балкона.

— Тъкмо щях да те поканя на питие на чист въздух.

Парези понякога оценяваше черния ми хумор, но сега не бе един от тези моменти.

— Трябва да ти кажа, че сме пръснали хората в много посоки, но ще видя дали няма да успея да издействам от оперативния офис на ФБР малко подкрепления.

Припомних си безрезултатното наблюдение на иранския дипломат и го посъветвах:

— Изтегли от хората, които наблюдават. Този случай е приоритетен.

— Зная. Но нямаш представа колко много сведения, заплахи и улики сме оставили без разследване през последните месеци.

Замислих се над думите му.

— Възможно е да са планирани за отвличане на вниманието.

Той помълча, после каза:

— Може би. Никога не съм си помислял, че ще бъдем затрупани... нали се сещаш?

— Светът се промени — напомних му.

— Да. Но ние сме си старите. — И реши да се пошегува и той. — Затова си още на работа.

Много смешно.

— Има ли някакви данни за мобилния телефон на Кейт или на Гейб? — попитах.

— Както знаеш, и двата са с прекъснати услуги, но отделът за следене на информацията следи дали някой няма да ги включи, за да използва указателите им.

— Добре. Наблюдението на мюсюлманските квартали дава ли някакви резултати?

— Не.

— Предполагам, че си отменил всички отпуски и че всички работят извънредно.

— Това е ясно. Всъщност, Джон, позволи ми да те уведомя, че въпреки недостига на хора ФАТС, ФБР и НЙПУ работят по случая с

пълни сили. И нека ти напомня, че ти не участваш в разследването. В отпуска си.

— Тогава защо ми задаваш въпроси?

— Ние задаваме въпроси — осведоми ме той. — Ти не следва да задаваш въпроси. Нито пък да съветваш.

Е, може и да се колебаех дали да не му кажа за Борис, но вече място за съмнения нямаше. Ами да! Та аз наистина не участвах в разследването.

— Джон?

— Разбирам.

Парези продължи с малко по-мек тон:

— Искаме да се съсредоточиш върху миналото. Да си припомниш всяко нещо, което би могло да ни е от полза.

— Колата и шофьорът чакат — казах аз. — Нещо друго?

— Да, причината, поради която ти се обадих. Довечера излизаш на лов.

Вълнуваща новина.

— Добре. Какъв е планът?

— В десет вечерта ще излезеш от блока, ще тръгнеш пеша по Седемдесет и втора и ще влезеш в Сентръл Парк...

— Може да ме пребият.

Парези игнорира възражението ми и продължи:

— Използваме парка, защото всички го познаваме и сме тренирали там наблюдение и контранаблюдение.

— Ясно. — Един път се изгубих там.

— Малко преди десет ще се срещнеш във фойето с ръководител от „Специални операции“, който ще ти даде маршрута ти и различните места, които трябва да посетиш в парка. После ще установиш връзка с наблюдаващите екипи на улицата и тръгваш.

— Звучи добре. Само че не искам парад след себе си и духов оркестър пред мен — предупредих го.

— Естествено. Ще бъдеш прикрит, но не прекалено охраняван.

— Ще ти кажа мнението си, когато видя как стоят нещата.

— Добре. Нямаме нищо против да се учим. Проба и грешка, нали така.

— Само без грешки, ако обичаш. Уведомихте ли охраната на парка?

— Да. Знаят какво предстои и ще поддържаме контакт с тях.

— Добре.

Парковата охрана има силно присъствие през нощта и включва конни полицаи, цивилни ченгета, обозначени и необозначени коли. Всъщност присъствието е прекалено силно.

— Само ги дръж настрани от маршрута ми — казах на Парези.

— Разбрано — отвърна той и продължи с инструктажа: — На различни места в парка ще има специални екипи с уреди за нощно виждане и снайпери.

— Не забравяй да им кажеш как съм облечен.

Парези продължи, без да се засмее дори веднъж:

— Местата, където ще спираш и ще се мотаеш, са водоеми — лодките, после при езеро Белведере, може и при Резервоара. Наблюдаващите и специалните екипи държат на водоемите, защото така подстъпите на Халил ще бъдат ограничени и районът, който трябва да бъде покрит от екипите, е по-малък. С други думи, от едната страна те прикрива водата — обясни той и пак реши да се пошегува: — Можеш ли да плуваш?

— Не. Но пък за сметка на това мога да вървя по вода. И какво трябва да правя на тези места и по това време, освен да изглеждам като примамка?

— Добър въпрос. Нямам добър отговор, но си мисля, че след като наскоро си изгубил жена си... просто не те свърта въщи. Нали се сещаш? Шляеш се с наведена глава, сядаш на някоя пейка, скриваш лицето си в длани... или може би носиш бутилка — не истински алкохол, естествено — и се правиш на малко пийнал. Знаеш как се постъпва в такива случаи.

— Може пък да изглеждам така, сякаш се каня да се удавя в езерото.

— Да... защо пък не... Както и да е, няма да правиш крос. Ще вървиш бавно, ще следваш маршрута и ще слушаш инструкциите по радиото. Тия неща ще ги уточните с шефа на „Специални операции“.

— Ясно.

— И не забравяй, Джон — както сам каза, ако някой следи блока ти и чака да излезеш, това може да не е самият Халил. Така че ако лошите са на улицата, в коли или в някоя сграда на улицата ти, може да им отнеме известно време, докато се свържат с Халил и в същото

време те следят. Контранаблюдаващият екип ще открие, ако някой е тръгнал след теб, така че ще разберем, ако играта е започнала. Ясно? И не забравяй най-важното: ако искаме планът да проработи, трябва да те засекат как излизаш от блока. Нали? Така че се мотай, но не прекалено очебийно.

— Ясно.

— Някакви въпроси?

— Не.

Идваше ред на пропагандата.

— Това далеч надхвърля дълга ти, Джон, и всички ние оценяваме готовността ти да се изложиш на опасност. Довечера може да се чувстваш самотен, но бъди сигурен, че няма да си сам. Том, аз и всички от ФАТС и от „Специални операции“ ще мислим за теб и ще се молим всичко да е наред и да успееш.

— Благодаря. И къде по-точно ще мислите и ще се молите за мен?

— Аз ще съм въщи, на повикване. Живея на Сентръл Парк Запад, така че мога да стигна за няколко минути.

— Добре. Значи ще можем да позираме заедно с мъртвия лъв.

— Искаме да го заловим жив, ако е възможно — не пропусна да ме уведоми той.

— Разбира се. А Том къде ще бъде?

— Също въщи, до телефона.

— Къде е жена ти, капитане?

— Извън града.

— Правилно. — Можех да попитам къде е и приятелката на Том, но нея не я грозеше опасност. Защо ли? Ами защото е баракуда и Халил не би я наранил от професионална солидарност. Да споделя ли това с Парези? По-добре не.

Както и да е, май бяхме приключили с всички точки, така че казах:

— Тръгвам за болницата.

— Много поздрави на Кейт. Ще поговорим по-късно, преди да излезеш.

Затворих и без да обръщам внимание на предупреждението на Парези, излязох на балкона и се загледах в сградите от другата страна на улицата. Наистина, имаше хиляди прозорци, от които се откриваше

добър изглед към мен и балкона ми, както и към главния вход на блока ми. Освен това имаше десетки покриви, много от които бяха по-високи от балкона. Най-лесният начин да убиеш Джон Кори бе да поставиш снайперист на някой покрив или в който и да е от всички тези апартаменти и офиси. Дори не беше задължително стрелецът да е много добър. Но ако това трябваше да стане, вече щеше да се е случило.

Оттук виждах Сентръл Парк в края на 72-ра — повече от триста и двайсет хектара поляни, гори, фонтани и езера, паркови постройки и безброй тъмни местенца през нощта. Идеално място за тази игра, но може би твърде очебийно.

Подобно на лъва, на който бе кръстен, Асад Халил можеше да надуши опасността, но гладният лъв рискува заради храната. А Лъва вече би трябвало да е изгладнял.

Алфред беше на смяна. Поздравих го с добро утро и признах:

— Не мога да намеря ключа за товарния асансьор.

— О...

— Ще продължа да търся, но междувременно... — Бутнах към него една двайсетачка. — Ако е нужно да се направи нов...

— Да, господин Кори. Имам резервен, но ако не можете да го намерите, ще се обадя на ключар.

— Сигурен съм, че ще го намеря, но задръж това за неприятностите.

— Благодаря господин Кори.

— Няма за какво. — И най-добре не споменавай нищо.

В лобито имаше нов човек от охраната, този път жена. Седеше в едно от креслата и четеше „Таймс“. До нея имаше торба на „Блумингдейл“. Не я познавах, така че отидох при нея и се представих.

— Киера Лиантонио, „Специални операции“ — представи се и тя.

Беше привлекателна, добре облечена жена под или може би над трийсетте — човек вече не може да е сигурен. Така или иначе, беше твърде млада за детектив от НЙПУ, така че я попитах:

— ФБР?

— Личи ли?

— Боя се, че да.

Откъде ги вземат тези хлапета? Естествено, направо от школата в Куонтико. Като Лиза Симс. Предполагам, че назначение като това се смята за подходяща тренировка на агент новобранец. Защо трябва да ме пазят професионалисти?

— Ще отсъствам два-три часа — казах на специалния агент Лиантонио. — Можете да си починете, ако желаете.

Тя кимна.

Между другото, изобщо не ви препоръчвам да питате ченге или агент от нежния пол дали носи бронежилетка — все едно да я питаш

дали не е бременна, като едното нищо ще го приеме погрешно. Но аз съм изкусен и я попитах:

— Защо не носите бронежилетка?

— Нося — отвърна тя.

— О... добре.

Виждате ли?

Както и да е, тя изглеждаше много самоуверена, точно по начина, по който са самоуверени току-що излезлите от Куонтико агенти и по начина, по който бях самоуверен аз, когато завърших Академията. Намираш се в чудесна физическа форма, внимавал си в часовете, имаш пистолет и знаеш как да го използваш, носиш значка, която ти придава авторитет. Единственият проблем е, че нямаш представа какво те очаква.

— Съпругата ми работи в Бюрото — казах на госпожица Лиантонио.

— Зная.

— А знаете ли къде се намира и защо е там?

— Дочух нещо.

— Добре. Защото не се нуждае и не иска съквартиранти. Бъдете нащрек — добавих: — Става въпрос за много лош тип.

Тя не отговори, но кимна.

Излязох от блока и зачаках под козирката с въоръжената си охрана отново Ед Рейгън пристигането на джипа на патрулния екип.

Шофьорът беше нов и се казваше Ахмед нещо си. Сред трийсет и петте хиляди ченгета си имаме не повече от петдесет с блискоизточен произход и ми се бе паднало едно от тях.

Бъбрехме, докато пътувахме към Белвю. Ахмед се оказа свестен тип и пускаше свежи лафове от сорта на „В момента те отвличам“. Е, ако си мюсюлманин в НЙПУ след 11/9, определено *трябва* да имаш чувство за хумор. Ед Рейгън демонстрира интереса си към културата на Ахмед с въпроса:

— Какво е определението за кротък арабин?

— Арабин, останал без муниции — отвърна той.

И аз знаех няколко добри лафа, но не исках да се покажа културно нетолерантен. Добре де, само веднъж.

— Как можеш да ослепиш арабин? — попитах.

— Слагаш му пред лицето предно стъкло — отвърна Ахмед.

Така или иначе, Ахмед караше доста по-добре от пакистански бакшиш, само дето от време на време правеше шантави неща, но аз знаех, че се опитва да види дали си нямаме опашка.

Знаех също, че си имаме опашка, както си имахме за всяко пътуване до Белвю. Иначе казано, ако лошите ни следяха и ако виждаха, че правя редовни посещения в болницата, можеха да стигнат до заключението, че (а) ходя на така належащите ми консултации при психиатър или (б) посещавам пациент. А ние не искахме да им даваме повод да мислят за това.

Както и да е, при цялото ми уважение към шофьорските качества на някои родени зад граница хора, повечето от тези господа не могат да проследят кола дори да са завързани за задната и броня.

Стигнахме до Белвю без инциденти и без компания. Слязох от колата и казах:

— Ще ви се обадя.

Физически Кейт изглеждаше още по-добре, но ми каза, че започва да се съклетясва и иска да се махне.

Можех да ѝ напомня, че е по-добре да лежи в болницата, отколкото в гроба, но реших да проявя съчувствие към душевното ѝ състояние и я посъветвах:

— Приеми го като трудно назначение, с което можеш да се справиш.

— Измъкни ме оттук.

— По-добре да поговориш с тъмничаря си.

Кейт — беше си осигурила лаптоп от Федерал Плаза — изсумтя:

— Тъкмо му пиша доклада си за инцидента.

— Браво. Можеш да напишеш и моя. Все пак инцидентът се случи и с двама ни, нали?

Тя веднага смени темата.

— Мама и татко искат да им идем на гости веднага щом съм в състояние да пътувам.

— Честно казано, не ми се ходи в Монтана.

— В Минесота, Джон. Там се оженихме.

— Да де. Все тая.

Тя отново смени темата и ме попита:

— Какво прави снощи?

— Снощи ли? Ами... разглеждах албума от сватбата.

Кейт мина на следващия въпрос:

— Какво ще правиш довечера?

— Ще пускам хартиени самолетчета от балкона.

— Том поиска ли да... да излезеш и да видиш дали Халил няма да те проследи?

Добър въпрос, за който ми трябваше завоалиран отговор.

— Ами, обсъдихме това с Парези. Но само като последна възможност — ако не можем да открием Халил чрез стандартните методи и процедури.

— Не си длъжен да го правиш. Подобно нещо не фигурира в нечия длъжностна характеристика.

— Ние имаме личен интерес да задържим Асад Халил — напомних ѝ в случай, че е забравила.

— Защо не изчакаш, докато не изляза оттук? Тогава ще мога да участвам и аз.

Кейт е голямо момиче, освен това е в бизнеса, така че отговорих без церемонии:

— Защо си мислиш, че си все още тук? За да си на сигурно място, докато двамата с Халил видим кой кого ще намери пръв.

Тя пак се умълча, после попита:

— Имаш ли добър план?

Е, на мен планът ми се виждаше добър — имах доверие на наблюдаващите екипи и знаех, че от моя страна изпълнението ще е безупречно, както винаги. Но един стар тип от армията навремето ми беше казал, че и в най-добре подготвената битка, планове рядко оцеляват след първия контакт с врага.

— Джон?

— Става въпрос за стандартно и безопасно наблюдение и контранаблюдение, с участието на специален екип в случай, че арестът е невъзможен. — Всъщност щях да се погрижа арест да е невъзможен.

— Кога ще го правиш? — попита тя.

Не ми се искаше да си губи съня заради това, така че я излъгах.

— Нали ти казах — когато изчерпим всички останали възможни.

Тя кимна.

— Дръж ме в течение.

— Добре.

— Ако не изляза оттук до неделя, ще се обадя на адвоката си и ще си извадя заповед за освобождаване.

— Вземи една и за мен. А също и пеперони пица. — Погледнах я сериозно. — Не си прецаквай кариерата.

Междувременно беше станало дванайсет и Кейт настоя да обядвам с нея. Прегледах менюто и казах:

— Ще си взема антидиетичен костур с побъркани зеленчуци.

Тя се усмихна, което беше добър знак.

Докато поглъщахме обяда, който се оказа не чак толкова лош, и разказах повечето неща, които се бяха случили през последните един-два дни.

— Щатската полиция намери ли оръжието и телефона — попита Кейт.

— Още ги търсят.

— Халил може да те убие с моя пистолет — каза тя и ме погледна.

— Не. Аз ще го убия с моя. — Всъщност бих предпочел да използвам ножа си. Или може би ръцете.

— Ако ти се обади, искам да му предадеш едно съобщение от мен.

— Не мога. Ти си мъртва — напомних ѝ.

— Ами... когато го пипнем, искам да го видя жив. Искам да го разпитам... Искам да го претърсят на голо пред мен.

Явно специален агент Мейфийлд все още беше бясна и това бе здравословна нагласа, макар че съвсем доскоро искаше да види Халил мъртъв. Сега беше пренастроила фантазиите си за отмъщение и искаше да го види унижен и затворен до живот. Бих искал да ѝ помогна за осъществяването на желанието ѝ, но все още се придържах към План А — убий го. Все пак отговорих:

— Ще е забавна гледка.

Тя кимна и попита:

— Каза ли на Том за Борис?

Знаех, че не мога да излъжа, защото щеше да пита и Уолш, така че отговорих:

— Не съм.

— Защо?

Добър и логичен въпрос. Не можех да се измъкна от него, но и не исках да ѝ казвам истината, така че прибягнах до последното убежище на съпрузите и приятелите:

— Довери ми се.

— Какво пък трябва да означава това?

— Довери ми се.

Тя ме изгледа и след няколко секунди каза:

— Ти ще свършиш или в гроба или зад решетките.

— Нито едното, нито другото.

— Обади ли се на Дик Карнс, както правиш винаги, когато заобикаляш ФБР?

Не отговорих.

Погледите ни се срещнаха и тя каза:

— Разкажи ми за Борис.

Поех дълбоко дъх и ѝ разказах за разходката си до Брайтън Бийч и „Светлана“, без да спестявам нищо — освен Вероника.

— Борис ме убеди да му дам една седмица и аз приех — завърших. — И сега искам от теб същото. Между другото, имаш много поздравии от него.

Тя премисли много бързо чутото и попита:

— Ти да не си луд?

— Да, но това няма нищо общо.

Кейт се замисли дълбоко, после въздъхна:

— Не съм го чувала това.

Кимнах.

— Обади се на Том — посъветва ме тя.

Станах и се наведох да я целуна, а тя задържа главата ми и ми даде една дълга страстна целувка, след което каза:

— Зная, че довечера ще търсиш Халил. Внимавай. Моля те. Очаква ни още дълъг живот.

— Зная, че ни очаква. — Стиснах ръката ѝ. — Ще ти се обадя.

Върнах се у дома и посветих останалата част от следобедна на бумащини.

Отново разговарях с Парези, който нямаше кой знае какви новини, освен:

- Всички са на крак за довечера.
- Хайде да не се превъзбуждаме.
- Да... но поне правим нещо, а не просто реагираме.
- Правилно. Най-добрата защита е доброто нападение.

Бях забелязал, че Том Уолш не ми се обажда, и предположих, че иска да се дистанцира от мен или от цялата операция в случай, че нещата се оплескат. Ако обаче довечера успееш да закова Халил, Уолш чакаше в апартамента си с кола пред блока, готов да сподели момента с мен.

— Ако довечера всичко мине добре, ще се видя с Том и фотографа му в парка — казах на Парези.

Той не отговори на забележката ми, а каза:

— Късмет и успешен лов.

В пет следобед почистих глока си и взех три допълнителни пълнителя с 9-милиметрови патрони. Освен това почистих личното си оръжие, стар „Смит и Уесън“ 28-и калибър, специален полицейски модел. Скорострелните автоматични системи като тази на „Глок“ понякога засичат и макар никога да не ми се е случвало, това е напълно възможно, така че не е зле да си имаш и прост револвер — по-малко вероятно е да направи *цък-цък* точно когато искаш да чуеш бум-бум.

Порових в гардероба и избрах някакви дрехи за разходка из парка, после намерих и стария „Кей-бар“, който е в семейството ми, откакто чичо Ърни е служил в Пасифика като морски пехотинец. Според чичо Ърни това нещо вече било пускало кръв, така че не беше просто нож — беше минал през бойно кръщение.

Прокарах пръст по острието и взех точилото от кухнята. И докато точех големия нож, донякъде разбрах как са се чувствали древните воители в навечерието на битка — или днешните войници, точещи щикове си преди атака. Наточването на стоманата не е свързано толкова с режещия ръб на острието, колкото с режещия ръб на душата и духа, това е древна духовна връзка с всеки мъж, изправял се пред противник и смърт, мъж, който е стоял с другарите си, но е бил сам, със своите собствени мисли и страхове, очакващ сигнала да се изправи срещу врага и срещу самия себе си.

В десет вечерта слязох във фоайето, където ме чакаше началникът от „Специални операции“ специален агент Боб Старк. Познавах го, беше от свестните типове.

Носех сиво-кафяви панталони, бели маратонки без светлоотразители и бял вълнен пуловер. Навън ръмеше, така че бях взел жълто-кафяв шлифер и шапка в същия цвят. Получи се доста тъп костюм и се надявах, че няма да попадна на някой познат. Естествено, без да броим либиеца. По-важното бе, че се надявах Халил или приятелчетата му да не си дадат сметка, че съм облечен така, че да се виждам в тъмното.

Със Старк обсъдихме мисията. Взех от него карта в случай, че се загубя — случва ми се от време на време в парка. Направихме проверка на радиовръзката и се уверихме, че проследяващото устройство работи нормално.

Естествено, бях си сложил бронежилетката, глокът се намираше в кобура на бедрото, а револверът беше пъхнат в колана ми отляво, за да мога да го извадя бързо.

Старк забеляза армейския нож, но не каза нищо.

Освен това бях взел и белезници, както е по правилник, макар да се съмнявах, че ще тръгна да ги използвам.

Като стана въпрос за залавянето му жив, Боб ми предложи флакон сълзотворен газ.

— Благодаря, но си забравих чантичката — отвърнах.

След като се увери, че съм в пълна готовност, той каза:

— Добре, аз ще съм в свързочния микробус. Позивната ми е СО. Едно, ти си Пешеходец...

— Ловец.

— Няма... добре, ти си Ловец. Както знаеш, каналът е отворен, така че когато говориш, всички от наблюдателния, контранаблюдателния и специалния екип ще те чуват. Гледай обаче трафикът да е минимален. Моите хора ще разговарят с мен по

клетъчното радио, а аз ще предавам на теб, макар че ако изникне нещо спешно, ще го чуеш направо от някой от екипите.

— Разбрано.

— Успешен лов, детектив — каза той.

— Ако стане късно и времето се развали, ще ми кажете ли, ако тръгнете да се прибирате? — попитах.

Той се усмихна.

— Моментът не е подходящ да се шегуваш с ФБР.

— Уместна забележка.

И се започна.

Излязох навън и спрях под лампите на козирката, после тръгнах към тротоара и спрях за момент там, като се преструвах на унил и незнаещ накъде да тръгна. Това бе единственото място, където можех да бъда забелязан от лошите, така че се позадържах, без да е прекалено очебийно.

Източна 72-ра е широк двупосочен път с много платна, движението е натоварено и затова ми беше трудно да определя дали някой ме следи от улицата или от някоя кола. Наблюдателният екип обаче досега щеше да го е забелязал, а Старк не говореше в слушалката ми.

Предвид факта, че Халил беше планирал всичко това години наред и че имаше помагачи тук, предположението ми бе, че приятелите му са наели апартамент или офис на тази улица — както бях споделил с Парези. Освен това му казах, че тези типове сигурно следят денонощно вратата на блока с миниатюрна камера, монтирана на някой от хилядите прозорци. Това си е съвсем стандартен метод за наблюдение от безопасно разстояние и изисква единствено пари и хора, които нямат нищо против да се взират по цял ден и по цяла нощ в монитора и да гледат входната ми врата. Ако искаш да убиеш някого, не е зле да знаеш къде се намира и накъде е тръгнал.

Обърнах се надясно и поех към Сентръл Парк. Ако ме бяха видели, Абдул вече би трябвало да се обажда на Амин, който пък щеше да звънне на Асад.

Вървах бавно по тротоара, който въпреки късния час и лекия дъжд все още беше пълен с хора. Хрумна ми, че ако Халил не се е заврял накъде в района, ще му е нужно известно време да стигне до

парка и да се свърже с приятелите си, които ме следят. И че ако не са професионалисти, те може да ме изгубят преди появата на Асад.

Следователно... ако наистина имаха апартамент или офис на Източна 72-ра, той би трябвало да е не само наблюдателен пост, но и мястото, където живее и се крие Халил. Ето това се казва съквартилец.

Продължих напред и в ухото ми се разнесе гласът на Боб Старк.

— Ловец, тук СО Едно. Чуваш ли?

— Ловец чува — казах на малкия микрофон под ризата ми.

— Добре, с теб сме. Мисля, че си сам.

— Добре. Все пак ще спра при входа на парка, за да видите дали някой не проявява интерес към мен.

— Ясно. Имаме двама души там. Мъж и жена, непосредствено зад входа.

Описа ми облеклото им.

— Гледай да държиш хората си по-далеч от мен, след като вляза в парка — казах. — Не искам да подплаша опашката си.

— Добри сме в работата си.

— Знам. Просто искам да кажа, че мога да се погрижа за себе си.

— Както кажеш. Следващия път можеш да тръгнеш самичък.

— Не ставай докачлив — отвърнах.

— Разбрано.

Между другото, ако вървите по някоя нюйоркска улица и си говорите сами, никой не ви обръща внимание — освен може би другите, които си говорят сами.

Както и да е, пресяхох Пето авеню и застанах до ниската именна стена, която огражда целия парк. Около входа все още имаше улични продавачи и тъй като трябваше да се помотая тук, използвах възможността да си купя хотдог с чили. Всъщност два. Та това можеше да е последното ми ястие, нали така?

Седнах на една мокра пейка и задъвках, като се мъчех да приличам на унил вдовец — трудна работа, когато държиш в ръцете си два великолепни хотдога. Приключих с вечерята и влязох в парка. Видях двамата от екипа на една пейка. Изглеждаха точно като любовници — не като съпруг и съпруга, а като любовници, защото се държаха за ръце и разговаряха. Добре де, това беше гадничко. По-важното бе, че изобщо не ме погледнаха. Усетих, че са истински професионалисти.

Продължих да вървя и докато навлизах все по-дълбоко и по-дълбоко в парка, далеч от Пето авеню, бях поразен от това как се променя усещането и настроението — сякаш се бях върнал във времето, когато остров Манхатън е бил целият в гори, поляни и скали. Можете обаче да видите осветените небостъргачи около парка, а в самия него има павирани алеи и украсени улични фенери. Тръгнах по една от алеите на север към първата ми спирка, която беше Лодките.

Дъждът беше прогонил големите тълпи посетители, а също така държеше останалите настрани от поляните. Всъщност наоколо нямаше много хора, което беше добре. Продължих на север, след което завих по пътеката, която ме отведе до навеса за лодки при езерото.

Опитах се да забележа хората от екипа, но освен двамата, които вървяха хванати за ръце на петдесетина метра зад мен, не успях да идентифицирам никого.

Опитах се да видя дали не ме следи и някой друг, но като че ли никой не проявяваше интерес към моя милост. Всъщност гласът в слушалката каза:

— Ловец, тук СО Едно. Изглежда, си сам. Ясно?

— Ясно — отговорих.

И това беше всичко. Нямаше друго за казване. Стигнах до навеса, където се пазеха лодките модели за запалняковците, спрях на каменната площадка между навеса и езерото и загледах водата. Някъде на отсрещния бряг беше специалният екип със снайперите си. Онези момчета можеха да улучат дъвка в устата на човек, без да му одраскат зъбите, но изглежда, аз бях единственият посетител тук.

Покрай брега имаше пейки и аз седнах на една, като се мъчех да изглеждам унило — което не е трудно, когато задникът ти е мокър и дъждът става все по-студен.

Останах десетина минути и тъкмо се канех да стана, когато Старк рече:

— Някой те приближава от север.

— Разбрано.

Извадих глока и го сложих в скута си.

Чух приближаващи стъпки отдясно и погледнах към ъгъла на навеса.

Някакъв мъж — висок мъж — стоеше под светлината на един фенер. Гледаше ме. После бавно тръгна през площадката към мен.

Носеше дълго черно палто, което бе прекалено дебело за това време на годината, както и голяма торба от онези, които мъкнат бездомниците. Когато приближи, започнах да различавам лицето му.

Следях го как приближава, но не беше Асад Халил — макар че можеше да е някой от приятелчетата му.

Той се настани на съседната пейка и ме попита:

— Как я караш?

— Жена ми умря и смятам да се удавя в езерото.

— Сериозно? Съжалявам, човече. Виж, такъв е животът...

— С кого говориш? — попита Старк.

— Не зная. Момент — отвърнах и се обърнах към господина. —

Как се казваш?

— Скип. А ти?

— Том Уолш. Момент. Със Скип — казах в микрофона.

— Кой Скип?

Преди да успея да се поинтересувам как е фамилното му име, Скип ме попита:

— На кого говориш?

— На мен си. Ти не си ли говориш сам?

— По дяволите, не. Само лудите си говорят самички.

— Ловецо, кой е това? — попита Старк.

— Ти арабски терорист ли си? — попитах Скип.

— Да бе — отвърна той. — Арабски терорист съм.

— Казва, че бил арабски терорист — казах в микрофона.

— Какво правиш, по дяволите?! Разкарай този тип.

— Прието. — Обърнах се към Скип. — Трябва да си вървиш.

— Кой казва това?

— Гласът в главата ми.

— Да ти се намира някой долар?

— Ще му дам някой долар, но няма да е зле да го провериш, когато се махне — казах на Старк. — И си искам парите обратно.

В слушалката се чу смях — смееха се хора от екипите.

— С кого говориш бе? — отново ме попита Скип.

— С извънземни. — Извадих два долара, но Скип вече си беше тръгнал.

Реших да последвам примера му и казах:

— СО Едно, Ловецът е на път.

— Разбрано.

Тръгнах към следващия водоем — езеро Белведере, което бе на половин километър на северозапад.

Вървах бавно през района, известен като Разходката, който е с множество дървета и е чудесно място за засада, макар че ми се струваше, че съм единственият наоколо. Но нали знаете, понякога човек има усещането, че го наблюдават. Стигнах до Белведере и Старк ми каза:

— Разходи се около езерото.

Трогнах бавно около езеро Белведере, известно също като езерото на костенурките. За тази вечер може би най-подходящ щеше да е Езерото на тъпата патица.

Завърших обиколката, без да попадна на нищо интересно. Спрях до сградата на име Замък Белведере, седнах на една мокра пейка и се загледах в езерото.

— Ловецът почива — казах в микрофона.

— Виждаме те — отвърна Старк. — Никой не те следеше, но остани малко.

Поседях петнайсет-двайсет минути, после Старк каза:

— Мислим, че ако имаше компания, досега да сме разбрали. Затова може и да спестим Резервоара.

— На мен пък ми е забавно — отвърнах.

Стори ми се, че някой изстена в слушалката ми.

— Ти решавааш — каза Старк.

Станах.

— Ловецът е на път. Откъде искаш да мина?

— Покрай Голямата поляна, от запад — отговори Старк.

— Разбрано.

Тръгнах да заобикалям Голямата поляна по пътеката покрай гората. Нямаше жив човек, с изключение на някакъв тип с колело, който караше към мен. Продължих да вървя и когато доближихме, видях, че ме гледа. Докоснах дръжката на револвера.

— Ловецо, аз съм онзи с колелото — каза глас в слушалката ми.

— Прието.

Той ме подмина и продължи нататък.

Аз също продължих. Отляво видях някакъв човек да разхожда куче между дърветата. Кучето душеше по начина, по който душат

кучетата, преди да се изсерат, а човекът говореше по мобилния си. Сигурно казваше на жена си или на половинката: „Защо аз трябва да го разхождам всеки път, когато вали? Това е *твое* куче“. И така нататък. Бях еди-къде си, направих еди-какво си.

Продължих напред, но се озърнах към кучкаря, за да се уверя, че той и псето не са терористи.

Вече виждах жилищните блокове на Сентръл Парк Запад и си представих как Винс Парези седи в приятния си топъл апартамент с чаша вино в ръка и се чуди какво всъщност става днес, че трябва да кисне до телефона. Всъщност Парези имаше у тях базова радиостанция и можеше да следи целия радиотрафик, в това число и моята жица, така че казах:

— Капитане, оттук виждам дома ти. Махни ми.

В слушалката се чу смях, но шефът не отговори. Както и да е, вече беше към единайсет и половина и продължаваше да ръми. Застудяваше, бях подгизнал и вече единственото, което можеше да ме направи щастлив, беше Асад Халил. И като стана дума за него, бях напълно сигурен, че мога да му резна гръцмуля, преди наблюдаващите екипи да успеят да се намесят.

Пресякох Напречната улица при 86-а и отдясно видях светлините на Парковата охрана. Работата не е лоша, ако обичаш да си на открито. От друга страна, има и зими. Някоя работа не е идеална. Дори тази.

Така или иначе, пред мен беше Резервоарът, който представлява голям водоем с дължина близо осемстотин метра. Покрай него има алея за тичане и видях двама души, които правеха крос заедно. Кой ненормалник ще излезе да тича посред нощ?

— Ловецо, имаме хора при Резервоара — каза Старк. — Докладват, че има само неколцина спортуващи. Никой не те следи, така че мисля, че е време да прекратим.

— Смятам да направя една обиколка — отвърнах. Отново се чуха стонове, този път повече и по-силни. Стига де, пичове. Аз съм онзи, който се мъчи да бъде спипан от терорист.

Излязох на алеята и започнах да тичам обратно на часовниковата стрелка, както е по правилата. Маратонките и чорапите ми бяха мокри и чувах как краката ми жвакат.

Алеята е дълга около два километра и половина и след около пет минути започна да ми харесва, което е първата коварна стъпка към

превръщането на нормалния човек в крос-зомби. Естествено, вече бях оставил всяка надежда да се видя с Асад Халил, но ако някой от аверите му гледаше, сега сигурно звънеше на Халил и му казваше:

„Този тип ще умре от пневмония или инфаркт, преди да успееш да го убиеш. Идвай по-бързо“.

Както и да е, направих обиколката за двайсетина минути, което не е чак толкова зле. До такава степен се бях джазирал, че поех дълбоко дъх и казах на Старк:

— Ще направя още една.

— Задръж — отвърна той. — Опитвам се да убедя специалния екип да не те застреля.

— Стига де. Само още една...

— Край. Край на операцията. Наблюдаващите и контранаблюдаващите екипи докладват, че всичко е спокойно. Време е да се прибираме.

— Добре... ама ще се върна през парка. — Казах му маршрута си покрай източния край на парка и поех по трикилометровия път обратно към блока си.

Вървах на юг по пътека, която ме отведе покрай задната част на музея „Метрополитън“, който беше отляво и египетския обелиск отдясно. Погледнах извисяващия се каменен стълб, който бе на около 3500 години, и в главата ми се заформи дълбоката мисъл:

„Адски е древно, мамка му“.

Както и да е, продължих напред — разочарован и странно въодушевен. Беше точно както го бе казал Парези — ние правихме нещо, което е по-добре от това да бездействаме, по-добре, отколкото да седим и да чакаме онзи задник да направи следващото си движение.

За тази вечер операцията беше приключила, но бях все още нащрек и се надявах екипът ми да не се е разотишъл, докато съм все още в парка.

— СО Едно, тук Ловец — казах. — Още ли сте с мен?

Мълчание.

— СО Едно, тук Ловец. Ехо?

— Май всички си тръгнаха — каза Старк.

— Майтапиш се, нали?

— Майтапя се. Хайде ускори малко крачка. Всички искат да се прибират.

Не си падам по майтапи в сериозни ситуации — освен ако сам не ги правя.

— Направи ми една услуга — казах. — Обади се в Белвю, прескочи централата и кажи някой от охранявания етаж да отскочи през стаята на жена ми и да ѝ предаде, че се прибирам.

— Разбрано.

Продължих напред с мисълта, че все още има някакъв шанс да установя контакт с врага. Но врагът или беше в неведение, че съм в парка, или ме бяха видели, бяха съобщили на Халил и той бе надушил капана. Но аз бях готов да го направя отново утре вечер и всяка следваща вечер, стига Уолш и Парези да вярваха, че планът може да проработи, и стига да желаеха да отделят необходимите ресурси. Всъщност това бе всичко, с което разполагахме. Единственият друг начин да намерим Халил беше да го чакаме да задейства собствения си план срещу нас.

Пред мен беше статуята на Алиса в Страната на чудесата. Спрях да я разгледам. Лудия шапкар ми приличаше на Уолш.

Продължих напред, излязох от парка на Пето авеню и 72-ра и поех към дома. Улицата бе тиха, дъждът беше започнал да се засилва.

— Утре вечер ще пробваме друго място — каза Старк.

— Благодаря — казах на всички. — Чудесно се справихте.

Осем-девет гласа измърмориха нещо в отговор. Влязох във фойето. Дежурен бе не друг, а специален агент Лиза Симс.

— Как мина? — попита тя веднага.

— Добра репетиция.

Тя кимна и каза:

— Съжалявам за съпругата ти.

— Благодаря. Добре е.

— Хубаво. — Лиза извади нещо от джоба си и ми го подаде. Оказа се сребърен жетон от „Тадж Махал“. — За късмет.

Усмигнах се.

— Благодаря. Миналия път подейства.

Тя също се усмигна.

— Имаш вид на човек, който се нуждае от добър сън.

— Да. Но ти ще трябва да стоиш будна.

— Вярно... е, ако те замъчи безсъние... тук съм.

Как трябваше да го разбирам това?

Пожелах й лека вечер, отидох до асансьора, качих се и извадих глока.

Влязох в апартамента с пистолет в ръка. Бях оставил всички лампи включени и пак си бяха така. Претърсих стаите, върнах се при вратата и я залостих. Резето беше добро, но не от най-добрите, макар че никога не се бях притеснявал за това. Ако някой използваше таран, можеше да се справи с ключалката и с резето само с един-два удара.

Не ставах параноичен или страхлив — просто мислех за възможно най-черния сценарий.

Лошите типове понякога могат да са умни и хитри, но умните хора знаят и кога да не са умни и хитри, а да използват груба сила. Скорост, изненада и фронтална атака — и щях да летя трийсет и четири етажа от балкона си, без парашут. А Халил щеше да ми маха за сбогом и да ми вика: „Това е последното ти свободно падане, господин Кори!“ *Пляк.*

Това направо крещеше за питие, но също така налагаше да съм абсолютно трезвен. Така че си налях половин питие. *Наистина* го мразех това копеле.

Замъкнах дивана в антрето и запрехих вратата с него. После облякох сухи дрехи и седнах в креслото си. Включих телевизора и попаднах на един чудесен стар филм с Джон Уейн — „Опасността препуска по хълмовете“. Когато Джон започна престрелка с лошите, насочих револвера към екрана и му помогнах. *Бам, бам.* Внимавай, Дюк! *Бам.*

Легнах си към два след полунощ. Вратата на спалнята има добро резе, както бях установил по трудния начин от двете си съпруги и една приятелка. За първи път се случваше аз да го пускам.

Бях абсолютно вбесен, че ми се налага да живея по този начин, това беше против обучението ми и против природния ми инстинкт да играя нападащия. Понякога обаче се налага просто да чакаш другия да направи своя ход. Е, когато това станеше, играта щеше да приключи бързо.

Потънах в неспокоен сън. Сънувах, че двамата с Халил излизаме на голяма арена от противоположните краища и вървим един към друг. Беше нощ, стадионът бе празен и бе много тихо, само няколко лампи светеха, по полето имаше тъмни сенки и двамата крачехме през светлина и мрак. Накрая се изправихме лице в лице, на няколко стъпки

един от друг в кръг от светлина. Кимнахме си, после той извади нож от колана си и видях, че е покрит с кръв — с кръвта на Кейт. И той го близна. Извадих собствения си нож — стария „Кей-бар“ — и го вдигнах, за да го види. Той отново кимна и тръгнахме един към друг. Лампите на стадиона внезапно угаснаха... и можех да чуя дишането му в мрака. После се озова толкова близко до мен, че го надуших. Чух го да казва: „Запазих те за последно“. Хвърлих се към гласа в тъмното и усетих по гърдите си топла кръв, но не знаех дали е негова, или моя — или и на двама ни.

Събудих се задъхан и плувнал в пот. Седнах в леглото, вперих поглед в тъмното, представих си лицето му и казах на глас:

— Аз пък те запазих за себе си.

Четвъртък сутрин. Времето бе по-добро в сравнение с вчера и приех това като знак, че днес ще убия Асад Халил. Може пък да исках прекалено много.

Говорих с капитан Парези и обсъдихме снощната операция, но нямаше много за казване, освен че е минала добре и че всички — особено моя милост — са свършили чудесна работа. Целта на операцията обаче, Асад Халил, не се беше появила. А точно тогава щяхме да открием колко добри сме всъщност. Парези каза, че вече разполага с хора, които да проверят жилищните блокове и офис сградите на Източна 72-ра, започвайки от тези срещу моя блок. Уведоми ме, че за това ще са му необходими най-малко десет дни — естествено, освен ако не изкараме късмет по-рано.

— Готов ли си за още една вечерна разходка? — попита той.

— За каквото и да е стига да не съм в апартамента.

— Добре довечера ще опитаме нещо различно. Искам да дойдеш в службата към шест вечерта. Вземи такси. Може пък да те проследи някоя кола от Таксиметрови услуги „Пясъчландия“. Но дори това да не стане, трябва да приемем или да се надяваме, че Федерал Плаза се наблюдава от лицата или от някоя от околните сгради. Става ли?

— Да не искаш да кажеш, че ние може би сме под наблюдение? Това законно ли е?

— Всъщност най-вероятно е. Добре, някъде към девет вечерта. Ще напуснеш сградата и ще продължиш пеша към Кота нула. В района около Световния търговски център след смрачаване е доста тихо и ти просто ще се мотаеш — тъжен, самотен, унесен в мисли за живота и смъртта. По някое време ще продължиш към Батъри Парк. Ще импровизираме, ще преценим какво е най-добро по-нататък.

— Добре. Ти къде ще бъдеш?

— Ще остана в службата, за да съм наблизо.

— Хубаво. А Том?

— И той.

— Искам аз да избира мястото за утре вечер — казах.

— Няма да провеждаме операцията през уикенда — отвърна той.
— През почивните дни из града се мотаят твърде много хора.

В това имаше резон, но не останах особено щастлив.

— Опитай да размислиш — казах му. — Разполагаме само с това, освен ако не го намерим по старомодния начин.

— Да. Всъщност през уикенда ще използваме освободените от наблюдение хора, за да тропаме по вратите в квартала ти.

— Добре, но...

— Освен това, Джон, другата възможност е той да те намери.

— Така е. Но трябва да съм на линия за него.

— Ти си на линия и в апартамента — посочи той. — Може пък да опита точно това през уикенда.

Не исках да споря с него и вече мислех да се измъкна от охраната си и да проверя самичък дали Лъва не ме дебне.

— Да видим какво ще стане довечера — рече Парези. — Всъщност Халил може и да се е разкарал.

— Тук е.

Обадих се на Кейт.

— Снощи към един дойде една сестра и каза, че имала съобщение за мен — каза тя. — Помислих си, че си мъртъв.

— Не бих ти оставил подобно съобщение.

— Хич не е смешно.

— Съжалявам, но не мога да набирам вътрешни номера в болницата след полунощ.

— Днес сутринта Том ми прати нов мобилен телефон, така че вече можеш да ми се обаждаш направо.

— Добре.

— Къде беше снощи?

— На разходка в Сентръл Парк. Водя се унил вдовец, който обмисля дали да не се удави в езерото.

Тя не коментира, но май си помисли, че идеята не е чак толкова лоша.

— Прикриваха ме — обясних. — Може би повече от необходимото. И може би Халил и приятелчетата му са надушили играта ни.

Тя помълча известно време, после каза:

— Той е дошъл тук със собствената си игра.

— Така е.

— Довечера ще излизаш ли?

— Да. Тръгвам от Федерал Плаза, следва Световният търговски център, Батъри Парк, после... може да отскоча до някоя пушалня.

— Бих дала всичко да видя Джон Кори да пие чай с араби в пушалня.

— Все някои трябва да го направи.

Кейт помълча, после каза:

— Малко е тревожещо да си помислиш, че тук може да има работещи клетки. Имам предвид истински клетки, с компетентни и опасни хора.

— Да.

Никога не бяхме откривали подобна организирана активност в Ню Йорк, но има отделни индивиди и малки групи заподозрени, които са толкова невежи и откровено тъпи, че просто ги държахме под око с надеждата, че ще ни отведат до някой човек или група, представляващи реална опасност. Но ако разполагаше с помощ, Асад Халил нямате да използва бандите, които не можеха да се усетят, че ги наблюдаваме от години.

— Би било добре, ако всичко това ни отведе до истинска клетка, може би на Ал Кайда — каза Кейт. — Именно затова Халил ни трябва жив.

— Да.

Но ако бъдеше заловен жив, Халил нямаше да проговори — естествено, освен ако ЦРУ не го изведеше от страната и не го разпиташе с по-усъвършенствани методи. Но нямаше гаранции, че това ще се случи. А ако се случеше, никога нямаше да научим какво е казал Халил. Освен това използването на мъчения за изтръгване на информация не й допада. Така че моят план си оставаше най-добрият — да му прережа шибаното гърло.

Но в същото време не съм и голям фен на хладнокръвните убийства... така че нямаше да е зле Халил да ме постави в положение, в което да нямам избор — или при което изборът не е съвсем ясен. Така де, той нямаше намерение да залови мен жив.

— Джон?

— Ясно. Трябва ни жив.

— Говори ли с Том за Борис? — попита ме специален агент Кейт Мейфийлд, явно във връзка с темата за буквалното спазване на закона.

— Пиша чернова на паметна записка.

— Обади му се.

— Том е изчезнал за мен — уведомих я.

— Има си телефон.

— Кейт, аз ще се оправя с това. Темата е приключена.

Тя я смени.

— Мислиш ли, че Том, Джордж и Винс са в опасност?

— Том на какво мнение е? — попитах.

— Не го изключва, но и не е съвсем убеден, че може да е мишена.

— Аха. — Гробищата са пълни с такива хора. — Кажи на Том, че искаш оръжие.

Няколко секунди тя не отговори.

— Пред вратата ми денонощно стои униформен полицай.

— Дори ченгетата трябва да пикаят понякога. Сдобий се с пистолет. Ако Том откаже, аз ще ти дам. Не проверяват за оръжие на излизане.

— Добре.

— Довечера няма да мога да дойда. Трябва да съм в службата в шест вечерта.

— Разбирам. — Кейт ми даде новия си телефонен номер. — Обади ми се довечера с добри новини.

Е, ако новините бяха лоши, обаждането нямаше да е от мен.

Поработих върху доклада за инцидента, после започнах дълга паметна записка за целия случай, още от самото начало преди три години. Записката съдържаше всички засекретени подробности, които знаех, както и собствените ми мисли и теории за разни неща, като например ролята на ЦРУ в първоначалния случай. Нямах представа към кого е адресирано това. Може би към бъдните поколения, към онзи, който ще продължи да работи по случая, ако излезе от играта.

Под заглавието „Халил II“ разказах за неотдавнашната си среща с Борис Корсаков, което ми напомни, че не съм го чувал, откакто го бях оставил в „Светлана“ да размишлява върху срещата си с любимия си ученик. Това можеше да означава, че е мъртъв, но мисля, че щях да го

науча от новините или може би по официалните канали. Най-вероятно Борис просто нямаше какво да ми каже. Или, както бях предположил, се беше измъкнал от града — умен ход, макар че един егоистичен бивш агент на КГБ едва ли би постъпил така. А както бях открил преди много време, най-честата причина за смъртта сред алфа-мъжкарите е егото. Трябваше да го имам предвид.

Използвах служебния си мобилен телефон да звънна на Борис — надявах се, че ще познае номера, който му бях дал, и че ще вдигне. Или пък нечий друг глас щеше да ми каже:

„Халил на телефона“.

— Добър ден, господин Кори — поздрави ме Борис Корсаков.

— Подобно. Къде си?

— Там, където се видяхме за последно.

Естествено, можеше да е навсякъде.

— Стори ми се, че дочувам някакви тиролски песни.

Той се разсмя.

— Не, чуваш хора на Червената армия да изпълнява „Калинка“.

— Сериозно? Кажи им да си починат малко.

— Момент.

Хорът на Червената армия си прибра инструментите и се махна.

— С напредването на възрастта човек става носталгичен — сподели Борис.

— Така е. На съседната пресечка живее един стар немец, който адски тъгува по Третия райх. Е, нещо ново при теб?

— Нищо. При теб?

— Същото. Къде е госпожа Корсакова?

— В Москва.

Момиче с късмет.

— Виж, отново се чудя за предложението ми да поставим заведението ти под наблюдение. Какво мислиш?

— Обеща ми една седмица — без колебание отговори той.

— Борис, не съм обещавал подобно нещо. А и да съм, вече си възвърнах здравия разум. Надявам се и при теб да е така.

— И двамата стигнахме до правилното решение по въпроса — каза той. — Не бива да се колебаеш.

— Е, правя го. Какво смяташ, че ще постигнеш, като седиш заключен в кабинета си?

— Може би нищо повече от това да остана жив, докато намериш Халил. Но ще видим.

— Няма да се заеме с теб, ако знае, че си се барикадирал. Всъщност това само ще му подсказе, че знаеш, че е тук.

— Често прекарвам в кабинета си дни наред, когато жена ми я няма — каза той. — Така че това не е необичайно.

— Така ли? И какво правиш по цял ден?

— Ела ми на гости и ще видиш.

Изсмях се по онзи начин. Мъжете са свине. Върнах се на основната тема.

— Виж, Борис, нямаш особени шансове да убиеш или заловиш Халил. Мисля, че се нуждаеш от помощта ми. Искам да поставя заведението ти под наблюдение и да ми позволиш да заложа капан. Ще излезеш от крепостта си, ще се върнеш в апартамента, ще правиш дълги разходки по алеята и ще се занимаваш с обичайния си бизнес, а аз ще поставя около теб хора, които да те защитават и да спипат Халил, ако се опита да те нападне. Правил съм това хиляди пъти. Досега не съм изгубил никого — уверих го. „Дори себе си“.

Той като че ли се замисли над думите ми.

— Ще си помисля.

Разбрах, че усуква, и го попитах:

— Защо искаш да го убиеш?

— Не съм казвал, че искам да го убия.

— Добре, тогава какво искаш да обсъждаш с него?

— С човек като Халил не може да има обсъждане.

— В такъв случай каква е целта ти? Намерението ти?

— Да се защитавам, докато не го заловиш. Или аз да го заловя тук.

— И след това да го предадеш на полицията или ФБР.

— Правилно.

— Но ако го направиш, той ще пропее — и то не „Калинка“.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Добре. Ще бъда по-ясен. Твоята версия за участието ти и информацията ти за мисията на Халил тук преди три години вероятно се различава от версията на Халил за същата мисия.

Отговор не последва.

— Знаел си много добре, че ще дойде тук да убива военни пилоти, и си го обучил именно за това — продължих аз. — Но си баламосал ЦРУ и те са ти повярвали...

— Изобщо не ми повярваха. Но сметнаха за изгодно да кажат, че ми вярват.

— Добре — значи те мислят, че имаш пръст и знаеш за тези убийства. Но ако Халил бъде заловен и разпитан от ФБР, той ще те замеси в тези убийства и най-доброто, което можеш да очакваш от Министерството на правосъдието, е конфискация на всичките ти имоти и еднопосочен билет за чужбина. А най-лошото — обвинение в съучастие в убийство.

Той се замисли и отговори:

— Те няма да позволят това да се случи.

— Кои те?

— Приятелите ми от Лангли.

— Сигурен ли си? Чувал ли си се с тях?

— И да се бях чувал, нямаше да ти кажа.

— Опитай.

— Темата е приключена.

— Добре, в такъв случай ще поставя заведението и апартамента ти под наблюдение.

Естествено, не исках да правя подобно нещо — исках лично да открия Халил. Но не можех да пропусна тази възможност. Да му заложа втори капан, първият капан, в които примамката бях аз, като че ли не проработваше. Освен това бях законово и може би морално задължен да разкажа на Том Уолш за Борис.

— Мога ли да ти задам един въпрос? — попита той.

— Разбира се.

— Защо дойде при мен сам?

Добър въпрос.

— Ами, отивах към Кони Айланд и изведнъж ми хрумна, че Борис Корсаков може би живее в Брайтън Бийч.

— Струва ми се много малко вероятно.

— Така е. Добре, клубът и апартаментът ти ще бъдат поставени под наблюдение в рамките на следващия един час и ако решиш да излезеш малко на чист въздух, ще бъдеш следен. Освен това бих искал

да сътрудничиш на тази операция и да ни позволиш да разположим неколцина от хората ни вътре в клуба. Става ли?

Той не отговори на това, а каза:

— Дойде сам, защото искаш да го убиеш. Не да го заловиш, Кори, а да го убиеш.

— Не помня да съм казвал подобно нещо.

— Да, но го каза. Би искал ти самият да го направиш, разбира се, но би приел ако и аз свърша работата. Важното за теб — а и за мен също — е той да бъде убит.

— Борис, мисля, че си бил прекалено дълго в КГБ.

— Достатъчно дълго, за да знам как да реша един проблем. Разбираме се, така че не е нужно да казваш нищо — продължи той. — Помисли си обаче за онова, което си беше наумил, когато дойде тук... неофициално.

— Е, ако трябва да съм честен с теб, вече размислих.

— Не. Опитваш се да оправдаеш пред себе си неортодоксалния начин за справяне с Асад Халил.

Тук беше прав, но нямах намерение да го признавам, така че казах:

— Не ти се обадох за сеанс по психотерапия.

— И двамата сме видели това-онова от света и разбираме как стават нещата — отвърна той. — В Лангли ми казаха съвсем малко за замесването ти с Халил при предишното му идване и от техните думи, както и от наученото от самия теб преди три години, стигнах до заключението, че имаш някакви лични причини да желаеш смъртта на Халил. Той изпитва същото към теб, както и към мен. Така че защо не махнем другите и не оставим нашия разговор там, докъдето бяхме стигнали, когато излезе от кабинета ми?

Замислих се. Добре де, какво лошо имаше в това да оставя Борис да се опита да убие Халил? Нищо. Но за Борис щеше да е много лошо, ако Халил убиеше него. Това обаче не беше лошо за мен — всъщност, макар и да не ми се признава, Борис щеше да си получи заслуженото от ръцете на чудовището, за чието създаване бе помогнал.

Но ако Борис убиеше Халил, тогава да, трябваше да приема, че не аз съм онзи, който го е направил. Но така или иначе Халил щеше да е мъртъв.

— Кори? Чуваш ли ме?

— Добре. Казах една седмица. Това означава до вторник.

— Хубаво. Това е правилното решение и за двама ни.

— Надявам се да мислиш същото и когато откриеш, че Халил се е настанил в кабинета ти.

Борис пропусна това покрай ушите си.

— Както споменах, не бих се изненадал, ако Халил се опита да убие и приятелката ти, госпожица Мейфийлд. Така че може би няма да е зле да я предупредиш.

— Остави това на мен — отвърнах. — Помисли ли си какво друго може да е планирал Халил, освен да ни види сметката?

Той помълча известно време.

— Ами, както казах, той ще трябва да се отплати на някого за това пътуване до Америка. Мога обаче да ти кажа, че при предишното си идване Халил не беше обучен да борави с експлозиви, химическо или биологично оръжие.

— Е, поне една добра новина. Не си имал време за това ли?

— Това е извън моята специалност.

— Ясно. Но е възможно да се е научил на нещо ново през изминалите години.

— Разбира се. Но държа да знаеш, че не го е научил от мен.

— Ясно. Значи ако започнем да се изприщваме от нервнопаралитичен газ или антракс, ти нямаш нищо общо.

— Правилно. И ако има някаква голяма експлозия...

— Вината не е твоя.

— Точно така.

— Добре, но... имаш ли някакви подозрения или предположения за евентуалните мишени? Онзи задник да ти е споделял нещо? Като: „По дяволите, Борис, мразя да гледам жени да пазаруват по супермаркетите“. Нали се сещаш.

— Да, сещам се. — Борис помълча малко. — У него има, как да се изразя, един антиматериалистичен светоглед. Така че може и да се прицели в нещо като супермаркет, но... какви реални щети би нанесло това?

— Майтапиш ли се? Борис, това е Ню Йорк. Не си ли виждал всички онези дами на Пето авеню?

Той се разсмя.

— Иска ми се да можех да ти помогна в отгатването на възможната мишена... но този човек мрази твърде много неща. Не обича жените, макар че не е обратен. Той е... пуритан. Подобно на водача си Кадафи, той може да се уедини в пустинята за седмици, за да се моли, и да живее на хляб и вода. Отхвърля всички удобства и материални неща, с изключение на облеклото и оръжията си.

— Не е от веселите.

— Определено. Всъщност той е доста отегчителен. Но относно омразна мишена... Най-силната му омраза е просто към Америка и всичко свързано с Америка, така че разполага с прекалено много мишени.

— Ясно.

— Смята Америка за покварена, упадъчна и слаба.

— Че какво ѝ е лошото на упадъчността?

Борис отново се разсмя.

— И мен смяташе за упадъчен. Можеш ли да си представиш?

Ами да, можех, но вместо това казах:

— Може би се нуждае от една нощ в „Светлана“.

— Не би му се отразило зле — съгласи се той. — Халил има един любим афоризъм: „Американците знаят твърде много за златото, но са забравили стоманата“.

Какво пък, в това може и да имаше някаква истина, но не го признах пред Борис.

— Нека те попитам нещо по-конкретно за ЦРУ и Халил. Не е нужно да отговаряш, но ако мълчиш, може да се наложи да прекратим сътрудничеството.

Мълчание, така че го попитах:

— ЦРУ замесено ли е по някакъв начин с Асад Халил?

Отново мълчание.

Зачаках.

Най-сетне той каза:

— Това не е нещо, което искаш да знаеш.

— Тогава защо попитах?

Отново последва мълчание.

— Разбираш, че приятелите ми от Лангли не ми дадоха много информация при разговора — каза той. — Всъщност те ми задаваха

въпроси. Но като опитен следовател знаещ, че човек може да научи много неща от самите въпроси.

— И ти какво научи?

— Научих... че ЦРУ и КГБ имат много общо помежду си.

Не коментирах и зачаках за още.

Представих си как Борис пали цигара и отпива от водката си.

— Нямам представа дали Халил и ЦРУ не са имали някакво споразумение тогава... или сега — каза той. — Но ще ти кажа следното — когато някоя страна бъде подложена на атака, народът се сплотява около правителството. Видях го на единайсети септември. А когато страната не е атакувана — или не е била атакувана от... да кажем, почти две години, тогава хората забравят. И може би стават критични към правителството и критикуват методите му за борба срещу врага. Специално в Америка хората негодуват срещу всяко ограничение на свободите им. Нали така? Така че какво е решението на правителството? Да върне властта на народа ли? Не. Решението е още една атака.

Отново не отговорих, но напълно разбих какво има предвид. Борис обаче беше... ами, руснак. Човек от КГБ. А подобни типове обожават конспирациите. И страшно обичат да откриват разни тайни заговори и тъй нататък. Така че когато го бях помолил да помисли, бях натиснал копчето на неговите „Досиета X“.

— Кори?

— Извинявай, водех си бележки за филмов сценарий.

— Мога ли да ти помогна с още нещо?

— Не и този път — уверих го.

— Благодаря за обаждането. И за седмицата.

— Няма за какво. И не забравяй да ми се обадиш, ако се случи да го убиеш при самозащита.

— Първо на адвоката си, после на теб.

— Станал си истински американец, Борис.

— Благодаря. — Той помълча малко, после каза — Каквото и да е замислил за теб, Кори, няма да е приятно.

— Така е. За теб също. И може би ще си първи.

Той не отговори на това и затворихме. Взех си една бира и седнах на балкона.

Е, вече може и да знаех малко повече за главата на Халил, но това не ме доближаваше до откриването му. Не бях по-близо и до отгатването какво друго е замислил. Все пак бях малко по-уверен, че наистина е замислил нещо — нещо химическо, биологично или, да не дава Господ, ядрено. Нещо, дадено му от неговите благодетели.

Колкото до Борис и конспиративните му теории... какво пък, Борис не беше първият, който си мисли, че има хора, за които още една атака ще е добре дошла. Но приветстването на атаката и конспирацията за предизвикване на атака са две много различни неща.

Другата ми мисъл бе, че не биваше да съзаклятничая с Борис Корсаков, бивш убиец от КГБ. Понякога обаче ти се налага да си партнираш с някой лош. Както казват арабите, врагът на моя враг е мой приятел. Освен това удвоявах шансовете Халил да бъде мъртъв, преди да е задействал някакво оръжие за масово поразяване. Или да ме е убил. И това беше целта ми. По-късно можех да се тревожа какво да обяснявам на Том Уолш — ако изобщо се наложеше.

Довърших бирата си и погледнах към сградите от другата страна на улицата. Ако Халил бе някъде там, представлявах изкусителна мишена за него. Но после си спомних съня, който беше нещо като обобщение на всичко, което знаех за този човек — как е убивал досега, и кой е и какъв е. Щяхме да се срещнем. Вероятно часът и мястото щяха да са избрани от него, не от мен, но определено щяхме да се срещнем.

В пет и половина взех такси до Федерал Плаза 26.

Прекарах няколко часа зад бюрото си в наваксване с имейлите и паметните записки и прослушване на гласовата си поща. Нямаше нищо свързано с Халил, което потвърди заключението ми, че случаят се намира под много строг контрол. Колкото до другите случаи, по които работехме с Кейт, те явно бяха разпределени на други детективи и агенти. И какво, още ли бях на работа тук? Предположих, че да, докато случаят Халил не бъде разрешен по един или друг начин.

Не видях Том Уолш, което засили подозрението ми, че се дистанцира от мен и от операцията — но не до такава степен, че да не цъфне на сцената, ако убия или заловя търсения либийски терорист. Запитах се обаче дали ще се появи, ако аз бъда пречукан и Халил се измъкне. Подобен изход едва ли щеше да е подходящ за фотографии. Така или иначе, ако го бях видял, със сигурност щях да му кажа за Борис. Стига да не забравех.

В осем вечерта се срещнах с Парези и Старк и тримата обсъдихме подробно операцията.

В девет излязох от сградата, облечен почти като миналия път, с тази разлика, че сега носех шапка на „Янките“ — така че ако попадна на Халил, той да може да изкрещи:

„Пукни, янки!“

Извървах краткото разстояние до мястото на Световния търговски център и забелязах, че порталът на наблюдателната платформа е заключен. Районът, който беше съсипан при рухването на Близнаците, беше пуст в този час.

Направих пълна обиколка на обекта, чиито страни са с дължина около половин километър. На няколко пъти спирах да погледна огромния изкоп, частично осветен от прожектори за стадион. На дъното на дълбоката яма имаше машини и купчини строителни материали. Всички отломки на практика бяха изчезнали, но от време на време продължаваха да се появяват човешки останки.

„Копелета“.

От страната на Либърти Стрийт се намираше дългата рампа, която се спускаше към строителния обект. Беше преградена от две високи порти от телена мрежа, сега заключени. От другата страна на портите се виждаше голямата удобна каравана на охраната от Пристанищните власти, която пазеше единствения вход към изкопа. До портите беше паркирана кола на Пристанищна полиция, използвана от двете ченгета в караваната.

Е, не очаквах да открия Асад Халил близо до поста на охраната, така че продължих по Уест Стрийт, която минава между Световния търговски център и сградите на Световния финансов център, който беше толкова повреден при рухването на кулите, че районът бе отцепен с огради. Мястото приличаше на военна зона — каквато всъщност си беше.

На отсрещната страна на изкопа различих осветената наблюдателна платформа и ми хрумна, че Асад Халил не би могъл да пропусне тази туристическа атракция, докато е в Ню Йорк. Представих си го как стои там, гледа надолу в пропастта и се мъчи да скрие усмивката си от хората около него.

— Сам си — уведоми ме гласът на Старк в слушалката.

— Разбрано.

Тръгнах към Батъри Парк, който е на около осемстотин метра южно от Кота нула. Батъри Парк е приятно и тихо място, макар и не пуст. Често можеш да се натъкнеш на някои романтици, които седят и съзерцават морето и Статуята на свободата или се качват на ферибота до Стейтън Айланд. Евтин начин да излезеш с момиче на среща. Правил съм го.

Беше приятна вечер и в парка имаше неколцина души, в това число двойката от екипа, която бях видял в Сентръл Парк — отново седяха на една пейка, хванати за ръце. Дано поне да се харесваха.

— Не ми изглежда обещаващо — казах в микрофона.

— Може би все още е твърде рано — отвърна Старк. — Хайде да се разходим по някои тъмни и тихи улички. После ще се върнем тук.

Хареса ми как Старк използва множественото число, сякаш и той се разхождаше. Не, аз се разхождах заедно с помощта от наблюдаващия екип, а другата половина бяха обозначени коли. Колкото до момчетата от специалните части, тях ги караха от едно

място на друго и стояха предимно в микробуса си, за да не изкарат акъла на хората.

Докато вървах из тихите улици на Финансовия дистрикт, се обадох на Кейт, за да я успокоя. Вдигна още на първото позвъняване.

— Чаках да ми звънеш. Къде си?

— Прекращвам някакви пияни борсови брокери.

— Внимавай, Джон.

— Обичам те.

Да си женен за човек от бранша си има своите предимства. Безпокоиш се за другия, но това е информирано безпокойство. И колкото по-малко се говори, толкова по-добре.

Продължих разходката си из почти пустите улици на Долен Манхатън, върнах се в Батъри Парк, после отново свих при Световния търговски център.

Около полунощ всички стигнахме до заключението, че никой не ме следи. Намерих едно такси недалеч от Федерал плаза 26 и поех към дома.

По пътя отново се обадох на Кейт.

— Нямахме късмет. В такси съм, прибирам се.

— Добре. Но не го прави отново. Нервите ми няма да понесат още една подобна вечер.

Ето и нагледен пример за теорията ми за предимствата да си женен за човек от бранша.

— Уикендът ми е свободен — казах й. — Поспи малко. Утре ще се видим.

Явно от мен не ставаше примамка за лъв. Което можеше да означава, че Халил и местните му контакти нямат представа, че се мотая из града. Или пък знаеха, но бяха надушили капана. Или Халил си беше заминал.

Не. Тук беше. Знаех, че е тук. И, както предположи Кейт (и както подозирах и аз), той имаше свой собствен план за Джон Кори. Не беше стигнал дотук с толкова много омраза в сърцето само за да ме остави жив.

Във фойейето на блока си побъбрих с двамата от охраната, пожелах лека нощ на нощния портиер, качих се в асансьора, извадих

глока и тъй нататък.

Апартаментът ми бе чист от терористи, налях си уиски със сода и се плъснах в креслото.

Реших тази нощ да не се барикадирам — нали съм на разположение у дома. Завъртях креслото да гледа към антрето, сложих пистолета в скута си и задрях.

Непрекъснато сънувах как разбиват вратата и в някои от сънищата си стрелях по тъмните силуети, очертани на светлината от коридора. В други сънища не можех да си намеря пистолета. Един път оръжието засече.

Откъде се вземаха всичките тези глупости? Обикновено сънувам секс.

Петък сутрин. Слънчевите лъчи проникваха през вратата на балкона и изглежда, се очертаваше поредният приятен ден. Днес също щеше да е хубаво време да убия Асад Халил.

Банята е опасно място, както знае всеки, който е гледал „Психо“. Така де, стоиш гол и беззащитен, не можеш да чуеш нищо от течащата вода. Затова вместо душ взех вана в компанията на глока си, който може да стреля и мокър.

Посетих Кейт в Белвю. Беше прекарала лоша нощ и твърдо беше решила, че днес ще се махне от болницата.

— Няма да прекарам уикенда тук — заяви твърдо.

Определено не исках все още да се връща в апартамента.

— Виж какво — предложих й, — ако до понеделник не се случи нищо, двамата с теб ще отлетим до... мястото, където живеят родителите ти...

— Минесота.

— Точно. Само изчакай.

Тя не отговори.

Определено не ми се ходеше до Източна кравешка поляна, Минесота, но може би щях да успея да оставя Кейт при родителите й и да се върна тук. Баща й разполагаше с истински малък арсенал, а побърканата й майка е запален стрелец и се справя с пушката по-добре от повечето мъже. Освен това, разбира се, Халил дори не подозираше, че Кейт е жива. Доколкото знаех.

Като стана въпрос за това, я попитах:

— Поиска ли пистолет от Том?

— Поисках. Правилникът на болницата обаче забранява на пациентите да са въоръжени.

Ама че тъпо правило. Искам да кажа, може би престъпниците на този етаж не бива да са въоръжени, но защо трябва да се отнася и за всички останали?

— Джон... моля те.

Извадих револвера си от кобура и го пяхнах под възглавницата ѝ.

— Ще спиш по-добре с господин Смит и господин Уесън.

Тя кимна, но не отговори. Сложих лаптопа на леглото ѝ.

— Влез в сайта на Медицинската служба на окръг Съливан.

Тя се поколеба, но влезе в системата, намери сайта и откри, че Кетрин Мейфийлд Кори е починала в Регионален медицински център Катскил. Като причина за смъртта беше отбелязано убийство.

Помълча малко, после каза:

— Предполагам искаш да кажеш, че не бива да се оплаквам, че съм тук.

— По-добре тук, отколкото долу. — Иначе казано, в градската морга.

— Добре. Значи в понеделник.

Останах за обяд — пюрے на скара с контрабанден грах и като се хранехме Кейт ме попита дали в понеделник вечер ще излизам отново.

— Не съм чул да е планирано — отвърнах. — Това е загуба на време.

— Имаш ли по-добро предложение?

— Не знам, но... Халил няма да се хване в такъв очевиден капан.

— Не е чак толкова очевиден. Освен това действа добре на бойния дух и прави шефовете щастливи. Пък и никога не можеш да си сигурен от кой храст ще изскочи заекът.

Тя хвана ръката ми.

— Джон, Халил явно е обмислил това. Казах ти, той е заложил свой капан. За теб.

— Надявам се.

— Не се надявай.

— Виж, Кейт, аз също мога да забелязвам капани.

— Знам, че можеш. Знам също, че ще влезеш право в него, защото си мислиш, че можеш да обърнеш нещата. Имаш огромно его.

Водещата причина за смъртта сред алфа-мъжкарите.

— Два билета за Минеаполис. За понеделник — каза тя.

— Мислех си, че искаш да идем в Минесота.

— С нетърпение чакам да се махна от града — каза тя. — Ще ни е от огромна полза.

— Да бе. — Трябваше ли да ѝ напомням какво стана миналата неделя, когато бяхме извън града? Може би все пак не.

Станах.

— Добре, трябва да тръгвам.

— Ще вляза в интернет и ще резервирам билетите.

— Страхотно.

Естествено, нямах намерение да заминавам с нея. Освен ако Асад Халил не бъдеше труп до понеделник. А ако беше, определено нямаше да ходя в Минесота. Щеше да е излишно.

— Имаш револвер под възглавницата — напомних ѝ.

— Може би това ще подобри обслужването тук.

— Ще се видим довечера.

— Почини си довечера, Джон — каза тя. — Тук съм добре.

— Сигурна ли си?

— Ще се видим утре сутрин.

— Добре... ще ти звънна по-късно.

— И да не вземеш да се измъкнеш от охраната, за да видиш дали Халил не те чака някъде — предупреди ме тя.

Съпругите се научават да четат мисли. Или може би просто съм предсказуем.

— Не бих направил толкова опасно нещо — отвърнах.

— Разбира се, че не би — съгласи се тя. — Хайде да си звъним на всеки час.

— Става.

Целунахме се и излязох.

Прекарах следобеда в писане и мислене, както и в тренировки. Здрав дух в здраво тяло. По-лесно е да поработиш с тялото.

Бях изял последната консерва чили и в апартамента не беше останала никаква храна, освен онази в бутилките, така че в шест следобед се обадох на охраната и си поръчах пица пеперони, което е добро за душата. В седем домофонът избръмча.

— Пицата идва — съобщи някой от СО.

Отключих вратата и я оставих отворена, после извадих глока и отстъпих в антрето. Ако пицата се окажеше с аншоа, с доставчика беше свършено.

Някой почука на вратата, после я отвори и на прага се появя капитан Винс Парези с кутия за пица. Прииска ми се да имам фотоапарат вместо пистолет.

Парези забеляза, че прибирам оръжието, но не коментира, а каза:
— Реших да ти направя компания тази вечер.

Намирисваше ми на идея на Кейт. Или на Уолш. Или пък на самия Парези му бе хрумнало, че Кори се нуждае от компания и грижи. Бях поласкан.

— Много мило от твоя страна.

— Да. Вземи пицата.

Взех кутията и забелязах, че Парези мъкне и бутилка вино под мишница.

— Да хапнем на въздух — предложих.

— Не бива да излизаш на балкона — напомни ми той.

— Живей опасно.

Изнесох пицата на балкона и я сложих на масичката. Парези остана в дневната. Отидох в кухнята за тирбушон, чаши и салфетки.

След кратко увещаване той дойде на балкона и си поделихме виното му и моята пица. Беше приятна петъчна вечер и далеч долу улиците на града започваха да се оживяват.

Виното не беше лошо, пицата също си я биваше, но разговорът беше малко принуден. Освен това Парези непрекъснато се оглеждаше към съседните сгради. Не ставаше за компания тоя човек. Накрая каза:

— Онези копелета могат да пречукат и двама ни тук.

— Не ставай параноик. Още вино?

— Хайде да влезем вътре — предложи той.

— Че тук си е хубаво — възразих аз. — Ако Халил искаше да ми види сметката със снайпер, вече да го е направил. Замислил е нещо друго за мен.

— Мислех за себе си — отвърна Парези.

Но явно не искаше да си помисля, че не е толкова храбър или луд като мен, така че извади две пури и запалихме.

Той си наля остатъка от виното.

— От „Анализ на комуникациите“ са засекли телефона на Кейт преди няколко часа. Тръсна пепелта и продължи — Сигналът е продължил седем или осем секунди. Сякаш някой е проверявал телефонния указател, след което го е изключил.

— Откъде е идвал сигналът?

— Клетката, записала телефона ѝ, има покритие между Четиридесет и четвърта и Четиридесет и трета улица.

— Добре... пратихте ли хора там?

— Пратихме, но предполагам, че сигналът е идвал от движеща се кола.

— Ясно. Таксиметрови услуги „Пясъчландия“. Е, поне знаем, че телефонът на Кейт е в Манхатън.

— Да. И се надявам това да означава, че Халил също е в Манхатън. — Кимна към града под нас. — Някъде там.

— Може пък да ти звънне.

— По-вероятно ще звънне на теб. Обади ли ти се, искам да ни съобщиш в рамките на пет секунди.

— Същото се отнася и за вас с Том.

Той кимна.

Отново погледнах към високите жилищни блокове и офис сгради по улицата. Някои прозорци бяха осветени, други тънеха в мрак и подозирах, че в някое от онези помещения някой гледа към нас.

— Как върви проверката на Седемдесет и втора? — попитах.

Парези хвърли поглед към сградите и отвърна:

— Куп врати, на които да хлопаш. Някои от сградите дори нямат портиер или охрана, с които да говорим...

— Проверете дали на някоя пощенска кутия не пише „Тайна квартира на терористи“.

Той подмина забележката ми.

— Половината от вратите, на които чукаме, изобщо не се отварят. Дори някои от офисите не отварят, при това в нормално работно време.

— Тогава разбийте вратите.

Той отново пренебрегна думите ми.

— Мисля, че покрихме около половината апартаменти и може би осемдесет процента от офисите. Наистина ли мислиш, че имат тайна квартира или наблюдателен пост тук?

— Вижда ми се логично. Ние го правим, защо да не го правят и те?

Той кимна.

— Би било чудесно, ако засечем телефона от другата страна на улицата.

— Не са чак толкова тъпи — напомних му.

— Напротив, тъпи са — възрази той.

— Бяха тъпи, Винс. Но поумняват. Може и да нямат нашите технологии, но знаят с какво разполагаме и как да го заобиколят.

Той сви рамене.

— Не ги подценявай — посъветвах го. — И в никакъв случай не подценявай Асад Халил.

— Ясно. Как е пурата?

— По-добра от виното, но не може да се сравнява с пицата.

— Как е уискито ти?

— По-старо от хлапетата, които пазят в лобито.

Парези се усмихна и ми напомни:

— Не ни достигат хора. Особено през уикендите. Вярно. И може би недостигът щеше да стане още по-голям преди изтичането на този уикенд.

Кейт се обади и остана доволна, че съм у дома с гости.

— Пихте ли? — поинтересува се.

— Не. Все още пием.

— Лека нощ, Джон. Обичам те.

— И аз те обичам.

С Винс видяхме сметката на половин бутилка уиски и той си тръгна малко преди полунощ. Не бях сигурен дали има охрана и не исках да го питам. Мъжкарите не задават и не отговарят на такива въпроси.

Както и да е, след като изкусих съдбата и се оказа, че тя не се интересува от мен тази вечер, се магнах от балкона и си легнах.

Спокойна нощ. Но имах онова чувство, което изпитвам, когато не се случва нищо от онова, което предстои да се случи.

Събота. Лек дъжд с прогнози за превалявания в неделя. Добро време за убиване на либийски терорист. Обадих се за държавната си кола в десет сутринта и посетих Кейт в Белвю.

Тя изглеждаше в добро настроение — нали скоро ѝ предстоеше да се махне от болницата.

— Том нищо против ли няма, че ще излизаш? — попитах.

— Нищо. Стига да отида при родителите си.

— Добре. А знае ли, че искаш да замина с теб?

— Да. Устройва го.

Това беше изненадващо.

— Сигурна ли си?

— Да. Убедих го, че не бива да продължаваш да правиш това.

— На мен ми харесва да го правя.

— Е, на мен пък не ми харесва. Проведох много откровен разговор с Том... Тежък разговор. И му казах, че, първо, не може да ме държи тук против волята ми и второ, Вашингтон може и да не одобри, че използва теб, един извънреден агент, като жива стръв за залавянето на терорист. Ако ти се случи нещо...

— Чакай малко. Аз сам предложих да участвам.

— Аз пък не съм. А и ти така и не се посъветва с мен.

Животът и работата ми май бяха по-прости, преди да се ожения. И двата пъти.

— Том така или иначе не вярва, че планът ще проработи, а той изисква много човешки ресурси и средства, които могат да се използват по по-добър начин за залавянето на Халил. — И дойде ред на основния аргумент. — Всъщност, ако се случи нещо в града и се окаже, че половината от екипите наблюдават апартамента ни и вървят след теб, Том ще има да изписва кофи мастило във Вашингтон. Затова иска ние — и двамата — да се махнем оттук и да се качим в самолета за Минеаполис в понеделник.

Кейт е умна жена и знаеше по-добре от мен как да си играе с Том Уолш. Аз пък бях сигурен, че той ще предпочете неговите федерални

агенти да убият или заловят Асад Халил, така че да не му се налага да позира пред обективите с моя милост.

— Не се муси — каза Кейт. — Правя го за нас.

— Ами... трогнат съм... но това не е старият печен специален агент Мейфийлд, която познавах.

— Джон... съвсем наскоро се разминах на косъм със смъртта — отвърна Кейт. — Подобно нещо те променя.

— Да... И на мен веднъж едва не ми изтече кръвта. Но го преживях.

Тя хвана ръката ми.

— Джон, ако ме обичаш, няма доброволно да се излагаш на опасност.

— Разбира се, че те обичам. Но не искам до края на живота си все да се озъртаме през рамо.

— Джон, в момента тук и по целия свят има стотици хора, които търсят Асад Халил. Ще го открият и без твоята помощ.

Кейт явно имаше момент на слабост. Случва се. Но, доколкото я познавах, нямаше да продължи дълго. След два дни с майка си щеше да се върне в Ню Йорк и да рита врати в Бей Ридж.

— Резервирах билети за нощния полет до Минеаполис — каза тя и продължи с другите лоши новини: — Освен това се обадох на родителите ти и им казах, че ще им отидем на гости във Флорида, веднага след посещението при нашите. Така че планирай да те няма за два месеца. В платен отпуск сме.

— Два... месеца?! С твоите и с моите родители?!

— Не е ли прекрасно?

— Мога ли да ползвам пистолета ти?

Тя ме погледна.

— Този случай започва прекалено много да те обсебва, а това не е здравословно. Трябва да се махнеш оттук.

Не отговорих.

— Искаше ми се да заминем утре, но докторите ми забраняват да пътувам до понеделник, така че Том иска да остана в болницата дотогава — каза тя. — Смята, че тук е по-безопасно за мен, и не иска да се връщам в апартамента. Портиерът и съседите може да ме видят и информацията може да изтече до неподходящите хора, които ме мислят за мъртва.

— Правилно.

Освен това Том не искаше да я разубежда. Мисля, че на това му викат разделяй и владей. Том е задник. Ама наистина. Кейт се погрижи да е сигурна, че съм разбрал всичко това.

— Решено е. Всъщност това е заповед, детектив. — После обърна плочата. — Джон, обичам те. Ти спаси живота ми и по този начин ти се отплащам.

Явно ми се губеше някоя брънка от тази логична верига. Трябваше да говоря с Уолш и с Парези, но засега казах:

— Добре. В понеделник за Индианаполис.

— Минеаполис.

— Вярно бе. Добре, трябва да вървя.

— Няма къде да ходиш. Остани за обяд. — Усмихна се. — Днес десертът е предсрочно пуснати фурми.

Сигурно го беше измисляла цяла сутрин. Усмихнах се, но май усмивката ми не беше от най-искрените, защото тя каза:

— Радвай се, Джон. За една седмица ще станеш нов човек.

По принцип си се харесвам, какъвто съм си, дори всички да мислят другояче.

И тъй, последва дълъг следобед в болничната стая, но успях да изглеждам щастлив и да споделям радостта на Кейт.

— Чувствам се много по-добре, като знам, че тази вечер няма да излизаш — каза ми тя, когато си тръгнах.

— И аз.

— И преди да си тръгнем, ще се обадиш на Том и ще му разкажеш за Борис.

— Слушам, госпожо.

— И се погрижи багажът ти да е готов в понеделник сутринта, за да имаме време.

— За какво? О... да. Да. — Най-сетне нещо, което да одобря.

— До скоро.

Целунахме се и излязох.

Е, разполагах с по-малко от четиридесет и осем часа, преди да замина в изгнание. Дотогава ми оставаха един, може би два хода. А може би не осъзнавах напълно факта, че съм нокаутиран от шефа и жена си — идеалният двоен удар. Ама че гадост.

Върнах се в апартамента и звъннах на Парези, за да се оплача от развоя на събитията и да видя дали няма да се застъпи за мен. Обаждането ми обаче беше прехвърлено на гласовата му поща, така че му оставих съобщение, което представляваше приятен баланс между професионална загриженост и лично разочарование. Добавих към това няколко общи заплахи и страховити предсказания за надвиснала катастрофа. Това обикновено кара шефовете да размислят кое е най-добро за случая, а и за тях самите.

После звъннах на Том Уолш, но беше събота и Том явно не приемаше служебни обаждания — или поне моите. Оставих му съобщение относно грижите му и убедително настоях за продължаване на операцията или най-малкото да ми бъде позволено да се върна в службата и да работя по случая. Справях се доста добре, докато не изтърсих:

— И ще съм много благодарен, ако в бъдеще говориш първо с мен и после с жена ми. — Не исках да приключвам кисело, така че добавих: — Обади ми се, за да можем да го обсъдим като мъже, вместо да се криеш зад гърба ми... — Опа. — Обади ми се.

Затворих.

Ако беше отговорил и ако се съгласеше, че трябва да остана и да работя по случая, щях да му разкажа за Борис. Така или иначе щях да му разкажа във вторник, когато изтичат времето, в което Борис да види дали Халил няма да се опита да му види сметката. За съжаление, май щях да звъня на Том от някое кравешко пасище.

Докато се приготвях за вечерното си посещение в Белвю домашният ми телефон иззвъня. Обажданият се беше скрил номера си — пишеше „Блокиран“.

Никой във ФАТС, в това число Парези и Уолш, не би се обадил на този номер, а Кейт нямаше да крие номера на мобилния си. Така че може би бяха родителите ми. Или пък нейните. Но и при техните обаждания не пишеше „блокиран“, а „Досадно обаждане“.

Е, най-добрият начин да разбере... Вдигнах слушалката.

— Кори слуша.

Мълчание. Знаех кой е.

— Аз съм — каза глас със странен акцент.

Не отговорих.

— Господин Кори? Обажда се Асад Халил.

— Очаквах обаждането ти — казах хладно.

— Знам, че си го очаквал. Открих номера ти в мобилния телефон на жена ти и се обаждам, за да изкажа съболезнованията си за смъртта ѝ.

— Това е наистина извратено.

— Както и за смъртта на твоя приятел и колега господин Хейтам.

— Ти уби също така жена му и дъщеря му. Що за човек си?

— Не разбирам въпроса ти.

— Ще гориш в ада.

— Не, ти ще гориш в ада. Аз ще живея вечно в рая.

Не отговорих. По линията настъпи тишина и чух на заден план минаващи автомобили.

— Преди три години ти казах, че ще се върна, и виждаш, че спазих обещанието си — каза той. — Несъвършен човек съм, господин Кори. Невинаги спазвам думата си, но когато обещах, че ще убия някого, го убивам.

Отново не отговорих.

— При предишното ми идване приказваше доста повече — напомни ми той. — Е, знам, че си опечален от смъртта на жена ти, а това прави човек... по-неразговорлив. И може би не толкова арогантен и нагъл.

Отново не отговорих и оставих мълчанието да се проточи.

Отдел „Анализ на комуникациите“ не подслушваше телефона ми, но наблюдаваха номера и щяха да проследят всяко обаждане до източника му — който в случая със сигурност беше мобилен телефон.

Халил сякаш четеше мислите ми.

— В момента пътувам в автомобил и този телефон скоро ще бъде изхвърлен през прозореца — каза той. — Разполагам с много телефони, господин Кори. Няма да ме намериш по този начин.

— Но въпреки това ще те намеря. И ще те убия. Обещавам ти.

— Не си достатъчно умен, за да ме намериш, нито достатъчно мъж, за да ме убиеш. Аз ще те намеря и ще те убия.

— Аз не се крия, задник такъв. Знаеш къде живея и къде работя. Ако ти стискаше, щеше вече да си опитал. А вместо това убиваш

беззащитни жени и мъже, които не са ти направили нищо, както и сънародници, които са ти имали доверие. Ти си шибан страхливец.

Той не отговори и си помислих, че е затворил, но после отново чух фоновия шум. Накрая той рече:

— Мислеше ли, че съм страхливец, когато всички скочихме от онзи самолет? Всъщност ти беше онзи, който изглеждаше уплашен.

— Не, задник, ти изглеждаше като насран от страх, когато изстрелях няколко куршума по теб. Намокри ли гащите?

Той не отговори пряко, а каза с вече не толкова хладнокръвен глас:

— Казах ти, че ще убия онази курва, и го направих. И ти я гледаше как умира, как кръвта ѝ изтича като на уплашено агне с прерязано гърло... Аз пък вкусих кръвта ѝ.

Поех дълбоко дъх.

— Достатъчно глупости. Трябва да се срещнем...

— За съжаление, този път не можем да се срещнем. Обещавам ти обаче, че ще се върна. И ще те убия.

— Защо бягаш?

— Не бягам. Свърших работата си тук, с изключение на теб, а това може да изчака. Така ще имаш време да се замислиш за участието си.

— Да не би да те е страх от мен?

— Господин Кори, не се опитвай да ме провокираш като миналия път. Тогава ме ядоса и затова жена ти е мъртва, затова можеш да смяташ и себе си за мъртъв.

— Трябва да се срещнем и да приключим с това. Още сега. Ще изляза сам...

— Моля. Не говориш на някой идиот. Когато се срещнем, аз ще избира времето и мястото и ще съм сигурен, че си сам.

— Да не би да си изминал целия този път само за да ми кажеш, че си отиваш?

— Доколкото имаш представа, вече съм си отишъл. Или може да съм все още тук и да размисля дали да не се видя с теб, преди да си тръгна.

Всичко това започваше да звучи като пълна идиотщина. Искаше да ме накара да повярвам две неща — първо, че се е махнал и мога да се отпусна, и второ, че още е тук и трябва да се тревожа.

— Трябваше да се опиташ да ме убиеш, когато имаше тази възможност, тъпако — казах му.

— Ти, господин Кори, си тъпак, ако мислиш, че бих те убил толкова бързо, както убих жена ти. Всъщност за теб съм замислил по-интересен край. Искаш ли да ти го кажа?

— Щом ще те накара да се почувстваш по-добре, че бягаш.

— Е, да видим дали ти ще се почувстваш по-добре, когато чуеш какво съм ти приготвил. Първо смятам да отрежа гениталиите ти. После ще махна лицето ти. Ще го обеля от черепа ти. Талибаните в Афганистан го правят, господин Кори — сподели той. — Виждал ли си снимките? Човекът е жив, но няма лице — само две очи, които гледат от черепа. Затова, разбира се, не можем да видим страха и болката му. Той обаче може да види собствения си череп в огледалото, което поставяме пред очите му. А след като дадем лицето и гениталиите му на кучетата, го оставяме да се самоубие. И те всички се самоубиват. Или молят някой да ги убие. Животът едва ли е добър без гениталии и лице. Не си ли съгласен? Точно това съм замислил за теб, господин Кори. Следващия път, когато се срещнем. Очаквам с нетърпение този момент. Е, дотогава...

— Чакай малко. Искам отново да ти напомня, че твоята майка е била курва и е чукала онзи задник лидера ви, за когото знаеш, че е убил баща ти, за да може да яха майка ти.

Чух дишането му по телефона и ми се стори, че ми е малко бесен.

— Ще се срещнем — каза накрая. — Довиждане, господин Кори. Връзката прекъсна.

Е, добър разговор се получи. Никакви шикалкавения. Ей това им харесвам на психопатите. Казват си всичко, ясно и недвусмислено.

Но дали го бях вбесил достатъчно, за да го накарам да се задържи тук и да се опита да се разправи с мен? Дали щях да се изправя лице в лице с него? Или подбрах лошо израза?

Сега би трябвало да се обадя на Уолш или Парези, но... набрах мобилния на Борис. Ако беше жив, щях да му кажа, че съм се чул с Халил, и щях да го посъветвам да будува през нощта. Всъщност можеше дори да прескоча до Брайтън Бийч да му правя компания. Това можеше да е последната и най-добрата ми надежда да намеря Халил. Обаждането ми се прехвърли на гласова поща.

— Кори се обажда — казах аз. — Току-що се чух с либийския ни приятел. Обади ми се при първа възможност.

После набрах телефона на „Светлана“, за да видя дали заведението не е затворено заради смъртта на собственика. Отговори ми мъж с руски акцент, а на заден план чух музика и разговори на висок глас.

Потърсих господин Корсаков и мъжът ми съобщи, че той не е на разположение, но мога да оставя съобщение.

— Кажете му да се обади на господин Кори — казах аз. — Важно е.

Затворих. Е, Борис явно все още беше жив. Помислих си, че е станал като канарче във въглищна мина — ако той умре, колко още му остава на Джон Кори?

С две думи, Асад Халил нямаше да ходи никъде, преди да е приключил работата си. Не знаех кого мразеше повече, Борис или мен, но бях сигурен, че той самият е наясно кой е следващият в списъка му.

В Белвю Кейт все още беше в приповдигнато настроение. Седнахме на единствените два стола в мрачната стая и погледахме телевизия. По „Хистъри Чанъл“ имаше специален филм за Саддам Хюсеин. Сравняваха го с Адолф Хитлер, който беше любим герой на Хюсеин. Така де, ако идолът ти е Адолф Хитлер, значи наистина имаш проблем.

Гледахме телевизия, но умът ми беше другаде.

Всъщност бях виждал снимки на бойци срещу талибаните в Афганистан с напълно обелени лица и черепи, покрити с кръв, разкъсани мускули и сухожилия. Кейт също ги бе виждала на една информационна сесия в Бродуей 290, провеждана от ЦРУ, които бяха сметнали, че трябва да знаем с какъв враг си имаме работа в Афганистан. Картината наистина струваше колкото хиляда думи и всички разбрахме посланието й. Стомасите ни също. Естествено, след това беше обедната почивка. Тия в ЦРУ са големи майтапчии.

Както и да е, явно Халил беше прекарал последните няколко години в Афганистан с талибаните. Цяло чудо е обаче, че са го изтърпели.

Помислих си дали да не разкажа на Кейт, че съм разговарял по телефона с Асад Халил.

„А, между другото, днес се чухме с Халил. Иска да се видим, за да ми клъцне семейните бижута и лицето. Как така не бива да оставам тук? Не мога да бягам. Ще изгубя уважението на хората“.

Колкото до уведомяването на шефовете за разговора, май петте секунди, с които разполагах, бяха отминали.

Разбира се, щях да докладвам за позвъняването на Халил, стига в онова, което беше казал, да имаше някаква полезна информация. Но като се изключи касапската история, той каза само, че си тръгва или вече си е тръгнал от Ню Йорк. А това си бяха чисти глупости. Уолш обаче можеше да не ги приеме за такива.

Между другото, още няха никаква вест от Борис.

— Джон?

— Да, скъпа?

— Попитах това ще те притеснява ли?

Беше свалила марлята. През гърлото ѝ минаваше десетсантиметров пурпурен белег.

— Много е секси — уверих я.

— Грозно е.

Дали Кейт щеше да продължи да ме обича с обелено лице? Знаех, че да — а и нямаше да ѝ се налага да се оплаква, че не се бръсна. А как стоят нещата със семейните бижута? Това би могло да е проблем.

— Важното е онова, което е вътре — казах ѝ. — Пък и можеш да използваш грим.

Останах за вечеря съботна галавечеря и Кейт заяви, че забранява да говорим за работа, щом сме щели да разпускаме, трябвало да насочим мислите си към хубави неща като бране на малини и плаване с кану в гъмжащото с гадини езеро до къщата на родителите ѝ.

— Баща ти разказва истории за ФБР часове наред — напомних ѝ.

— Ще поговоря с него.

— А и не пие.

— Родителите ми не одобряват алкохола.

— Аз също не го одобрявам. Просто го пия.

— Имаш заповед да дойдеш с мен в Минесота — напомни ми тя.

— Така че се възползвай от нея по най-добрия начин.

Кимнах, но мислите ми се върнаха към разговора с Асад Халил.

Така и не ме беше попитал къде съм, защото знаеше къде живея. И не се съмнявах, че няма да се махне оттук, докато не свърши онова, за което беше дошъл. Така че ми оставаше единствено да го чакам да направи своя ход, според неговите условия и в неговия момент. Щеше да е точно така, както е било винаги.

Ето защо трябваше да съм тук, когато настъпи моментът. Не в Монтана, не в Мичиган, не в Минесота — просто тук.

Неделя сутрин. Моите пазители от „Специални операции“ ми предложиха да ме придружат до някоя църква, ако имам подобни желания. Миналата неделя бях заплашван със смърт от падащ от самолет терорист, така че сериозно се замислих, преди да реша да погледам телевизионната литургия от „Сейнт Пат“, по хавлия. Все пак бях в църквата. Духом. По обед направих поклонничеството си до Белвю. Кейт беше във весело настроение и се сетих за затворниците в навечерието на освобождаването им.

— Събра ли вече багажа? — попита ме.

— Всичко е в пълна готовност. — Да бе.

— Нещо ново по случая?

— Не, доколкото ми е известно. Ти какво научаваш от Том?

— Нищо. Мисля, че е заминал за уикенда.

— Сериозно? — Значи главният специален агент на нюйоркската Антитерористична спецчаст заминава да си почива в провинцията, докато най-гадният терорист на планетата е в града.

— Том трябва да си почине — казах на Кейт. — Никога не се е случвало нищо лошо през уикендите.

Тъй като беше неделя, отделението беше оживено, свещениците правеха обиколките си и предлагаха причастие и Божието послание за любов на онези, които се нуждаеха най-много от него — убийци, изнасилвачи, търговци на дрога и други отрепки, за които имаше надежда за избавление — с изключение на осъдените политици, които нямат души за спасяване.

Аз не бях във весело настроение като Кейт и тя го усети, но се справи с положението, като го игнорира. Щастието, смяташе тя, е заразно като сифилитичния наркоман в съседната стая — само една целувка и го пипваш и ти.

Връхната точка на посещението ми обаче беше католическият свещеник, който влезе в стаята. Приличаше на деветнайсетгодишно хлапе и се казваше отец Брад. Стоеше между мен и вратата, така че

погледнах към прозореца. Щях ли да оцелея при скачане от деветнайсетия етаж? Заслужаваше ли си да опитам?

Както и да е, свещеникът се оказа свестен тип и тримата побъбрихме. Естествено, той разбра, че съм католик — надушват подобни неща за секунди. Кейт му каза, че е методистка, така че пуснах стария си лаф:

— Не те попита по какъв начин се предпазваш от бременност.

Отец Брад се изкиска, но си помислих, че Кейт всеки момент ще припадне.

Свещеникът се зарадва да установи, че Кейт не е престъпничка — приличаше на свястно момиче — и се зарадва още повече, че съм присъствал на сутрешната литургия в „Сейнт Патрик“. Всъщност, не казах това, но явно това си беше помислил въз основа на онова, което може и да бях споменал.

Знам куп страхотни лафове за папата и си помислих, че ще ги намери за смешни, но той трябваше да се заеме с по-тежките случаи, така че благослови и двама ни. И ако трябва да съм съвсем честен, това ме накара да се почувствам някак си по-добре. Може би молитвите ми да намеря и убия Асад Халил щяха да бъдат чути.

Кейт посвети следващите няколко минути на критикуване на поведението ми пред отец Брад, но аз вече бях изпълнен със Светия Дух, така че просто се усмихвах. Мислех си и за Кървавата Мери, с която щях да се срещна, когато се прибера у дома.

— Утре ще ме вземат оттук в четири следобед — напомни ми Кейт. — Ще ми трябва един час да си приготвя багажа.

Тоест два. Не, три.

— Така че това ще ни даде време да се погушкаме — заключи тя. Аз пък си мислех, че ще правим секс.

— Първо гушкане, а после събиране на багажа — предложих.

— Ами... добре.

Направих няколко танцови стъпки. Останах за неделния обяд, който не беше никак лош — особено цирозният гъши дроб.

Свиждането завърши с горчиво-сладка нотка.

— Ти си храбър мъж, Джон — каза ми Кейт. — Знам, че не искаш да оставяш този проблем да се решава от други. Но ако се случи нещо с теб... с живота ми ще е свършено. Така че помисли и за мен. За нас.

Ако нещо се случеше с мен, моят живот също щеше да е свършил, но отговорих в духа на сантимента:

— Имаме още много години пред нас. — Освен ако не пукнех от отегчение по време на вечеря със семейство Мейфийлд. Оставих Кейт в добро настроение нейно, не мое и слязох при шофьора.

С мен имаше само един федерален все пак беше неделя почивен ден за ФБР и за терористите. Казваше се Престън Тайлър или може би Тайлър Престън и не бях сигурен, че е достатъчно голям, за да кара нещо различно от селска каруца. Все пак успяхме да излезем благополучно на пътя и той попита:

— Капитан Парези свърза ли се с вас?

— Не.

— Не искаше да се обаждат, докато сте в болницата, но каза, че ще ви прати съобщение.

— Добре.

Погледнах телефона си и наистина видях текстово съобщение от Парези — бях го пропуснал. Вероятно беше пристигнало, докато получавах благословия от отец Брад, и сигурно съм помислил онази вибрация, която усетих, за... Както и да е, отворих съобщението, което гласеше:

„НОВО РАЗВИТИЕ НА НЕЩАТА. ОБАДИ СЕ ВЕДНАГА“.

Видях в това ръката на Светия Дух. Или може би добре свършена детективска работа.

Звъннах на мобилния номер на Парези.

— Какво има?

— Е, май намерихме тайната квартира — или някаква тайна квартира — отвърна той.

— Къде?

— Където и предполагахме — срещу твоя блок.

Ние? Мислех, че идеята беше моя.

— В десет и осемнайсет сутринта в Командния център се получило анонимно обаждане от мъж, който съобщил за подозрителна активност на Източна седемдесет и втора, номер триста и двайсет, което е жилищен блок — продължи Парези. — Казал, че имало, цитирам: „Подозрително изглеждащи хора, които влизат и излизат по всяко време“.

Същото можеше да се каже за половината жилищни блокове в Манхатън. Но явно този случай беше различен.

— Къде си в момента? — попита той.

— На около пет минути от мястото.

— Добре. Аз съм на място. Апартамент дваисет и седем дванайсет.

Затворих и се обърнах към Престън, който не беше тукашен.

— Остави ме на Източна седемдесет и втора триста и дваисет.

— Къде е това?

Мама миа! По-добре да се бях качил при някой пакистански бакшиш. Или дори либийски.

— Между Първо и Второ.

— Авеню ли?

— Точно така.

Откри номера, който се оказа хубава сграда отпреди войната, около тридесететажна. Минавал съм безброй пъти покрай нея, но неизвестно защо никога не ми е хрумвало, че в апартамент 2712 може да има терористи.

Слязох от колата и погледнах на запад, към отсрещната страна на улицата и моя блок, който е между Второ и Трето авеню. Оттук виждах балкона си, а от апартамент 2712 който беше на 27-и етаж някой снайперист спокойно би могъл да улучи чашата ми за коктейли в ръката ми.

В пицно украсеното старо фоайе имаше четирима детективи от НЙПУ в случай, че се появят наемателите терористи. Преминахме през ритуала на представяне, един от тях се обади по радиостанцията си горе, а друг ме придружи до асансьора и после до апартамент 2712. Натисна бутона на звънеца вместо мен и Парези отвори лично и ми каза:

— Изтрий си краката.

Майтапът в случая бе, че апартаментът не беше чист — всъщност беше ужасно мръсен и надушвах миризмата още от прага.

Влязох и Парези, който беше единственият човек в помещението, ме попита:

— Как е Кейт?

— Щастлива и здрава.

— Хубаво. Чистият въздух ще ѝ се отрази много добре. На теб също.

Отложих тази тема за по-нататък и попитах:

— С какво разполагаме тук?

— Както виждаш, имаме мизерен апартамент — едностайно ателие в хубава сграда в западащ квартал.

Реши, че е смешно, и се усмихна.

— Чукахме на тази врата два пъти през последните два дни, но никой не отвори. Името на наемателя е „Истърн Експорт Корпорейшън“ със седалище в Бейрут, Ливан. Държат това място от две години.

— И никога не сме виждали лоши момчета да щъкат тук?

— Не. Квартирата не фигурира в списъка ни.

— А какво казва портиерът?

— Казва, че били трима или четирима, не е сигурен. Приличали на чужденци и се появили само преди две или три седмици. Почти не ги виждал и били много тихи.

— Това не съответства на думите на онзи, който е съобщил за подозрителни на вид хора, влизащи и излизащи по всяко време — посочих.

— Да, не съответства — съгласи се той.

Огледах ателието, което имаше кухненски бокс и две отворени страни — една за банята и една за килера, който бе празен. Боядисаните в бяло стени бяха голи. Единствените мебели бяха три разнебитени фотьойла и четири противно изглеждащи матрака на пода. По чаршафите нямаше достатъчно доказателства, че някога са били бели.

Освен това в помещението имаше два лампиона и голям телевизор на евтина стойка.

— Има малко храна, кърпи и тоалетни принадлежности, но не и облекло или багаж — каза Парези. — Явно са се изнесли.

— Ясно. Случайно в хладилника да има камилско мляко?

— Не, но храната е предимно блискоизточна.

— Значи въпросните чужденци не са норвежци — заключих. — Кога ще пристигнат криминолозите?

— Скоро. Чакам и разрешение за обиск. Влязохме при неотложни обстоятелства с шперца на домоуправителя по подозрение,

че вътре може да има мъртъв или умиращ човек.

— Кой е казал това?

— Анонимният по телефона и домоуправителят — отвърна Парези.

Естествено, никой от двамата не беше казвал подобно нещо, но пък винаги трябва да обясняваш какво правиш в нечие жилище без заповед. По-лесно е при корпоративните наематели, но дори името на фирмата да е „Преработка на отпадъци Ал Кайда“, ти е нужна заповед за обиск.

Отново се огледах, но нищо в апартамента не подсказваше, че е нещо различно от свърталище на наркомани или може би убежище за катастрофирали извънземни. Но не и в този квартал. И не къде да е, а на две крачки от блока ми.

— В умивалника има мокра гъба, така че... колко време ѝ трябва на една гъба, за да изсъхне? — попита Парези.

— Какъв цвят е?

— Синя.

— Шест часа.

Заобиколих матраците, отидох до единия от двата прозореца и го отворих. Погледнах наляво и видях моя блок, както и балкона си. Чудесно място за стрелба. И също така достатъчно близко, за да монтират видеокамера някъде тук, насочена към входната врата на блока.

Отстъпих назад и погледнах дъската под прозореца.

— Ето там — рече Парези.

Отидох до втория прозорец и погледнах широкия боядисан перваз. Беше покрит с прах, но в центъра му имаше чисто петно.

— Май тук са оставяли кофата с виното — предположих.

— Да. А жицата от кофата е стигала до телевизора.

Отидохме до телевизора, който бе сравнително нов модел. Макар да нямаше прикрепени кабели, апаратът беше настроен да приема сигнал от камера. „Шоуто на Джон Кори“. Риалити предаване.

— Ако тези типове са били тук, за да те наблюдават, значи са те видели да излизаш от апартамента за разходките ти — рече Парези. — И са ни гледали как вечеряме с пицата и виното — добави той.

— Точно така. — И бяха решили да не предприемат нищо. Защото Халил имаше свой собствен план. Освен това ме бяха виждали

да се качвам в кола по няколко пъти на ден, но не можех да знам дали са ме проследили до вертолетната площадка или до Белвю. Но все пак мисля, че наблюдаващата кола след нас щеше да ги засече. Въпреки всичко си беше малко обезпокоително и страшно.

Парези се беше умислил.

— Добре, значи имаме трима или четирима приличащи на чужденци типове, които си падат по блискоизточна кухня и по една случайност имат изглед към блока ти, а знаем, че Асад Халил се опитва да те убие — каза той. — В такъв случай можем ли да приемем, че живеещите тук са арабски терористи, които са те следили? Или става въпрос просто за съвпадение?

— Съвпадението е подозрително — съгласих се аз. — Има и още едно съвпадение — обаждането е дошло точно преди тези типове да се изнесат. Помисли си пак за мократа гъба. Следователно информаторът е бил един от хората на Халил.

— Блестящо, Джон. И сега би трябвало да повярваме, че Халил и приятелчетата му са се върнали в Пясъчландия.

— Точно така. И защо анонимният сигнал е постъпил в Антитерористичната спецчаст, а не при ченгетата или оперативния отдел на ФБР? Абсолютно безсмислено е.

— Казах ти, че тези типове са тъпацы — напомни ми той.

— Вярно, често им се губят тънкостите на измамата — съгласих се, — но сега успяха да ни накарат да се съмняваме.

Той кимна.

— Макар цялата тази работа да прилича на уловка, целяща да ни накара да си помислим, че Халил и хората му са си тръгнали, трябва да го вземем предвид и да действаме по съответния начин.

Може би сега беше моментът да кажа на капитан Парези, че наскоро съм имал разговор с въпросния боклук и че боклукът също е намекнал, че се маха от града. Но исках ли наистина да подкрепям тази възможност?

Освен това трябваше да съм съобщил за това навреме, точно както трябваше да докладвам за контакта си с Борис Корсаков веднага след осъществяването му. Затова сега имах проблем и макар че сам си го бях създал, не беше времето да се изяснявам. Щях да го направя, когато се озова в пущинаците на Минесота, където заплахите от дисциплинарно наказание щяха да са дългоочаквано избавление.

Освен това, ако си признаех сега, щях да бъда незабавно отстранен от случая заради лошо поведение. И пак щях да имам около двайсет и четири часа, преди да ме пратят в изгнание.

Като стана въпрос за това, казах на Парези:

— Вчера не отговори на позвъняването ми.

— На кое по-точно? — попита той. — На онова, че си ядосан, че те пращат извън града ли?

— Същото.

Той ме погледна.

— Джон, тук трябва да се съглася с Уолш, че това е най-добро за нас, за теб и особено за Кейт.

— Винс, не е най-доброто за разследването. Не е най-доброто за войната срещу тероризма, за страната и особено за американското общество.

— Имаш много високо мнение за собствената си значимост — отбеляза той.

— Така си е. — Е, явно съдбата ми беше решена, но въпреки това не се предадох. — Очевидно искате да ме държите в течение. Нали затова съм тук.

— Започна малко да ми доскучава тук сам, а ти живееш наблизко — отвърна той. — Пък и това тук, изглежда, има нещо общо с някой, който иска да те убие.

— Да бе. Защо тогава да не поддържаме връзка, докато се наслаждавам на няколко седмици почивка? И ще се погрижа да съм на разположение за бързо отскачане обратно до Ню Йорк, ако сметнеш, че си попаднал на нещо.

Той се замисли и отговори:

— Ще го обсъдя с Уолш. Темата е приключена.

Помотяхме се известно време из апартамента, като внимавахме да не докосваме и да не раз местваме нищо, за да не хвърлим криминолозите в истерия. Напомних на Парези, че разполагаме с отпечатъците на Халил в базата данни на ФБР, както и с образци от неговата ДНК, взети преди три години в американското посолство в Париж.

— Като гледам това място, тук има достатъчно ДНК, за да създадем живот и да го арестуваме — отбеляза Парези.

Добро попадение, Винс. Иска ми се аз да го бях измислил. Във всеки случай криминалозите обичат мръсните къщи и беше почти сигурно, че ще успеят да установят тук следи от Асад Халил.

— Какво са правели тези хора тук по цял ден по цяла нощ, по дяволите? — риторично попита Парези.

Добър въпрос. Аз лично бях на път да полудея в апартамент, близо пет пъти по-голям от този, пълен с всевъзможни удобства, с балкон с чудесен изглед и с добре зареден бар. Тези типове обаче не се интересуваха от удобствата и забавленията, те бяха търпеливи, целенасочени и изпълняващи свещена мисия. Не беше задължително това да ги прави по-подготвени за тази битка — липсваше им свобода на мисълта и те подценяваха нашата всеотдайност и готовност за борба, но те доказваха, че са по-яки, отколкото бяхме предполагали.

Отговорих на риторичния въпрос на Парези.

— Седели са тук, гледали са денонощно блока ми по телевизора, после са се молили, обсъждали са политиката и религията и са чели Корана.

— А как са се забавлявали?

— Току-що ти казах.

— Да бе. Трябвало е да направят състезание по почистване на къщата. — Парези си погледна часовника и отново зададе риторичен въпрос: — Колко време е нужно за издаването на една шибана заповед за обиск?

— Днес е неделя — напомних му. — Беше ли на църква?

— Пътувах, когато получих обаждането. А ти?

— В „Сейнт Пат“. Къде е Уолш?

— Двамата с дамата му са извън града за уикенда.

— Да не скачат с парашути?

— Да се надяваме — с половин уста отвърна той. — Можем да се свържем с него.

Освен ако на екрана на телефона му не се изпише „Джон Кори“.

Побъбрихме още няколко минути, после от службата дойде детектив Ан Маркъм със заповедта за обиск. Огледа помещението и каза:

— Искам тази кочина да се опразни, преди криминалозите да са дошли.

Много смешно. Както и да е, дойдоха две момчета от екипа за събиране на улики на ФБР (не искаха да бъдат оставени навън), а после пристигнаха криминологите от НЙПУ и изритаха всички ни.

— Знаеш ли, Джон, Халил наистина може да си е отишъл — каза ми Парези, когато слязохме във фоайето. — Така че не се вкисвай толкова много, че ще излизаш във ваканция.

— Абсолютно сигурен съм, че това е уловка — отвърнах. — Понякога му викат трик. И целта на този трик е да ни накарат да свалим гарда и да ограничим лова. Схващаш ли?

— Да, схващам. Но може би е станало твърде напечено за тях, когато започнахме да тропаме по вратите.

— Утре сутринта ще проведем среща на шефовете, за да обсъдим нещата.

— По кое време да дойда?

— Какво ще кажеш за по никое. Устройва ли те?

— Не сваляй гарда, Винс — посъветвах го. Парези не отговори на това, но ми подаде ръка.

— Благодаря, че игра примамка. Приятно пътуване. Не се впрягай. Много поздрави на Кейт. Ще поддържаме връзка. — И добави: — Ще се видим след няколко месеца.

А може би много по-скоро.

Върнах се в апартамента си и излязох на балкона със следобедната си Кървава Мери. Отишли си били, така ли? Често едно тъпо заблуждение може да се използва за прикриване на някоя хитра измама. А може би тези типове и Асад Халил наистина се бяха запътили обратно към Пясъчландия? Мисията е изпълнена? Мисията е прекратена? Или мисията продължава?

Асад Халил беше обиколил половината свят, за да зачерква имена в списъка си, а още не беше отметнал моето. Нито това на Борис.

А какво стана и с големия финал, който очаквахме? Дали вече бяха отровили питейната вода? Дали бяха разпространили антракс? Или бяха оставили някъде цъкаща бомба?

Беше един от онези случаи, в които тишината е оглушителна.

Погледнах към прозореца, който ме беше наблюдавал в продължение на две или три седмици. Вече ги нямаше там, но къде бяха сега? Къде беше Асад Халил?

Не ми оставаше много време, така че топката беше в неговата половина. Хайде действай, задник такъв.

Прекарах остатъка от следобеда в събиране на багажа, което най-сетне направи пътуването реалност за мен.

Времето се изнизваше и си помислих дали да не взема телефона — с други думи, дали да не започна да досаждам на хора, които разполагат с по-малко информация за Асад Халил от мен и които не искат точно в неделя да им звъни някакъв обсебен перко, чиято жена е в болницата, сложен е под домашна охрана и се чуди какво да прави.

Все пак реших да се обадя на Том Уолш с надеждата, че си е върнал здравия разум или може би е бил изяден от мечка, което би ми дало възможност да се върна на работа в понеделник сутринта.

Започнах да набирам номера му, но си го представих как се опитва да смъкне дрехите на дремещата си приятелка в някоя романтична къщичка в провинцията, така че реших да му пратя съобщение:

„ОТКРИВАНЕТО НА ТАЙНАТА КВАРТИРА НА И.72-РА ПРОМЕНЯ ПОЛОЖЕНИЕТО — ДА ОБСЪДИМ НОВАТА СТРАТЕГИЯ В ПОНЕДЕЛНИК СУТРИН“.

Звучеше добре. Ако бях началник, щях да се хвана на въдицата.

Помислих си също дали да не отида в службата да поработя със Системата за автоматизирани досиета и да видя дали в досието на Халил не се е появило нещо ново — нещо различно от името му и редовете хиксове. На това му викат хващане за сламки.

Но най-много от всичко чаках телефонът ми да звънне с надеждата, че нещо ще се случи.

Към пет следобед реших да се обадя отново на Борис с теорията, че ако все още е жив, това означава, че Халил не е започнал финалната си прочистваща операция.

Борис не отговори на мобилния си, но не го направи и Асад Халил или някой детектив от отдел „Убийства“, така че оставих още едно съобщение на метрдотела да ми се обади. Този път казах „неотложно“. Представих си Борис с някаква девица (това означава момиче, нали? Не мъж), как я налива с шампанско и я омайва с подвизите си в КГБ, а оркестърът на Червената армия поддържа настроението.

Десетина минути по-късно домашният телефон звънна. На екрана се изписа „Анонимно обаждане“, така че вдигнах.

— Джон, толкова се радваме, че двамата с Кейт ни идвате на гости — каза познат мъжки глас.

— Момент, сър, тъкмо пяхах дулото на пистолета в устата си — отговорих на господин Мейфийлд. Всъщност казах: — И ние го очакваме с нетърпение.

— Как ти се струва Кейт? — поинтересува се той. — Наистина ли се чувства добре?

— Никога не съм я виждал в по-добра форма. — „И аз съм добре, благодаря“.

И така нататък.

Двайсетина минути по-късно се обадиха родителите ми от Флорида явно всички се бяха наговорили. На телефона беше майка ми.

— Тук е горещо и влажно — уведоми ме тя. — И ще стане още по-зле, когато дойдете. Вземете си удобни дрехи. Имаме лосион колкото щете. Знаеш колко лесно изгаряш. И ще се храниш здравословно, с много риба и зеленчуци.

Посегнах към глока.

— Двамата с жена ти играете ли бинго?

Вкарах патрон в цевта.

— Кажи му, че съм се запасил здравата с уиски — извика баща ми на заден план.

Оставих пистолета.

В шест следобед се обадох да ме закарат до Белвю.

ШЕСТА ЧАСТ
БРУКЛИН И МАНХАТЪН

Асад Халил седеше в такси пред „Светлана“. Телефонът му иззвъня, че е получил текстово съобщение. Халил го прочете и слезе от колата.

— Чакай ме тук — каза на шофьора, също либиец, Рашид. С костюм и вратовръзка, с увиснали мустаци и очила, Халил влезе през главния вход на нощния клуб. Метрдотелът го попита на руски:

— Имате ли резервация?

— Отивам само до бара — отговори Халил на горе-долу поносимия руски, който беше научил от Борис.

Метрдотелът, казваше се Дмитрий, го взе за жител на някоя от бившите азиатски съветски републики — може би казах или узбек. Дмитрий не харесваше тези хора и щеше да го отпрати, ако беше поискал маса. Много по-трудно обаче е да отпратиш човек, който само иска да седне на бара и да гледа представлението. Е, барманите щяха да се погрижат за него.

Без да каже нито дума, Дмитрий посочи отворената врата зад себе си и насочи вниманието си към някаква пристигаща група.

Асад Халил тръгна по дълъг коридор, ярко осветен и украсен с големи фотографии на празненства в „Светлана“ — сватби и други радостни поводи, съпроводжани с реклами на руски и английски, които приканваха хората да отбелязват специалните си събития тук.

Спря при една група снимки, която привлече вниманието му. Сред гостите стоеше и Борис Корсаков с фалшива усмивка, както се стори на Халил. „Така значи. Великият мъж от КГБ е паднал дотук“. Освен това реши, че Борис е напълнял.

Коридорът го изведе в големия ресторант, в дъното, на който беше салонът и барът. Забеляза, че в тази неделна привечер заведението е наполовина пълно. Сцената бе празна.

Халил никога не бе стъпвал тук, но имаше чувството, че познава мястото от снимките и информацията, получени преди няколко дни от събрат мюсюлманин — Владимир, русифициран чеченец, на когото месец по-рано беше заръчано да си намери работа тук.

Остана на входа на ресторанта почти минута, за да бъде забелязан от охраната, после тръгна право към тежката червена завеса и се озова в късия коридор, водещ към заключена врата. Почти веднага чу зад себе си стъпки.

— Спри — разнесе се глас и повтори на руски — Стой!

Мъжът постави ръка на рамото му. Халил рязко се извъртя, заби дългия месарски нож в гърлото му и преряза трахеята. Задържа мъжа, нагласи го в седнало положение до стената после извади ножа. Претърси джобовете му и намери връзка ключове, автоматичен „Колт“ 45-и калибър и радиотелефон.

Хвърли поглед към червената завеса. Никой не ги беше последвал. Метна умиращия през рамо, отиде до заключената врата, опита един ключ, после друг и ключалката изщрака.

Озова се в малко помещение с асансьор и стоманена врата, за която Владимир му бе казал, че води до стълбището. В текстовото съобщение на чеченеца се казваше също, че другият телохранител, Виктор, седи в антрето горе, пред кабинета на Борис, докато Владимир подрежда масата за шефа и за някаква дама, която трябвало да пристигне всеки момент.

Халил заключи вратата към коридора, после отвори стоманената врата и изхвърли на стълбите телохранителя, който изглеждаше съвсем близо до смъртта. Заключи вратата и бързо се качи по стълбите. На горната площадка имаше друга врата. Халил пхна ключа с лявата си ръка, държеше месарския нож в дясната, отвори бързо и се втурна в малката стаичка.

Виктор скочи и посегна към пистолета под самото си, но Халил мигом се озова до него и заби дългия нож в долната част на корема му, като в същото време го притисна плътно до себе си с другата си ръка, за да му попречи да измъкне оръжието. Бързо извади ножа, замахна и заби острието в гърба му под ъгъл надолу, така че да пробие диафрагмата и да не му позволи да издаде и звук.

Виктор се опита да се освободи и Халил се изненада от силата му. Стисна го здраво, замахна отново и заби ножа в корема му, след което направи дълъг кос разрез, който прекъсна коремната артерия. Извади ножа и задържа Виктор в мечешка прегръдка. Усещаше ударите на сърцето му. Дишането на руснака стана по-затруднено и плитко. Главата на Виктор се килна назад и погледите им за момент се

срещнаха, после очите на Виктор се разшириха и тялото му рязко се изви, след което се загърчи в предсмъртни конвулсии и накрая се отпусна.

Халил остави мъртвия Виктор в стола му и извади пистолета му от кобура под мишницата — той също се оказа „Колт“ 45-и калибър. Затъкна го в колана си до пистолета на другия мъртъв телохранител. Погледна си часовника. Бяха изминали само десет минути, откакто бе влязъл. Набра мобилния на Владимир.

Борис Корсаков седеше в креслото си, отпиваше коняк, пушеше и четеше местния седмичник, пълен с новини за имигрантската общност — раждания, смърт, бракове, малко клюки и много реклами, сред които и цяла страница, посветена на „Светлана“. Борис я изучи подробно. Помисли си дали да не нареди в рекламите да се набляга не толкова на представленията, колкото на кухнята. По-малко цици, повече борш. Усмихна се.

Сервитьорът Владимир се суетеше около масата и подреждаше охладен черен хайвер и шампанско за двама. Борис очакваше посещение на една дама в 18:30 и вече беше 18:15, а тъпият прислужник, който беше постъпил само преди няколко седмици, изглеждаше нервен и сякаш не знаеше какво да прави.

Борис погледна през рамо и го попита:

— Още ли не си готов?

— Тъкмо приключвам, господине.

Владимир знаеше, че по външност прилича на етнически руснак, но в действителност името, речта и възпитанието му бяха наложени насила от руските окупатори на Чечня — и макар външно да беше руснак, в сърцето си той мразеше всичко руско и най-вече бившето КГБ и наследника му ФСС, които бяха арестували, измъчвали и убивали толкова много събратя мюсюлмани в родината му.

Владимир погледна Борис Корсаков, който седеше с гръб към него, пиеше, пушеше и му даваше заповеди. Скоро служителите на КГБ на тази земя щяха да станат с един по-малко.

Усети как мобилният телефон завибрира в джоба му. Време беше.

Борис остави вестника.

— Остави всичко и си тръгвай.

Изправи се, за да отиде до вратата, да погледне през шпионката за Виктор и да отпрати сервитьора.

Владимир обаче вече беше при вратата, без количката, с ръка на резето.

— Спри! — извика му Борис през стаята. — Идиот такъв! Махни се от вратата!

Владимир дръпна резето, отстъпи настрани и вратата се отвори.

Сервитьорът се омете, а новодошлият влезе с пистолет в ръка. Залости вратата и погледна Борис Корсаков.

Борис остана абсолютно неподвижно, без да сваля очи от мъжа, който стоеше на по-малко от шест метра от него.

Човекът имаше мустаци и очила, косата му бе прошарена и не беше сресана назад като навремето, но нямаше съмнение кой е.

Освен това Борис почти разсеяно забеляза, че тъмният костюм и бялата риза на новодошлия са окървавени.

Халил свали очилата, отлепи мустаците и попита на руски:

— Не се ли радваш да видиш любимия си ученик?

Борис пое дълбоко дъх и отговори на английски:

— Руският ти продължава да е отвратителен като вонята от устата и тялото ти.

Халил не реагира на думите му.

— Бих те посъветвал да посегнеш за пистолета си, за да бъда принуден да ти дам бърза смърт. Но... ако предпочиташ да живееш няколко минути повече, можем да разменим няколко думи, преди да умреш мъчително. Изборът е твой.

Борис мина на руски:

— Начукай си го.

Халил се усмихна.

— Все така арогантен. Е, значи приятелите ти от ЦРУ не те защитават.

— Защитават ме — отвърна Борис. Халил отново се усмихна.

— Но тогава къде са? Използвали са те като курва, каквато си, след което са те сложили в тази дупка, пълна с други курви и пияни свине.

Борис трескаво огледа стаята, търсеше начин да спаси живота си.

— Погледни ме — каза Халил. — Защо не можеш да разбереш, че вече си мъртъв?

Борис отново пое дълбоко дъх.

— Убий ме тогава.

— Трябва да посегнеш за пистолета си. Трябва да е интересно и за двама ни.

Борис погледна някогашния си ученик.

— На какво те учих? Убивай ме по-бързо. Прекалено много приказваш.

— Харесва ми да приказвам.

— Но на жертвите ти не им харесва, бъди сигурен.

Халил като че ли се подразни.

— Трябваше да те слушам цяла година как обиждаш мен, страната ми и вярата ми. И трябваше да търпя вонящите ти цигари и вонящия ти алкохол. — Впери поглед в Борис. — А виж се сега. Кой си ти? И колко си хитроумен? Кой държи оръжието? Не ти. И трябваше повече да внимаваш кого наемаш на работа. Владимир е чеченец и е готов да ми плати, ако му позволя да ти пререже гърлото. И преди да умреш, искам да знаеш, че двамата ти телохранители от КГБ вече те очакват в ада.

Мислите на Борис бясно препускаха, търсеха някакъв изход от положението. Момичето, Таня, щеше да бъде доведено от човек от охраната, а той щеше да забележи... нещо. Труп. Кръв по пода...

Халил знаеше точно какво мисли старият му учител.

— Владимир в момента разчиства останената от мен бъркотия. И се е обадил долу да отпратят момичето — по твое нареждане. Тази вечер няма да вкусиш шампанско с хайвер — добави той. — Няма да можеш и да развратничиш, след като ти отрежа топките.

Борис не отговори. Умът му още търсеше решение. Накрая осъзна, че има само едно, което можеше да направи — да посегне към пистолета си. Това щеше или да го спаси, или да доведе до бърз край. Погледна към Халил за някакъв знак, че вниманието му не е напълно съсредоточено — понякога очите на нападателя се стрелкат настрани, за да огледат обстановката или в търсене на някаква заплаха и оръжието обикновено се отклонява в посоката на погледа. Черните очи на Халил обаче бяха вперени право в него, черното дуло на пистолета също го гледаше неотклонно. Халил отново прочете мислите му.

— Съветвам те да посегнеш към пистолета си. Така ще се чувстваш повече мъж, докато умираш. Едва ли искаш да бъдеш застрелян като куче. Смелост — добави той на руски. — Покажи малко смелост. Направи нещо.

Борис отново пое дълбоко дъх и мислено посегна към кобура на кръста си, като в същото време се метна настрани, претърколи се и стреля.

— Не, не бих ти препоръчал странично превъртане — рече Халил. — По-добре е да отстъпиш назад. Фотьойлът е зад теб и можеш да се претърколиш през него. Това ще те скрие за момент, но, за съжаление, няма да ти осигури прикритие от куршумите, които ще изстрелям през стола. Въпреки това при премятането ще си извадил пистолета и ще можеш да отвърнеш на огъня, преди да те улучат. Е, добър ли беше съветът ми, господин Корсаков? Правилно ли прецених ситуацията?

Борис впери поглед в него, после кимна.

— Това е единственият възможен ход.

— Тогава го направи. Недей просто да стоиш така. И не си мисли, че можеш да ме изненадаш, като се метнеш наляво или надясно. Ще си мъртъв, преди да докоснеш пода... макар че може и да ти позволя да докоснеш пистолета, докато се претъркулваш.

Борис продължи да се взира в Халил. Разбираше, че този тип има нужда да му се подиграва и да го мъчи, преди да го убие. Но също така разбираше, че не може да очаква бърза смърт от оръжието на Асад Халил. Осъзна, че каквото и да направи — да се претърколи, да се метне на пода, дори да нападне, — този човек ще стреля, за да го рани, след което ще го довърши по начин, за който Борис не искаше и да мисли. Или още по-лошо, Халил можеше да не го убие, а да го осакати и да го остави като получовек без гениталии, без очи, без език...

Сърцето му заблъска бясно в гърдите, по тялото му изби леденостудена пот.

Халил сякаш започваше да губи търпение.

— Всичко ли си забравил? — попита той. — Или онова бяха само приказки в класната стая? Правил съм всичко, на което ме научи. Че и повече. Затова сега трябва да покажеш на ученика си какво би направил в тази ситуация. Чакам. Любопитен съм.

Борис си помисли, че ако успее да го накара да продължи да говори, има шанс някой да се качи по стълбите или с асансьора и да види, че нещо не е наред. Зачака звънецът да иззвъни — няколко ноти от Чайковски, които щяха да отклонят вниманието на Халил за половин секунда. Повече не му трябваше. Половин секунда, за да извади пистолета.

Прочисти гърлото си и каза с уверен глас:

— Тази сграда се наблюдава от полицията и от ФБР.

— Изглежда, и те са толкова компетентни, колкото и тъпите ти телохранители — отвърна Халил.

— Няма да излезеш жив оттук.

— Ти си онзи, който няма да излезе жив оттук.

Халил още стоеше близо до вратата. Отстъпи назад, долепи ухо до нея, после се обърна към Борис.

— Някой идва.

Борис пое дълбоко дъх и се приготви да посегне към пистолета си.

Халил се усмихна.

— Май ми се е причуло. — И се разсмя.

Борис се вбеси и изкрещя поредица полузабравени псувни на арабски, след което продължи на английски:

— Копеле шибано! Миризливо лайно! Майка ти е долна курва!

Халил насочи оръжието си — глока, който беше взел от жената на Кори — към гърдите му и Борис видя, че ръката на либиеца трепери от ярост. Зачака куршума с надеждата, че или ще го пропусне, или ще улучи сърцето му.

Халил пое дълбоко дъх, бръкна под самото си и извади дългия нож, с който беше убил двамата телохранители.

Борис замръзна, гледаше как Халил хваща ножа за острието и се готви да го хвърли.

Ръката на либиеца се сви, той хвърли ножа и го заби в килима между краката му.

Борис трепна и впери поглед в окървавения нож. Разбра какво предстои.

— Можеш да вземеш ножа — каза Халил. — В замяна на пистолета.

Борис го погледна, но не каза нищо.

— Ти избра да не вадиш пистолета — каза Халил. — Затова ти предлагам това. Много е щедро от моя страна, макар че ще е по-болезнено за теб — добави той. — Упражнявал ли си се с ножа от последната ни среща? — Усмихна се. — Или май предимно с ножа и вилицата.

Борис прецени възможностите си, които вече бяха сведени до две — да посегне към пистолета си и да се надява на бърз куршум в главата или сърцето или да влезе в схватка с ножове. Би могъл да победи в двубоя, но ако не успееше, много добре знаеше какво ще му направи Асад Халил с ножа.

— Днес като че ли не можеш да вземаш решения — отбеляза либиецът. — Затова аз ще реша вместо теб.

Зае поза за стрелба и се прицели.

— Не! — извика Борис, вдигна ръце, после бавно свали лявата и отметна самото си, разкривайки пистолета в кобура на кръста.

Халил кимна.

Борис хвана дръжката на пистолета с палец и показалец и го извади, след което го плъзна по килима към либиеца.

Халил пристъпи напред и взе оръжието — автоматичен „Браунинг“. Махна пълнителя и го хвърли през стаята, после отиде до масата и пусна пистолета в стъклената купа с черен хайвер.

— Бих приел думата ти, че нямаш друго оръжие, но няма да е зле да ми покажеш.

Борис кимна и вдигна крачолите на панталона си, за да покаже, че там няма кобур, после обърна джобовете си. Бавно свали самото си и се завъртя в кръг, след което отново се обърна с лице към Халил.

— Изненадан съм, че не следваш собствения си съвет за втори пистолет — отбеляза либиецът.

— Дори и да имах, бих предпочел да ти прережа гърлото — отвърна Борис.

Халил се усмихна.

— И моите предпочитания спрямо теб са същите.

Измъкна двата колта от колана си, махна пълнителите и пусна оръжията в кофата с шампанско. После извади пълнителя на глока, прибра го в джоба си и остави пистолета на покривката. Извади ножа от колана си и го заби в килима.

Погледна Борис.

— Готов ли си?

Борис не отговори, а свали вратовръзката, обувките и чорапите си, след което уви самото си около лявата си ръка.

Халил се усмихна одобрително и направи същото.

Помежду им имаше около четири метра. Двамата впериха погледи един в друг над забитите в пода ножове.

За първи път, откакто Халил бе влязъл в стаята, Борис повярва, че има шанс да убие този човек. Знаеше, че Халил може би има втори пистолет, но това беше без значение — би предпочел куршум, отколкото да изгуби двубоя.

Стояха и се дебнеха, всеки очакваше другият да направи някакъв ход.

Борис започна пръв — хвърли се приведен напред, грабна ножа и продължи скока си право към Халил.

Халил също се метна напред, хвана ножа и се претърколи надясно, скочи на крака, приклепна и зае защитна позиция с издадена напред увита ръка и широко разтворени крака. Борис се закова на място, рязко се извъртя и го нападна. Халил не помръдна и Борис направи лъжливо движение наляво, после надясно, пристъпи напред, отстъпи и повтори всичко отново. Помнеше силните и слабите места на ученика си, а най-голямата слабост на Халил беше твърде голямата му агресия и липсата на търпение, което го караше да предприема импулсивни и зле преценени атаки. Но сега Борис видя, че Халил явно се е научил кога да се отбранява и кога да напада.

Реши да опита друга стратегия и отстъпи назад, на около шест метра от противника си.

Халил излезе от отбранителната си позиция и закрачи право към Борис, който остана на място и се изненада, когато либиецът спря.

Започваше да си мисли, че Халил или се е научил на предпазливост, или е осъзнал, че не е бивало да се вълчи в подобна ситуация с човека, който го е учил как да се бие с нож. Отново премина в атака и накара Халил да отстъпи. После двамата мълчаливо започнаха да кръжат един срещу друг в средата на просторното помещение.

Борис следеше движенията на Халил. Знаеше, че либиецът е по-пъргав и в много по-добра форма от него, но пък той бе по-масивен и смяташе, че физически все още е по-силен от него.

Халил отново приклепна с разкрасени крака и протегната право напред увита ръка — отбранителна позиция, която не беше нужна, при положение че между двамата имаше цели три метра. Явно Халил беше преценил погрешно движенията му или ставаше нервен, което засили увереността на Борис.

Пристъпи бързо напред — лъжлив ход, при който се надяваше, че Халил ще отстъпи назад и ще изгуби защитната си позиция. Но вместо това либиецът неочаквано се хвърли напред и го посрещна напред крачка.

Атакува ниско под ножа и увитата ръка на Борис, нанесе удар отдолу нагоре и го прободеше отляво, под гръдния кош.

Борис изкрещя от болка, отстъпи от мушкащия нож и нанесе висок ритник в приведената глава на Халил.

Никой от двамата не продължи с атаката. Отдръпнаха се на безопасно разстояние.

Халил кимна.

— Много добре.

Борис предпазливо опипа раната си и установи, че е тясна, може би дълбока, но не кървеше обилно и не беше смъртоносна.

Халил загледа образуващото се кърваво петно по бялата риза и стигна до същото заключение.

— Няма да умреш от това.

Борис също така заключи, че няма да спечели битката — вече се беше задъхал, а раната щеше да закърви повече от движенията и в крайна сметка да го остави без сили.

Освен това, призна Борис, Халил беше по-добър с ножа — помнеше уменията, но по-важното бе, че беше запомнил триковете и беше научил някои нови. Също така Борис знаеше, че Халил има волята и куража да се изправи срещу човек с нож, а самият той не бе сигурен, че вече притежава подобна воля.

— Край — отчаяно каза Борис. — Свършено е. Ти победи.

Халил се разсмя.

— Нима? Да не би вече да си мъртъв? Сега мога ли да си вървя?

— Асад...

— Тази вечер ще умре още един човек — каза Халил. — Затова се надявах, че ще мога хубаво да се поупражнявам с теб. Но сега

виждам, че си слаб противник — твърде стар, твърде бавен и твърде уплашен.

Борис не отговори. Помъчи се да намери друг изход от положението и се сети за вратата. Ако можеше да се добере до вратата... Започна да кръжи, така че Халил да направи същото и да му открие път към изхода.

Халил обаче остана на място.

— Ако искаш да избягаш от стаята, нямам нищо против. Но трябва да ти кажа, че отвън ще намериш само заключен асансьор и заключена врата към стълбите. Какво пък, може би предпочиташ да се биеш в по-малко помещение. — Усмихна се. — Не ми пука къде ще те заколя.

Борис пое дълбоко дъх.

— Ти победи. — Свали ножа. — Не съм ти направил нищо. Аз те обучавах...

— Млъквай. — Халил направи няколко крачки напред и докато Борис отстъпваше, каза: — Още не сме приключили този урок. Не искаш ли да ми покажеш как ще ме обезоръжиш и ще ме хвърлиш срещу стената, както направи навремето? Да не мислиш, че съм забравил коляното ти в топките ми? Или може би великият руски убиец е изцапал гащите и иска да ми спести миризмата?

Борис усети как гневът отново се надига в гърдите му, разви сакото от ръката си и рязко замахна с него към Халил, като в същото време пристъпи напред с протегнат нож.

Халил отстъпи назад, спъна се в ръба на килима, падна на пода и изпусна ножа си.

Борис се хвърли към него и със закъснение осъзна, че отново се е хванал на уловка — Халил вдигна крака, изрита го в корема и го запрати във въздуха. Главата на Борис се удари в китайския шкаф, който се разби с трясък.

Халил грабна ножа си, бързо скочи на крака и загледа как Борис се отдръпва от шкафа.

Руснакът се олюляваше, с изпорязано от стъклото лице и заслепен от кръвта. Беше изгубил ножа си и бършеше очите си с длани. Халил пристъпи за решителния удар.

Борис, застанал с гръб към разбития шкаф, отстъпи настрани покрай стената и Халил го последва, после осъзна какво прави

руснакът.

Борис грабна стоящия наблизо лампион и замахна с тежката му основа към главата на Халил.

Либиецът приклепна и избегна удара, но Борис се завъртя и замахна отново, като този път основата на лампиона бе по-ниско. Успя да закачи протегнатата ръка на Халил и изби ножа му.

Халил бързо отстъпи и Борис, който знаеше, че това е последният му и единствен шанс да го убие, се хвърли напред с импровизираното оръжие.

Халил направи лъжливо движение надясно, после се дръпна вляво и го подсече. Руснакът рухна на пода и изпусна лампиона, а Халил се озова на гърба му, притисна с колене тежкото тяло на Борис и го хвана в душеща хватка с дясната си ръка.

Борис се опита да се надигне на четири крака, но Халил го притискаше с цялата си тежест, като в същото време стягаше хватката си.

Пред очите на Борис започна да причернява и той направи последен опит да се надигне, после събра всичките си останали сили и се извъртя. Озова се по гръб, загледан в тавана, който бе тъмен и размазан. Раната в корема му пулсираше — кръвта вече излизаше на тласъци от нея.

Борис знаеше, че трябва да направи нещо, но всичко около него изглеждаше тихо и спокойно, така че остана да лежи и затвори очи. Гърдите му се надигаха и спускаха, дробовете му се пълнеха с въздух.

Чу някакъв глас да му казва:

— Ставай.

Борис остана неподвижен, без да отваря очи, преструваше се на по-ранен и изтощен, отколкото беше. Смътно си даваше сметка, че Халил е съвсем близо, че стои над него. Ритник отдясно изкара въздуха от измъчените му дробове. Последва втори, както се беше надявал, и Борис рязко извъртя крака и тяло и подсече Халил.

Скочи на крака, но това му отне секунда повече от необходимото и преди да успее да реагира, Халил вече се беше изправил и го изрита с все сила в слабините.

Борис се преви, Халил го заобиколи, изрита го в задника и отново го просна на пода.

Хвърли се върху него и изкара останалия въздух от дробовете му, после отново го хвана в душеща хватка.

Борис остана неподвижен, надяваше се на нова възможност. Умът му беше замъглен, но инстинктът за самосъхранение се бе задействал и пред лицето на смъртта волята да се бори за живота си се беше засилила.

Главата на Халил беше съвсем близо и Борис усещаше топлия му равномерен дъх във врата си. После Халил прошепна в ухото му:

— Подцених те, за което се извинявам.

Борис не можеше да отговори.

— И искам да ти благодаря, господин Корсаков, че сподели с мен всичките си умения и познания — продължи Халил. — Гордееш ли се с мен?

Борис остана да лежи абсолютно неподвижно — не искаше да предизвика противника си, защото отново замъждука надежда. Не надежда, че Асад Халил ще пощади живота му от състрадание — това бе нещо непознато за него. Нито пък щеше да го пощади от уважение, че е достоен противник. Можеше обаче да го направи, защото беше задоволен, че го е унизил — убил е телохранителите му, победил го е в двубой и го е засипал с обиди. Борис знаеше, че Халил не би пощадил ничий друг живот по такива причини, но знаеше също, че самият той е особен случай и че Асад Халил разбира, че ще е най-доволен, ако го остави пречупен. Да, Халил знаеше това...

— Обучи ме добре, така че няма да те осакатявам и да ти причинявам мъчителна смърт — каза Халил.

Борис се опита да кимне, но либиецът стегна хватката си и прошепна в ухото му:

— Само че ми даде един лош съвет...

Пред размазания поглед на Борис се появи нещо. Отначало не успя да различи какво е, макар че виждаше, че Халил стиска някаква дръжка. После разбра какво вижда — дългото тънко острие на ледокоп.

— Не!

Халил пъкна върха на ледокопа в лявата му ноздра и го заби в мозъка му.

Борис отново изкрещя, но този път писъкът беше нечленоразделен, животински.

Халил извади острието, което блестеше от кръв и мозъчна тъкан, после го пъхна в дясната ноздра и отново го заби в мозъка и продължи да натиска, докато дръжката не разкъса носа на Борис и върхът не се подаде през черепа му.

Остави ледокопа забит, слезе от гърба на Борис и го преобърна.

Остана да го гледа няколко секунди и видя как тъмночервената кръв започва да излиза на тънки струйки от ноздрите. После Борис започна да се гърчи — малки спазми съпътствани от много странен звук, идващ дълбоко от гърлото — почти като стоновете на южния вятър хабли, който идваше от великата пустиня.

Халил прибра ножовете, после отиде до масата, взе пистолета и сложи пълнителя. Свали окървавените си дрехи и почисти с ленените кърпи и минералната вода на масата.

На долния рафт на сервитьорската количка имаше тъмен костюм, тъмни панталони и черен шлифер, осигурени от Владимир. Той бързо се облече, обу се, взе една кърпа от масата и я пъхна в джоба си.

Написа съобщение на Владимир: „СВЪРШЕНО“.

Отиде до вратата, надникна през шпионката и понечи да дръпне резето, но после му хрумна нещо. Прекоси стаята, спря при големия огледален прозорец и погледна към ресторанта. Вече имаше повече посетители предимно семейства с децата си, излезли на неделна вечеря. Точно под него беше сцената, където имаше три жени в тесни рокли. Като че ли пееха, макар че Халил успяваше да различи само приглушеното свирене на тримата музиканти.

Върна се при Борис, който вече само потръпваше — стоновете бяха престанали. Отпусна се на коляно, взе едрият мъж, вдигна го над главата си, направи две големи крачки и го хвърли през прозореца.

Трясъкът на пръснато стъкло заглъхна и за момент се възцари тишина, последвана от шумно трополене. После започнаха писъците.

Халил извади пистолета, върна се при вратата, отвори и излезе в антрето. Владимир беше махнал трупа на телохранителя и беше почистил кръвта. Халил отключи вратата на асансьора и се спусна в мазето. По пътя уви ленената кърпа около дясната си ръка и пистолета, след което я мушна в джоба на шлифера.

Владимир го посрещна при вратата на асансьора и го поведе през тъмния склад към някакви бетонни стълби. Изкачиха ги и чеченецът бутна тежката метална врата, която излизаше на тясна алея, пълна с

кофи за боклук и найлонови чували. В два от тях се намираха трупите на телохранителите.

— Бог те е благословил, приятелю — каза Владимир.

— И теб също.

Халил извади ръка от джоба си и Владимир си помисли, че иска да се здрависа с него като с приятел, но когато понечи да се ръкува, видя окървавената кърпа и се поколеба. Халил стреля в челото му. Владимир падна върху купчината боклук. Халил метна димящата кърпа върху лицето му, прибра пистолета в джоба си и хвърли няколко пълни чувала върху трупа, за да го прикрие.

Отиде до желязната порта в края на алеята, отвори я и излезе на тротоара на Брайтуотърс. Имаше доста пешеходци. Халил погледна към главния вход на „Светлана“ и видя как хората се изнасят от заведението. Жени и деца пицяха, мъже викаха възбудено.

Халил си проправи път през тълпата и видя таксито си. Беше заобиколено от хора. Някакъв мъж се мъчеше да се качи в колата, но шофьорът беше заключил вратите.

Халил не съжаляваше, че е хвърлил Борис през прозореца, но този акт на лично удоволствие беше създал малък проблем.

Разбута тълпата, заудря по стъклото на шофьора и извика:

— Рашид!

Рашид отключи вратите и Халил изблъска мъжа, който напираше да влезе, качи се отзад и заключи.

Таксито потегли, набра скорост и се насочи към булеварда.

— Какво е станало? — попита Рашид на арабски.

— Пожар — отвърна Халил и си погледна часовника. — Карай към тунела „Бруклин-Батъри“. Побързай, но не натискай много газта.

Облегна се и се загледа през прозореца.

„А сега идва ред на господин Кори“ — каза си.

Рашид прекара таксито през тунела и излезе в Манхатън на Уест Стрийт, недалеч от мястото, където се беше издигал Световният търговски център. Асад Халил се обади по мобилния телефон, разговаря няколко секунди, после затвори и му каза:

— Ректор Стрийт.

Рашид продължи напред около минута, после зави по тясна еднопосочна улица. Беше къса и спокойна. В края ѝ, недалеч от паркинга Батъри, беше спрял голям влекач с каросерия.

— Чакай ме тук — нареди Халил. Слезе от таксито и тръгна към влекача.

Върху дългата каросерия беше изписано СТРОИТЕЛНИ МАТЕРИАЛИ КАРЛИНО с адрес и телефонен номер в Уихокен, Ню Джързи. Халил беше научил, че въпросната фирма наистина съществува, но това не беше една от нейните коли и онова, което се намираще вътре, не бяха строителни материали.

Приближи камиона и видя лицето на мъж — наблюдаваше го в голямото странично огледало. Халил вдигна дясната си ръка и я сви в юмрук. Вратата се отвори, Халил се качи на стъпалото и се прехвърли в задната част на голямата кабина.

В нея — тя като че ли се използваше и за спално помещение — седеше як мъж с войнишка прическа, с джинси и тениска с логото на строителната фирма. Зад волана седеше друг мъж с бейзболна шапка, а до него беше човекът, който бе отворил вратата — той също носеше бейзболна шапка, джинси и синя тениска с надпис „Метс“.

Халил знаеше, че тези мъже са европейски мюсюлмани, бошнаци, които се бяха сражавали във войната срещу християните сърби, така че опасностите и убиването не им бяха чужди. Всички твърдяха, че са изгубили близки по време на кланетата, и според контакта от Ал Кайда в Ню Йорк се бяха наели с тази мисия не заради парите (които никак не бяха малко, както знаеше Халил), а като муджахидини в свещената война срещу неверниците.

Халил не беше толкова сигурен за мотивите им и би предпочел да си има вземане-даване с арабскоговорящи, на които можеше да се довери напълно. Но тази част от мисията му — частта, която щеше да приключи посещението му тук с масови унищожения и смърт — се контролираше от други, според които тези приличащи на западнци мъже бяха по-добре пригодени за онова, което трябваше да се направи.

Всеки от мъжете се представи на английски. Имената им звучаха странно на Асад Халил — не бяха добрите арабски имена, а му приличаха по-скоро на изопачени турски.

— Можете да ме наричате Малик — каза им Халил.

Избра името на духовния си наставник в Либия. Името можеше да означава „учител“, „господар“ или дори „ангел“, макар че тези мъже нямаше как да знаят или оценят това.

— Спряха ни при входа на тунела „Холанд“ — каза шофьора, който се казваше Едис.

Халил не отговори, нито пък искаше да научава повече — явно бяха успели да минат през тунела.

— Полицията поиска да види книжката ми — продължи Едис. — Добре, че съм издържал изпитите за тази категория.

Халил отново не каза нищо.

Едис хвърли поглед към него и продължи:

— Накараха ни да отворим вратите. — Помълча малко, после добави: — Но единственото, което видяха, бяха натрупаните торби цимент и не си направиха труда да гледат по-подробно. Мързеливи са.

Тарик, който седеше до шофьора, реши да го поправи:

— Нас ни бива в блъфове.

Думата беше непозната за Халил, но той знаеше мотива им да му разказват всичко това — искаха одобрение или вероятно още пари, или пък друга работа.

Халил нямаше откъде да знае дали наистина са ги спирани, а и не вярваше на неща, които не беше виждал с очите си. Всъщност сега вярваше още по-малко на тези тримата. Не се доверяваше напълно дори на арабите, дошли да живеят на Запад, а изпитваше още по-малко благосклонност към тези тримата, които бяха европейци и най-вероятно бяха покварени от християнските си съседи.

Така или иначе, след няколко часа щяха да са мъртви.

— Кажете ми с какво разполагате — нареди той.

— С тор — отвърна Тарик от мястото до шофьора. Разсмя се и другите двама направиха същото. Халил остана сериозен и мъжете се умълчаха. На никой от тях не му харесваше особено да работи с араби. Арабите бяха почти оперирани от чувство за хумор, не си угаждаха с питие или цигара като босненските мюсюлмани и се отнасяха с жените си — с всички жени — много лошо.

— С какво разполагате? — отново попита Халил.

Този път Тарик отговори стегнато като войник:

— С амониев нитрат, течен нитрометан, дизелово гориво и гел „Товекс Бластрит“. Всичко това е смесено в двеста литрови варели, общо осемдесет и осем на брой, половината от които са свързани с електрически детонатори. — И добави: — Трябваша ни две години, за да съберем такова количество химикали, без да събудим подозрение.

— И откъде сте сигурни, че не сте събудили подозрение с тези покупки? — попита Халил. — Или химикалите са крадени?

— Всичко е купено — отговори Едис. — Всички химикали са напълно законни, ако се използват по предназначение, и бяха купувани в малки количества от хора, които имат разрешително да ги ползват, след което ни бяха препродадени на черно. — Усмихна се и добави: — Незаконно е смесването им.

Тарик и Боян, както се казваше третият, си позволиха да се усмихнат, но този път не се разсмяха.

— Незаконно е също поставянето на детонатори към сместа и взривяването ѝ — добави Едис.

Този път дори Халил се усмихна, така че Едис допълни:

— По днешните цени най-скъпата съставка е дизеловото гориво.

Боян и Тарик се разсмяха.

— Арабите ще докарат тази страна до фалит с подобни цени на петрола — отбеляза Едис.

Тримата бошнаци избухнаха в смях и Халил си помисли, че са пълни идиоти — но полезни идиоти, които явно си бяха изпълнили задачата. Все пак реши да ги отрезви малко.

— ФБР не са като полицията в повечето страни — каза той. — Те не арестуват, когато засекат незаконна дейност. Наблюдават, чакат и продължават да наблюдават, докато не са сигурни, че са научили всеки и всичко, което има да се научава. Могат да чакат години наред, преди

да започнат масови арести, понякога само часове преди началото на някоя операция.

Никой от мъжете не отговори, но накрая Тарик все пак рече:

— Не биха чакали толкова дълго — този влекач може да бъде взривен за секунди.

Халил кимна. В това имаше известна истина.

— След единадесети септември властите следят по-внимателно някои химикали — каза Едис на арабския им приятел. — Но ако имаш необходимите разрешителни за използването им и ги купуваш в малки количества, стига да имаш търпение, можеш да събереш материал за много голяма бомба.

— И колко голяма е тази? — попита Халил.

— Зад нас има двајсет хиляди и четиристотин килограма експлозив — отговори Тарик, който явно беше експертът. Не беше сигурен, че арабинът е разбрал, затова добави: — За сравнение: бомбата, която избухна в Оклахома Сити, беше само две хиляди и двеста килограма, натоварена в малък камион. А остави кратер с ширина десет и дълбочина три метра, разруши или повреди над триста сгради и уби сто шейсет и осем души.

Халил кимна, макар да не знаеше нищо за тази бомба.

Запита се кой ли я е заложил и защо.

— Взривяването на това количество химикали се равнява на близо двајсет и три тона тротил — продължи Тарик. — Ако се взриви в центъра на Манхатън, експлозията ще причини смърт и разрушения в радиус километър и половина във всички посоки и ще бъде чута и усетена на сто и петдесет километра.

Халил се замисли над думите му и му се прииска бомбата да беше взривена наред Манхатън, сред небостъргачите и стотиците хиляди души по улиците и в сградите. Но онези, които бяха планирали операцията, бяха решили нещо друго нещо, не толкова разрушително и смъртоносно, а символичен акт, който да разтърси американците и да отвори съвсем наскоро затворила се рана. Атака, която да разбие американската самоувереност и дух и да нанесе удар по арогантността им. Боян, който седеше до него, запали цигара.

— Махни това — каза Халил.

— Съставките са инертни, не могат да се подпалят — възрази Боян. — Безопасни са, докато не бъдат...

— Не ми харесва вонята на тютюна ти. — За момент се изкуши да им каже, че току-що е убил човек, чиито цигари му бяха противни, но вместо това рязко заповяда — Махни я!

Боян хвърли цигарата на пода и я стъпка.

— Как се взривява това? — попита Халил.

— Електрически — отвърна Тарик. — Във варелите има петдесет детонатора — повече от достатъчно, свързани с проводници към стандартна батерия дванайсет волта. Токът от батерията трябва да мине през ключ, а ключът ще затвори веригата, когато електронният таймер отброи времето, за което го наглася. Разбираш ли?

Всъщност Халил не разбираше напълно. Познанията му за експлозивите бяха ограничени. Колите бомби, които беше виждал в Афганистан, се взривяваха по команда — човек с ръчен детонатор избираше кога да взриви бомбата. Или атентаторът самоубиец задействаше експлозива с просто устройство.

Халил не се доверяваше много на таймери. Лично той би предпочел мъченик в камиона — мъчениците бяха по-сигурни от електронните устройства. Но идеята за бомбата не беше негова — той беше дошъл в Америка да убива с нож и пистолет, така, както убива истинският мъж, муджахидинът. Трябваше обаче да плати за своя джихад и затова се беше съгласил да помага с бомбата. Но се беше погрижил неговата мисия и мисията на благодетелите му от Ал Кайда да се пресекат едва в последната вечер от престоя му тук.

Погледна си часовника.

— Тази вечер имам много работа. Ще се чуем някъде към десет часа, а дотогава ще местите влекача на всеки половин час и няма да правите нищо, което може да привлече вниманието на полицията или да събуди подозрение.

Никой не отговори и Халил продължи:

— Ако някой полицай стане прекалено любопитен и поиска да отворите каросерията, ще направите същото, което сте направили и в тунела. Ако стане още по-любопитен, трябва да го убиете.

Този път и тримата кимнаха. Халил се обърна към тях по имена:

— Едис, Боян, Тарик, въоръжени ли сте?

Тримата извадиха автоматични пистолети със заглушители и му ги показаха. Халил кимна.

— Добре. Не ви е платено да купувате химикалите или да карате камиони. А да убиете всеки, който представлява заплаха за тази мисия. Ще бъда с вас, за да ви помогна при убиването на охраната — добави той. — След това сте свободни да си вървите.

Всъщност нямаше да отидат никъде — всички те щяха да умрат. Но Халил не мислеше, че го подозират. А дори и да го подозираха, бяха достатъчно глупави и арогантни да смятат, че на трима бивши войници с пистолети не може да им се случи нищо лошо. Халил обаче беше убивал и по-добри хора от тези в Афганистан — хора, които бяха по-добре въоръжени и по-опитни от тези тримата, които смяташе за наемници, а не за сражаващи се за исляма муджахидини.

Искаше му се да ги окуражи за последно на арабски, езика на Пророка, който беше прекрасен и мелодичен, но трябваше да говори на английски.

— В името на Аллах, мир нему, най-милостивия, най-състрадателния, моля той да благослови вас и вашия джихад. Нека Бог бъде с нас тази нощ.

Тримата се поколебаха, после отговориха на английски:

— Върви с мир.

Тарик отвори вратата и Халил слезе от влекача.

— Върви на майната си — каза Боян на босненски. Тримата се разсмяха, но после Едис призна:

— Този човек ме плаши.

Никой нямаше какво да добави към думите му.

СЕДМА ЧАСТ

МАНХАТЪН

Белвю. Ще ми липсва това място.

Бях донесъл на Кейт дрехите, които беше поискала, а също така грим и всички останали неща, така че да изглежда добре, когато я изкарат с количката в амбулаторията на следващия ден и когато влезе в блока ни.

Кейт обаче показваше класическите симптоми на новобранско безпокойство — нещо ще се прецака, няма да изляза оттук и тъй нататък.

— Имаш пистолет — напомних ѝ. — Ще те измъкнем.

— Нещо ново? — попита тя.

Ами, да, апартаментът ни е бил под денонощно наблюдение от терористи в продължение на може би три седмици. Но подобна новина можеше да я хвърли в смъртната спирала на паниката, така че отговорих:

— Не.

— Разговаря ли с Том или Винс?

— Не.

Тя премина на семейни въпроси:

— Родителите ми трябваше да ти се обадят днес.

— Обадиха се. Не ти ли казах? Баща ти иска да знае защо не съм застрелял терориста, който те нападна.

Тя като че ли малко се смути.

— Обясних му защо.

— Ще му го обясня пак. — Или при малко късмет, ще отрежа главата на въпросния терорист преди полета и ще му я занеса в сака си. „Ето го, господин Мейфийлд. Вече няма да прерязва гърла. Това трябва да се полее“.

— Майка ти също ми каза, че ще ти се обади — рече Кейт.

— Обади ми се.

— И какво каза?

— Да ям повече риба.

— А мен ме попита защо още не съм бременна.

— Яж повече риба.

Двамата гледахме телевизия — документален филм по „Хистъри Чанъл“ за това как Земята може да бъде заличена от метеорит, което, ако се случеше тази нощ, щеше да отложи за известно време пътуването до Минесота. Господи?

Времето за свиждане изтече в девет вечерта и Кейт ме целуна за довиждане.

— Ще се видим утре. Ела час по-рано и се погрижи да ме изпишат. — И добави: — Това е последният път, когато си казваме довиждане тук.

— Вземи малко рецепти, преди да си тръгнеш.

На смяна пред стаята беше полицаи Минди Джейкъбс.

— Кейт ще бъде изписана утре — казах ѝ аз.

— Добра новина.

— Да. Така че ако си суеверна...

— Разбирам — увери ме тя. — Ако не познавам някоя сестра, доктор или санитар, ще искам някой познат да ги идентифицира, преди да ги пусна.

— Добре.

Пожелах ѝ приятно и спокойно дежурство и излязох от отделениято.

Шофьорът ми от ФБР все още беше Престън Тайлър — денят явно се беше оказал ужасно дълъг за него. Съобщи ми, че няма да има дежурен шофьор до сутринта, и ме увери:

— Охраната обаче ще си е на мястото.

— Страхотно.

На телефонния секретар нямаше записани съобщения, нямаше имейли, мобилният ми телефон мълчеше. Може би всички бяха умрели от антракс. Или от нервнопаралитичен газ?

Помислих си дали да не се обадя отново на Борис, но после реших просто да се измъкна оттук и да направя още едно нерегламентирано посещение на „Светлана“. Може пък да прекарам нощта на дивана на Борис и да видя дали Халил няма да се появи. Но пък Халил можеше да реши да ме навести тук, а аз определено не исках да го пропускам.

Реших да изчакам половин час и ако не се случи нищо, да отида да видя Борис.

В 22:15, докато гледах поредния филм по „Хистъри Чанъл“ за възможните сценарии за Страшния съд земетресения, супервулкани, отново метеорити, гама-лъчение и лавина от четвъртокласна рекламна поща, способна да погребее цели градове, мобилният ми телефон завибрира.

Беше съобщение от Парези: „СПЕШНО И ПОВЕРИТЕЛНО. СРЕЩА ПРИ СТЦ. КАРАВАНА НА ПВ. ВЕДНАГА“.

Зяпнах текста. Това ли беше пробивът, който очаквах?

Не бях сигурен какво има предвид Парези под поверително, а и той нямаше да напише: „Говоря като ченге с ченге“, но имаше предвид точно това. Може би най-сетне беше стъпил на правия път.

Написах му: „20 МИНУТИ“.

Обадих се в гаража и се зарадвах, когато ми отговори Гомп.

— Гомп, Том Уолш се обажда.

— Здравсти, Том, как я караш?

— Страхотно. Пак имам нужда от транспорт до Шейсет и осма и Лекс.

— Готово.

— Чакай ме при товарния асансьор.

— Товарния?

— Да. След две минути. И нито думичка. Петдесетачка — добавих.

— Готово.

Затворих и препасах колана с кобура. В канията на колана беше и ножът на чичо Ърни, който вземах със себе си при всичките ми разходки в парка. Облякох син шлифер и излязох от апартамента.

Докато бързах към товарния асансьор, се сетих, че бронежилетката е прибрана в багажа ми. Обикновено не я нося, така че тя не ми е втора природа като пистолета, значката или оставянето на дъската на тоалетната вдигната. Поколебах се и си погледнах часовника. Майната й. Качих се в товарния асансьор, натиснах копчето за гаража и потеглих надолу.

Вратата се отвори и видях Гомп да ме чака в хубав джип BMW. Добре, че не беше отмъкнал моя.

Заобиколих колата и му казах:

— Имам нужда от помощ да изнеса нещо от асансьора.

— Готово.

Гомп слезе от джипа и тръгна към асансьора, а аз се вмъкнах зад волана.

— Хей! — извика Гомп. — Том! Къде...?

Натиснах газта, качих се по рампата и завих надясно по 72-ра. Успях да хвана зеления светофар на Трето авеню и продължих напред.

Погледнах в огледалото. Ръмеше и в този час движението беше слабо. Не забелязах никакви фарове да се опитват да не изостават от мен. Измъкването се оказа лесно.

В Манхатън придвижването с метро е по-бързо, отколкото с кола, но след 11/9 най-близката станция до Световния търговски център беше повредена и затворена, а другите в района се намираха на пет или десет минути пеша до Либърти Стрийт, където трябваше да се срещна с Парези при караваната на Пристанищни власти. Освен това разписанието на метрото в тази част на града подлежи на промяна, което всъщност означава редовни закъснения. Така че предпочетох да карам. Пък и колата си я биваше.

Тази неделна вечер трафикът не беше много натоварен. Пресякох Сентръл Парк при 65-а, излязох на магистрала „Уест Сайд“ и продължих на юг покрай река Хъдсън. Всичко беше наред и за петнайсет минути стигнах до Уест Стрийт, между тъмните, опустошени места на Световния финансов център и Световния търговски център.

Преди 11/9 над Уест Стрийт при Либърти минаваше надлез. Видях останките му и завих наляво. Паркирах колата недалеч от телената ограда и слязох. Очаквах да заваря необозначени или патрулни автомобили, но видях само една кола на Пристанищни власти, паркирана до оградата.

Отидох бързо до портала и видях, че тежката верига и катинарът са си на мястото. Веригата обаче беше доста хлабава и успях да се провря през портала, след което продължих към караваната.

Почуках на вратата и натиснах дръжката. Вратата беше отключена, така че извадих документите си, отворих и надникнах вътре.

— Федерален агент! Ехо? Влизам.

Пристъпих вътре и видях, че предната част на караваната — офис с две бюра, радио и карти — е празна. В кухненския бокс имаше включена електрическа кафеварка, но телевизорът на тезгяха не работеше. Имаше тесен коридор, който водеше към тоалетна и стая с походни легла, където пристанищните ченгета можеха да дремнат или нещо подобно.

— Има ли някой? — подвикнах, но никой не отговори.

Телефонът ми избръмча. Погледнах съобщението. Отново беше от Парези: „ДОЛУ В ЯМАТА СМЕ. КЪДЕ СИ?“

„В КАРАВАНАТА“ — отговорих. — „1 МИНУТА“.

Излязох навън и тръгнах по дългата широка рампа, която се спускаше в дълбоката яма.

Изкопът беше огромен, с площ шест и половина хектара, и тъмнината щеше да е непрогледна, ако не бяха няколко лампи покрай останките на бетонните основи и десетината прожектора, осветяващи отчасти опустошения район.

Наоколо имаше пръснати машини — предимно земекопна техника и самосвали, както и няколко крана. Видях също няколко строителни фургона и голям влекач, спрян в центъра на изкопа.

На половината път надолу спрях. Погледнах в ямата, но не видях никого. Прожекторите не осветяваха целия обект и големи участъци тънеха в мрак или сенките на техниката.

Написах на Парези: „КЪДЕ?“

„В ЦЕНТЪРА, ГОЛЕМИЯ КАМИОН“ — отвърна той.

Погледнах към влекача, който се намираще на двеста метра от мен, и видях някой да минава през осветената част към сенките.

Продължих надолу по рампата.

Добре, защо Парези искаше да се срещнем точно тук? Нещо във връзка с влекача ли? Кой друг беше тук? И къде бяха ченгетата от Пристанищни власти? Долу в ямата? И защо беше това мълчание по телефоните?

Лекият дъжд беше спрял, но в долната част на рампата беше станало кално и ми се прииска да бях обул нещо по-солидно. Забелязах също пресни следи от голяма машина, която бе минала оттук неотдавна. Предположих, че са от влекача в центъра на ямата, и ги последвах.

Прекосявах осветени и тъмни участъци, силните прожектори блестяха в очите ми.

Големият влекач — СТРОИТЕЛНИ МАТЕРИАЛИ КАРЛИНО — беше на петдесетина метра пред мен, но никъде не видях нито Парези, нито никого.

Направих още няколко крачки и спрях. Започна да ме обзема някакво шантаво чувство. Нещо подсъзнателно... ярките прожектори... сенките...

Извадих глока, затъкнах го в колана си и продължих към влекача вече по-бавно.

Телефонът ми избръмча шумно в притихналия изкоп. Погледнах съобщението на Парези: „ОТ ЛЯВАТА ТИ СТРАНА СЪМ“.

Спах до един голям самосвал и погледнах наляво. Различих нещо движещо се в сумрака на десетина метра от мен. Очите ми свикнаха с тъмното и видях, че е някакъв предмет, висящ от кабела на крана... и ми трябваша няколко секунди да осъзная, че е човек... а после осъзнах, че гледам лицето на Винс Парези.

Измъкнах пистолета от колана и докато падах на коляно, чух пронизителен писък от каросерията на самосвала зад мен. Някаква сянка профуча през светлината, после нещо ме блъсна в гърба с такава сила, че зарових лице в калта. Останах без въздух и видях как пистолетът ми отлита и пада на няколко стъпки пред мен. Хвърлих се към него, но нещо ме удари в тила, след което нечий крак изрита оръжието надалеч.

Скочих на крака. Докато се мъчех да си поема дъх и да се окопитея, видях някой в тъмни дрехи да стои на три метра от мен.

Поех дълбоко дъх и погледнах Льва.

Асад Халил държеше пистолет, но ръката му беше отпусната. Можех да стигна до него за около две секунди, но на него му трябваше само една, за да се прицели и да стреля, а не му беше нужно да се прицелва много прецизно от такова разстояние.

Накрая той рече:

— Е, срещаме се отново.

Приказваше му се, естествено, затова отговорих:

— Начукай си го.

— Тази вечер за втори път чувам това пожелание — уведоми ме той. — Но този преди теб ми го каза на руски.

Е, знаех кой е бил, а тъй като Халил стоеше тук, значи Борис не стоеше никъде. И Винс... Боже мой... Усетих как яростта се надига в мен, но знаех, че трябва да я овладя.

— Знам, че си сам, и искам да знаеш, че аз също съм сам. Само двамата сме — ненужно добави той. — Както поиска, и както следва да бъде.

Кимнах.

Той също кимна и рече:

— Запазих те за последно, господин Кори.

— Аз те запазих за себе си — отвърнах.

Той се усмихна и усмивката му не бе от приятните.

— Не усетих бронезилетка, когато те съборих.

Не отговорих.

— Няма значение. Нямам намерение да те застрелвам в сърцето. — Вдигна пистолета, за да го виждам. — Това е оръжието на покойната ти жена. С нетърпение очаквам да прострелям мъжеството ти с него.

Имаше да казва още неща, преди да го направи, и си помислих за някои ходове, които пък аз можех да направя, но никой от тях не изглеждаше обещаващ.

Огледах се, без да мърдам глава. Пистолетът ми бе твърде далеч, а наблизено нямаше нищо, което бих могъл да използвам. Бързо огледах горната част на далечните стени. Наблюдателната платформа беше затворена, а дори на нивото на улицата да имаше хора, те не можеха да ни видят от това разстояние и в тази тъмнина.

— Погледни ме — каза Халил. — Няма кой да ти помогне. Всички са мъртви. Двамата полицаи в удобната им каравана също. А както ясно можеш да видиш, твойт началник е тук, но и той не може да ти помогне. — Вдигна мобилен телефон. — Последното му съобщение до теб е следното — „Асад Халил победи“.

Отново усетих как яростта и гневът надделяват. Побъркан лайнян психопат, хладнокръвен убиец...

— Не ти ли хрумна, господин Кори, че всичко не е така, както изглежда?

Погледнах го и се замислих. Може пък и да ми беше хрумнало, някъде дълбоко в мен... толкова дълбоко, че просто го оставих там, защото... защото нямаше значение дали е бил Парези, или Халил.

— Сънувах този момент — каза той. — А ти?

Кимнах.

Той ме погледна.

— Било е писано да се срещнем, но често се налага да помагаме на съдбата. — Усмихна се отново и добави: — И двамата помогнахме на съдбата тази вечер. А моята съдба, господин Кори, е да изрежа лицето ти.

Приех, че си е донесъл нож за целта.

— Опитай — казах му. — Остави пистолета и се опитай, задник такъв.

Той пренебрегна поканата ми и се огледа.

— Ето ни и тук, където умряха три хиляди твои сънародници.

— В Близнаците умряха и стотици мюсюлмани — напомних му аз.

Той пренебрегна и тези мои думи и рече:

— Мисля, че мястото е подходящо и за твоята смърт. Добре ли го подбрах?

Не отговорих и се запитах дали някак не е научил, че двамата с Кейт се бяхме разминали на минути със смъртта на това място по време на атаката. Но тогава не умрях, няхах намерение да умирам и сега.

Той продължи:

— Но аз няма да те убивам, освен ако не ме принудиш. Ще те застрелям в слабините, а после ще обеля лицето ти, както ти обещах.

Няхах какво да му отговоря.

Той посегна към кръста си и извади дълъг широк нож.

— Ще използвам ето това и ще бъдеш жив, за да почувстваш и видиш как лицето ти се отделя от черепа.

Беше минал на фаза дразнене, което е част от ритуала на убиващите за удоволствие. А те така задълбават във фантазиите си, че забравят да са внимателни.

Халил обаче беше и опитен убиец.

— Имаш ли друг пистолет? — попита ме.

Ами, имах, но го бях заел на Кейт. Не отговорих.

Той ме погледна и каза:

— Не усетих да имаш... но... — Прибра ножа и после ме изненада — или не чак толкова — като затъкна и пистолета си —

пистолета на Кейт — в колана от дясната си страна.

Стоеше абсолютно неподвижно, вперил поглед в мен. Леко разкрачен, с присвити в коленете крака, ръцете му бяха отдалечени от тялото. От Борис ли беше научил това? Или прекаляваше с каубойските филми?

Той сякаш прочете мислите ми.

— Ти си каубой, нали така? Твоята ли ръка е по-бърза или моята? Хайде. Посегни към оръжието си.

Стига да имах, задник такъв, първото и последното нещо, което щеше да видиш, щеше да е проблясъкът от дулото. Хрумна ми също, че Халил би предпочел да не стреля, за да не го чуят... или може би просто предпочиташе ножа.

Той се изправи.

— Или нямаш пистолет, или си страхливец.

Е, нямаш пистолет, но пък си имах нож, за който той явно не знаеше.

— Не те чувам — казах. — Приближи се.

Халил отново извади ножа и тръгна към мен.

— Веднъж одрах гърдите на един човек и видях ребрата му, белите дробове и биещото му сърце.

Продължаваше да върви към мен, като размахваше небрежно дългия нож. На лицето му беше цъфнала гадна усмивка.

Отстъпих и усмивката му стана още по-гадна. Наистина се забавляваше.

Пристъпи напред и разсече въздуха с ножа. Отново отстъпих и Халил скъси разстоянието.

— Ако се обърнеш и побегнеш, ще ти прострелям краката, после ще те изкормя.

— Не бягам.

— Да, но отстъпваш. Хайде, ела. Бий се като мъж.

— Имаш нож, задник такъв. Остави го.

Той метна ножа във въздуха, улови го за дръжката и отново се усмихна.

Наистина се забавляваше с всичко това, а ако трябва да сме честни, на мен хич не ми беше до веселби. Знаех, че ще ме накълца, ако тръгна към него, така че отново отстъпих. Беше време да приключваме със забавите, така че му напомних:

— Майка ти е била курва.

Той изрева нещо и се хвърли към мен.

Обърнах се, направих една крачка, престорих се, че се подхлъзвам в калта, след което извадих ножа си, завъртях се на колене и го оставих да се наниже на „Кей-бар“-а, който го посрещна в корема.

Халил изрева от изненада и отскочи, а аз се хвърлих към него, за да го довърша, преди да е извадил пистолета.

Той притискаше с дясната си ръка слабините си и посягаше с лявата към глока, докато отстъпваше назад, но изгуби равновесие и падна.

Единствената ми възможност бе да се метна отгоре му, за да му попреча да измъкне пистолета, така че се хвърлих напред и се стоварих в гърдите му точно когато започваше да свива крака, за да ме катапултира във въздуха.

Видях ръката му да замахва и усетих как ножът му се забива в лопатката ми и одрасква костта. Ръката му замахна за нов удар, но успях да го сграбча за китката. Притисках го с цялата си тежест, докато се мъчеше да се измъкне от мен и да освободи дясната си ръка.

Моята дясна беше свободна, неговата лява също, но вместо да посегне за пистолета, той взе правилното решение да сграбчи ръката ми, преди да съм забил ножа си в лицето или гърлото му. Стисна здраво китката ми, повдигна глава и ме ухапа за бузата. Улучи челюстния нерв и ми излязоха свитки от болка.

Продължаваше да стиска китката ми, но аз успях да вдигна ръка и да стоваря дръжката на тежкия си нож върху главата му.

Той престана да хапе бузата ми и аз извих ръка, за да забия острието на ножа в черепа му, но Халил се оказа невероятно силен и успя да издърпа ръката ми и да я задържи.

Така се озовахме в патова ситуация. И двамата не можехме да използваме ножовете си и това щеше да продължи, докато единият от двама ни не започне да губи сили или не предприеме нещо неочаквано — или отчаяно.

Той беше в много добра физическа форма и като че ли изобщо не се уморяваше, докато се мъчехме да се освободим от хватката на другия.

Опита на няколко пъти да забие коляно в слабините ми, но нямаше опора, а аз продължавах да го притискам с цялата си тежест.

После отново се опита да ме ухапе по лицето, но успях да се дръпна навреме.

Нямам представа къде го бях пробол. В гениталиите? В бедрото? В долната част на корема? Знаех обаче, че раната му не кърви достатъчно силно, за да го отслаби. Усещах собствената си рана мокра и топла, но едва ли беше нанесъл прекалено много щети.

Погледите ни се срещнаха и му казах:

— Ще умреш.

Той завъртя глава.

— Ти ще умреш.

Гласът му все още беше баритон, така че явно бях пропуснал топките му.

Осъзнах обаче, че той изобщо не отслабва — за разлика от мен. Той също го знаеше и затова изчакваше. Време беше да направя нещо.

Нанесох му удар с глава, но той не му причини толкова болка, колкото на мен. В отговор той отново се опита да ме ухапе за лицето, точно както исках. Зъбите ми намериха големия му клонест нос и го ухапах със сила, с каквато не бях хапвал нищо до този момент. Още преди да изкрещи усетих как хрущялът му поддаде под зъбите ми и кръвта му напълни устата ми.

Беше го обхванала такава болка, че почти не забеляза, че съм пуснал носа му. Изплюх кръв в лявото му око и когато клепачът му се затвори, го ухапах със зъби и го откъснах. Изплюх още кръв в очите му и му казах тихо:

— Ще изям *твое*то шибано лице.

Той плю срещу мен и успя да ме ухапе за брадичката. Човек, обхванат от невъобразима болка и намиращ се в смъртна опасност, притежава невероятна сила заради мощния приток на адреналин и Халил изви тялото си, както бях върху него, което му даде опората, която му беше необходима, за да се претърколи и да се опита да се окаже отгоре ми. Изпуснах дясната му ръка и той моментално заби ножа си в гърба ми, този път в гръдния кош.

Замахна да ме наръга отново, но аз внезапно отпуснах мускули и изведнъж останах без съпротива, той се претърколи и се озова с лице към земята, а аз го бях яхнал. Дясната му ръка беше свободна, но не можеше да я използва от това положение. Опитва се да изпъзми настрани, но аз се стоварих отгоре му с цялата си тежест и той се

просна по корем. Сега и двете ми ръце бяха свободни. Дръпнах главата му назад за дългата му коса, прерязах му гърлото и натиснах лицето му в калта. Той не помръдна и не издаде нито звук, но инстинктът ми подсказваше, че това не е краят.

Ръката му се плъзна под тялото му и разбрах, че се опитва да се добере до пистолета. Успях да го изпреваря и измъкнах оръжието от колана му — и тъй като никой не иска в игра от такова разстояние да участва и пистолет, скочих от него и отстъпих.

Спрях задъхан, без да свалям поглед от него.

Прожекторите светеха в очите ми, босите ми крака бяха затънали в калта. По-лошото бе, че влагата по гърба ми се разпростираше и я усещах топла в прохладния нощен въздух.

Осъзнах, че при втория си удар Халил ме е наръгал по-дълбоко, отколкото предполагах, и сега губя кръв. Започваше да ми се вие свят, усетих как краката ми се подгъват и изведнъж се озовах коленичил на земята. Халил вече се движеше. Гледах го как бавно се изправя. Беше с гръб към мен, но видях как избърсва лицето си с длани. После се обърна, видя ме и тръгна към мен.

Лицето и дрехите му бяха покрити с кал, но въпреки това виждах кръвта по гърлото и ризата му и осъзнах, че тя не блика на тласъци, както би трябвало да прави, ако бях прерязал сънната артерия или югуларната вена.

Халил видя ножа си на земята, взе го и продължи към мен.

— Умри, кучи сине.

Изправих се прекалено бързо и отново ми се зави свят. Стори ми се, че ще изгубя съзнание, но вдишах дълбоко няколко пъти и останах неподвижно, за да не позволя на сърцето ми да изпомпва допълнително кръв от мен.

Халил продължаваше да върви, протегнал ножа пред себе си.

— Лицето ти — каза той, когато беше на по-малко от три метра от мен.

Е, не исках да ме обезлициява и що се касае до мен, двубоят с ножове беше приключил. Вдигнах пистолета на Кейт и го насочих към него. Ръката ми беше несигурна и отново си помислих, че ще припадна.

— Пусни ножа — казах му.

Забелязах, че глокът е целият покрит с кал. Не бях сигурен дали ще стреля. Той също не бе сигурен.

— Пусни го, задник такъв — казах аз, но всъщност не исках да го пусне. Не би трябвало да имам проблем просто да дръпна спусъка, но... не можех да го направя. Исках да си заслужи куршума.

Той направи още една-две крачки и рухна на колене.

Беше свършено, но нищо не е свършено, докато не свърши — а той продължаваше да държи насочен към мен нож.

Бих го изчакал, но започвах да изпитвам онова странно чувство, което изпитваш, когато ти изтича кръвта, и което помнех прекалено добре, така че трябваше да забия последния пирон в този кучи син... Прицелих се в главата му и обрах мекия спусък, но после спрях и го погледнах. Свалих пистолета и го затъкнах в колана си.

Халил отново се изправи и тръгна като зомби, насочил ножа към мен.

Поех дълбоко дъх и се хвърлих към него с ножа си, отбих ръката му и замагнах отдолу. Острието прониза брадичката му, мина през устата и се заби в небцето му. Пуснах ножа и отстъпих назад.

Очите му се разшириха и той се опита да каже нещо или да изкрещи, но острието май беше минало през езика му и той успя да издаде само някакви нечленоразделни звуци, след което от устата му рухна кръв. Започна да се дави, а после ме изуми, като направи още една крачка към мен. Погледите ни се срещнаха. Помежду ни нямаше и метър.

Погледнах го в очите. Едното, чийто клепач бях разкъсал, бе пълно с кръв, но другото пламтеше ярко и ме гледаше.

Дръжката на ножа ми стърчеше и изглеждаше така, сякаш Халил си е пуснал някаква ексцентрична козя брадичка.

— Жена ми е жива — казах му. — Аз съм жив. А ти си мъртъв.

Той продължи да се взира в мен, после поклати глава.

Видях някаква шантава жълто-зелена течност да се стича от устата и носа му — може би слюз от синусите му, или може би този тип беше от някоя друга планета.

Асад Халил беше мъртъв, но не беше приключил с умирането, а и аз самият не се чувствах особено добре.

Стояхме така, без да откъсваме погледи един от друг, и имах усещането, че това е съревнование на воли — кой ще падне пръв? Е,

нямаше да съм аз. Успях да се задържа на крака, въпреки че всичко около мен отново започна да се върти.

Халил сякаш внезапно си даде сметка, че има проблем, и дясната му ръка хвана стърчащата дръжка под брадичката му. Никой, освен мен не може да пипа бойния нож на чичо. Така че се люшнах към него и го фраснах в лицето. Той рухна. Знаех, че няма да стане отново, затова се оставих да падна на колене. Изпълзях до Халил, обърнах се и облегнах глава и рамена на гърдите му, за да държа раните си по-нависоко. Усещах как гърдният му кош все още се надига и спуска.

Загледах се в небето и усетих по лицето си лек дъжд. Беше приятно.

Намерих мобилния си телефон и набрах 911.

— Десет-тринайсет — казах на оператора. Полицай в беда. Идентифицирах се, казах номера на значката си и преминах на полицейски жаргон, за да го убедя, че всичко е сериозно. — Трябва ми автобус, експресен. — Тоест линейка, веднага. Казах местоположението си и се наложи да го повторя. После добавих — Оглеждайте се за... голям влекач... „СТРОИТЕЛНИ МАТЕРИАЛИ КАРЛИНО“... да... по-бързо.

Затворих очи и се опитах да овладее дишането си и разтуптяното си сърце. Всичко беше на косъм.

След по-малко от пет минути чух сирени по Чърч Стрийт, минута след това гърдите на Халил престанаха да се повдигат.

Обърнах глава и погледнах Винс Парези, който висеше на големия кран. Поех дълбоко дъх и му казах:

— Свършено е, капитане. Победихме.

Не исках да отивам в най-близката болница — исках в Белвю и затова линейката се насочи натам.

Имах превръзки на раните, две системи във вените и се чувствах страхотно. Хайде да го направим отново.

Всъщност непрекъснато губех съзнание и идвах на себе си, но си спомням как стигнахме до Белвю и как казах на онези от спешното, че жена ми е пациент в охраняваното отделение. После повечето неща ми се губят.

Слънчевите лъчи проникваха през прозореца, а на шнура за щорите висеше плюшен лъв. Бях абсолютно сигурен, че не сънувам, а стаята определено ми изглеждаше позната. Някой стискаше ръката ми и се обърнах. Кейт стоеше до леглото ми. Беше облякла бялата блуза и синята пола, които ѝ бях донесъл. Нужни ми бяха няколко секунди, докато проумея това.

Тя ми се усмихна и попита:

— Как си, хубавец?

Не знаех как съм, но все пак отговорих:

— Бивам. Трябваше да видиш другия тип. — „Мъртъв е.“

Тя се усмихна насила.

— Ще се справиш.

— Добре. — „Но няма да отида в Минесота“.

В очите ѝ имаше сълзи. Наведе се и ме целуна по бузата точно там, където Халил беше ухапал нерва ми. Ох!

Поставих ръка там и напипах превръзка, после още една на мястото, където онзи задник ме беше ухапал по брадичката. После, неспособен напълно да отделя реално случилото се от съня, направих мъжкото нещо и опипах бижутата. Едно, две, удивително. Още веднъж — едно, две...

— Добре ли си? Какво те боли там?

— Нищо. — Намерих копчетата на леглото и го вдигнах така, че да съм седнал.

Към мен бяха прикрепени разни тръби и жици. Погледнах мониторите. Изглеждаха добре. Започнах да изпитвам онази еуфория, която те обзема, когато Жетварят те е подминал. Наведох се напред и казах:

— Искам да се махна оттук.

— Докторът каза три или четири дни — уведоми ме Кейт. — Аз обаче му казах — една седмица.

Много смешно.

— Изгубил си кръв, но те заредиха — продължи тя. — Казах на невролога, че и преди кръвозагубата си бил умствено увреден, така че да не очаква много, когато те преглежда.

С какво бях заслужил такъв сарказъм?

Кейт поднесе към устните ми чаша вода с лед и отпих глътка. Забелязах, че нейното легло е все още в стаята.

— Оставаш ли? — попитах я.

— Не, *ти* оставаш. Аз излизам.

— Така ли? — Легнах и въпреки болкоуспокояващите можех да усетя местата, където ме беше пробол Халил. Всъщност цялото тяло ме болеше. Отврат.

Известно време гледах тавана. Накрая казах:

— Халил е мъртъв.

— Знам.

— Винс Парези е мъртъв. Халил го уби.

Мълчание, после:

— Знам.

Тя отново плачеше и ако трябва да съм честен, аз също усетих някаква бучка в гърлото. Нямах представа как Халил е убил Винс, но се надявах да е било бързо.

Кейт придърпа един стол, взе ръката ми и известно време седяхме мълчаливо.

Накрая тя каза:

— Том е на... местопрестъплението. После ще дойде да те види.

— Не приемам посетители на име Том.

— Джон... той иска да те види и... да те поздрави.

— Никакви снимки.

Тя подмина забележката ми.

— Когато си готов да говориш за това... искам да знам как стана всичко.

Бях готов да говоря за това още сега, но знаех, че щях да повтарям една и съща история поне двайсет пъти пред половината Министерство на правосъдието — без да броим Том Уолш, — и затова казах:

— Когато се прибера вкъщи. Можеш да ми помогнеш с доклада за инцидента.

Тя се усмихна.

— Не се надувай толкова.

Усмигнах се.

Усетих, че съм гладен.

— Какво има за закуска?

— Пюре на скара.

— Какво стана с варените яйца на трудещите се?

Тя стисна силно ръката ми и лепна влажна целувка на челото ми — точно на мястото, с което бях фраснал онзи задник. Ох!

Кейт ме погледна.

— Искam те у дома с мен.

— И аз те искам. Къде са ми дрехите?

— Сигурно в торба за веществени доказателства.

— Къде ми е пистолетът?

— Том каза, че са го намерили. Намерили са и моя.

— Добре. — Канех се да я питам къде е ножът на чичо Ърни, но последния път, когато го видях, той стърчеше от брадичката на Халил — така че най-вероятно беше долу в моргата, а съдебният лекар се мъчеше да реши дали да го извади преди или след като отвори черепа на кучия син.

Побъбрихме малко и се съгласихме, че се нуждаем от няколко седмици у дома, за да се възстановим на спокойствие. Изразих дълбокото си разочарование, че няма да можем да видим родителите й или моите в обозримо бъдеще. Тя знаеше, че всичко това са врили-некипели, но не можеше да го каже на човек в деликатно положение като моето. Освен това добавих, че лекарят от спешното отделение ми е забранил скоковете с парашут за пет години.

Закуската дойде в 7:30 и се оказа, че съм поставен на течна диета, която се различава от обичайната ми течна диета. Кейт — дъвчеше палачинки и кренвирши — попита:

— Искаш ли още изменен чай?

Не беше толкова смешно, колкото го смятах, когато тя лежеше тук.

Както и да е, седях в леглото и се замислих за Винс Парези и дори за Борис, който ми харесваше донякъде. С него се бяхме съгласили, че е способен да се справи с Асад Халил, но явно беше сгрешил — а трябваше и двамата да се сетим, че грешим. И като стана въпрос за това, къде ми е бил умът, когато бях решил, че искам Асад Халил само за себе си? Е, все пак се получи... на косъм.

— Чувала ли си нещо за Борис? — попитах Кейт.

Тя поклати глава.

— Защо питаш?

— Мисля, че Халил го е убил.

Тя не отговори, но вероятно си мислеше същото, което си мислех и аз — че трябваше да докладвам на Том Уолш за контакта си с Борис. Така руснакът не само можеше да е все още жив, но и ако екипът беше заловил Халил на Брайтън Бийч, щях да си спестя емоциите в изкопа на СТИЦ — да не споменавам и дните в болницата. А и Винс Парези щеше да е жив.

Е, в този бизнес наричаш нещата такива, каквито ги виждаш. И както вече казах, човек живее — или умира — със съответните последици.

Нямах намерение да се измъчвам с това повече, отколкото се измъчвах, че не се бях сетил навреме за Гейб Хейтам и не бях успял да спася него и семейството му. Лошият тип в случая беше Асад Халил и такива като него, както и онези, които му бяха помагали, и всички, които почитаха смъртта, а не живота. В крайна сметка бях убил Асад Халил, така че той нямаше да се изправи пред съда, нямаше да влезе зад решетките и нямаше вече да ни преследва в сънищата ни. Но имаше и други като него.

— Чу ли нещо за ченгетата от Пристанищни власти? — попитах Кейт. — Онези, които са били в караваната?

— Том спомена, че били двама, мъж и жена, но не били открити — отвърна тя. — Точно сега не ми се говори за това.

Кимнах, но мисълта си остана. Умът ми обаче беше в розовата страна на хапчетата и трябваше да се съсредоточа върху нещо, което ме измъчваше във връзка с това.

Напълно възможно бе някой като Халил да види сметката на две ченгета, които не са очаквали никакви неприятности. Но какво беше направил с телата?

Изглеждаше логично да е имал помощници в този критичен момент — може би един или двама, с които да убие ченгетата и да се отърве от трупове... и да окачи Винс на крана.

Но когато видях Халил, той беше сам. Ако беше имал помощници, къде бяха те? Заети да разкарат трупове? Или Халил беше останал верен на практиката си и беше убил и тях?

Всичко това ме подсети за нещото, което ме измъчваше цяла седмица. Беше ли замислил Халил още нещо? Според онова, което бях видял в апартамента на 72-ра, Халил явно бе разполагал с подкрепа и ресурси тук, така че най-вероятно е трябвало да се отплати за услугата. Как точно? И дали нещата още бяха в движение?

Кейт прекъсна мислите ми, като ме попита за какво си мисля.

— За големия финал на Халил.

Тя помълча малко, после каза:

— Ако... ако е трябвало да има финал... може би онова, което е трябвало да се случи, няма да се случи сега, след като е мъртъв.

Замислих се над думите ѝ. Изглеждаше възможно. Но ако предстоеше да се случи нещо голямо — като кола-бомба или атака с антракс, изпускан от градинска пръскачка — и ако зад това стояха такива като Ал Кайда, имаха ли те нужда от Халил, за да осъществят замисъла си?

— Мисля, че сами измислихме тази възможност — каза Кейт.

— Наистина ли мислиш така? Борис смяташе, че е възможно.

— Защо не си починеш малко?

Пристигна сестра с болкоуспокояващи. При предишния ми престой в болницата, когато светлината минаваше през три дупки в тялото ми, тези хапове не ми бяха харесали и затова Дом Фанели ми носеше едно течно лекарство без цвят и мирис, изработено в Полша, което вършеше работата. Все пак реших да не споря. Лапнах таблетките, отпих глътка вода и когато сестрата излезе, ги изплюх.

— Трябва да ги вземеш — каза Кейт.

— Няма ли болка, няма и мисъл.

Започнах да осъзнавам, че може би трябваше да попитам онзи задник какво е намислил. Нямах да ми каже, когато го пребивах — но можеше да го направи, докато си мислеше, че с мен е свършено. Можеше да ми отговори нещо от сорта на:

„Радвам се, че ме питаш, господин Кори. И ще ти кажа, защото — (следва смях) — мъртвите не приказват“.

Добре. *Какво?!*

Надигнах леглото още малко и усетих как шевовете задърпаха кожата по гърба ми. Затворих очи и накарах мозъка си да заработи. Нещо ми се беше сторило странно, не на мястото си в изкопа на СТЦ — и сега това нещо се връщаше.

Следите от гуми. Бяха пресни.

Онзи влекач беше вкаран в изкопа в неделя. Правят ли доставки в охранявани зони през почивните дни? Спомних си как веднъж късно вечерта — може би през седмицата, а може и през уикенда — видях паркирани пред портала камиони, а шофьорите лежаха в отделенията си за спане и чакаха да им отворят.

Тогава... защо ченгетата от Пристанищни власти бяха пуснали този влекач в неделя вечерта? Ами... може би защото са били мъртви.

СТРОИТЕЛНИ МАТЕРИАЛИ КАРЛИНО.

Пък и доставката на строителни материали изглеждаше странна. Още не бяха започнали да изливат бетон и на обекта нямаше бетонобъркачки. А ако доставяха нещо като стоманени мрежи или греди, щяха да използват камион с открита каросерия. Тогава какво имаше в онзи голям влекач?

И защо Халил беше избрал да се срещнем точно на онова място? Ами, заради символизма, както беше казал. Схващам... но...

Надигнах се.

— Мамка му!

— Джон? Добре ли си?

— Не.

— Какво има?

— Чакай малко. — Бях абсолютно сигурен, че зная какво има в онзи влекач — и знаех също, че още не е гръмнало, защото ако беше, щях да го чуя и дори да го усетя тук, само на пет километра от изкопа.

Посегнах към телефона на шкафчето.

— На кого се обаждаш? — попита Кейт.

— На Оперативния център... не, на Уолш. Сигурно още е на място.

— Джон...

Телефонът на Уолш ме прехвърли на гласова поща — или не познаваше номера, или му се беше изписало „Белвю“, а той познаваше само двама души в болницата и сигурно не желаше да разговаря с тях. Канех се да се обадя на Оперативния център, но ме хванаха нервите и започнах да махам тръбите и жиците от себе си. Кейт малко издивя и започна да вика, после се опита да натисне бутона за извикване на сестрата, но успях да дръпна ръката ѝ и слязох от леглото.

— Да вървим.

— Какво?!

Хванах я за ръка и я помъкнах към вратата.

— Ще ме измъкнеш оттук.

Тя се дръпна.

— Не. Джон...

— Довери ми се. Ще ти обясня. Хайде.

Тя ме погледна и заговори успокояващо:

— Остани тук, Джон, ще ти намеря някакви дрехи.

Понечих да си погледна часовника, но го нямаше.

— Колко е часът?

Тя погледна своя часовник.

— Осем и пет... Остани тук...

— Кейт, в осем и четиридесет и шест, когато първият самолет се заби в Северната кула, в изкопа на Световния търговски център ще избухне много голяма бомба.

Тя ме зяпна. Изглеждаше уплашена — не заради бомбата, а за мен.

Реших да задвижа нещата и излъгах:

— Халил ми го каза, когато си мислеше, че ще ме убие.

— Боже мой...

— Да вървим. Мобилният ти у теб ли е?

Тя грабна чантата си и забързахме навън.

Другата страна на отделението беше за луди престъпници и не исках да попадам там, затова се опитах да изглеждам спокоен, докато

бързо вървахме по пълния с охрана от Изправителния департамент коридор.

Стигнахме до пропускателния пункт и почти се измъкнахме, но ни спря един едър тип от ИД. Сигурно болничната пижама и босите ми крака бяха привлекли вниманието му.

Кейт влезе във ФБР режим, размаха картата си и ясно му даде да разбере, че случаят не му влиза в работата. Онзи отстъпи и двамата се озовахме в коридора.

— Къде отиваме? — попита тя, докато слизахме с асансьора.

— Кота нула. Дай ми телефона си.

Набрах Уолш. Знам, че винаги приема обажданията на Кейт, но сега попадна на мен, което го смути и разочарова.

— Джон... радвам се да те чуя. Щях да...

— Том, чуй ме...

— Толкова съжаляваме за Винс... Сигналът в асансьора се изгуби.

— Когато излезем, реквизирай линейка — казах на Кейт.

Тя кимна.

Асансьорът стигна до фоайето и Кейт забърза към изхода на Първо авеню, а аз отново набрах Уолш и тръгнах след нея.

Том вдигна.

— Кейт ми каза, че си добре, и тъкмо исках да кажа...

— Том, млъквай и ме слушай. — Това му затвори устата и заговорих ясно, спокойно и настоятелно: — Когато си помисли, че ще ме убие, Асад Халил ми каза, че в изкопа на Световния търговски център е заложена бомба...

— Какво?!

Чувах шум на автомобили на заден план.

— Чуваш ли ме?

— Да.

— Мисля, че бомбата е в един голям влекач, на който пише „СТРОИТЕЛНИ МАТЕРИАЛИ КАРЛИНО“. Виждаш ли го?

— Аз... точно до него съм...

— Няма да е зле да се дръпнеш. Но преди да го направиш, обади се веднага на сапъорското отделение. После разкарай всички оттам — това е много голям камион.

Мълчание.

Излязох от фоайето и изненадах охраната на входа.

— Хей! — извика мъжът. — Къде?

— Джон... сигурен ли си във всичко това? — попита Уолш.

Много добър въпрос, чийто отговор беше не.

— Абсолютно.

Мъжът от охраната ми говореше нещо, но му махнах да се разкара. Къде беше Кейт, по дяволите?

— Влекачът е заключен — тъкмо казваше Уолш.

Досега Том Уолш би трябвало да е на трийсет преки от изкопа, така че се зачудих откъде ли знае това.

— Да, нормално е да е заключен, Том. — Поколебах се, после добавих — Мисля... мисля, че е настроена за...

Онзи от охраната вече беше извикал свой колега и двамата много държаха да се върна вътре с тях.

— Чакам линейка — казах им, после продължих с Уолш: — Настроена е за осем и четиридесет и шест сутринта.

Той не попита защо мисля така — този час беше запечатан в умовете на всички ни.

По телефона отново настъпи мълчание и тъкмо си помислих, че връзката е прекъснала, когато той рече:

— Това са трийсет и една минути... не можем да евакуираме целия район...

— Опитай. На първо време евакуирай обекта и сложи кордони. Обади се на сапъорското отделение.

Прекъснах връзката. Онези от охраната ме бяха хванали за двете ръце.

— Заразен съм — казах им аз. — Острозаразен.

Двамата веднага ме пуснаха и единият се обади по радиостанцията си.

Пред входа спря линейка. Кейт седеше на предната дясна седалка. Отворих вратата и ѝ казах:

— Слизай.

— Не. Идвам с теб.

— Този тип е острозаразен — каза единият от охраната на шофьорката, млада чернокожа.

— Джон, влизай в линейката — извика ми Кейт. — Веднага! Или тръгвам без теб.

Говореше сериозно, така че бързо тръгнах към задната врата, качих се и коленичих между двете предни седалки.

— Кота нула — каза Кейт на шофьорката. — Либърти Стрийт. Със сирена и светлини.

Шофьорката наду свирките и пищялките и щом полетяхме, попита:

— На какво повикване отговаряме без медицински екип? И защо караме пациент към Кота нула?

— Доста е сложно, Джина — обясни Кейт. — И е наистина спешно.

Джина знаеше как да се провира между коли и да пъди всички пред себе си и предположих, че ще стигнем за не повече от пет или шест минути.

— Колко е часът? — попитах.

Кейт си погледна часовника.

— Осем и двайсет и една. Двайсет и пет минути.

— Вторият самолет удари в девет и три — казах. — По това време там има повече хора. Така че може би...

— Да приемем, че е за осем четиридесет и шест.

— Да.

— За какво говорите всъщност? — попита Джина.

— Веднага щом ни оставиш на Либърти Стрийт, обръщаш и изчезваш от района — отговорих й.

Тя се замисли и рече:

— Като ви слушам, май ще ви е нужна линейка.

— Да, но...

Опитах се да си представя колко голяма може да е бомбата и подобно на всички в нашия бизнес я сравних с онази от Оклахома Сити. Онова беше малък камион с около два тона експлозиви, а причини огромни щети. А този камион, ако беше пълен със същото, можеше да отнесе петнайсет или двайсет пресечки — на практика целия Долен Манхатън, от Хъдсън до Ист Ривър, та чак до Батъри Парк. А колко хора живееха и работеха там? Може би четвърт милион, а нямаше начин да ги евакуираме навреме...

Мамка му!

— Отбий — казах на Джина. — Аз ще карам.

— *Никой* не може да кара моята линейка — уведоми ме тя.

Кейт се обърна към мен.

— Джон, може би не е нужно да сме там.

Да, не беше нужно да сме там, но не отговорих на логичното й твърдение. Погледнах през предното стъкло и видях, че вече сме на Бродуей. Федерал Плаза 26 и Бродуей 290 бяха точно пред нас. Всъщност вече се намирахме в зоната на поражение.

Погледнах часа на мобилния телефон на Кейт — 8:25.

Обадих се на Уолш.

— Какво е положението?

— Разкарахме всички строители и криминалисти, разчистихме наблюдателната платформа и улиците — отвърна той.

— Няма начин да евакуираме района, така че се опитваме да вкараме хората под земята.

— Къде е сапъорското отделение?

— В момента микробусите им се спускат по рампата.

— Значи си още *там*!

— Че къде другаде да съм?

— Том... ако това нещо се задейства, ще изпари...

— Джон, ръцете ми в момента са заети...

— Да не си разбил ключалката?

— Да, но от сапъорското отделение ме посъветваха да не отварям вратата. Виж, аз...

— След малко пристигаме — казах.

— Какво? Къде си?

— Току-що профучахме покрай ъгловия ти кабинет с една линейка.

— С Кейт ли?

Том харесва Кейт. И иска аз да бъда изпареният.

— Две минути...

— *Разкарайте* се оттам. Това е заповед. Добре, ето го и отделението.

Връзката прекъсна.

— Осем и двайсет и шест — каза Кейт. — Къде е Том?

— Още е долу.

Тя кимна.

Джина направи сметката и ни съобщи:

— Имате двайсет минути.

— Благодаря — казах.

— Спри, слез от колата и се спусни в станцията на метрото — каза ѝ Кейт.

Джина не отговори, а продължи напред. При Мъри Стрийт Бродуей беше блокиран от полицейски коли. Видяха приближаващата линейка и един от автомобилите се дръпна, за да профучим през преградата.

Улиците около района бяха почти пуси, с изключение на полицейските коли, които бяха запалили светлините си и бяха надули високоговорителите:

— Махнете се от улиците! Слезте в станциите на метрото и напуснете района!

Друг високоговорител ревеше:

— Махнете се от прозорците! Слезте в подземията на сградата си!

Е, не съм експерт по бомби, но знам, че една мощна експлозия ще изсмуче годния за дишане въздух от подземията. Да не говорим за скъсани газопроводи и водопроводи, падащи отломъци и рушащи се сгради — отново. Надявах се Бог да не позволи онези три хиляди жертви да изглеждат незначителни след днешния ден.

Джина рязко зави надясно по Баркли, наляво по Уест Стрийт и след две минути се озовахме пред отворения портал на рампата и спряхме.

Вече почти нямаше значение колко е часът; намирахме се толкова близо до центъра на взрива, че не можехме да се отдалечим, освен ако не обърнем веднага — а няхахме намерение да го правим.

Кейт отвори вратата и се обърна към Джина.

— Изчезвай колкото можеш по-бързо и по-надалеч.

Тъкмо се канех да отворя задната врата, когато линейката потегли отново и се озовахме на рампата, надолу към изкопа.

— Много е далече за ходене пеша — обясни Джина.

Отново се върнах между предните седалки.

— Големият влекач ей там — казах на Джина. — Благодаря.

Докато се спускахме бързо по рампата, видях микробуса на сапърското отделение, двама души в защитни костюми (които изобщо не можеха да ги защитят) и Том Уолш. И това беше всичко. Ако не се броят тримата пристигащи идиоти.

Видях също жълтата лента, която ограждаше площ от около половин хектар около влекача, а вътре в ограденото място беше кранът, на който беше окачен Винс Парези...

Двамата от сапърското отделение стояха с Уолш при задната част на влекача, но виждах, че вратите на каросерията са още затворени. „Давайте, момчета. Казах 8:46 сутринта, не вечерта“.

Бях се надявал, че бомбата вече ще е обезвредена — и може би беше точно така. Още по-добре щеше да е, ако вече бяха отворили вратите и бяха намерили вътре само строителни материали, макар че тогава щеше да се наложи да давам обяснения.

Кейт също забеляза затворените врати и попита:

— Защо просто киснат там? Почивка за по цигара?

— Може да са приключили — казах с надежда.

Вече се бяхме спуснали по рампата и линейката поднасяше по меката земя. Стигнахме жълтата лента и спряхме до големия влекач.

С Кейт изскочихме навън.

— Махай се оттук! — викна Кейт на Джина. — Давай!

Джина направи бърз обратен завои и линейката полетя обратно към рампата.

Том разговаряше със сапърите и си личеше, че са малко напрегнати. Значи още не беше приключило.

Погледнах телефона на Кейт. 8:31 — но веднага се промени на 8:32.

— Не ми изглеждат щастливи — отбелязах.

Кейт кимна.

Гледах как тримата разговарят тихо, сякаш повишаването на тона може да задейства бомбата.

Сапърите по дефиниция са ненормални. До един са доброволци. От личен опит знам, че имат шантаво чувство за хумор, все свързано с летене във въздуха. Но иначе са много добре обучени и хладнокръвни и тези типове все още не изглеждаха паникьосани, макар че Том бе малко блед. Но... добре де, склонен съм да му дам наградата си пиринчени топки за това.

Накрая Том насочи вниманието си към нас, прецени пижамата ми, изгледа ме раздразнено и се обърна към Кейт.

— Качвай се в микробуса на сапърите и се махай оттук. Веднага!

— Няма да мръдна оттук, освен ако не се махнем всички — отвърна тя.

Нямаше много време за препирни, така че Том каза:

— Добре... Ето какво е положението. Отпратихме другия сапъорски екип с кучето, което надуши взрива. Освен това Дъч — посочи единия сапъор — и Боби казват, че надушват амониев нитрат, дизелово гориво и още нещо си. Така че си имаме бомба.

Ясно. Аз също надушвах съставките и вече виждах, че вратите на каросерията са откренати съвсем леко и Боби наднича вътре с фенерче.

— Може би няма да е зле да я обезвредите по-бързичко — предложих.

— Понякога тези неща са предпазени с капан-детонатор — отвърна Дъч. — Ако имаме време, щяхме да използваме робота, но той е бавен, а вие ми казвате, че може би е нагласена за осем и четиридесет и шест. Затова Боби играе ролята на робот.

Всъщност Боби вече стоеше на задната броня с фенерчето в ръка.

— Още не виждам никакъв капан — извика и добави: — Само че никога не можеш да си сигурен, докато не пробваш. — Обърна се към Дъч и Том. — Вие решавате. Да отварям ли?

Том и Дъч се спогледаха, после Дъч си погледна часовника и каза:

— Ако *наистина* е нагласена за осем и четиридесет и шест, разполагаме с десетина минути да я обезвредим или с десет минути да се качим в микробуса и да се заврем в някой банков трезор или нещо подобно.

Том Уолш погледна към извисяващите се над ямата постройки. Всички знаехме, че все още са пълни с хора въпреки предупрежденията да опразнят района.

— Говорим за зона с радиус километър и половина или два — информира ни Дъч. — В зависимост от това какво има в каросерията.

Том кимна, но не отговори.

— Ако детонаторът е прост, без никакви трикове, мога да го обезвредя за секунди, като прережа някои жици или прекъсна храненето — уведоми ни Дъч.

Естествено, попитах:

— А ако не е чак толкова прост?

— Ако е оборудван с някакъв прекъсвач, с второ хранване или с някакво друго коварно устройство... тогава... — Дъч сви рамене. — Ако имах повече време, щях да го измисля... но не разполагаме с време, така че просто ще почна да режа жиците и то само ще си каже.

И за това е ходил на обучение?

— Възможно е също да се взривява по команда — добави Дъч. — Например някой може да се обади по мобилен телефон и това да задейства детонатора.

Нямахме какво да кажем на това.

— Междувременно трябва да решим дали да отворим вратата — напомни ни Дъч. — Това е първата стъпка. Не мога да обезвредя бомбата оттук.

Боби, който според мен дотук показваше неимоверно търпение, също се обади.

— Мисля, че времето ни да се изнесем оттук почти изтече.

— Отваряме вратите — каза Кейт на Том.

Том си погледна часовника.

За да му помогна да вземе решение, преди да е станало твърде късно да бягаме или да обезвредим бомбата, казах:

— Предполагам, че Халил е замъкнал труповете на ченгетата от Пристанищни власти вътре, така че вратите вече са били отваряни. — Спомних си, че Борис ми каза, че никога не е обучавал либиеца да работи с експлозиви, и заключих: — Не мисля, че Халил би рискувал да бърника в заложен капан.

Том ме погледна, после погледна Дъч и каза:

— Отворете вратите.

— Боби, действай — каза Дъч на партньора си.

Боби хвана дръжката на лявата врата и Дъч запусти ушите си с ръце. *Какво им е на тези хора? Това определено не беше смешно.*

Голямата врата се отвори и, точно както бях предсказал, не се случи нищо. Или вече бях в рая. Но пък и Уолш беше до мен.

Дъч вече се беше задействал и скочи в каросерията. Вътре имаше наредени торби цимент, които образуваха стена почти до тавана. Боби му осигури опора и Дъч се покатери по торбите, легна на горния ред и освети вътрешността с фенерчето си. За миг си помислих, че ще каже „Тук има само цимент“, но сбърках.

— Майко Божия...

Ох, мамка му!

— С какво разполагаме, Дъч? — извика Боби.

— Ами, като за начало, с пет трупа — отговори Дъч. — Две ченгета от Пристанищни власти, мъж и жена, и трима цивилни.

Боби се прекръсти. Подозирам, че сапъорите го правят доста често.

— Освен това около осемдесет... не, деветдесет двесталитрови варела... с жици към тях — добави Дъч.

— Мислиш ли, че е бомба? — попита Боби.

Погледнах Том, който гледаше мен. И той си мислеше, че аз съм побъркан? Тези двамата току-що биха всички рекорди.

Кейт хвана ръката ми, после ме изненада, като хвана и ръката на Том. Добре де, ще обсъдим това на оня свят. Междувременно Дъч имаше лоши новини.

— Не виждам захранване, таймер или прекъсвач.

„Определено са там, Дъч. Огледай се по-добре“.

Дъч подаде ръка на партньора си и Боби се изкачи по торбите, освети каросерията с фенерчето си и каза:

— Трябва да е ей там. Виждаш ли накъде отиват жиците?

— Да... ама... доста е тесничко тук...

— Четири минути — подсети ги Том.

— Добре, ще стъпваме по варелите — каза Дъч на Боби.

Прехвърлиха се през стената от торби и изчезнаха.

Не исках да си късам шевовете, но след около четири минути това щеше да е най-малкият ми проблем, така че скочих на бронята, следван от Кейт и Том. Забутахме се и се задърпахме един друг до върха на стената и надникнахме в тъмната каросерия.

Том имаше фенерче и светна. Между торбите и първата редица варели имаше около половин метър разстояние. Петте трупа бяха натрупани там. Всъщност можех да ги надуша въпреки миризмата на химикалите. Тримата цивилни изглеждаха млади и яки. Видях по лицата им кръв, сякаш са били застреляни в главата. Предположих, че тези типове са били свързани по някакъв начин с камиона и Халил.

Том премести лъча на фенерчето. Погледнах към вътрешността и видях, че каросерията е пълна с двесталитрови варели, всичките със затворени капаци. От центъра на всеки капак излизаха жици.

Няколко секунди всички мълчахме, после Кейт изруга:

— Копеле мръсно!

Дъч и Боби вървяха предпазливо по варелите към предната част на каросерията, като си светеха с фенерчетата.

— Можем ли да помогнем с нещо? — попита Том.

Двамата не отговориха. Имах усещането, че дори те вече са малко напрегнати. Не исках да гледам часовника на телефона на Кейт, но предположих, че до вечността остават около две минути.

— Ето го — каза Дъч.

Добра новина.

— Трудно се стига.

Лоша новина.

Дъч легна по корем върху варелите в десния ъгъл, а Боби приклекна до него и насочи фенерчето към тъмното място.

— Виждам батерията... но не виждам таймер или прекъсвач — каза Дъч.

Боби се съгласи и добави:

— Може да са навсякъде.

— Разкарайте шибания кабел от батерията — посъветвах ги настоятелно.

— Да — отвърна Дъч. — Точно това се мъча да направя... благодаря за подсказката... ама че е тясно... купили са най-евтините клещи... дано да няма втора батерия някъде наоколо...

Кейт, Том и аз лежахме върху торбите цимент, взирахме се в мрака и чакахме някакво положително изказване от Дъч. Освен това се опитвах да се сетя защо бях решил, че трябва да съм тук. Като стана въпрос за това, казах на Кейт:

— Съжалявам.

— Няма за какво, Джон — отвърна тя.

Така е. Вече бях спасил живота ѝ, така че имах право на една фатална грешка.

Том — гледаше мобилния си телефон — каза много спокойно, както ми се стори:

— Осем и четиридесет и пет.

Никой нямаше какво да каже на това.

В каросерията стана толкова тихо, че чувах металното щракане на клещите на Дъч, който се мъчеше да махне капачката на кабела, който бе свързан с плюса.

— Готово — каза Дъч.

— Сбърка капачката — каза Боби.

Двамата се разсмяха.

Затворих очи и чух камбаните на намиращата се наблизо „Сейнт Пол“, които забиха както всяка сутрин точно в 8:46.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както при писането на всичките си други романи, за този също звънях на приятели, познати и професионалисти с молба за помощ около техническите подробности и всички останали късчета информация, които са нужни на един писател, но които не могат да се открият в някоя книга или в интернет. И както винаги, бих желал да благодаря на следните хора:

Първо и най-вече искам да благодаря на прекрасната си съпруга Санди Дилингъм Демил, задето прочете първа ръкописа и ми даде чудесни предложения, а също за търпението и доброто ѝ настроение, което показваше, докато се трудох дълги часове върху този и други романи. Независимо колко късно се връщах от офиса си, Санди винаги ме посрещаше с коктейл и усмивка.

Една от тези усмивки доведе до Джеймс Нелсън Демил, тригодишен, който неотдавна ме попита: „Тате, ти в офиса ли живееш?“ Е, това ме накара да спра и да се замисля, така че благодаря на Джеймс за идеята, че няма да е зле да пиша повечето неща у дома.

Нито една от книгите ми за Джон Кори нямаше да е възможна без помощта на детектив Кени Хийб (НЙПУ, пенсионер), бивш служител на Обединената антитерористична спецчаст. Кени е живял живота на Джон Кори и съм невероятен късметлия, че мога да разчитам на него като на достоверен източник за технически и процедурни детайли, както и за това, че е мой скъп приятел.

Друг чудесен източник на информация и съвети за този и другите ми романи е добрият ми приятел Джон Кенеди, заместник-комисар от полицията в окръг Насау (пенсионер), арбитър при трудови спорове и член на Щатската адвокатура на Ню Йорк.

При сблъсъка между правдоподобността и литературната волност втората обикновено надделява, така че всички грешки или пропуски около юридически въпроси и полицейски процедури са единствено и изцяло мои.

Както за много от предишните ми романи, искам да благодаря на капитан Томас Блок (пенсионер) от „Ю Ес Еърлейс“, редактор и дописник към много посветени на авиацията списания, мой съавтор на „Мейдей“ и автор на шест други романа. С Том се познаваме от ученици и навремето имахме навика да довършваме изреченията на другия, а сега не можем да завършим собствените си. Въпреки това, когато се стигне до проучвания и писане, Том ми осигурява отговорите на всички онези досадни технически въпроси, от които се нуждае авторът, за да добави факти към измислицата си.

Благодаря също и на чудесната жена на Том Шарън Блок, бивша стюардеса в „Браниф Интернешънъл“ и „Ю Ес Еърлейс“, за внимателното и навременно прочитане на ръкописа, както и за чудесните ѝ препоръки, ентузиазъм и окуражаване.

Сцените в руския нощен клуб нямаше да са възможни без посещаване на истински руски клуб с другари, които да помогнат в тежкото и трудно проучване. Бих искал да благодаря на Том и Джоан Ешман и на Керъл и Майк Шийнтъл, че дойдоха заедно с мен и съпругата ми в истинската „Татяна“ в Брайтън Бийч, Бруклин. Владееенето на руски език от Майк и познаването на руската култура и кухня направиха вечерта невероятно забавна и ми дадоха добър материал за размисъл.

Сцените с линейките и болниците нямаше да са възможни без помощта на трима души — д-р Робърт Кърл, бивш хирург от ВВС/ВМС, Ашли Атие, парамедик с богат опит в „Бърза помощ“ и Боб Уитинг, бивш капитан и парамедик от противопожарна команда в Гленуд, Ню Йорк.

Всички грешки около третирането на травми, спешна помощ и други медицински детайли в тези сцени са резултат от моето недоразбиране или от решението ми да пропусна нещо от онова, което ми беше казано от тези вещи професионалисти.

Една от най-трудните сцени в романа ми беше скачането с парашут и макар че съм го правил веднъж, успях да потисна всички спомени от това изживяване. За да запълня празнотите, се обърнах към Бил Джаксън, служил дванайсет години във военния парашутистки екип „Златните рицари“ и световен шампион по класически парашутизъм. Бил е направил над 12000 скока (с 11999 повече от мен) и искам да му благодаря за отделеното време и за това, че сподели с

мен познанията си относно този труден спорт. Отново, всички грешки или пропуски в настоящата книга са само и единствено мои.

Написването на тази книга щеше да е наистина невъзможно без здравата работа и всеотдайността на двете ми помощници Даян Френсис и Патриша Чичестър. Даян и Патриша четяха и коментираха ръкописа глава по глава, страница по страница и дума по дума. Двете извършиха истински подвизи с проверяването на фактите и събирането на данни и ме освободиха от всички разсейвания, на които са подложени писателите, когато се опитват да работят. Наистина съм благословен, че имам тези две дами в екипа си.

И накрая, горещи благодарности на всички други хора от правозащитните и антитерористични агенции, които ми помогнаха в проучването, но пожелаха да останат анонимни.

Следните хора направиха щедри благотворителни дарения, в замяна на което имената им бяха използвани в романа ми:

Андрю Голдбърг, който дари в „Джоанс Легаси“, Брайън Голд, Сладкаря — „Фанкони Анемия“, Минди Джейкъбс — фондация „Крон&Колитис“, Ърв Гомпрехт, Гомп — образователна програма „Хоризонти“, Киера Лиантонио — асоциация на родители и учители към католическата църква „Сейнт Джоузеф“, Мат Милър — „Фанкони Анемия“, Ед Рейгън — „Хоспис Кеър“, А. Дж. Пастаси — фондация „Крон&Колитис“.

Надявам се всички да са доволни от своето измислено alter ego и да продължат да съдействат за такива достойни каузи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.